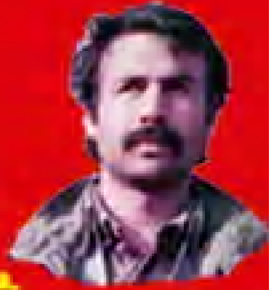

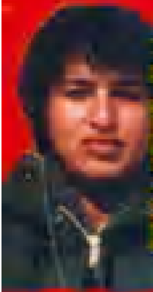
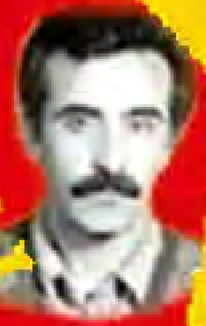
KOMÜNAR

Sosyalizmden Kuşku Duymak İnsandan ve Onun Geleceğinden Kuşku Duymaktır

Kasım 2008 Yıl 3 Sayı 36

PKK'nin 31. Kuruluşunda Halkımızın Özgülük Bayramımızı Kutluyoruz

İçindekiler...

PKK Özgür Bir Dünya Yaratma Eyleminin Adıdır. PKK Bir düşündürtme Hareketidir.

KOMÜNARDAN...

Merhaba,

Dergimizin 36. Sayısında yine birlikteyiz. 36. Sayı aynı zamanda dergimizin de 3. Yılının dolduğu ve dördünce yılına girdiğinin de bir ifadesi. Dergi olarak, 4. Yıla giriş yaparken eskisinden daha içerikli, dönem ihtiyaçlarını ideolojik alanda her zamankinden daha fazla karşılayan bir çalışma yürütmek amacıyla okuyucularımıza 'merhaba' diyoruz.

Geçen üç yıl içinde Önderliğimize karşı geliştirilen başta zehirleme olmak üzere her türden işkence ve ideolojik saldırı karşısında militan bir duruşun bir ifadesi olarak dergimiz, dördüncü yılına girerken en zor koşullarda dahi yayın hayatında kesintiye uğramamıştır. Elbette bu bir PKK geleneği olmaktadır. En zor koşullarda kendisini her gün üreterek modernitenin en azgın saldırıları karşısında bile partimizi, halkımızı ve insanlığı aydınlatmaya devam eden Önderliğimize layık olmanın da bir yöntemi olmaktadır bu düzenlilik ve süreklilik.

36. sayımız, aynı zamanda resmi olarak 30. Yılını bitirip 31. Yılına giren PKK nin kuruluş yıl dönümü için ayrılmıştır. Bir anlamda bu sayı PKK kuruluş yıl dönümü için özel olarak hazırlanmış bulunmaktadır. Bunun için bu sayımızda, elimizde olmasına rağmen bazı yazıları yayınlayamıyoruz.

Bir insan ömrü açısından bile yolun yarısı bile sayılamayacak bu 30 yıl, Kürt halkının yazılmamış binlerce yıllık tarihinin yazımı şeklinde geçmiştir. Yani neredeyse her yılda yüz yıllık bir tarih yazılmıştır .

Yine bu 30 yıl içinde beşbin yıllık sınıflı devletçi toplum paradiğması karşısında, neolitikten günümüze ulaşan demokratik uygarlık kriterleri gün yüzüne çıkarılarak başta Kürt halkı olmak üzere bölge ve dünya insanlığına sunulmuştur. Onun için PKK li 30 yıl destansı bir yaşam anlayışının sembolü olmuştur.

Sözü fazla uzatmadan bu destansı 35 yılın yaşayanlarının anlatımından özgürlük destanımızın nasıl yazıldığını izleyelim.

Yine geçen sayımızda yayınlamaya başladığımız PKK 10. Kongre belgelerini aktarmaya devam edeceğiz. Yeniden inşanın tamamlanması da demek olan PKK 10. Kongresi, bu 30 yıllık tarihin önemli bir dönüm noktası da olmaktadır.

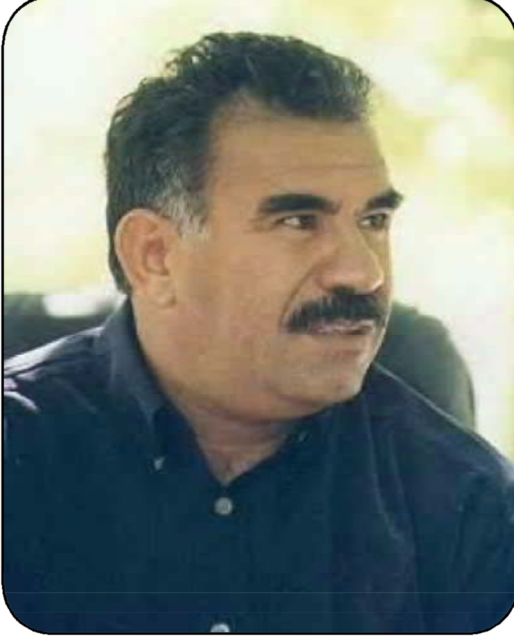
31. yılına resmen giren, Çubuk barajı toplantısı esas alınırsa 35 yılını tamamlayan ve tamamlanmamış bir özgürlük öyküsü olarak PKK yi bize armağan eden başta Önderliğimizi selamlarken, bize özgürlüğün ne anlama geldiğini öğreten başta Haki KARER, Kemal PİR, Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ olmak üzere tüm Özgürlük şehitlerini saygıyla anıyoruz. Ve Onların özgürlük özlemlerini gerçekleştirmenin sözünü bir kez daha veriyoruz.

Tüm okuyucularımızın 27 Kasım Özgürlük Bayramını kutluyoruz.

Yeni bir sayıda buluşmak dileğiyle…

KOMÜNAR

ÖNDERLİĞİN PERSPEKTİFLERİ (POLİTİK RAPOR)

Önderliğimizin son olarak kaleme aldığı Yeni Savunma, aynı zamanda Kongremize sunduğu bir rapor niteliğini taşımaktadır. Tüm arkadaşların bu Savunmayı okumuş olmalarından hareketle, Önderliğimizin görüşme notlarından hazırlanan bu çerçeveyi buna ek olarak kongre platformuna sunuyoruz.

Günümüzde Yaşanan Birinci Hegemonik İktidar İle İkinci Hegemonik İktidar Arasındaki Çatışmadır

Irak savaşı öncesinde Schröder, Chirac ve Putin henüz bu çizgiye gelmemişlerdi. ABD'ye karşı direniyorlardı. Çin ve İran da böyle sayılırdı. Ama şimdi Almanya ve Fransa bu çizgiye gelmiş durumdalar. Rusya'nın direnecek hali yoktur. Ortadoğu'da şu anda Kürt-İsrail-ABD ittifakı söz konusudur. ABD realitesi ortadadır. ABD'nin güdümüne giremeyiz, çizgisine gelemeyiz. Ama bu, ABD'yi karşımıza alacağız anlamına da gelmez. Çözüme dönük ilişkiler kurulabilir. ABD, Sykes-Picot Anlaşmasını hayata geçiriyor. İşte Suriye'de rejime karşıt olanlar ABD tarafından destekleniyor. Haddam Brüksel ayaklıdır; Rıfat ise İspanya ve ABD tarafından destekleniyor. İran'ın çevresi sarılmıştır, zor durumdadır.

Irak'ta zaten bir Kürt devleti kurduruldu. Bu devlete karşı olmadığımızı daha önce de söyledim. Ama bu devletin ikinci bir İsrail olma ihtimali çok yüksektir. Ona bu misyon yüklenecek gibi görünüyor. Güney'deki devlet ABD'ye dayanmamalı, kendi özgücüne dayanmalıdır. Çünkü ABD bir gün bölgeden gidecek; bu durumda Acemler, Türkler, Araplar Kürtlere yöneleceklerdir.

Osmanlı'nın son döneminde, Birinci Dünya Savaşı sürecinde Almanya güçlü olduğu için daha etkin olabilmişti. Ama daha sonra İngiliz siyaseti hâkim oldu. İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanya güçlendiğinde yeniden Türkiye siyasetine hâkim olmak istedi. Şimdi de ABD-ki, İngiliz siyasetinin devamıdır AKP içinde etkindir. Almanlar da şimdi kendilerini CHP içinde bir grupla ifade ediyorlar. Baykal dışında bürokratlardan oluşan bir grupla ifade ediyorlar, ama Almanlar o kadar güçlü değiller. Bu bağımsızlık değil. Orta sermayenin Türk olması, bürokratların Türk olması bağımsızlık demek değil. Egemenlik kimde, egemen kim? Türkiye bağımsız değil. Aslında şu anda dünyada hiçbir devlet için bağımsızlık kavramını kullanamayız.

Günümüzde yaşanan da birinci hegemonik iktidar ile ikinci hegemonik iktidar arasındaki çatışmadır. Bu oyunların çoğu ta 1926'larda geliştirilmeye çalışıldı. Bunlar aslında İngiliz oyunlarıdır. Kraliçe boşuna mı Bursa'ya geldi? Mustafa Kemal, bunları görüp engellemeye çalıştı, ama ona izin vermediler, onu etkisiz hale getirdiler. Şeyh Sait isyanıyla

Kürtleri de etkisiz hale getirdikten sonra, 1926 ile birlikte birinci hegemonik iktidarını kurdular. Bu iktidar mevcut laisizme dayanıyordu. İzmir Milletvekili Yahudi asıllı Avram Galanti, Mustafa Kemal için "Musa değerindedir" diyordu. Mustafa Kemal'i adeta tanrılaştırmak istiyorlardı, tanrılaştırdılar! Bugünkü iktidarın temeli de 1946'larda atılmıştır; aslında daha eskiye, ta Osmanlılara, 1818'lere kadar götürülebilir. Buna da ikinci hegemonik iktidar diyorum. Bu iktidar, mevcut laisizm karşıtı olarak, ılımlı İslam şeklinde geliştirilmiştir.

'Musa'nın Çocukları' kitabını biliyorsunuz. Bu kitap, peygamberin oğullarını anlatıyor. Bu iktidar da aslında Yahudi kökenlidir. Bunların eşlerinin hepsi açıktı. Arınç, Gül ve Erdoğan'ın birbirleriyle olan ilişkilerini, ilişkilenme koşullarını bilmiyorum, ama araştırmaya ve incelemeye değer bir konudur. Arınç, Gül ve Erdoğan için bunlarla işbirliği içindedir demiyorum, ama bu bir İngiliz siyasetidir, bunun araştırılması gerekir.

Kürtler bu iktidarları zaten kabul etmezler. Birinci hegemonik iktidarın temel anlayışı bugünkü laisizmdir. Bugün halen üç kuruma dayanıyor: Bunlar ordu, yargı ve üniversitelerdir. Bunlar bu iktidar anlayışı içerisinde yetiştirilmiş, buna göre yaşam tarzları şekillenmiştir. Mevcut laisizmi korumak için tavır geliştirmeleri, direnmeleri ve bunu korumaları gayet doğaldır. Bunlar bu iktidarın seksen yıllık orta sınıfıdır. Bugün bunun siyasi sözcülüğünü Baykal yapmaktadır. İkinci hegemonik iktidar ise ılımlı İslam siyasetiyle bütün bu yapıları aşmak ve denetim altına almak istiyor. AKP Hükümeti ülkeyi İttihat ve Terakki döne-minden daha geri, daha beter bir duruma getirecektir. Biliyorsunuz, Dolmabahçe görüşmeleri var. Başarılı olmak ve iktidar için ekonomik kriz gizlenmek isteniyor; borsalar, para piyasaları denetim altında tutulmak isteniyor. Üretime dayanmadan, kupon üzerinden, kâğıt üzerinden bunlar yapılıyor.

Bahçeli de iki hegemonik iktidar arasında bir yerdedir. Aslında AKP ve CHP'nin tamamı değil, bu partiler içerisinde bir grup, bu hegemonik iktidarları temsil ediyor. AKP'nin iktidarda kalabilmesi için yapması gereken üç şey var: Birincisi ekonomik krizi olabildiğince gizlemek, ikincisi Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümü, üçüncüsü de para piyasalarını ve borsaları denetim altında tutmak. Bunları başarabilir mi, bilmiyorum, başarabileceğini zannetmiyorum. Başaramazsa AKP Hükümeti çözülecektir.

Ilımlı İslam'la hedeflenen aslında Ortadoğu'da Arap milliyetçiliğinin kırılmasıdır. Türkiye öncülüğünde Suriye-İsrail görüşmelerinin yapılması, Arap milliyetçiliğinin kırılması çalışmasıdır. Benim Suriye'den çıkartılmam da bununla ilintilidir. Türkiye, İsrail ile Suriye arasındaki sorunu çözmeye çalışıyor. Ama bir taraftan Amerika, bir taraftan da İsrail tarafından kuşatılmış durumdadır. İsrail-Suriye görüşmeleri üzerinden AKP'ye, "Arap milliyetçiliğini kır, biz seni bir süre daha destekleyelim" diyorlar. Bu temelde AKP iktidarını bir süre daha destekleyecekler.

El Kaide'yi biliyorsunuz. Bunlar da bir taraftan Afganistan, Pakistan, Suudi Arabistan, Mısır tarafından denetim altına alınmak isteniyor; diğer taraftan ise, Amerika, İngiltere ve İsrail'in ılımlı İslam müdahalesiyle denetim altına alma politikası var. El Kaide, Amerika'ya, "Benim önümü aç, ben bir ulusdevletçik olarak burada yaşayayım" diyor. Ama Amerika da "Buna izin vermem, benim denetimim altında kalmalısın" diyor. Saddam'ı çözdüler. Sıra İran'a gelecek. Türkiye'nin kendi başına hareket etmesine izin vermezler. Amerika buna izin vermeyecek. Kırk milyon Kürt'ü İran'dan sonra Türkiye'ye karşı kullanmaya çalışacaklar. İşte ben bu tehlikeyi dile getiriyorum, anlamıyorlar. Bu tehlikeyi görmüyorlar ve talimat veriyorsun diye ceza veriyorlar.

Siyasal kavramların çoğu din kökenlidir. Laiklik, din kökenli bir kavramdır. Laiklik ve İslamiyet bu topraklara sonradan getirilmiştir. Laiklik de, İslamiyet de buraya ait kavramlar değil. Bildiğimiz birçok kavram din kökenlidir. Ben daha önce de dile getirmiştim: Protestanizmin üç mezhebi vardır veya üç mez-

hep doğurmuştur: Reel sosyalizm, sosyal demokrasi ve ulusal kurtuluşçuluk. Din birçok şeyin kaynağıdır. Daha sonra yazacağım kitaplarda bu konuları detaylı dile getireceğim. Judaik İslam, yani Yahudi İslamı diye bir şey ürettiler sonra. Biliyorsunuz, Muhamed'in ilk kıblesi Kudüs'tür. Kudüs'e bakarak namaz kılıyorlardı. Hz. Muhammed Tevrat'ı geliştirip reformlaştırmıştır. Yani Tevrat'ı ve Museviliği reforme ederek Kuranlaştırdı. Kuran, Tevrat'ın Araplara uyarlanışıdır.

Siyasal İslam, cumhuriyetin başından beri partilerle ilişkilidir. Bu ilişki geçmişte DP, daha sonra AP ve Milli Selamet Partisi, şimdi de AKP ile devam ediyor. Bu yeni bir şey değil. Siyasal İslam'ın bir kanadı Suriye üzerinden Suudilere dayanıyor, oradan ekonomik yardım alıyor. Bir kısmı da İran ile ilişkilidir. Binlerce Kürt yurtseverini vahşice katleden Hizbullah bunlardan bağımsız değildir. Bunlar önce bu tarz örgütlenmeleri kurup sonra Kürtlere karşı kullanıyorlar. Daha önce bunu gördük. Biliyorsunuz, Hizbullah önce İlim Cemiyeti olarak örgütlendi, sonra ikiye ayrıldılar. Önce on kişiydiler, sonra yüz kişi, binlerce kişi oldular. Şimdi sayıları daha çoktur ve daha tehlikelidirler. Velioğlu'nu önce desteklediler, kullandılar; sonraki durumu da biliniyor.

Bunlar halkımıza iyi anlatılmalıdır. Yaşanan vahşeti unutmamak gerekiyor. Diyarbakır'da insanlara arkadan yaklaşıp baltayla ya da enselerine tek kurşun sıkarak binlerce gariban Kürt yurtseverini öldürmediler mi? Bıraksalar hepimizi vahşice katlederler. Önce Bahriye Üçok, Uğur Mumcu gibi sol Kemalistleri katlettiler. Daha sonra devletki, devletin tümünü zan altında bırakmak istemem bazı valiler ve garnizon komutanları eliyle özellikle 92'de Hizbulkontra olarak Kürtlere karşı kullandılar. Örneğin Batman Valisinin yaptığı buydu. Diyarbakır Mahkemesi yıllar sonra verdiği kararda bu yöntemin ne kadar hatalı olduğunu belirtiyordu. Mahkeme bile bunu kabul edilemez bulmuştu. Fetullah Gülen, bunlar önemli değil, işin görünen kısmıdır. Bu, Amerika'nın bir planıdır. Diyarbakır adına siyaset yapanlar bunu neden anlatmıyorlar? Bütün Diyarbakır güçlerini seferber ederek, benim manevi etkimi de kullanarak iyi bir çalışma yapabilirler.

Kürtler, laik-türban çatışmasından uzak durmaya çalışsın. Sahte tarikatlardan da, sahte laikçilerden de uzak dursunlar. Kürtler kesinlikle bu tür çatışmalardan kendilerini muhafaza edip demokrasi ve barış için çalışmalıdırlar. Halkımıza sesleniyorum: Her türlü örgütlü dini yapılardan, özellikle tarikatlardan uzak dursunlar, hiçbir şekilde ilişkilenmesinler, seçimlerde de bunlara oy vermesinler. İslamiyet barış dinidir. Camiye gittikleri zaman müftüye, "Müftü bey, bugün hutbende demokrasi ve barış için ne dedin?" diye sorabilmelidirler. Birileri çıkıp bunu dile getirebilmelidir. Çünkü camiler, Hz. Muhammed döneminde toplumun siyasal ve sosyal sorunlarının çözüm yeriydi. Günümüzde de camiler demokratik siyasetin ve barışın gelişmesine hizmet etmelidir. Din adamlarının sahte dincileri iyi anlatması gerekiyor. Dernekleşmelerle beraber, camileri de toplumsal merkez haline getirmeliler. İslam dininin özü de budur. İslam dini barışa hizmet eder. İmamlar da bu eksenli çalışmalarına devam edebilirler.

Devlet de üzerine düşeni yaparsa, o zaman demokratik ulus temelinde çözüm gelişir; aşiretçilik de, ırkçılık da, dincilik de geride kalır. Biz İslam dinine, kültürüne karşı değiliz. İslami milliyetçiliğe, İslam adına yapılan politikalara, yanlış politikalara karşıyız. Biz sadece siyasal dinciliğe karşıyız. Siyasal İslam'a hayır, kültürel İslam'a evet!

Dincilik de bir tür milliyetçiliktir. İslami milliyetçiliğin sonu Ahmedinejad, Hamas, Hizbullah gibi olur. Ahmedinejad aslında ABD tarafından besleniyor, ayakta tutulmaya çalışılıyor. ABD istese iki günde onu silip süpürür. Sonu Saddam'ın sonu gibi olur. ABD Ortadoğu'da herkesi silahlandırıyor, seksen milyar Dolarlık silahlandırma projesini devreye sokmuş durumdadır. Suudi Arabistan'ı, İsrail'i, Mısır'ı silahlandırıyor. Türkiye de işin içindedir. Bunlar İran ve Suriye'ye karşı gibi görünüyor, fakat İran ve Suriye'yi çok da

önemli görmüyorlar aslında. Ortadoğu'da bu kadar sorunlar içerisinde ABD'ye karşı nasıl direnilir? Ancak demokrasi ile direnilebilir. Demokrasi kültürünü geliştirmek gerekiyor.

AKP'yi zaten kontrol altına almış bulunuyorlar. AKP'nin temelleri otuz yıl önce İngiltere'de atılmıştır. Bu biliniyor. Almanlar da daha önce İslami kesimle, Erbakan'la ilişkilendi. Onlarla politika yürütmeye çalıştı. Biliyorsunuz, Milli Görüş Almanya'da çok güçlüydü, halen de güçlüdür. Amerika, İngiltere politikaları AKP'nin ortaya çıkmasına ve palazlanmasına neden oldu. Bunu iyi anlamak lazım. AKP ile Kürtleri kontrol altında tutmak istediler. Baykal ile de güçlü bir sol demokrat muhalefetin ortaya çıkmasını da engellediler. AKP ile diğer politikalarını da uygulamaya koydular. Ancak bu son gelişmelerle AKP'ye ihtiyaçları azaldı. AKP misyonunu tamamlamış gibi gözüküyor.

Küresel Sermayeyi Ellerinde Tutuyorlar, Finans Kapitali Yönetiyorlar

Finans kapitalle insanları kandırıyorlar. Tekeller böylece dünyayı yönetiyor. Bu işi de hiçbir üretim yapmadan, trilyon ve katrilyon parayı ortaya sürerek yapıyorlar. Amerika karşılıksız, hiçbir karşılığı olmadan dünyaya kırk trilyonluk tahvil sattı. Şimdi bu büyük balon yer yer patlıyor. Ekonomik kriz dedikleri nokta budur. Dünyadaki hiçbir güç kendini tekellerden kurtaramıyor. Dikkat edin, Çin'in hiç sesi çıkmıyor. Rusya'yı terbiye ettiler. Sesini çıkaran ülkelerin başına dünyayı yıkıyorlar. Bütün bunları uluslararası alanda hisse senetleri, tahvil vb. yöntemlerle, borsayla kâğıt üzerinden yapıyorlar. Bunlar AKP'ye de bu paralardan verdiler. Kürtleri de paraya alıştıracaklar. Şimdiden "Erbil'i ikinci Dubai yapacağız" diyorlar ve yapacaklar. Şimdiden kredilere, büyük yapılara başladılar.

Finans kapital her şeyi denetimi altında tutmak istiyor. Bu söylediğim çok inanılmaz da gelebilir, ama kendini doğru tanımadan mücadele edemezsiniz. Hatta bu iktidarı doğru tanımlamaz ve anlayamazsanız, tasfiyeci Osman'ın durumuna düşersiniz. Hatta sizi kullanırlar, nasıl kullanıldığınızı bile anlayamazsınız. Beni de tanımlamak istediler. Finans kapital beni denetleyemediği için bugün buradayım. Bizim özgürlükçü çizgimizle işbirlikçi çizgi mücadele halindedir.

Son dört yüz yıldır para çok daha önem kazanmıştır. Yahudiler halkları birbirleriyle çatıştırma üzerinden dünyayı yönetiyor. Önce bu ideolojilerini Almanlara aşıladılar. Yani Hitler'i de Yahudiler yarattı. Kan bağını, soy bağını onlar yaratmıştı, Hitler onların eseridir. İlk Türkçülük hareketinin başında da Yahudiler vardır. İlk Türkçülüğü geliştirenlerdendir. Kürtlerle de ilgilendiler. Ta yüz elli yıl önce Barzani ailesiyle ilişkiye geçtikleri biliniyor. Parayla her şeyi yapabilecekleri düşüncesindedirler. Küresel sermayeyi de ellerinde tutuyorlar. Finans kapitali yönetiyorlar. Bütün bunları anlamadan Kürt sorununu anlayamayız, Türkiye'deki olayları anlayamayız. Yoksa onlar çatıştırır, biz de çatışır duruma düşeriz. Saddam gibi, halklar birbirine karşı kırdırtılır. Sağ-sol, Alevi-Sünni, Kürt-Türk herkes birbirini öldürür. Onlar bu konumlarıyla küresel sermayeyle dünyayı yönetiyorlar, biz de birbirimizi öldürmekle uğraşıyoruz.

Bu son operasyonlarda da Türkiye'ye insansız uçaklarla yardım ettiler. Bunlar aslında yardım falan etmiyorlar, daha çok çatışmamızı istiyorlar. Bu sorun bilmem ne kadar bomba atmakla çözülmez. Bunu defalarca dile getirdim. Ayrıca her bombalama yüz milyon Dolara mal oluyor. Bu sorun böyle çatışmalarla çözülmez. Ben, İngilizler ve Amerika kadar

akıllı olalım diyorum. Aksi halde onlar dünyayı yönetir, biz de burada ahmaklar gibi birbirimizi öldürürüz.

Bu işi tek başına operasyonlarla bitiremeyeceklerini biliyorlar. Bununla birlikte küresel sermayeyi de devreye sokuyorlar. Kürtleri küresel sermayeye bağlamaya çalışıyorlar. Küresel sermayeyi kontrol edenlerin amaçları Güney'de Arap Emirlikleri gibi emirlikler kurmayı hedeflemektir. Dubai gibi yerleşimler kurmak, Erbil'de öi Diyarbakır'da holdingler kurmak, merkezler oluşturmaktır. Toprakların yarısı satılmış, diğer yarısını da almak istiyorlar. Yeraltı ve yer üstü kaynaklarına da sahip olacaklar. Kürtleri de karın tokluğuna kendilerine, patronlarına bağlayacaklar. Kadın nasıl erkeğe muhtaç hale getirilmişse, kadınlar böylece nasıl karılaştırılmışsa, Kürtleri de bu şekilde kendilerine bağımlı kılmaya çalışıyorlar. Kürtlere nasıl davranmaları gerektiğini öğretiyorlar: Şöyle davranacaksın, şöyle giyineceksin, böyle yapacaksın, şöyle evleneceksin gibi. İşte Osman'ın düştüğü durum ortadadır. İkide bir fotoğraf çektiriyorlar, şöyle yapacaksın diyorlar. Osman ve Botan'ı da bu şekilde kopardılar, bunlarla birlikte bin kişiyi de kopardılar. Bu işi parayla yapmaya çalışıyorlar. Onların projesi budur. Krediler alarak üç gün gibi kısa sürelerde Ağrı'da, Bitlis'te holdingler kurarak Kürtler üzerinde denetim kurmaya çalışıyorlar. İşte bunların etrafına insanları toplayarak Kürtleri parçalamayı hedefliyorlar. Ben kredi almasınlar demiyorum, ama neye ve niçin hizmet ettiklerini iyi bilsinler. Bu şekilde Kürtleri kendilerine bağlıyorlar, kendilerini de küresel sermayeye bağlıyorlar.

Daha önceki görüşmelerimde de söylediğim gibi, devlet bölgede sayısı beş yüzü bulan bazı işbirlikçi Kürt ailelerini kullanarak, Kürt kimliğini inkâr etmeleri karşılığında eskiden kendilerine ağalık, beylik, şeyhlik, tarikat şefliği verirken, bugün de AKP üzerinden kimliklerini reddetmeleri karşılığında kendilerine para verilmekte, holdingler ve şirketler kurulmakta, ihaleler sunulmaktadır. "Kürtlüğünüzden vazgeçin, size maaş bağlayalım; Kürtlüğünüzden vazgeçin, size holdingler kuralım; Kürtlüğünüzden vazgeçin, size para verelim" diyorlar. Bazı çevreler de bunları destekliyor. Bunların dini imanı Dolardır. Bunlara çok ciddi paralar verilmiş. Ceplerini ve yüreklerini Dolar ısıtıyor. Bunların para için, bir belediye başkanlığı, bir makam için satamayacakları değer yoktur.

Hükümet de artık hükümet değildir, iradesi yoktur. Çözüm yerine operasyon yapıyorlar. Ben operasyonun başarılı olmayacağını ve çözüm getirmeyeceğini defalarca söyledim. Türkiye şu anda bir karmaşa ve keşmekeş içindedir, kimse ne yaptığını bilmiyor. Bütün bu politikaların nedenleri araştırıldığında ucu birçok yere gidiyor. Merkezi Londra'dır. Bütün bunlar küresel sermaye tarafından kontrol ediliyor. AKP'nin herhangi bir çözümü de yok. AKP, Kürt sorununu paketlerle; ekonomik paket, siyasi paket, psikolojik paketlerle çözeceğini söylüyor. Aslında bunlar paket değil, bunlar savaştır. Ekonomik paket ekonomik savaştır, siyasi paket siyasi savaştır, psikolojik paket psikolojik savaştır. Bunlar ekonomik savaş, siyasi savaş, psikolojik savaş yürütüyor. Psikolojik paketle beş yüz bin kişilik orduyu Kürtler üzerine sürüyorlar. Ellerindeki paket dedikleri şeyler, Çiller döneminde, hatta Çiller'den de önce hazırlanmış çözüm getirmeyen paketlerdir. Ekonomik paket adı altında bölgeye yatırım yaptığını iddia ediyor, holdingler kuruyor. Diyarbakır'da Dubai tarzı yerler yapacaklarını söylüyorlar. Kredi vererek bir günde, üç günde holdingler kurduruyorlar.

İlginçtir, bunların hepsinin merkezi de İstanbul'dadır. Aşiretleri böyle holdingler şeklinde modernleştiriyorlar. Siyasi pakette belli aileler, aşiretler holdingleştiriliyor. Amaçları da Kürtleri bunların etraflarında toplayarak küresel sermayeye bağlamaktır. Ama halk açtır. Küresel sermayeyle insanları denetim altına alıyor. İnsanları açlığa mahkûm ediyor, sonra mikro-makro kredilerle kendilerine bağlıyorlar. Bunu belli aileler üzerinden yapıyorlar. Bunlara dayanıyor, ancak halka gerçek bir çözüm sunmuyor. Diyarbakır'daki

işsizlik sorununu çözeceklerini söylüyorlar, Diyarbakır'ı kurtaracaklarını söylüyorlar. Bu şekilde halkı kurtaramazlar. Hiç kimse mikro-makro kredi ile Diyarbakır'ı kurtaramaz. Diyarbakır'ı ancak Diyarbakır halkının kendisi kurtarır.

Yine Urfa için de ekonomik sorunlarını çözeceklerini söylüyorlar. Dünyanın en büyük işsizlik sorununun olduğu yerlerden biridir Urfa. Küresel sermayeye, bilmem hangi holdinge, "Gel şurada işyeri kur" diyorlar; onlar da gelip oradaki toprakları satın alıp işyeri kuruyorlar. Birkaç Kürt'ü de orada karın tokluğuna, köle gibi çalıştırıyorlar. Bunlar büyük bir kandırmacadır.

Erdoğan bugün 'teröre karşı' 12 milyar Dolar ayırarak terörü bitireceğini söylüyor. Gül de aynı şeyi söylüyor. Daha önce de "Teröre karşı GAP Projesi" dediler. Atatürk Barajı yapıldı, suyu bir tünelle Harran'a götürdüler. Viranşehir, Ceylanpınar, Suruç susuz bırakıldı. Oysa o su hepsine yetecek kadardı. Ama suyu Harran'a götürdüler. Neden sadece Harran'a götürüldü? Bu projeler de başta bize karşı kullanıldı. Bunların amacı 12 milyarı buradan ayarlamak, 15 milyar İsrail parasından ayarlamak, bilmem ne kadar milyarı nereden ayarlamak… Siz çözümü Washington'da, Talabani'de, şurada burada arayacağınıza gelin benimle konuşun.

Ben Erdoğan'a sesleniyorum: Siz bu şekilde 'terörü' bitiremezsiniz, ancak 'terörü' tahrik edersiniz. "Anadili serbest bırakacağım, bir kanal kuracağım" diyor. Sen kimsin ki dil hakkında karar veriyorsun? Seksen yıl bu dili yasaklayacaksın, sonra da "Ben karar verdim" diyeceksin. Bu dil senden önce de vardı, senden sonra da var olacak. Kürtlere bir kanal verecekmiş! Kürtlerin zaten kanalı var. Burada kimse çocuk değil, kimseyi bu şekilde kandıramazsın. Bir küçük çocuğu kandırır gibi, yok paket açacağım, yok şunu yapacağım, bunu yapacağım, hokus pokus gibi şeylerle Kürtleri kandırmaya çalışıyorlar. Tamam, ben biliyorum. Bir maaşla kendilerini teslim edenler var. Ama bu şekilde Kürtler kabul etmez. Kürtler namuslarına düşkündür. Kürtlerin kırk bin şehidi var, hepsi birer abide gibidir. Bu sorunu da bu şekilde çözemezler.

Halkımla benim aramda bir bağ var. Onları tehlikelere karşı koruyorum, uyarıyorum. Benim de burada politik gücüm var. Yalçın Küçük, "Apo'nun politik gücü büyük, ama ekonomik gücü yok" demişti. Bu doğru olabilir. Ama politik güç önemlidir. Doğru çalışılırsa eğer, politik güç ekonomik gücün üstesinden gelebilir. Buradan Başbakan'a sesleniyorum: Benim teorik gücüm de, pratik gücüm de çok daha fazladır; Talabani'ninkinden daha fazladır. Gelip burada benimle konuşabilirler. Önderliğim de ayrı bir konudur. Ben kimsenin daha fazla gözyaşı dökmesini, bir askerin dahi ölmesini istemiyorum.

Her Bölgenin Durumuna Göre Bir Milliyetçilik Geliştirdiler

Toplumsal gerçeklikler inşa edilmiş gerçekliklerdir. Fizikte atom atomdur; atom parçası için belirli bir kural vardır, bunun dışına çıkılamaz. Ama toplumsal alanda toplumsal gerçeklikler yönlendirilebilir, inşa edilebilir. İngilizler bunu çok iyi tespit etmişler. Çıkış yeri, kaynağı Hollanda'dır. 16. yüzyıldan beri birçok imparatorluk yıkılmıştır: Avusturya-Macaristan, İspanya, Fransa, Çin İmparatorluğu… Bunlar nasıl yıkıldı? İngilizler Alman katı felsefesiyle, Fransız devlet felsefesiyle çok fazla ilerleme kaydedilemeyeceğini tespit etmişler; İngiliz ve Amerikan pragmatizmiyle ilerleme kaydedebileceklerini, gelişebileceklerini tespit etmişler. İngilizler toplumla ilgili her türlü tespitleri iyi yapmışlar, buna göre toplumları yönlendiriyorlar. Uluslar nasıl çatışır, ne hale getirilebilir, nasıl barış sağlanabilir, nasıl çatıştırılır; her türlü toplumsal tespiti iyi biliyorlar.

İngilizler toplumda her türlü yönlendirmeyi de yapıyorlar, Marks da Londra'da yaşıyordu, onu orada tuttular. Marks fikirlerini orada oluşturdu, oradan dünyaya yaydı. Ben, Marks'ın fikirlerini onlar yarattı demek istemiyorum; ama Marks, Kraliçe Elizabeth'in eli altındaydı. Lenin'i de kuşatıp etrafını daraltmışlardı. Lenin Almanların nezaretinde, onların treniyle taşınarak St. Petersburg'a

götürüldü. Ben "Lenin ajandır" demek istemiyorum, ama bunların bilinmesi, değerlendirilmesi lazım. Bu planlar 16. yüzyıldan beri yapılmaya başlanmıştır. Avusturya İmparatorluğu'nu, İspanya'yı, İtalya'yı, Fransa'yı, Yunanistan'ı tek tek parçaladılar. Reel sosyalizm bu plan, bu sistem karşısında iflas etti. Mao, kültür devrimiyle bunu aşmak istedi, ama başarılı olamadı. Şimdi Çin'in durumu ortadadır. Bugün için Amerika kapitalizmini besleyen en önemli ekonomik sistemdir.

Mustafa Kemal
Başarılı olabilmek için
Kürtlerle de bilinen ittifakı
Yapmıştır. 1922'nin başlarında
Kürtçe eğitimle ilgili
Bir de yasa çıkarmıştır
Ama İttihatçı kadrolar
Onun etrafını daraltmışlardır
Mustafa Kemal, Kürtlerin ve
Türklerin uzlaşması
Bir arada yaşaması için çalıştı.

Almanlar, "Bu fikirler bize karşı, bizi yok etmek için oluşturulmuştur" dediler ve kendilerini korumak için nasyonal sosyalizme sarıldılar, ama anti-komünizmi geliştirdiler. Milliyetçilerin ve dincilerin de anti-komünistliği, komünizm karşıtlığı da buradan geliyor. Arap Baas milliyetçiliğini kim ortaya çıkardı, ortaya attı sanıyorsunuz? Böyle milliyetçilik mi olur? Saddam ası-lırken onların kafası koparıldı. Arap milliyetçiliğinin kafası nasıl koparılır hale geldi? Çeçenlerin durumunu da biliyorsunuz. Bunları bilmek gerekir. Ben bunların bu anlayışına karşıyım. Toplumların doğru çözüme evrilmesini sağlayabilirsek, demokratik bir ulus ortaya çıkabilir. Çözüm için bu gereklidir.

Anadolu'nun Hıristiyanlardan arındırılmasında zannedildiği gibi M. Kemal'in rolü yoktur. Bugün de Anadolu'daki Hıristiyan kırılması gibi bir İslami kırılmayı AKP eliyle yapmak istiyorlar. Yahudiler, Ulusal Kurtuluş Savaşında kritik noktalarda rol aldılar; hem mali güçleriyle hem de iktidardaki etkileriyle Kurtuluş Savaşını etkilediler. Yahudiler Anadolu'daki iktidarda, İsra-il'deki iktidardan on kat daha etkilidirler. Birinci Meşrutiyetin ilanından sonra Abdülhamit tarafından İttihatçılar tasfiye edildiler. Daha sonra bunların yerine gelen ekip eskisinden daha beter oldu. Bunların hepsi Neo-İttihatçıydı. Bugün de Neo-İttihatçılar etkililer. Yahudiler o dönem İzmir-Amsterdam hattını kurmaya çalışıyorlardı. Bunlar korkunç intikamcıdırlar. Kendi politikaları için tehdit oluşturanları tasfiye için mücadele ediyorlar. Mahir Çayan'ların Kızıldere'de vahşice öldürülmesi Elrom'un kaçırılmasının sonucudur.

Ta 16. yüzyıldan bu yana dünyada neler olacağını Londra'da planlayıp dünyaya servis yapıyorlar. Bir çorba gibi önümüze koyuyorlar. Ama bu kötü bir çorbadır. Ben bu çorbayı içmem. Altı yüz yıllık Osmanlı İmparatorluğu'na da el attılar. İşte Mustafa Kemal, bunu gören ender insanlardandır. Mustafa Kemal bu oyunları halkla bir araya gelerek bozmaya çalıştı. Ama bunun önüne geçmek için Onu Çankaya'ya hapsettiler. Bu büyük bir olaydır. İngilizlerin imparatorluk üzerindeki emellerine taş koymuştur. Bunun için İngilizler Mustafa Kemal'e müthiş öfke duymuştur. Bununla Mustafa Kemal'den intikam alıyorlar. Mustafa Kemal başarılı olabilmek için Kürtlerle de bilinen ittifakı yapmıştır. 1922'nin başlarında Kürtçe eğitimle ilgili bir de yasa çıkarmıştır. Ama İttihatçı kadrolar Onun etrafını daraltmışlardır. Mustafa Kemal, Kürtlerin ve Türklerin uzlaşması, bir arada yaşaması için çalıştı. Ancak buna izin verilmedi. Mustafa Kemal'in etrafı İttihat ve Terakki kadrolarıyla kuşatılmıştı. Bunlar provokasyonlarla engellendi. İşte biliyorsunuz, Şeyh Sait provokasyonu, yine Mustafa Suphi provokasyonu, Menemen provokasyonu var. Mustafa Suphi öldürüldü, Mustafa Kemal'in bundan haberi bile yoktu. Komünizmi, İslamizmi ve Kürtçülüğü tasfiye ettiler.

1916-1918'de Avrupa'da Yahudi Kongresi yapılıyor. Musa Alptekin o kongreye gi-

diyor. Kongre'de "Yahudilerin asıl toprakları Anadolu'dadır" deniliyor. Şimdi Ege kıyılarına kim hâkim? Antalya'nın yüzde kaçı kimin elinde? Harran'a tek kanalla su taşımayı kimler yapıyor? Hani Tansu Çiler "Çakıl taşını bile vermem" diyordu! Türkiye'nin sınırlarındaki mayınları bile onların izni olmadan temizleyemiyorlar. Amaç orayı bölerek kontrol altında tutmaktır. Türkiye kendi Genelkurmayına bile temizletemiyor. Neden? Temizlenmesi için ihaleyle yabancı bir şirkete verilmesi şartını koşuyorlar. Hedef halkların bir araya gelmesini engellemektir. Ya mayınlı tarlalarla uzaklaştıracaklar, ya da orayı başka şekillerde kontrol edecekler. İsrail orayı kontrol altında tutmak istiyor. Rahşan Ecevit toprakların resmiyette hiçbir yabancıya ait olmadığını söylüyordu. Ama kontrol onların elindeydi. İşgal öyle gelip toprakları almak ve oraya yerleşmekle olmaz; orayı kontrol altında tutarak, oranın her şeyine hâkim olarak yapılıyor.

Urfa toprakları on milyon insana yeter, ama herkes orada işsizdir. Hayvanlar bile işsiz değildir; eşek bile işsiz değil, bir karıncanın bile işi var. İnsanlar nasıl işsiz kalabiliyor? Neden su tek kanalla sadece Harran'a götürülüyor? Urfa'nın diğer yerlerine de su verecekler, ancak kontrolü sağladıktan sonra suyu verecekler. Türkiye'de tarım kalmamış. Ben Urfa'nın tarım topraklarını işletsem on milyon insanın işsizlik sorunu çözülür, halkın ekonomik sorunu olmaz. Urfa'daki on milyon insanı besleyecek toprakları neden nasıl ele geçirmişler? Bunlar tarımı da böylece ele geçirip ekolojik dengeyi de bozarak toplumu, sizleri, hepimizi zehirliyorlar. Kanser üretiyorlar. Biliyorsunuz, kanser toplumsal bir olaydır, hastalıktır. Yediğimiz her şey kanserojen maddeler olarak bizi zehirliyor. Temiz yiyecek olmazsa, temiz su içmezsek, temiz hava almazsak nasıl yaşarız? Bunlar ideoloji üretiyorlar; yediğimiz, içtiğimiz her şey ideolojidir. Bindiğiniz araba, uçak, yediğiniz yemek, içtiğiniz içecekler, her şey ideolojidir.

Bunlar her şeyi Londra'da planlıyorlar. Her şeyi tekelleştiriyorlar. Sıra Türkiye'de; Türkiye'yi kuşatmışlar. Bir tarafında Ermenistan var. Ermenistan'ı da küçültüp daracık bir alana sıkıştırmışlar. Öbür tarafta Yunanistan; sonra da küçük bir Kıbrıs oluşturmuşlar. Bir de Güney'de küçük bir Kürt devletçiği oluşturuluyor. Bunları hep İngiltere planlıyor. Bunları söyleyince, benim ulusalcılarla aynı düşündüğümü söylüyorlar. Bana bunu söylemeleri bilinçlidir. Beni de sıkıştırmak ve yıpratmak istiyorlar. Aslında en büyük ulusalcılar bana bunu söyleyenlerdir. Onlar hiçbir analiz yapamıyorlar, insanlığın içinde bulunduğu durumu kavrayamıyorlar. İsrail-Filistin gibi sadece çatışmak istiyorlar. Ben burada demokratik çözüm için, halklar için çaba sarf ediyorum. Benim fikirlerim yeteri kadar açıktır, anlaşılır niteliktedir.

Ergenekon devlet içinde hesaplaşan, çatışan bir yapılanmadır. Ben buradan herkesin planını bozuyorum. Onun için bana saldırıyorlar. Bunların ipleri başkalarının elindedir; onlar ne derse öyle konuşuyorlar, ne yap derlerse onu yaparlar. Hemen açıklayayım: Baykal ve Bahçeli, ikisi de Türk Yahudileridir. Bunların ikisi de Türkiye'nin yararına değil, İsrail'in yararına çalışıyorlar.

Burada paranın gücü de önemlidir. 16. yüzyıldan itibaren paranın gücü çok gelişmiş, siyasetin gücü ve askeri güç kadar olmuş, hatta onlardan daha fazla bir etki de doğurmuştur. 16. yüzyılda milliyetçilik inşası yaşanmıştır. Bu milliyetçilik inşasında Hollanda ve İngiliz milliyetçiliğinin rolü büyüktür. Önce Hollanda'da ortaya çıkmış, sonra İngiltere'de. İngiltere daracık bir adada sıkıştırılmış bir haldedir o zamanlar. Bu İngiliz milliyetçiliğine karşı Fransız milliyetçiliği gelişmiştir, Fransa, katı bir ulusçuluğu geliştirdi. Hollanda ve İngiliz milliyetçiliği güçlü, fakat biraz daha esnek bir ulusçuluktur. Fransız milliyetçiliği-ulusçuluğu ise katı bir ulusçuluktur. Fransa'nın buna karşı çıkabilmesi için Napolyon bilinen o çıkışını yapmıştır. Bir de İngiliz milliyetçiliğine karşı Almanlar da katı bir ulusçuluğu geliştirdiler. 1804 yılında Almanlarla yapılan savaş var. Bu bir ulusdevlet savaşıdır. Almanlar ulusçuluğa daha çok sarıl-

dılar. Hegel, ulus-devlet anlayışına tanrısal bir nitelik kazandırdı. Ulus-devlet tanrı-devletin modernitedeki ifadesidir.

Yahudiler de bu milliyetçiliğin gelişmesinde çok önemli rol aldılar. Milliyetçiliklere yön verdiler. Halen de öyledir. Bu nedenle bazıları Yahudilerin dünyayı yönettiğini söylüyor. Hayır, bu doğru değil. Dünyayı kapitalizm yönetiyor, fakat Yahudilerle harmanlayarak yönetiyor. Yahudiler de katı bir Siyonizm geliştirdiler. Bunu savunan Yahudiler çoktur. Amerika'da da, biliyorsunuz, Evangelistler var. Bunlar Yahudilerle birlikte hareket ediyorlar. Yahudiler bu fikirlerini Almanlara da aşılayarak Hitler'i doğurdular. Hitler de o bilinen savaşlardan sonra iflas etti. Yarattıkları bu milliyetçilikler istedikleri sonuçları yaratmadı, kendilerine geri döndü. Siyonizm ilk olarak katı bir şekilde İsrail'de uygulanmak istendi ve muazzam bir savaş gelişti. Bu savaş halen devam ediyor. Orada başarılı olunamadı, tıkandı. Başka yerlerde de bu fikirleri devam ettirdiler.

Her bölgenin durumuna göre bir milliyetçilik geliştirdiler ve bu milliyetçiliklere hâkim oldular. Leon Kahun, Hermann Wambery gibi Yahudiler, Türkçülüğün teorisyenleridir. Bu Türkçülük Ziya Gökalp ile birlikte devam etmiş, daha sonra Nihal Adsız, Türkeş, şimdi de Bahçeli ile devam ediyor. Mustafa Kemal bu tehlikeye karşı bir süre direndi, ama daha sonra onlarla uzlaşmak zorunda kaldı. İsmet İnönü onlar Mustafa Kemal'i uzlaşması için zorladılar. Mustafa Kemal onlarla uzlaştıktan sonra bilinen Türk Dil Kurumu ve Türk Tarih Kurumu gibi çalışmalara yöneldi; onlarla ilgili fikirlerini geliştirdi. Menderes de bu milliyetçiliği, sistemi biraz aşmak, yumuşatmak istedi; buna izin vermediler; biraz dışına çıkar gibi oldu, onu da hemen götürdüler. Bu öyle büyük bir sistem ki, bir başbakan, bir hükümet tek başına bunu aşmaya muktedir olamıyor.

Yahudilerle ilgili yaptığım değerlendirmeler nedeniyle anti-Semitist olduğum iddia ediliyor. Ben bunu niye söylüyorum? Yahudilerin birçok ülkedeki iktidarlara müdahale etmesini kabullenemiyorum. Yahudilerin iktidarla olan ilişkilerini iyi çözümlemek gerekiyor. Ben bunları görüyorum, elimde bazı veriler var, bunları ifade ediyorum. Tarihe de bakıldığı zaman Yahudilerin iktidarlar üzerindeki etkisi görülecektir.

Yahudilerin Kürt Politikasının Temeli Kahire Konferansında Atılmıştır

Yahudilerin Kürt politikasının Temeli ta 1920'lerde Kahire Konferansı'nda atılmıştır. Bu konferansta çok usta bir şekilde Kürt sorununun Ortadoğu'da sürekli çözümsüz Bırakılması konusunda Anlaşmaya varılmıştır

Yahudilerin Kürt Politikasının Temeli Kahire Konferansında Atılmıştır

Yahudilerin Kürt politikasının temeli ta 1920'lerde Kahire Konferansı'nda atılmıştır. Bu konferansta çok usta bir şekilde Kürt sorununun Ortadoğu'da sürekli çözümsüz bırakılması konusunda anlaşmaya varılmıştır. Kerkük ve Musul'un Irak'a bağlanması Kahire Konferansı'nda kararlaştırılmıştı. M. Kemal'in tüm politik çabalarına rağmen, Kürtler üzerinden Kerkük ve Musul Türkiye'den koparıldı. Bu plan halen de devam ediyor. ABD, İngiltere ve İsrail tüm bölge ülkelerini Kürtlerle hizaya getirmeye ve kontrol altına almaya çalışıyorlar. Irak'ta koskoca Saddam'ı Kürtler eliyle devirdiler. Şimdi de İran'a karşı Kürtleri kullanma hazırlığındalar. ABD, Kuzey Irak'ı bir nevi üs olarak kullanmaktadır.

ABD, İsrail tüm Kürtleri Irak üzerinden kontrol etmeye çalışıyorlar. Bunda İsrail sermayesinin rolü çok büyüktür. AKP de onlarla işbirliği yaparak iktidar oldu. Benim iddiam şudur: Yahudi sermayesinin izni olmadan bir dükkân bile açamazlar. Aslında Türkiye sermayesi ta 1923 yılında İzmir İktisat Kongresi

ile Yahudi sermayesinin etkisi altına girmiştir. Bu etkiyle Yahudi sermayesinin desteği ve izni olmadan bir dükkân bile açamıyorlardı. Koç Holding'in büyümesi ve palazlanması Yahudi sermayesi sayesindedir. Yahudi sermayesi onları hep kontrol etmiştir.

Ben 70'lerde de gözlemlemiştim, araştırmıştım, halen takip ediyorum. 1970'lerde bölgede sadece Doğuş grubunun sermayesi vardı. Bir dünya markası olan Vestel'in de, araştırdım, Citibank ile ilişkileri var. Citibank da Yahudi sermayesiyle kurulmuştur. Vestel de bu şekilde kontrol altında tutuluyor, Yahudi sermayesinin ürünüdür. Urfa topraklarının büyük bir kısmını Yahudiler satın almıştır. Direkt kendi adlarıyla olmasa bile, çeşitli şirket isimleriyle satın almışlardır. Ne zamandan beri bu çalışmalar, planlamalar yapılıyor, biliyor musunuz? Bunun sekiz yüz yıllık bir geçmişi var. Tarsus kökenli Saint Paul'un yine bu konuda yürüttüğü faaliyetler biliniyor. 1492'den önce ta 1393'ten beri Anadolu'da Yahudi sermayesinin etkinliği var. 1492'de İspanya'dan da Yahudiler geldiler. Araştırdım, Vestel'in de merkezi Manisa'dadır. Manisa dediğim, İzmir-Manisa hattı boyunca bu etkinlik vardır. Bu hat Yahudilerin en eski ana yurtlarından biridir.

Varlık Vergisi getirilerek, Anadolu'da Hıristiyanların etkinliği kırılıp Yahudi etkinliği geliştirilmiştir. M. Kemal biraz direnmiş, ancak onlarla baş edememiştir. Mustafa Kemal bu konuda sanıldığından daha çok yanlızdır. Tek başınadır. Mustafa Kemal sadece Cumhuriyeti kurmuştur. Bunu onu küçümsemek amacıyla söylemiyorum. Buna direnmek o kadar kolay bir şey değildir. Yahudileri idam edebilen iki kişi var: Biri İkinci Mahmut, diğeri de Mustafa Kemal. Birkaç önemli, etkin ailelerini idam etmişler, ancak ileriye gidememişlerdir. Eskiden "Mason olmayan yönetime gelemez" diyorlardı. Ben bunu şu şekilde uyarlıyorum: Kapital tekel olmadan bir dükkân bile açılamaz.

Yahudiler Kürt milliyetçiliğine de el attılar. Güney'de de benzer milliyetçiliği Barzani ailesi üzerinden geliştirdiler. Barzani ailesini öne çıkardılar. Kürt milliyetçiliğini de Barzani etrafında birleştirme ve kontrol etmeye çalıştılar, bizim haberimiz bile yok. Bütün Kürtleri oraya bağlayacaklar, oradan da kontrol edecekler. Arap Emirlikleri, Güney'i Katar gibi bir yer yapmaya çalışacaklar. Para, askeri-siyasi faktörlerden daha önemli sonuç doğurur. Bunu biliyorlar. Daha önce Londra'da, Amsterdam'da kurduğu şehirleri dört yüz, beş yüz yıl sonra Suudi'de, Katar'da, şimdi de Güney'de kuruyorlar. Eskiden beri tüm Kürtleri Irak Kürtlerine bağlamak gibi bir plan var. Bu plan üzerinden Kürtleri kontrol ediyorlar. Yahudilerin Kürt planı da sadece Barzani ailesi üzerinden değil, diğer işbirlikçi Kürt aileleri üzerinden Kürtleri denetim altına almaktır. Benim tasfiye edilme gerekçem de budur.

Son dönemde bana verilen hücre cezaları da benim Yahudilerle ilgili yaptığım açıklamaların sonucudur. Bana vermek istedikleri mesaj, "Elimizdesin, böyle açıklamalar yapma" şeklindedir. Ben daha önce de söylemiştim: Buranın koşulları 12 Eylül'deki Diyarbakır Cezaevi'ne benziyor. Ancak buradaki uygulama daha inceltilmiştir. Daha içe işleyen bir sistem var. Buradaki uygulama beyaz işkence, adeta yumuşak ölümdür.

Günümüzde Kürtler de büyük bir tehlikeyle yüz yüzedirler. Çok dikkatli ve birlik olunmalıdır. Çok dikkatli ve birlik olunmazsa Kürtler kaybedebilir. Kuzey Irak'ta da böyle bir tehlike var. ABD çekilirse bir Kürt katliamı gelişir; 24 saat içerisinde Araplar Kürtleri silerler, ezerler. İran'da da böyle bir tehlike var. Türkiye'de de milliyetçilik tehlikesi var. Ben ABD ve İsrail'in Ortadoğu'daki bu politikalarına karşı durdum ve durmaya devam edeceğim.

Türkiye'de de iki milliyetçilik çarpıştırılmak isteniyor. Çatı partisini önermemin nedeni budur. Demokratik güçler birleşseler, çok çalışsalar, her türlü katliamın önüne geçerler. Milliyetçiliğin önüne geçebilmek için yeni kurulacak çatı partisine önemli görevler düşüyor. Her kesimden kadroları içine katarak bu milliyetçiliği engelleyebilirler. Kürtlere ayrılık dayatılsa bile, Kürtler bir arada yaşa-

yacaktır. Ben diyorum ki, gelin, bunun koşullarını tartışalım, şartlarını yeniden belirleyelim. Ben kendimi Mustafa Kemal ile kıyaslamak amacıyla söylemiyorum. amaç Mustafa Kemal'in 1900'lerde Cumhuriyette ısrarlı olduğu kadar ben de 2000'lerde Demokraside ısrarlıyım. Bu konuda iddialıyım.

Türkiye'de Hürriyet Gazetesi Türkçülüğünü geliştirdiler. Kürtçülüğü de farklı geliştirdiler. Kürtlerin bazı aileleriyle de ilişkiye geçtiler. Ta yüz elli yıl öncesinden Barzani ailesiyle ilişkiye geçtiler. Kürt milliyetçiliğine de bu şekilde el attılar ve Nakşicilikle de birleştirdiler. Şeyh Sait, birdenbire hareketin liderliğine getirildi, birdenbire Kürtçü oldu. Nasıl oldu bu? Şeyh Said'in haberi bile yoktu. İşte provokasyon budur. Ben Şeyh Sait provokasyonu derken bunu kastediyorum. İki ayda hemen bir provokasyon geliştirdiler. Sahte bir Kürtçülüğü de geliştiriyorlar. Sayıları bini bile bulamayan bir kesim var. Ben bunlara kızıyorum; bunlar ne isyan etmesini ne de Cumhuriyet'le uzlaşmasını biliyorlar. Bunlar her şehirde birkaç ailedir. Mesela Urfa'da on kişi veya aile, Diyarbakır'da on ailedirler, Bingöl'de birkaç ailedir. Diğer yerlerde de böyle her yerde birkaç aile var, bütün ilişkileri bunlar sağlıyor. Bunların para için, aileleri için yapmayacağı şey, satmayacağı değer yoktur.

Bir Urfalı milletvekili çıkıyor; "Türk-Kürt kardeştir" diyor. Haydi oradan, sen kimsin, ne cesaretle bunu söylüyorsun? Sen bugüne kadar Urfa'ya ne verdin ki? Urfa'nın her tarafına kanallarla su mu götürdün? Urfa'nın yüzde sekseni işsiz, Urfa'daki işsizliği mi çözdün? Çözüm için ne çaban oldu? Sen bu güne kadar ne yaptın ki, böyle konuşuyorsun? Kamer Genç bir kişi, ama iktidara ve muhalefete meydan okuyor; bütün bunları karşısına almış. Peki, bu gücü nereden alıyor, arkasında kim var, sormuyorlar mı? DTP neden bunları teşhir edemiyor? Bütün bunların teşhir masasına yatırılması lazım. Milletvekilleri kendilerini bile ifade edemiyorlar, Meclis'te iki kelimeyi bir araya getirip konuşamıyorlar. Sizi Kürt olarak kabul edeceklerini mi sanıyorsunuz? Bugün kendinize Kürt diyebiliyorsanız, bu benim sayemdedir. Kürtlüğü muhafaza ediyorsanız bu bizim çabamızladır.

GAP kurulduğunda GAP'ın bize karşı oluşturulduğunu açık açık ifade ettiler; "Biz GAP'ı Apo'ya karşı kurduk" dediler. Bunların İsrail ile derin ilişkileri var. Yahudi sermayesi etkilidir. GAP kapsamındaki, Urfa'daki bazı toprakları kırk dokuz yıllığına bazı şirketlere, Yahudi sermayesindeki şirketlere kiraya vermişler. Rahşan Ecevit, buna ilişkin bazı endişelerini dile getirmişti. Ama o da işin özünü bilmiyor. Buradaki en güzel, en verimli topraklar bazı şirketlere verilmiş. Bütün bunlar da halk işsiz bırakılarak yapılıyor. Urfa'nın yüzde sekseni işsizdir. Her şey bazı şirketlerin tekeline veriliyor. Doğuş, Zorlu Grubu, Zapsu'nun da holdingleri var. Kiler ve diğerleri, Vestel var. Vestel önemli bir marka, dünyanın her tarafında televizyonların çoğunu onlar üretiyorlar. Eskiden beri Yahudi tüccarlarının Manisa ve İzmir'de sermayeleri vardır. AKP de küresel sermayeyle, bunlarla ortak hareket ediyor.

Aynı şeyleri Güney'de federal devlette de yapmaya çalışıyorlar. Güney'de AKP'ye yakın Çalık Grubu ve diğer birkaç büyük şirket var. Bu küresel sermayeyle Güney'de Emaretler - Arap Emirlikleri- gibi oluşumlar yapmaya çalışıyorlar. Aynı şekilde Diyarbakır-Erbil hattı, hatta Urfa-Mardin-Diyarbakır-Erbil, oradan Süleymaniye, hatta Kars dahil, buralarda aynı şeyleri yapmaya çalışıyorlar. Bunların ekonomideki payı Düyunu Umumiye dönemindeki paydan on kat, kırk kat daha fazladır. Kraliçe'nin gelmesinin nedeni buradaki paylarını garantilemek içindir. Nasıl ki Dersim'de tek bir fabrika bile yapılmadıysa, halk aç ve işsiz bırakıldıysa, bütün bu projeler de Urfa'daki halk aç ve işsiz bırakılarak, mikro kredilere muhtaç hale getirilerek yapılıyor. Böylece halkı denetimlerine alıyorlar. GAP'ta Atatürk Barajını yaptıklarında, ben anlamaya çalıştım. Bu suyla Suriye ve Arapları denetim altına almayı amaçlıyorlardı. Bununla Araplar denetime alındıktan sonra İsrail yararına bir denge oluşturuldu. Bütün

bunların yanında Genelkurmaya da PKK'ye karşı her türlü silahlı yardımı yaparak onu da bu şekilde tutuyorlar.

İşte ben bunları görüp ifade ediyorum. Bunları kabullenemiyorum, kabul etmiyorum, doğru bulmuyorum. Daha önce de söylemiştim: Yahudi halkı da Ortadoğu halkıdır ve bu coğrafyada özgür ve demokratik şekilde yaşama hakkına sahiptir. Ben bunları söylerken, bütün Yahudileri, bütün Yahudi halkını kastetmiyorum. Yahudiler içerisinde bir klik var, onları kastediyorum. Benim söylediklerim Yahudi halkına değil, egemen olan bu kliğin, bu dar grubun yürüttüğü anlayış, politika ve uygulamalara yöneliktir. Bu anti-Semitistlik değil, tarihsel ve güncel gerçekleri ifade etmektir. Apo'nun anti-Semitistliğine cevabım budur. Antisemitist olduğum yönündeki ifadeler tamamen safsatadan ibarettir. Ben Ortadoğu'da İbrani halkının da yerinin olması gerektiği düşüncesindeyim. Ancak bu katı ulus anlayışıyla mümkün değildir. Yahudileri tekrar Almanya'da yaşadıkları duruma düşürebilir. Ben Yahudiler için de konfederal sistem öneriyorum.

Ergenekon Operasyonu Amerika'nın Direkt Yaptığı Bir Operasyondur

Şimdi Ergenekon'la ilgili bazı şeyler söylemek istiyorum. Türkiye'nin Ergenekon'la tanışması 1952'de NATO'ya girmesiyle başlar. Yani elli altı yıldır Türkiye'de zaten böyle bir örgütlenme var. Bu Ergenekon'u kurduran ve yöneten de ABD ve NATO'dur; ismini bile onlar koymuştur. Bu Türk Devleti içerisindeki çeteleşmedir. Burada benimle görüşmeye gelen Albay, "Bu sorunu kendi aramızda, biz bize çözelim, bu alçaklar kardeşleri birbirine boğazlatmak istiyor" dedi. Ben de "Evet, bu sorunu kendi aramızda, biz bize çözelim. Dış güçlere havale etmeden, ABD'ye ve AB'ye havale etmeden çözelim" dedim. Hatta bu konuda kasetler doldurdum, mektuplar yazdım; onları Güney'deki milliyetçilik tuzağına düşmemeleri konusunda uyardım. Bu kasetler ellerinde vardır, inceleyebilirler. Benim Ergenekon ile olan ilişkimi bu görüşmeye dayandırıyorlar. Benimle görüşmeye gelen kişi Kıvrıkoğlu'nun temsilcisi sıfatıyla gelmişti. Ben halen de söylüyorum, biz bu sorunu kendi içimizde çözelim.

Türkiye'deki Ergenekon, 1980'lerde NATO himayesine girerek NATO'yla bütünleşti. Bütün bu yaşananlar NATO'nun denetiminde oldu. Ben bunların çoğunu buradaki görüşmelerimde, konuşmalarımda hep belirttim. Bu nedenle benim savunmalarım sadece Türkiye için değil, Avrupa için de önemlidir. İtalya'daki Gladio tasfiye edildi. Benzer bir Ergenekon da Yunanistan'da var. Bunların iyi görülmesi ve iyi anlaşılması gerekiyor. Gladio'yu NATO kurmuştu, yine NATO temizledi. Bu operasyon ise NATO'yu aşıyor. Amerika'nın doğrudan operasyonudur. Amerika bu konuda çok katıdır. Erdoğan direniyor, değil mi? Hayır, bu operasyon temiz eller operasyonu değil. Doğru dürüst değerlendirilemiyor. Amerika'nın desteği olduğu için Erdoğan direniyor. MHP, böyle durumlarda hep tarafsız kalır, hep böyle yapıyor. Kim güçlüyse ondan yana tavır alıyorlar.

Bu operasyon tabii ki demokratikleşme adımı değil. Kimse gelişmeleri güçlü değerlendiremiyor. Ben bildiğim için, olayı iyi değerlendiriyorum. Çünkü gırtlağına kadar sonuçlarını biz yaşıyoruz. Bu olaylar benim etrafımda dönüyor. Bunun için konuşmamı istemiyorlar, konuşmalarımdan rahatsızlık duyuyorlar.

Bu operasyon, ta 1926'da başladı. Mustafa Kemal, İngilizleri önce atlattı. Nasıl atlattı? O dönem de tam aydınlatılmamış. 1926'da Mustafa Kemal'i tam kuşatmaya aldılar. Mustafa Kemal'in etrafında bir kadro vardı. Bu kadro tam olarak kimlerdir, ilişkileri kimlerle var, bunların Çakmak ile ilişkileri nelerdir, İnönü ile ilişkileri nelerdir, Karabekir ile ilişkileri nedir, tam bilinmiyor. Mustafa Kemal'i peygamberleştirmek istediler. Mustafa Kemal kendisinin peygamberleştirilmesine karşı çıkıyordu. Tabii bunlar çok bilinçli yapılıyordu. Çünkü Cumhuriyetle birlikte yeni bir ulus inşa etmek istedi. Bir yeni ulus projesi yürürlüğe girdi. Bu yeni yaratılan Türk, Türk değil. Ben buna "Türk olmayan

Türk" diyorum. Bu ulus projesiyle Kürtleri dışarıda bırakıp düşman hale getirdiler. O dönemde daha Hititler ve Sümerlerle ilgili araştırmalar yoktu. Yeni ulus inşa etme sürecinde Sümerleri, Hititleri araştırdılar. Bunlara dayanarak bir şeyler yapmaya çalıştılar. Yine katı bir laiklik anlayışı getirdiler. Bu laiklik anlayışı Türk kültürüne ait değil. Yeni bir "Türk" yarattılar. O dönemde yapılan yeni ulus tasarımı, biraz da Yahudilerin bir intikamıydı. Yahudilerin 1492'de İspanya'dan Anadolu'ya sürülmesine karşılık, Anadolu'daki Hıristiyanların tasfiyesine yönelik olarak geliştirilmişti. Hiçbir tarihçi bunları tam olarak açıklayamıyor. Ben biraz da olsun bunları çözdüm.

1952'de ABD, NATO bünyesinde Özel Harp Dairesi'ni kurdu. Bu aygıtın başına Türkeş'i getirdi. Özel Harp Dairesi Sovyetler'in yıkılmasıyla 1992'de bu aygıt işlevsiz kalarak dağıtıldı, kadroları da ortada kaldı. Bu kadrolar kendilerini devletin sahibi olarak tanımlıyorlar. Çünkü biz devleti koruduk diyorlar. Özel Harp Dairesi 1920'lerdeki Teşkilat-ı Mahsusa'ydı aslında. Teşkilat-ı Mahsusa'da da İttihat ve Terakki kadroları yer alıyordu. Bu kadrolar kendilerini devletin asıl sahibi olarak görüyorlar. Ergenekon da buradan çıktı. İtalya'da Gladio, Türkiye'de Ergenekon oluştu. Gladio tarihte İtalyanlar için sembol bir isimdi. Ergenekon da Türkler için önemliydi. İtalya Gladio operasyonuyla kontrgerilla yapılanmasını çökertmişti. Türkiye de bu çeteyi çökerttiğini göstermek için böyle bir isim kullandı. Ama deşifre olmuş, işi biten, yıpranmış Avukat Kemal Kerinçsiz, Veli Küçük gibi isimler gözden çıkarıldı, tutuklandı. Ergenekonun çökertildiği yalan, halen asıl kadroları yerli yerinde duruyor. Doğu Perinçek için Ergenekoncu diyorlar; aslında Ergenekoncu değil; bir şeyler yapmaya çalışıyor, ama ulus devleti anlamamış, ne yapacağını bilemiyor. Yalçın Küçük de yazıyor, ama o da ulus-devleti anlamamış. Perinçek de, Yalçın Küçük de şaşkın! Aslında bunların yaptığı Alman nasyonal sosyalist anlayışla eşdeğerdir.

1950'den 1990'lara kadar kırk yıl boyunca Ergenekon'un maaşının Amerika tarafından verildiği belirtiliyor. Türkiye "çekincelerim var" diyerek Ergenekon'u kaldırmadı. Şimdi büyük kesimi temizlenmeye çalışılıyor; daha doğrusu, kanuni düzene çekilmeye çalışılıyor. CHP ve MHP de Ergenekoncudur. Ergenekon kısmen tasfiye edilip kanun içerisine alınmaya çalışıldığı için, MHP ve CHP de şapa oturdu. Bu nedenle MHP ve CHP hemen demokratikleşmeden söz etmeye başladı. CHP bundan sonra sosyal demokratlığa soyunacak. Bunlar sahtekârdır, Kürtler bunlara kanmasın. Bahçeli de kendi çevresini kontrol altına almaya çalışıyor. Bahçeli'nin Danışmanı da Alparslan Türkeş'in vasiyetinden bahsederek, "Milliyetçiliği demokratikleştirmek Türkeş'ten bize kalan vasiyettir" diyor. MHP değişir mi değişmez mi, bilemiyorum. Bahçeli, bir değişimin gerekliliğinden bahsediyor, bu gerekliliği de görüyorlar. Ama benim MHP konusundaki görüşüm olumsuzdur, değişir mi değişmez mi, bilemiyorum.

Bu Ergenekon meselesi ilginç
Bunların arasında hegemonik
Bir savaş var
Bu, Amerika'nın direkt yaptığı bir
Operasyondur
Avrupa ülkeleri de destekliyor
Bu Ergenekon'un durumu
Madanoğlu'nun 12 Mart'taki
Durumuna benziyor.

Bu Ergenekon meselesi ilginç. Bunların arasında hegemonik bir savaş var. Bu, Amerika'nın direkt yaptığı bir operasyondur. Avrupa ülkeleri de destekliyor. Bu Ergenekon'un durumu, Madanoğlu'nun 12 Mart'taki durumuna benziyor. O darbeyi planlayanlar o gün yine de direnmişlerdi. 9 Mart'ta biraz direndiler, 12 Mart'ta biraz direndiler, 1960'ta biraz direnmişlerdi. Ama bunların direnecek güçleri bile yok. Hiç direnemiyorlar. Güçleri yok. Bu Ergenekoncular, otuz yıldır Amerikan karşıtlığı yaptıklarını belirtiyorlar. Hayır, aslında otuz yıldır Amerika'ya hizmet ediyorlar. Amerika, otuz yıl önce onları hazırlamıştı.

Amerika karşıtlığı yaparak Amerika'ya hizmet ediyorlar. Öyle Amerika karşıtlıkları yok; hatta AKP bunlardan daha çok Amerika karşıtıdır. AKP, ABD karşıtıdır demek istemiyorum. Demek istediğim, bunlar daha çok Amerika yanlısıdır. İlhan Selçuk, Amerika karşıtıyız diyor, hiçbir şey anlamıyor. Bunlar süper geri zekâlıdırlar. Amerika'ya nasıl hizmet ettiklerini bilmiyorlar. Doğu Perinçek ve Yalçın Küçük de, bunlar anti-Amerikancı değil, Amerikancıdırlar. Ama bunun farkında değiller. Amerika'ya hizmet ettiklerinin farkında değiller. Bu Amerika'nın doğrudan operasyonudur, destekliyorlar.

Erdoğan'ın Kürtlere ilişkin önceki konuşmaları var, demokrasiden bahsediyor. Daha sonra bu konuşmalarının hepsini geri aldı. Ergenekonla ilgili Atabeyler Çetesinin başı bir yüzbaşıydı. Atabeyler Çetesi baskınında Erdoğan'ın evinin krokisi de çıkmıştı. Daha sonra darbe tartışmaları da gündeme geldi. Erdoğan, bunların gücünü anladı, korktu ve teslim oldu; kendi partisinin onayı olmadan, 4 Mayıs'ta Genelkurmay Başkanıyla Dolmabahçe'de anlaştı. Dolmabahçe kriterleri oluştu. ABD ve Avrupa Birliği de Erdoğan'a tam destek verdi. Genelkurmay da Ergenekon tarafındandı. O da Başbakanla uzlaştı. Bu iki kesim uzlaşınca, MHP ve CHP şapa geldiler. Bunun için Genelkurmay bunlar için "Bunlar PKK'den de daha tehlikelidirler" dedi. Genelkurmay bu sözü boşuna sarf etmedi; bu, "Sizi gözden çıkardık, sizinle işimiz bitti" demektir. Bununla CHP'nin dışarıda kaldığını ve tasfiye edildiğini anlıyoruz. Desteklerini çektiler.

Erdoğan ve Genelkurmay Başkanı'nın bu anlaşmasının Kürtler için anlamı şudur: Erdoğan daha fazla bu Ergenekon üzerine, bu çetelerin üzerine gitmeyecek; buna karşılık o çeteler de kanun çerçevesine alınacak, kanun dışı eylem yapmayacak. Genelkurmay da Kürtlerin üzerine, PKK'nin üzerine her türlü silahla gidecek. Bu anlaşmadan sonra Erdoğan, Kürtlere ilişkin söylediği bütün sözlerini geri almış oldu. Bütün bunlarla yeni bir döneme girildiğini anlamak lazım. Önümüzde yeni bir dönem var. ABD'de de buna (anlaşmaya) izin verdi. O tarihten sonra da Kürtlere ve PKK'ye karşı her tür yönelim, hava ve kara operasyonları yapıldı. Kürtler bunu böyle anlamalı. Ergenekon'a da yeni bir şekil veriyorlar.

PKK içerisindeki çetelerin dış güç bağlantılarının iyi çözülmesi gerekir. Daha baştan beri, ta 1978'den, daha doğrusu 1976'dan beri PKK' ye müthiş sızmalar var. Benim üzerime müthiş geldiler. Şahin Baliç, Şahin Dönmez gibiler var. Bu süreç onlar gibilerle başladı. Haki Karer'i katleden örgüt, Antep'teki Beş Parçacılar vardı, Kawacılar vardı, KUKçular vardı. Beni imha etmek için onlarca girişimde bulundular. Ama başaramadılar. Çeteleşme 1986 yılında başlar. Anlayış olarak daha da eskiye dayanır. Şahin Dönmez'le, Yıldırım Merkit'le başlayan bir süreç var. Şahin Dönmez cezaevindeyken içimize bir bayan göndermişti, adı Aysel'di. Çok garip bir bayandı. Oraya buraya koşturuyordu; Bingöl'e, Karakoçan'a gidip geliyordu. Tuhaf hareketleri vardı. Yine Seher'in de benzer şeyleri vardı. Bunların amacı PKK'yi içten ele geçirerek çökertmekti. Bunun için birçok yol denediler, kadınları kullandılar.

Özellikle Mahsum Korkmaz arkadaşın öldürülmesinde PKK içerisindeki çetelerin parmağı vardır. Bu arkadaşımızı öyle söylendiği gibi askerler öldürmemiştir. Benim çocukluk arkadaşım olan Hasan Bindal'ın öldürülmesi de yine çetelerin işidir. Burada hedeflenen aslında bendim ve kurtulmak mümkün değildi. Burayla da sınırlı kalmadı. Bana dönük 1990, 92, 93 ve 96'da da benzer girişimler oldu, ama başaramadılar. Benim etrafımı boşaltarak beni yalnızlaştırmaya çalışıyorlardı. Ama ben bunları görerek kendimi korumaya aldım, tedbirler geliştirdim. Onların bu planlarını boşa çıkardım. Ben bu olayı savunmamda da detaylı açtım, incelenmiştir, biliniyordur. Hedeflenen, beni canlı ele geçirerek, PKK'yi benim üzerimden kontrol altına almaktı. Ama başaramadılar.

Zeki, Çürükkaya kardeşler ve Şahin Baliç'le devam eden ciddi bir çeteleşme vardı. Zaten bu çetelerin 90'larda Bingöl, Diyar-

bakır, Muş üçgeninde çalışmaları vardı, kendilerini bu alanda var ettiler. Zeki ve Çürükkaya'lar arasında hem çelişkiler hem işbirliği vardı. O dönemde bunlar binlerce insanın kanına girdiler, birçok kadının ırzına geçtiler, kandırdılar, kullandılar; kendi yoldaşlarını öldürdüler. Hatta o dönem Büyükanıt'a bir suikast girişiminin olduğunu da ben çok sonradan öğrendim. Büyükanıt o dönem Diyarbakır'da Alay Komutanıydı. Televizyonlara çıkarak, "PKK çok iğrenç, çok vahşi bir örgüttür" diye açıklamalarda bulunuyordu. Sait Çürükkaya iki kardeşini yitirmiş birinin sırtına bombaları bağlayıp suikast için göndermek istiyor. Sonradan araştırdım, kendi yoldaşlarını öldürmek istiyor. Demek ki öyle kirli işler var ki, bu şekilde bunları örtmek istiyorlar. Zaten iki kardeşini yitirmiş birini ölüme göndermek vahşettir. Ama sonradan öğrendim ki, bunların yapmadığı pislik, el atmadıkları kadın kalmamış.

2003-04 döneminde Özkök de zehirlenme korkusuyla yemeklerini evinden getiriyormuş. Bu da tehlikenin boyutlarını, kendi iç çatışmalarının boyutlarını gösteriyor. Şam'da kaldığım dönemde yanıma gelen bazı kişiler, "Biz Tansu Çiller'i öldürelim, sorumluluğu siz üstlenin" diye teklifte bulundular. Ben bu teklifi kabul etmedim, ben ancak kendi eylemlerimizin sorumluluğunu üstlenirim dedim. Kaldı ki, ben böyle bir eylemi tasvip de etmiyordum.

Benim Şam'dan gönderdiğim hiçbir talimatı, hiçbir perspektifi uygulamadılar, beni ciddiye almadılar. "Apo Şam'da kıstırılmış, burada örgüt biziz" diyorlardı. Bu Çürükkaya sonradan bir kitap da yazdı. Adını da "Bay Muhalif" koymuş. Bu kitapta bana saldırıyor. Kendi yaptıkları birçok pisliği ve kirli işleri, kadınla ilgili özellikle, bana mal etmeye çalıştılar. Onların yaptığı birçok şeyden benim sonradan haberim oldu. Bunların çalıştıkları bölgede aynı tarihlerde JİTEM de etkin olarak çalışmıştı. Hatta Çürükkaya ve Sakık'ın Yeşil'le de ilişkileri olabilir. Bunları iyi araştırmak gerekiyor. Ergenekon'a Türk Gladiosu diyorlar, ben de bunlara Kürt Gladiosu demekte sakınca görmüyorum. Son kaçanlar da bunlardan etkilenmiş olabilir.

JİTEM, 1993'te Cem Ersever'le ikiye ayrıldı. Aralarında sorun çıktı. Kürt sorununa uygulanacak yöntemle ilgili anlaşmazlık yaşadılar. Bir taraf Kürt-Türk çatışmasını derinleştirmek istiyordu. O dönem örgütten ayrılan bu çetecilerin büyük bir kısmı, Çürükkaya onlar Almanya'da ve diğer Avrupa ülkelerinde rahatça yaşamaktadır. Hatta şimdiki Bakan Hüseyin Çelik'in akrabası Selahattin Çelik de Avrupa'dadır. Evleri, korumaları ve bir sürü kadın yanlarında var. Oysa bunlar binlerce insanın kanına girmişlerdir; 15 bin insanın katilidirler. Ama Türkiye bunların iadesini istemiyor; Almanya tutuklamıyor, iade etmiyor, hatta yanlarına koruma veriyor. Muzaffer Ayata yirmi yıl Türkiye'de cezaevinde kaldı; çıktıktan sonra burada hiç kalmadan hemen yurtdışına gitti. Almanya'da tutuklandı. Dört yıldır hiçbir suçu olmamasına karşın cezaevinde. Ben Almanya'yı burada suçüstü yakaladım. Başka bir delile ihtiyaç yok. Bu bile Almanya'nın bu olaylarla ilişkisini açıklıyor.

Şam'da kaldığım dönemde KDP adına geldiğini söyleyen, ama sonradan MOSSAD adına çalıştıklarını öğrendiğim bazı kişiler bana ısrarla, "Buradan ayrıl, Güney'e yerleş, ne istersen sana veririz; para, silah, ne istersen temin ederiz" teklifinde bulundular. Bu konuda çok ısrarcıydılar. Ben bu kadar ısrarcı olmalarından kuşkulandım. Daha sonra netleşti ki, beni Güney'e çekerek kontrol altına almaya çalışacaklar. Ama ben bu oyunlarını boşa çıkardım. Aksiliğim tuttu, sezgilerim bana gitmemem gerektiğini söyledi, ben de gitmedim.

Aslında KDP'ye biçilen misyon 1920'lerdeki Kahire Konferansına dayanır. Bu konferans Yahudi lobisi ve İngilizlerin etkisiyle yapılmıştır. Oradaki kararlar 1946'da KDP'nin kurulmasıyla somutlaşıyor. KDP ile sadece Güney'deki Kürtler değil, Kuzeydeki Kürtler de hedefleniyordu. Bu statü 1990'lı yılların başına kadar devam etti. Daha sonra 90'lı yılların başında, özellikle ABD'nin Irak'a ilk müdahalesi sonrasında koşullar değişmeye

başlayınca bu statüde farklılığa gidildi. İngiltere, ABD ve İsrail, Güney'de Kürtlerin bağımsız bir otorite olabileceğine karar verdiler. Bu oluşum sayesinde bölge devletlerine, İran olsun, Türkiye olsun, Arap devletleri olsun, daha rahat müdahale edilecekti.

O dönemin Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş İngiltere'ye gidip bu planı onaylatıp öyle döndü. Hatta "İngiltere'den yeşil ışık aldık" demişti. Bunun anlamı şuydu: Güney'de bir Kürt oluşumuna izin verilecek, karşılığında PKK tasfiye edilecekti. Türkiye'nin PKK'ye karşı yürüttüğü kirli savaşa ses çıkarılmayacaktı. Anlaşma buydu. O dönemde Talabani ve Barzani defalarca benimle görüştüler; gelip kendilerine katılmamı istediler. Tabii ben reddettim, çünkü ben bunun çözüm olmayacağını biliyordum.

O dönem Faik Bucak-yurtsever bir Kürt'tü bu planın bir sonucu olarak tasfiye edildi. Bucak ailesi dağıldı; bir kısmı Türk devletine sığındı, onların yanında tavır aldı, bir kısmı da Avrupa'ya kaçarak Almanya'ya sığındı. Sertaç Bucak onlar biliniyor. Benim açımdan Sertaç Bucak ve Almanya'nın rolü netleşmiştir. Şu anda da Almanya'da örgütten ayrılan beş yüz, bin kişi kalmaktadır.

Ben Şam'dayken Melik Fırat yanıma geldi; gözleri yaşlarla dolu, yalvarırcasına "Beni HADEP'in başkanlığına getir" dedi. Ben de "Ben demokrat biriyim, git kendini halka ve partiye kabullendir, onlar seni başkan yapmak istiyorlarsa yaparlar" dedim. Bu konuda çok ısrarcıydı. Doğan Güreş ve devletin bazı yetkilileri ile görüşüp yetki almış gibi bir hava yaratıyordu. Yani "Ben başa gelirsem bu sorunu çözerler, devlet de beni istiyor" gibi bir hava yaratıyordu. Ama ben taleplerini kabul etmedim. Benimle görüştükten sonra Güney'e geçerek Barzani ve Talabani ile görüştü. Melik Fırat'ın amacı HADEP'in başına geçerek beni ve örgütü tasfiye etmekti. Bunu başaramayınca ayrı parti kurdurdular. Derin devletle asıl bağlantılı olanlar bunlardır. Biliyorsunuz, Mehmet Metiner onlar da aynı şekilde siyasal alanı denetim altına almaya çalıştılar, ama başaramadılar. Sırrı bunları araştırabilir. Aslında DTP şu an mecliste bunları aydınlatmak için çalışabilir. Kendilerine önerimdir. Ben Melik Fırat'ı uyarıyorum, dikkatli olsun; yine Sertaç Bucak'ı da uyarıyorum, halkın arasında dolaşırken dikkatli olsun.

Bir dönem nasıl Barzani ailesinden beş bin kişi alınıp Amerika'ya götürülüp eğitilerek geri getirildiyse, şimdi de PKK'den kaçanlar aynı şekilde kullanılmak isteniyor. Elit bir tabaka yaratılmak isteniyor. Elit bir tabakayla Kürtlere üstten müdahale ederek denetim altına almaya çalışıyorlar. Kürtlere küçük bir devletçik oluşturup, buradan elit bir sınıf yaratarak Kürtleri kontrol altına almaya çalışan grubun başında radikal Siyonistler ve Michael Rubin grubu bulunuyordu. Kürtler üzerinden Sandinistler benzeri bir şey yaratmaya çalıştılar. Böylece Kürtleri etkisizleştireceklerdi.

Güngören bombalaması ile Ergenekon karşıtlığını PKK karşıtlığına çevirmek istiyorlar. Ergenekon'la ilişkilendirilmemdeki amaç, benim manevi gücümü kırmaya, itibarımı düşürmeye dönüktür. Önce benim için Kemalist dediler, tutmadı; şimdi de Ergenekon ile ilişkilendirmeye çalışıyorlar. Türkiye'de Ergenekon'u asıl ortaya çıkaran, deşifre eden biziz. Kürtler önemli bir özgürlük zeminini yakalamış, bu şekilde Kürtlerin önünü kesmeye çalışıyorlar. Ben bu konuda savunma yapıyorum. Bu benim savunma hakkım. PKK'ye mal edilmiş dünya kadar şey var. Benim bu konuda görüşlerim alınmalı.

Ortadoğu'nun Kaderi PKK'nin Elindedir

Tabii bu politikalar sonucunda Barzani Diyarbakır'ı da ister, başka yerleri de ister. Bunu ben söylemiyorum, bu tartışılan bir konudur. Biliyorsunuz, Barzaniler eski bir Yahudi ailesinden geliyorlar. İsrail ile olan ilişkileri bellidir. Kuzey Irak'la Ortadoğu'da ikinci bir İsrail kurdurmak istiyorlar. ABD destek veriyor, İsrail destek veriyor ve bir devlet kurduracaklar. Ama benim istediğim demokratik bir Kürdistan'dı. Biliyorsunuz, ben geçmişte bunlara karşı amansız mücadele ettim. Ama beni onların önünde bir engel olarak gördükleri için Türkiye'ye teslim ettiler. Ondan sonra

da onlar güçlendiler. Barzani, ulus-devleti dayatacak. Çünkü ordusu var, destekçileri var. ABD ve İsrail'in onları epey destekledikleri de açık.

Kürtlerin Şia ittifakı, Arap ittifakı, arkasında da İsrail ve ABD olunca, elli bin Dağ Kürt'ünü silahlandırırlar ve kimse bunları durduramaz. Kürtlerin İsrail, Suriye ve İran ile ilişkileri var. Suriye'ye bakmayın; bir kısmı Türkiye'yi, bir kısmı bizi destekliyor. Ama ağır basan Kürtlerdir. İran da Kürtler ile ciddi çatışmaz. PKK'de tek bir anlayış yok. Herkesin bir PKK'si var. ABD'nin bir PKK'si var, AB'nin bir PKK'si var, Suriye'nin bir PKK'si var, İran'ın bir PKK'si var, Talabani ve Barzani'nin bir PKK'si var. Herkesin PKK'ye ilişkin bir bakışı var. 30. kuruluş yıldönümü nedeniyle şunu belirtiyorum: Hangi PKK? Neye karşısın? Bunu doğru koymak lazım. PKK'liler için de söylüyorum: Ben PKK'liyim diyorsan, PKK'nin ne olduğunu ortaya koyacaksın. Başka türlü olmaz. Eğer karşıysan bile, neye karşı olduğunu bileceksin. Bu ABD için de, Erdoğan için de böyledir. Siyaset yapacaksan bilerek yapacaksın. Sorunu çözeceksen oturup konuşacaksın. Ben çözüm önerimin sorunu tamamen çözeceğine inanıyorum. Buna herkesi ikna da ederim. Türkiye bütün bu olanları göremiyor. Şimdi de Kuzey Irak'taki bu sonuçtan dolayı beni suçluyorlar. Hayır, bunlara, bu duruma gelinmesine siz sebebiyet verdiniz.

Bugünkü durum 1918'deki duruma benziyor. Bugün de bir Sevr durumu var. Ancak bu öyle o zaman ki, Sevr'e benzemez; öyle küçük Sevr değil, daha kapsamlı bir Sevr planı var. 21. yüzyılın Sevr'i başkadır. Ben Sevr demek istemiyorum, ama ortada böyle bir durum var. Bunları dile getirdiğim zaman sanki ben Kürtlerin hakkını savunmuyormuşum, Güney'e karşıymışım gibi yansıtmaya çalışıyorlar. Hayır, ben Güney'deki oluşuma karşı değilim, kimse böyle anlamasın. Ama ben halkların yararına olan demokratik çözümü savunuyorum.

Ben uzun süreden beri başka güçlerin Kürt sorununun çözülmemesi için çeşitli oyunlara başvurduğunu söylemiştim. Bunları ta Hafız Esad döneminden beri söylüyorum. Bunlar PKK'yi Türkiye'ye karşı kullanmak istiyorlar, ama PKK'yi kullanamazlar. PKK bu oyunlara gelmez. İran'la görüşüyorlar, ABD ile görüşüyorlar; "PKK ortak düşmanımızdır" diyorlar. Türkiye'yi de buna inandırıyorlar. Ama alttan da PKK ile görüşmelere devam ediyorlar. İşte İran geliyor, "PKK ortak düşmanımızdır, teröristtir" diyor. Daha sonra da PKK'ye "Sen benim vazgeçilmezimsin" diyerek ilişkilerini devam ettiriyor. ABD'nin de eli uzundur, onlarca kanal üzerinden PKK'ye haber gönderiyor, "Siz bekleyin, biz bu işi çözeceğiz, sizin önünüzü açacağız" diyor. Ama PKK beklemez.

ABD yirmi yıldır Türkiye'yi bu şekilde oyalıyor. Ben Ortadoğu'dayken bana da defalarca geldiler, ben bu oyunları görüp reddettim. Türkiye bu oyunları görmüyor, bunların hepsi ABD oyunlarıdır. ABD Ortadoğu'yu denetim altına almaya çalışıyor. Türkiye ile asla dost olamaz. Türkiye ve ABD gerçek dost olsa bile, karşı tarafta İran ve Rusya ilişkileri ve daha onlarca ilişki gelişir; bu blok PKK'yi doğrudan destekler, gerekli her türlü ağır silahları da verir. Her koşulda kazanan yine PKK olur. Türkiye bu durumda yine kaybeden olur. Kaldı ki ABD, PKK'nin bitmesini istemez. Talabani ve Barzani de PKK'nin bitmesini istemez. Şu andaki konumları ve varlıkları PKK'nin varlığına bağlıdır. Ortadoğu'daki güçler PKK'yi kaybetmek istemezler.

PKK'yi de bitiremezler. Türkiye'ye sizin o bahsettiğiniz insansız uçakları satıyorlar, her türlü yüksek teknik silah veriyorlar, PKK'ye saldırtıyorlar. PKK için de kendilerini geliştirecek bir zemin, bir imkân sunuyorlar. Aslında Amerika'nın bu tutumu her iki tarafa da bir tehdittir. Bunu geliştirenler, Türkiye'ye karşı PKK'yi hazırda tutuyorlar. Tamamen bitirmiyorlar, PKK'yi bir tampon bölge olarak hazırda bekletiyorlar. "İstediğimizi yaparsan PKK'yi bitirmene yardımcı oluruz" diyerek askeri malzeme, uçaklar falan veriyorlar; ama PKK'yi bitirmelerine de izin vermiyorlar. Türkiye'ye karşı ellerinde tutuyorlar. "Tavşana kaç tazıya tut" politikasıdır bu. Daha önce de

İngilizler "iti ite kırdırma" politikası güdüyorlardı. KDP ve PKK de aslında birdir, birbirinden ayıramazsın. Ben bunu PKK'yi eleştirmek için söylemiyorum, onlara karşı olduğum için söylemiyorum, objektif durum budur. İran'a karşı da PJAK. İran'a bunun üzerinden müdahale etmek isteyebilirler. İran'ı ya teslim alacaklar ya da temizleyecekler.

Kürtlere karşı bir oyun oynanıyor. Hükümet de bu işin içindedir. Türkiye Kürtlerin üzerine gitmekle stratejik olarak kaybediyor. İkide bir pişmanlık yasalarını çıkarıyorlar. Pişmanlık yasaları daha çok tahriktir. Bir insana pişman ol denilebilir mi? Bu, insanın doğasına aykırıdır. Ben bunu söylesem beni de hain ilan edecekler. Pişmanlık yasaları hiçbir sonuç vermez, sadece tahrik eder. Şimdi belki biraz PKK'nin merkezi, merkezi kadroları dağılabilir, iletişimleri kesilebilir. İletişim imkânları var, ama kullanmazlar. Bu da sonuç vermez. PKK için her zaman bir yol vardır. Onlar da bağımsız komutanlıklara yönelebilirler. Değişik yerlerde değişik bağımsız komutanlıklar çıkabilir, PKK bu bağımsız komutanlıklara yönelebilir. Kırk komutanlık çıkabilir. Bir karakol basılmış, yüzlerce karakol da basılabilir. Şimdi PKK'nin çok güçlü olduğu ortaya çıkmıştır, eskisinden daha güçlüdür. PKK dört parçada etkilidir. Talabani, Barzani gelip geçicidir. PKK'nin ideolojisi dört parçada da halk tarafından önemli oranda benimsenmiştir, Suriye'de güçlüdür, İran'da güçlüdür, Türkiye'de güçlüdür, Güney Kürdistan'da da güçleniyor. Zaten PKK ideolojik dar bir kadrodur, böyle de kalabilir, benim de önerim böyleydi. Esas olan özgürlük zeminidir. Bu zemin diridir, kendisini sürekli üretir. Siz bu şekilde PKK'yi bitiremezsiniz, bu sorunu çözemezsiniz. Her zaman bir yolu var. Herkesin bir PKK'si olur; Rusya'da, Ermenistan'da, İran'da, Avrupa'da, Yunanistan'da, ABD, İsrail Biliyorsunuz, Osman'lar, Botan'lar ayrıldılar. ABD bunların dışında başkalarını yanına alarak yeni bir PKK oluşturabilir. Bunları nasıl kontrol edeceksiniz? Şu anda benim bunları kontrol etme gücüm var.

Bugün ABD'nin Ortadoğu'daki en önemli müttefiki Kürtlerdir. Bu elli yıl, yüz yıl sürecek bir ittifaktır. ABD bu aşamada Ortadoğu'da Kürtlere dayanacaktır; onlara dayanarak Ortadoğu'yu şekillendirmeye çalışacaktır. ABD Ortadoğu'daki bütün Kürt güçleriyle ilişki kuracaktır. Bu durum PKK için de geçerlidir. Eğer Kürt sorunu bölgedeki devletler tarafından bizim bahsettiğimiz demokratik çerçevede çözülmezse, sorun giderek daha tehlikeli boyutlara ulaşacaktır. Bu konuda daha önce de görüşlerimi söylemiştim. Birincisi, Irak'taki Kürtlerin Araplarla ittifak geliştirme ihtimali vardır. Suriye ve diğer ülkelerdeki bütün Arap dünyası. Bu olmazsa, ikinci ihtimal olarak Kürt-Şii ittifakı söz konusu olabilir. İran'ın tarihi geçmişi ve Kürtlerle ilişkileri çok derindir. Uluslararası alandaki diplomasileri ve siyasete yön verme ustalıkları da bilinir. İran'ın Irak'ta da, Özbekistan, Türkmenistan, Azerbaycan üzerinde de etkisi vardır. İran devlet olarak da federatif yapıya yatkındır. Kürtlerle ittifak yapma potansiyeli çok yüksektir. Bir tek eksik kalan Amerika'nın dahil edilmesidir. İran ile Talabani'nin ilişkileri çok eskiye dayanmaktadır ve derindir. Barzani'nin de İran ile ilişkileri vardır. Amerika ile İran arasında ilişkiler başlarsa kaldı ki bunun da işaretleri var Türkiye işte o zaman zor durumda kalacaktır.

Asıl tehlike ABD'nin İran'la anlaşmasıyla ortaya çıkacaktır. Çünkü bir Kürt-Şii ittifakının gelişmekte olduğundan söz etmiştim. Bu ittifak ABD'nin de desteğini alırsa ve Türkiye de çözümsüzlüğü dayatmaya devam ederse, asıl o zaman Türkiye'yi bölünmeye götüren süreç başlar. Böyle bir Kürt-Şii ittifakı gelişir ve Türkiye de PKK'ye topyekûn imhayı dayatırsa, PKK de koşulları göz önünde bulundurup bu ittifakta yer alabilir. Bugün bu ittifak tamamlanmak üzeredir. Gerektiğinde ABD karşıtı olarak bilinen Ahmedinejad bile aşılır. İran'ın bölgedeki gücü artıyor. Bu nükleer silahlanma konusunu da hallederlerse, bölgenin en önemli gücü haline gelecekler. Böyle bir İran'la Kürtlerin birliği söz konusu olursa, PKK de dengeleri göz önünde bulundurup bunlara katılabilir. Öyle PJAK'la İran ordusu arasındaki çatışmalar çok önemli değil, aşıla-

bilir. Ben de on beş yıl süreyle İran'la ilişki geliştirdim. İran'ı iyi tanıyorum.

Ben Türkiye'nin Güney'e bir operasyon yapacağına çok fazla ihtimal vermiyorum. Eğer böyle bir şey gelişirse, bu söylediğim ittifaklar söz konusu olur, süreç hızlanır ve Türkiye'nin stratejik yenilgisi söz konusu olur. İşte asıl bu durumda sadece Güneydoğu değil, bütün Türkiye'yi kaybetme tehlikesi doğar. Bunu önemle tekrar ediyorum, bu çok önemlidir. Soykırım devreye girerse, kimse bunu kaldıramaz. Ben daha büyük katliamların önüne geçmek istiyorum. Demokratik bir ortamın oluşması ve barış için her şeye hazırım. Barış için elimden gelen her şeyi yaparım. Benim bu görüşlerimi herkes bilsin. Türk toplumuna da iyi anlatılsın.

Benim adıma şu söyleyeceklerimin Barzani ve Talabani'ye iletilmesini istiyorum: Türkiye'de demokratik siyasetin gelişmesini desteklesinler ki, biz de Güney'de Barzani ve Talabani'yi destekleyelim. Çünkü Ortadoğu'nun kaderi PKK'nin elindedir. KDP'nin ve YNK'nin varlığı, PKK'nin varlığına bağlıdır. KDP ve YNK'nin PKK'nin desteğine ihtiyacı var. Barzani'nin PKK'ye karşı savaşmayacağını düşünüyorum. Buna YNK de dahildir. Onlarla zamanında çok çatıştık, çok mücadele ettik; ama artık belli bir ulusal ruh ve birlik ihtiyacı oluşmuş durumdadır. PKK'ye karşı savaşma Barzani'nin çıkarına da değildir. Onlar savaşmak istese bile peşmergeler PKK'nin üzerine yürümez. Türkiye'nin PKK'ye sınırlı bir operasyonu üzerinde bir uzlaşmaya varabilirler. Evet, bu tür anlaşmalar olabilir. Öyle uçaklarla falan saldırılar olabilir. Ama bunlardan sonuç alamazlar.

Gelelim KDP ve PKK'nin bir olup olmadığı meselesine, Kürt milliyetçiliğine. Nasıl anlaşılmış? Kaçanların durumlarını biliyorsunuz. KDP ve YNK'ye sığındılar. Onların denetimine girdiler. Daha önce belirtmiştim; Güneyli güçlerin milliyetçi bir çizgide bulunmasında Yahudilerin etkisi vardır. KDP ve YNK denetimine girmek Amerika'nın denetimine girmektir; hiçbir fark yoktur. Sonrasında birçok kişiyi de peşlerinden götürdüler. Bunların bir kısmı KDP ve YNK içinde üst düzeyde görev de almışlar. İşte KDP, YNK kadınla, kızla, parayla, imkânla onları kendine bağladı. Böylece PKK'yi kendi içlerine aldıkları ve PKK'yi bu şekilde bitirecekleri yönünde Amerika'ya mesaj verdiler. Tam emin değilim, ama kaçanların ABD ile ilişkide olabileceği kanaatindeyim. Bingöllülerden de kopanlar vardı. Onların ABD ile ilişkisi yoktu. Ama şimdi Avrupa'dalar, onların denetimindeler. PKK'yi bu şekilde denetim altına almaya ve bitirmeye çalıştılar.

Ama ben bunları gördüm, engel oldum. Benim üzerime niye bu kadar geldiler sanıyorsunuz? Ben, bu oyunları gördüm ve oyunlarını boşa çıkardım. Suriye'den sonra Rusya'ya giderken MOSSAD peşimdeydi, bunun farkındaydım, amaçları beni denetimlerine almaktı, onlardan kaçtım. Sonrasında İtalya'da da etrafım kuşatılmıştı. Bunların Türk ajanı olduğu safsatadır. O dönemde Yunan Hükümeti zaten bir kukla hükümetti. Yunanistan'dan Nairobi'ye geçtikten sonra Nairobi'de fotoğraflarımı çekiyorlardı, bunlar da yine MOSSAD elemanlarıydı.

Birinci Dünya Savaşıyla dünyanın yarısına, İkinci Dünya Savaşıyla dünyanın tamamına hâkim oldular. Kürtler Ortadoğu'da önemlidir. ABD, Ortadoğu'da Kürtleri denetimine alarak, Farsları, Arapları ve Türkleri dizginlemek amacındadır. Kürtleri denetime almak, Ortadoğu'yu dizginlemek, Ortadoğu'yu denetime almak demektir. Ben bu oyunları gördüm, ABD'nin denetimine girmedim, kendimi ve PKK'yi kullandırtmadım. Ama şimdiki PKK'liler bu oyunları yeterince göremiyorlar. İç ve dış siyaseti yeteince çözemiyorlar. Dürüst olmak tek başına yeterli değildir. İç ve dış siyaseti iyi bilmek gerekiyor. Çünkü orası Ortadoğu'dur, dikkatli olmak gerekiyor. Arap siyasetçilerinin ne mal olduğunu biliyorum. Suriye'deyken yeterince tanıdım onları.

Amerika şimdi ne yapacak? Türklerle Kürtleri çatıştıracaklar, İsrail-Filistin gibi olacak. Ama ne olursa olsun bu savaşta Kürtler kaybetmez, kazançlı çıkar. Kürtler artık bu saatten sonra kaybetmez. Kürtlerin örgütlü gücü

var, imkânları var. Savaşı kaybeden taraf olmayacak. Türkiye mevcut durumunda ısrar ederse sonu Irak gibi olur. Ama ben Türk-Kürt çatışmasını istemiyorum. Savaşı isteyenler bütün bunlara rağmen neden gelip benimle konuşmuyorlar? Çünkü benimle konuşsalar yüzlerindeki maskeler düşecek. Ben bunu savunmamda da dile getirdim; maskesiz tanrılar dedim. Bunları daha da çatıştıracaklar. Botan'daki operasyonun sebebi de budur. Orada bir tampon bölge oluşturacaklar. Bunu bilinçli yapıyorlar. Zaten bir savaş yaşanıyor. Bu savaş daha da gelişecek. Türkiye bu savaşa girmiştir, bu savaştaki pozisyonunu almıştır. Bunu anlamak lazım.

Türkiye'ye Üç Şey Gerekli: Anti-Tekel Anlayış, Demokratik Uzlaşı ve Barış

2002'den günümüze AKP iktidardadır. Ancak AKP iktidarı bir türlü çözüme yanaşmıyor. Gelinen aşamada AKP bir yol ayrımındadır; AKP ya radikal demokratizme yönelecek ya da kısa zamanda bitecektir. Demokratik radikalizme yönelmesi biraz zor görünüyor. Türkiye'ye bir kriz geliyor. Bu büyük bir krizdir; sadece ekonomik değil, sosyal ve siyasal alanlarda da beraberinde krizleri getirir. Türkiye için gerekli olan bir anti-tekel anlayışıdır. Türkiye'de bu anlayış zayıftır. Türkiye'ye üç şey gerekli ve bunlara ilişkin adımlar atılmalıdır: Bir, anti-tekel anlayış; iki, demokratik uzlaşı; üç, barış, savaşa karşı barış. Anaların daha fazla ağlaması istenmiyorsa, bir çözüm aranıyorsa, devlet bir adım atabilir, demokratik çözüme katkı sunabilir.

Türkiye'ye
Üç Şey Gerekli
Anti-Tekel Anlayış
Demokratik Uzlaşı
Ve Barış
2002'den günümüze
AKP iktidardadır
Ancak AKP iktidarı bir
Türlü çözüme yanaşmıyor
Gelinen aşamada
AKP bir yol ayrımındadır

Güney Afrika'da olduğu gibi bir Hakikat ve Uzlaşı Komisyonu kurulabilir. Parlamentonun onayıyla olması şart değil, Parlamentonun bilgisinin olmasıyla da olabilir. Bunu öneriyorum. Bu komisyonda yirmi otuz kişi yer alabilir; yazarlar, aydınlar bu komisyonda yer alabilir. Bu komisyon Türkiye'nin ortama vicdanı olabilir. Bu Hakikat ve Uzlaşı Komisyonu gerekli incelemeleri, araştırmaları yapar ve toplumun, çözümün yararına gördüğü hususları, konuları parlamentoya sunar, parlamentoya öneride bulunur, parlamento da bunları dikkate alır, değerlendirmeler yapar.

Bu çatışmaların Türkiye'ye hiçbir yararı yoktur. Türkiye bundan hiçbir çıkar elde edemez. Bu çatışmalar ABD'ye yarar, YNK ve KDP'ye yarar, hatta İran'a yarar. ABD bu operasyonlarla PKK'yi bitiremeyeceğini çok iyi biliyor. PKK'nin bitmesi Türkiye'nin çıkarına da değildir. Çünkü PKK'nin tasfiye edilmesi durumunda ABD-İngiltere çizgisinin desteklediği ulus-devletçilik devreye girecek ki, Güney'de geliştirilen budur. Bunu Kuzey'e ihraç etmek istiyorlar. İki çizgi var: Biri Güney'deki ABD'nin desteklediği ulus-devlet anlayışıdır; bunu Güney'de olgunlaştırıp tüm Kürtlere ihraç edecekler. İkinci çizgi de bizim geliştirdiğimiz demokratik konfederalizmdir. Türk Devleti PKK'yi bitirdiğinde neyle karşılaşacağını bilmiyor. Bu siyasetle hem Türk Devletini hem de PKK'yi kontrol altına almak istiyorlar.

Bu operasyonlar tuzaktır. Türkiye bunu görmüyor mu? ABD'nin ve AB'nin yaklaşımı çözüm değildir. Çözüm ABD'de değil, bizdedir. Biz ancak kendi çözümlerimizi tartışarak bir yere varabiliriz. Türkiye'de bir devlet kuruldu. Fakat Türk halkının devlete yatkınlığı var, Kürt halkının ise geçmişten beri bir devlet olmaktan çok özgürlüğe ve demokrasiye yatkınlığından söz edebiliriz. Kürtlerin demokratikleşme duruşları devleti demokratikleştirebilirse, Türkiye Cumhuriyeti bizim Demokratik Cumhuriyet çizgimize gelmiş olacak. Bu, Demokratik Cumhuriyetin kuruluşudur. Bu bir devlet, bir demokrasi demektir. Eğer buna gelinmezse ya da aksi durumda Kürtler kendi demokrasilerini Diyarbakır

merkezli hayata geçirirler. Demokratik Özerk Özgür Kürdistan! Burada bir devletten söz etmiyorum. Bir devlet, iki demokrasi. Diğerinin merkezi İstanbul mu olur, İzmir mi olur, bilmiyorum. Ama biri Diyarbakır merkezli, iki demokrasi, tek devlet. Devletin çözüm olmadığını düşünüyorum. Bir devlet, bir demokrasi ya da iki demokrasi, bir devlet; ama tercihimiz bir devlet, bir demokrasidir.

Ben ulus-devlet anlayışının çözüm olmadığını uzun bir süredir söylüyorum. Bana göre ulus-devlet eşittir faşizmdir. Savunmamda PKK'nin de bu anlayışı stratejik olarak aştığını anlatmıştım. Ulus-devletler karşılıklı çatışmayı doğurur. Türkiye solu da bunu halen anlamış değil. İşte El Fetih ve Hamas'ın durumu da ortada. Onlar da ulus-devlet anlayışının getirdiği çıkmazdadırlar. Benim daha önce çözüm olarak sunduğum sistem, Demokratik Ortadoğu ve Demokratik Türkiye'yi öngörüyor. Kürt sorunu olan devletlerin kendi mevcut sınırları içerisinde demokratik yollarla sorunu çözmelerini öngörür. Türkiye'deki ulus-devlet anlayışı Kürt sorununun bugünkü noktaya gelmesine neden olmuştur. Bu sert ulus-devlet anlayışının esnetilmesi gerekiyor. Ulus-devletin en büyük uygulayıcıları olan Fransa ve Almanya bu anlayışı terk ediyorlar. Avrupa Birliği'nin Ortadoğu koşullarına bir çeşit uyarlanmasıdır. Böyle bir Ortadoğu'da İsrail de barış içinde yaşayabilecektir. Şurası önemlidir: Ulus cumhuriyet konjonktüreldir, daimi olan ise cumhuriyettir. Bu nedenle cumhuriyetin demokratikleştirilmesi gerekir. Eğer bir çözüm aranıyorsa, bir toplumsal barış sağlanacaksa, cumhuriyet demokratikleşecekse, biz bunların hepsine hazırız.

AKP bundan böyle güdümlü demokrasiyi geliştirecek. Yani her şeyi bir devlet düzenlemesi etrafında yapmaya çalışacak. Demokrasinin tanımı olan, devlet müdahalesi olmadan toplumda kendiliğinden bir gelişme varsa bunu engelleyecekler. Türkiye'de CHP ve MHP, devlet bürokrasisinin bir kesimini yd yanına alarak, faşizme varan bir ulus-devletçilik geliştiriyorlar. Kürtleri tamamen dışlayan, Kürtlere hiç yer vermeyen bir duruşları var. AKP ise İslam'ı kullanarak işbirlikçi Kürtlerle, işte bu yukarıda bahsettiğim Kürtlerle, siyasal İslam'ı geliştirerek cumhuriyeti bugünkü haline getirdi. CHP'nin ülkücülerden daha koyu faşizan ulus-devleti savunan Kızılelmacı çizgisiyle AKP'nin siyasal İslam çizgisi arasında tercihe zorlanıyoruz. Sadece Kürtler için söylemiyorum. Bu iki çizginin dışında Demokratik Cumhuriyet'in benim çizgim olduğunu belirtiyorum. Türkiye iki çizgi -AKP ve CHP çizgileri arasında seçim yapmak zorunda değil. Demokratik Cumhuriyet seçeneğinin yeniden ciddi biçimde tartışmaya açılmasını istiyorum. Demokratik Cumhuriyet üniter yapıyla da, sınırlarla da çelişmiyor. Otoriter cumhuriyetten demokratik cumhuriyete geçişi sağlamak gerekiyor. Benim söylediğim de otoriter cumhuriyetten demokratik cumhuriyete geçiştir.

Diyalog yolunu açmaya çalışın. Her iki tarafı da diyaloga getirmeye çalışın. PKK ile gidip görüşsünler; kabul ettiği ölçüde hükümetle de, devletle de bunu sürekli görüşsünler. Ben tekrar ediyorum, devletin sorumlu kurumları var. MİT'e de söylüyorum; bildiklerini Türkiye kamuoyuna daha fazla açıklasınlar. Hükümete tekrar söylüyorum: Eğer benim fikrimi sorarlarsa, daha önce de belirtmiştim, siz toplum olarak, birey olarak benim haklarımı tanırsanız, bana saygılı olursanız benim silaha ihtiyacım olmaz. Eğer bu konuda hükümet cesaretli adımlar atarsa, demokratik özerklik dediğim çerçevede üzerime düşeni yerine getirmeye hazırım. Buna gücüm de var. Sonuna kadar savaş olmaz; bu, yıkım getirir. Ne Türklere ne Kürtlere bir yararı olmaz. Herkes bunu görmelidir.

Kürtler demokratik tavırlarını göstermelidirler. Her yerde demokratik örgütlenmelerini güçlendirerek dayanışma içinde cevap olmalıdırlar. Yarın sizi parlamentodan atabilirler, belediyelerden dışlayabilirler. Ama o zaman bile bulunduğunuz kentlerde demokratik temelde örgütlerinizi kurarak tavrınızı ve mücadelenizi sürdürmelisiniz, bunun araçlarını yaratmalısınız.

Operasyonlarla PKK'yi bitireceklerini söylüyorlardı. Ama PKK her zamankinden daha güçlüdür. En güçlü dönemini yaşıyor. Sanırım katılımlar eskiye oranla daha fazladır. Deneyimli kadroları da hala görevlerinin başındalar, deneyimli kadrolarından kayıpları yok.

Bu dönem büyük tehlikeler kadar büyük fırsatların da yaratılabileceği bir dönemdir. Her ne kadar büyük riskler söz konusuysa da, eğer doğru mücadele edilirse, halklar lehine büyük kazanımların da imkân dahilinde olduğuna inanıyorum. ABD'nin bu operasyonlara destek vermesini doğru değerlendirmek gerekiyor. ABD bununla Türkiye'yi Ortadoğu'da kördüğüm haline getiriyor, etkisiz hale getiriyor. Bu operasyonlarla PKK'yi bitiremeyeceklerini biliyorlar. PKK'yi etkisizleştirmek istiyorlar. Herkes PKK'yi zayıf düşürüp kullanmak istiyor, PKK'yi teslim almak istiyor. PKK muazzam bir güçtür. Kimse beni PKK'nin tasfiyesine alet edemez, buradaki konumumu bu amaçla kullanamaz.

Talabani her ne kadar kamuoyu önünde böyle olmadığını söylese de, zayıflatılmış ve kendisine teslim edilmiş bir PKK onun hayal edemeyeceği bir servettir. Bunu KDP de ister. YNK'nin arkasında ta en başından beri İngiltere vardı. ABD, İngiltere'nin politikalarını güdüyor. KDP ise bölgede İsrail desteklidir. İsrail desteklediği müddetçe KDP var olacaktır. PKK ise bağımsız duruyor.

Türkiye PKK'yi KDP'den koparmaya çalışacak. Hayır, PKK KDP'den kopmaz. PKK, KDP ve YNK ile ortak bir ulusal cephe anlayışını güdecektir. YNK ve KDP de PKK'yi bırakmaz. Türkiye'nin bunu anlaması gerekir. Türkiye, Güney Kürdistan ile Talabani ve Barzani ile ilişkisini düzeltse bile Kürtler arası çatışma olmaz. Kürtler arasında genel olarak ulusal bilinç gelişmiş ve halk, Kürtlerin kendi aralarında çatışmalarına izin vermez. İstense bile bu yapılamaz. PKK önemli bir güçtür. PKK etrafında, İran, Suriye, Türkiye, Irak'ta önemli bir güç oluşmuş. Türkiye, Güney'den PKK ile çatışmasını istiyor. Bunu boşuna istiyor, bu hiçbir zaman gerçekleşmez. Türkiye bunun gerçekleşmeyeceğini aslında biliyor. Ama yine de bilerek istiyor. Türkiye de artık bunu bilmeli, Talabani-Barzani PKK ile çatışmaz, PKK de onlarla çatışmaz. Hatta halkın eline silah verseler bile, halk kendi çocuklarının silah alıp PKK ile çatışmasına izin vermez. Bu güçlere imkân sunsalar da, onlar PKK'ye karşı savaşmaz.

Eğer PKK'yi demokratik sistemin içine çekmek istiyorlarsa Kürtleri de tanımalıdırlar. Böylesi bir durumda biz de yardımcı oluruz. Yok, eğer Kürtleri tanımayacaklarsa, haklarını vermeyeceklerse PKK de direnecektir. Savaş gelişirse, PKK de farklı yollara başvurabilir: Bir, Talabani'nin geliştirdiği Kürt-Şia ittifakına yönelir; iki, Barzani ile beraber ABD ve İsrail ittifaklarına yönelir; üç, bağımsız kalabilir. Buna kendileri karar verirler.

Bu çözümsüzlük ve tıkanıklık ciddi bir sorundur. Ben bütün Türkiye demokratlarını, aydınlarını sağ, sol ayrımı yapmıyorum buna karşı somut bir duruş geliştirmeye çağırıyorum. Bu önümüzdeki süreç doğru değerlendirilmelidir. Yoksa gelişebilecek süreçten ben sorumlu değilim ve olası gelişmelerden herkes sorumlu olacaktır. Kürt sorununun çözümünde burada beni muhatap almak ya da PKK'yi doğrudan muhatap almak konusunda, arabuluculuk konusunda bir sorun yaşanıyor. Ben somut bir öneri sunuyorum: Bu tıkanıklığın aşılması gerekiyor, bu iki ayın doğru değerlendirilmesi gerekiyor. Hemen bir Akil Adamlar Komisyonu kurulmalıdır! Bu akil adamların kimlerden oluşacağı çok önemlidir. Ben sadece biz seçelim, bizim seçtiğimiz insan-lardan oluşsun demiyorum. Devletin de seçeceği kişilerden oluşan bir komisyon olur. Örneğin İlter Türkmen olabilir. Bunu örnek olması için söylüyorum. Neden İlter Türkmen'i örnek olarak veriyorum? Çünkü İlter Türkmen bu devlete hizmet etmiş biridir, devleti de, bizi de iyi tanıyor.

Demokratik ilkeler çerçevesinde taraflar arasında görüşmeler yapabilirler. Onların belirleyeceği esaslar çerçevesinde silahları bırakılabilir. Bu komisyonun belirleyeceği esaslar çerçevesinde gerekli adımlar atılır. Bu yeni

bir şey değil, aslında dünyada kullanılan bir yöntemdir. İrlanda'da, Kosova'da, Güney Afrika'da Akil Adamlar Komisyonuyla sorunun çözümüne gittiler. Bu komisyona AB'den doğru da, Aahtisari gibi, ki özellikle onu öneriyorum, insanlar bulunmalı. Bunlar gelip burada benimle de görüşürler. Bir çözüm önerisi olarak bunun bilinmesini istiyorum.

Böylesi bir gelişme Ortadoğu'da da demokratikleşme yönünde dev bir adımdır. Ben Ortadoğu'nun sorunlarının çözümünde demokratik konfederasyonu öneriyorum. Ortadoğu Demokratik Konfederasyonu bir hayal değildir. Ortadoğu'nun mevcut sorunlarını çözecek bir sistemdir. Birleşmiş Milletler bu haliyle tıkanmış durumda. Bunun yerine Demokratik Uluslar Konfederasyonu'nu öneriyorum.

Türkiye İçin Demokratik Cumhuriyeti Kürtler İçin Demokratik Özerkliği Öneriyorum

Türkiye İçin Demokratik Cumhuriyeti, Kürtler İçin Demokratik Özerkliği Öneriyorum

Bugün onlarca din, dil ve etnisitenin yaşadığı Ortadoğu coğrafyasında ulus-devlet yaşanan sorunlara cevap olamıyor, tersine sorunları derinleştiriyor. Ortadoğu'daki ulus-devlet sayısı çoğalsa dahi sorunlara çözüm olmayacaktır. Aynı şekilde ulus-devlet sayısının azaltılması da çözüm getirmez. Bugün Irak'ta üç devlet de kurulsa, sorun çözülmüş olmayacaktır.

Kerkük kentini ele alalım: Kerkük onlarca dil, kültür ve dinin bir arada yaşadığı bir kenttir. Ulus-devlete hâkim olan etnisite diğerlerini yok etmeye çalışacak, diğerleri de kendilerini savunacaklar ve ortaya yeni Kudüs'ler çıkacaktır. Tüm bunların önüne geçmek için KCK sistemini önermiştim. KCK sivil bir örgütlenmedir. Elli tane sivil kurum bir araya gelip bir temsiliyete kavuştuğu zaman, bu benim için KCK'dir. KCK sivil toplum örgütlenmesinin koordinasyonudur. Türkçede sivil toplum konfederalizmi ya da demokratik toplumlar konfedarasyonu olarak kavramsallaştırılabilir.

KCK, altını çizerek belirtiyorum ki, bir devlet yapılanması değildir. Demokratik otorite ve demokratik yönetim anlamına gelir. KCK sistemi, demokratik toplumsal diyalektik bir sistemdir. Kürtler bulundukları her parçada, o devletlerle demokratik bir diyalog ve yöntem geliştirirler. Bunlar birbirlerinin karşıtı gibi ak ve kara değildir. Ben Sovyet sosyalizmini bu açıdan eleştiriyorum. Çünkü Sovyet sosyalizminde her şeyi ak ve kara görme anlayışı hakimdi. Fakat benim öngördüğüm toplumsal diyalektikte, örneğin Kürtler ve bulundukları devletler birbirlerinin yanında yaşarlar, birbirleriyle mücadele ederler, fakat birbirlerini ak ve kara gibi görüp imha etmezler. Özellikle Kürtler demokratik ulus anlayışıyla mücadele yürütürler.

Bu nedenle KCK tüm Kürtleri temsil eder ve her parçada Kürtler adına politika üretir. KCK İran'la, Suriye'yle, Türkiye'yle, hatta Irak' la Kürtler adına görüşmeler yapabilir ve onlarla demokratik diyalogu geliştirir. Bu örgüt kimsenin örgütü değil, tüm Kürtlerindir. Böyle bir örgütlenme gerçekleşirse, bu örgütlenme Kürtler adına herkesle görüşebilir. Kürtler bu sistem altında bir araya gelebilmelidirler. Bütün Kürt partileri, örgütleri ve Kürdistan'da sözü geçen siyasi şahsiyetler bu sistemde bir araya gelerek hem kendi iç sorunlarına çözüm bulabilmeli, hem de bir diplomasi bürosu oluşturularak belirlenecek bir Kürt ulusal politikası çerçevesinde bölge devletleri ve uluslararası güçlerle görüşmeler yapabilmelidirler.

KCK sistemini her yer için öneriyorum. Bu sistem devleti hedefleyen bir sistem değildir. Her ülke kendi sorununu kendi sınırları içerisinde çözebilir. Gevşek yapılı bir örgütlenmedir. AB'nin Ortadoğu'ya uyarlanmasıdır.

Bütün kimliklerin, dinsel, dilsel ve etnik kimliklerden oluşan grupların kendilerini demokratik bir şekilde ifade ettiği, üstte de bütün bu grupların temsil edildiği bir üst çatıdır. Bu sistem klasik vatandaşlık anlayışını eleştirir ve aşar. Birey yerine grupları baz alır. Kürtler dört parçada mevcut sınırlara dokunulmadan, bulundukları ülkedeki halklarla birlikte özgünlükleri tanınmak koşuluyla birlik oluşturabilirler. Bu sistem Ortadoğu'nun içinde bulunduğu krizi aşmaya yönelik yegâne sistemdir. Aksi takdirde Ortadoğu'da Lübnan, İsrail-Filistin çatışmaları, Irak, Kürt-Türk, Kürt-Fars çatışmaları yaygınlaşarak devam edecektir.

Ben Türkiye için ise demokratik cumhuriyeti öneriyorum. Ben kanlı çözümü değil, demokratik siyasi çözümü geliştiriyorum. Bunun için demokratik siyaset önemlidir diyorum. Demokratik özerklik de demokratik siyaset, demokratik toplum ve demokratik cumhuriyete dayanır. Benim KCK dediğim sistem bunun Kürtlere uyarlanmış şeklidir. Ne ulusalcı faşist politikalar ne de siyasal İslam Kürt sorununu çözemez. Bu konuda getirdikleri hiçbir proje de yoktur. Demokratik özerklik olabilecek en makul ve uygulanabilir yegâne çözümdür. Federasyonun da bir çözüm olamayacağını biliyorum.

Bizim önerimiz aslında demokratik cumhuriyettir. Demokrasi cumhuriyetle çelişmez, cumhuriyet demokrasinin devlet biçimidir. Demokrasi olmadan cumhuriyet ne sorunlarını çözebilir, ne de devamlılık arz eder. Şimdi de benim önerdiğim demokratik özerklik, o dönem hayata geçirilemeyen cumhuriyetin demokratikleşmesinin tamamlanması anlamına gelmektedir. Ben ne ulusalcı faşist çizgiden, ne de İslami faşist çizgiden yanayım.

Üç Cumhuriyet var: Birincisi, askeri-sivil bürokratik cumhuriyettir. Bu cumhuriyet Türkiye'nin kuruluşundan sonra CHP ile ifadesini bulmuştur. Ulusalcılar bunun içinde değerlendirilebilir. İkincisi, Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası ile başlayan, Demokrat Parti ile devam eden ve bugün AKP'de somutlaşan cumhuriyettir. Liberal muhafazakâr bir anlayışa sahiptir. Üçüncüsü ise, Kürt ve Türk halklarının ve ezilenlerin cumhuriyeti olan Demokratik Cumhuriyet'tir. Olması gereken cumhuriyettir. Fakat bu kesimin cumhuriyeti henüz yoktur.

Bunun hayata geçirilmesi için iki önerim vardı: Birincisi, Demokratik Cumhuriyet Konferansı'dır ve Ankara merkezli olmalıdır. 700-800 kişiyle yapılacak, aydınları, sanatçıları, her kesimi kapsayacak bir konferanstır. Kürtler, demokratik sol ve toplumun bütün birimleri burada bir araya gelmelidir. Bu aynı zamanda bir çatı olabilir. İkincisi, Demokratik Toplum Kongresi'dir. Bu, Diyarbakır merkezli bir kongre olacaktır. Delege usulüyle 400 kişi katılabilir. Bunun içinde gerçekten çalışacak inançlı insanların olması gerekir.

Devletten beklememeniz gerekiyor. Bu böyle olmaz, bu kolaycılıktır. Devlet yüzde on'una izin verir, yüzde doksan'ını çalışarak ve örgütleyerek sizin yapmanız gerekir. Bu yasalar ve anayasa konusunda da böyledir. Devlet yasalarla yüzde onunu bile verse yeter. Gerisini sizin çalışarak hayata geçirmeniz gerekiyor. On yıldır ne yapıyorsunuz? On yıldır her konuda halkı örgütleyip güçlü bir örgütlülük yaratsaydınız, şu anda daha güçlü müzakere edecek duruma gelmiş olurdunuz. Aklınıza gelebilecek her alanda örgütlenmeniz lazım. Tarım ve ekonomi kooperatifleri kurulabilir, çevre sorunu konusunda dernekler kurulabilir, kadın sorunuyla ilgili sivil toplum örgütleri kurulabilir. Kürt kültürünü, dilini geliştirme konusunda dernekler kurulabilir, çalışmalar yapılabilir. Artık Kürt ve Kürdistan kelimelerinin yasak olmaması gerekir. Demokratik özerklik böyle her alanda örgütlenerek hayata geçirilebilir.

Ben Kürtler için de Demokratik Medeniyet Uzlaşısı diyorum. Evet, bazı kültürler zaman zaman çatışma halinde olabilirler, ancak bu tez olarak doğru değil. Sadece İslam-Batı şeklinde de ele alınamaz. Kültürler, medeniyetler uzlaşabilir, ben medeniyetler uzlaşısı diyorum. Ben ülke sınırlarını kabul ediyorum. Ben ulus-devleti aştım. Devletin halkın hizmetine sunulmasını ve demokratikleşmesini ve bu yönde evrilmesi gerektiğini

savunuyorum, devleti yeniden tanımlıyorum. Sahte vatan kavramından bahsetmiyorum, ülke kavramını kullanıyorum. Bağımsızlık kavramı çok değişti. Artık hiçbir ülke tam olarak bağımsız değildir. Ülkelerin ilişki düzeyleri tarzları çok değişti, bundan dolayı Özgür Kürdistan demek daha doğru olur, dört parça için Özgür Kürdistan diyorum.

99'dan bu yana Demokratik Cumhuriyet'e ilişkin bütün söylediklerimi Demokratik Cumhuriyete Doğru ismi ile bir kitap haline getirilebilir. Özgür Kürdistan için de bu güne kadar söylediklerimden yararlanarak Özgür Kürdistan isimli bir kitap haline getirirsiniz. Yani iki kitap istiyorum.

"Türkiye Cumhuriyeti Anayasası bütün kültürlerin demokratik bir şekilde varlığını ve kendini ifade etmesini kabul eder." Bu cümleyi anayasaya koysunlar, iki ay içinde PKK silahı bırakır, gizli örgütlenmeler de biter. Ondan sonraki aşama demokratik yasalarla düzenlenir. Bütün bu sıkışmışlığı açacak somut çözüm önerisini ben yapıyorum. Ortadoğu için de demokratik komünalizmi bir model olarak önerdim. Ben komünal demokratım. Komünal demokrasi grup demokrasisidir, grupların temsil edildiği demokrasidir. Komünal demokratlığın içerisinde toplumun her öğesi var, içinde birey de var. Aslında önerdiğim bu sistem evrensel bir sistemdir. ABD'nin dayatmasına karşı alternatif bu sistem olabilir. Ben KCK sistemini en makul ve tek çözüm yolu olduğunu bildiğim için geliştirdim. Kongra Neteweya Gel'i bu bağlamda önermiştim. Bunu tüm Kürdistanlılara ve Türkiye'ye öneriyorum. Aksi takdirde Türkiye parçalanmaya gidecek. Bugün gelinen noktada da demokratik cumhuriyet tek çıkış yoludur.

Bizim çözüm olarak öngördüğümüz şey öz olarak şudur: Kürtler yaşadıkları ülkelerin sınırlarına dokunmadan bütünlük içerisinde kültürel haklarına sahip olacaklardır. Kendi kültür ve dillerine göre kendilerini ifade edebileceklerdir. Siyasal olarak örgütlenmelerinin önündeki engeller kaldırılacaktır. Kürtler, Çerkezler ve diğer grupların kendi sorunlarını çözme, kamuoyunun gündemine getirme amaçlı komünleri olur. Bunun dışında çevre sorunları için, cinsiyet sorunları için komünler oluşturulabilir. Ve en üstte de bütün bunların yer aldığı bir konfederasyon olur.

Türkiye'de Demokratik Seçeneğin Netleştirilmesi Gerekir

Türkiye'de güçlü bir demokratik seçeneğe ihtiyaç vardır. Bu temelde benim çözüm önerim, anti-tekel, anti-hegemonik, barışçıl ve demokratik temelde gelişecek, toplumun her kesiminin, küçük ölçekli işyeri temsilcilerinin dahi içinde yer alacağı demokratik siyasettir. Aynı çatı altında barış ve demokrasi temelinde bir araya gelinmesidir. Buna koalisyon mu dersiniz, ittifak mı dersiniz, bu çok önemli değil. Önemli olan demokratik çözümün gelişmesidir. Demokratik çözüm, demokratik siyasetin öğrenilmesiyle gerçekleşir. Ben bu nedenle derhal Hakkâri'den Edirne'ye kadar her yerde demokratik siyaset akademilerinin kurulması gerektiğini söylemiştim. Demokratik siyaset akademisiyle birlikte bireyin demokratikleşmesini, bireyin demokratikleşmesi de toplumun demokratikleşmesini getirecektir.

Demokratik seçeneğin netleştirilmesi gerekir. Bunun için çatı partisi çalışmaları hızlanmalı. Türkiyeli tüm çevrelerin kendisini içinde temsil edeceği bir yapı şeklinde olmalı. Ben daha önce Brüksel, Belçika'da Demokratik Uluslar Konfederasyonu demiştim. Ben yine Demokratik Siyaset ve Kültür Akademisi demiştim. Bu tür çalışmalar demokratik duruşun gelişmesi ve benim düşüncelerimin, savunmalarımın konuşulup tartışılması için önemlidir. Bu konfederasyon, İstanbul'da da olabilir veya hem İstanbul hem Brüksel'de olabilir. Bu konfederasyonlar, içlerini doldurabilirler. Bu çalışmalar benim savunmalarımın pratiğe geçirilmesidir. Savunmalarımdan herkes faydalanabilir, devlet de faydalanabilir, Avrupa da faydalanabilir. İran, Irak ve Suriye'de demokratik mücadelelerini geliştirerek güçlendirmeliler. Türkiye'de benim düşüncelerimin, savunmalarımın yer aldığı Demokratik Uygarlık isminde bir dergi çıkabilir.

Dergi dört ayda bir de olabilir. Ama önemli olan benim düşüncelerimin, görüşlerimin insanlara anlatılması ve ulaştırılmasıdır.

Çatı partisine engel olanlar kuşkulu kişilerdir. Çatı partisine özgünlüklerini koruyarak gelebilirler. Ben kendilerini feshetsinler gelsinler demiyorum. Herkes kendi özgünlüğünü koruyarak gelebilir; partilerini, derneklerini olduğu gibi koruyarak gelebilirler. Önemli olan demokrasi ve barış için ortak bir tavırla mücadele etmektir. Demokrasi ve barışın gelişmesi sol aydın ve yazar çevreler için bir görevdir. Topluma azıcık da olsa saygıları varsa bunun için mücadele etmeliler. Çatı partisi olmasa bile Demokratik Koordinasyon Kurulu olarak da çalışmalarını yürütebilirler. İsim çok önemli değil, önemli olan içerik ve mücadele etmektir.

Bu çatı partisi her şehirde ortak propaganda, ortak çalışma, ortak toplantı yapabilir. Kent Meclisleri oluşturabilirler. Geçen sekiz yıllık süre iyi değerlendirilseydi, şimdi çok daha iyi bir konuma gelinmiş olurdu. Akademileri de bu amaçla önermiştim. Kadınlar için Demokratik Siyaset ve Kültür Akademisi önermiştim. Gençlik için, diğerleri için de önermiştim. Bütün bunların bir an önce hayata geçirilmesi gerekiyor. Akademilerde sürekli bir araya gelip tartışsınlar, hiçbir şey olmazsa bile zihinleri açılır. Siyasetçiler buralardan çıkar. Akademi eğitimi normal devlet okullarındaki eğitime benzemez. Açık toplum denilen olay da budur.

Türkiye'de Demokratik Cumhuriyet Kongresi etrafında barış için bir hareket geliştirilebilir. Anti-tekel, demokrasi ve barış ilkeleri etrafında bir hareket gelişebilir. Türkiye'deki Sol Hareketi küresel sermayenin kuşatmasını çözemiyor, emekçilerin sorunlarını çözemiyor. Demokratik Cumhuriyet Kongresi etrafında sol, demokrat çevreler, aydınlar, geniş çevreler yer alırlarsa Türkiye'deki işsizlik azalır, maaş artarlar, barış gelişir, Türkiye'de zulüm durur. Ben biter demiyorum, hepsi çözülür demiyorum, ama bunlar yüzde onu aşıp yüzde yirmi oy alırsa zulmü beş kattan iki kata indirir. Bunlar, bu hareket, programatik bir çerçeve belirleseler ve ona göre de çalışırsa, Kürt sorunu genelde Türkiye sorunu çözümünde mesafe alınır. Türkiye'de demokrasi de barış da gelişir.

Ben iki siyaseti önermiştim. Biri Ankara'da demokratik güçlerin, her kesimin içinde yer alabileceği bir siyaset tarzıdır. İkincisi de Diyarbakır'daki siyaset örgütlenmesidir. Benim çözüm paradigmam dört ayaktan oluşuyor: Kent Meclisleri, Demokratik Siyaset Akademisi, Demokratik Toplum Kongresi ve Kooperatifler Hareketi.

Bunların birincisi olan Demokratik Siyaset Akademisini açıklıyorum: Ben iki Akademi önermiştim: Birincisi Diyarbakır'da Demokratik Siyaset Akademisi, Urfa'da da Demokratik Siyaset ve İlahiyat Akademisi. Urfa peygamberler diyarıdır. Biliyorum, Urfa halkı inançlıdır, din doğru öğrenilmelidir. Bunun

Benim çözüm paradigmam
Dört ayaktan oluşuyor
Kent Meclisleri
Demokratik Siyaset Akademisi,
Demokratik Toplum Kongresi
Ve Kooperatifler Hareketi

için bir İlahiyat Akademisi öneriyorum. Zaten üniversitelerimiz yok. Üniversiteler bu işi yapmıyor. Din nedir? Gerçek din(ler) araştırılsın. Günümüze kadar kaç peygamber gelmiş, nerelere gelmiş, bunlar araştırılmalıdır. Ben de dini ta Hz. İbrahim'den alıp günümüze kadar getiriyorum, çözümleme yapıyorum, araştırıyorum.

Akademi için büyük bir yer gerekmez, ağaçlı küçük bir bahçe bile yetebilir. Buradan yetişecek insanların zihnini demokratikleştirmek gerekiyor. Her şeyden önce bir şeyi zihinde bitirmek lazım. Beyin vücudu idare ediyor. Bir şeyi zihinde bitiremezsen, vücudunda cinselliği dahi idare edemezsin. Bundan dolayı önce demokratik kültürü zihinlerde yerleştirmek gerekiyor. Ortadoğu'da eksik

olan demokratik kültürdür. Avrupa'nın ileri gitmesinin sebebi budur. Bunlarda muazzam bir tecrübe vardır.

Dersim için demokratik siyaset için çalışmalar yürütülebilir. Hemen ismini koyarak belirtiyorum: Alevi kültürü için Dersim'de Demokratik Siyaset ve Alevi Kültürü Akademisi kurulabilir. Alevilik konusunda da hemen şunu belirteyim: Aleviliği bu kadar dejenere edeceklerine, bu kadar bölüp parçalara ayıracaklarına Aleviliği doğru dürüst araştırabilirler. Bu konuda çalış-malar yapılabilir.

Genelde siyaset, özelde ise demokratik siyasetin yapılabilmesi için siyaset akademilerinin kurulması şarttır. Her yerde Orhan Doğan Demokratik Siyaset Akademisi açılmalıdır. Bu akademilerde halk, demokratik siyaset konusunda eğitilmelidir. Demokrasinin gelişmesini, demokratik siyasetin güçlenmesini istiyorlarsa bu okullar şart. Bu akademiler herkes için gereklidir. Benden ziyade herkes için, sizin için gereklidir. Gençler için gereklidir, kadınlar için gereklidir. Siz siyaseti bilmezseniz, bu oyunları nasıl anlayabilirsiniz. Ben aydınlanmış bir insanım, en azından bilimi biliyorum. Siz daha çok gençsiniz; bunları bilmezseniz, farkına varmadan sizi bitirirler, geleceğinizi karartırlar. Siyaset felsefesini anlayabilmeniz için bu okul şarttır. Sekiz yıl önce bir görüşmede 2000'de siyaset akademisini önermiştim. Ben o zaman onlara da kızmıştım. Eğer gelişmek istiyorsanız, başarılı olunmak isteniyorsa, bunu açmanız şart demiştim. Ben, siyaseti, siyaset felsefesini biliyorum, bu nedenle bu kadar güçlü durabildim. Her şeyi benden bekliyorsunuz. Siz de beni anlamıyorsunuz, çok uyanık, dikkatli olmak zorundasınız, çok zeki hareket etmelisiniz. Düşüncelerim halkla iyi paylaşılmalı, halka iyi anlatılmalı.

Güçlü durabilmek ve başarılı olabilmek için siyaset felsefesini bilmeniz, iyi anlamanız gerekiyor. Ben boşuna bunları önermiyorum. Eğer bunları yapmıyorlarsa beni kandırıyorlar demektir. Aslında beni değil, kendilerini kandırıyorlar; beni kimse kandıramaz, ben çocuk değilim, iyi tanıyorum. Yapamıyorlarsa kendilerini ve halkı kandırıyorlar demektir. Ben halkın kandırılmasını kabul etmem ve buna izin vermem. Devlet bile artık beni ciddiye alıyor, bunlar beni ciddiye almıyorlar mı? Kimseyi kandırmasınlar. Diğer partilerin bile MHP'nin, CHP'nin, AKP'nin siyaset okulları var. Bu yasal bir şeydir. DTP de bunu geliştirmeli. Demokratik siyaset, savaşın önüne geçmek, demokratik bir çözüm için gerekiyor. Herkes demokratik siyaseti iyi öğrenmelidir, iyi anlamalıdır. Demokratik bir çözümün yolu, Kürt-Türk savaşının önüne geçmenin yolu siyaset sanatını doğru icra etmekten geçer. Demokratik siyaset değil de savaş mı istiyorlar? Zaten beş yüz bin kişilik bir orduyu Kürtlerin üzerine sürüyorlar. Ben hayatımın geri kalanını cezaevinde geçiririm, bu benim için sorun değil. Zaten önemli olan fikirlerimdir, hatta ölümüm daha da güçlendirebilir. Bu oyunların önüne ancak bu şekilde geçilebilir. Kürtleri kandıramazlar. Yalçın Küçük, "Apo siyaseti biliyor ama parası yok" diyor. Doğrudur, benim param yok, ama benim onurum var, benim arkamda Kürt halkının onuru var, milyonlarca Kürt halkı var. Kimin kazanacağını, paranın mı, onurun mu kazanacağını göreceğiz, bakalım ben mi kazanacağım, onlar mı kazanacak?

Paradigmanın ikinci ayağını Kent Konseyleri oluşturuyor. Bunu hemen hayata geçirmeleri barış için önemli olacaktır. Sadece Kürtler için değil, Türkiye şehirlerinde Kent Konseyleri, Kent Meclisleri çok hızlı bir şekilde oluşturulursa iyi olur. Sayısı iki yüz mü, üç yüz mü olur, bilmiyorum; kentin büyüklüğüne göre kendileri belirlerler. Her çevreden, her kesimden insanı kapsamalı. Bir nevi kentin vicdanı ve aklı olur. Bu meclisler aynı zamanda demokratik temelde Türkiye'nin oluşumuna da katkı sunar.

Eğer tabandan bir demokratik komünalizm örgütlenmesi gerçekleştirilebilirse başarı sağlanabilir. Yerel seçimlerde kaybedilse bile ona alternatif her ilde Kent Meclisleri kalabilir. Kent meclislerinde her kesimden insan kendisini ifade edebilir. Bu şehir meclislerine Doğru Yol'dan, hatta MHP'den temsilciler de

katılabilir. Bunu şunun için söylüyorum: Örneğin Batı şehirlerinde Sakarya'da bir gece mi düzenlenecek? Burada içinde Kürt temsilcinin de bulunduğu Şehir Meclisi bu konuda toplumsal barış için bir karar verecek ve toplumsal bir sorun çıkmayacak. Bu meclisler aracılığıyla kentlerin sorunlarının tartışıldığı ortamlar yaratılabilir. Kürt meselesi burada tartışılabilir ve çözüm de buradan çıkacaktır. Bunun gerçekleşmesi, milliyetçiliği keser, milliyetçiliği kırar.

Üçüncüsü, Demokratik Toplum Kongresi'dir. Demokratik Toplum Kongresi yirmi, otuz komisyonla çalışabilir. Komisyonlara uzman kişiler seçilir. Bu komisyonlar sivil toplum tarzıyla çalışabilirler. Bu çalışmalara gönüllü, arzulu, coşkulu kişiler katılmalı-dır. Demokratik Cumhuriyet Kongresi çalışmaları yapılmalıdır. Demokratik Toplum Kongresi ve Demokratik Cumhuriyet Kong-resi paralel ve koordineli çalışmalar yürütebilir.

Şimdi paradigmanın dördüncü ayağını açıklıyorum: Kooperatifler hareketi. Kooperatifler üzerinden toplumun ekonomik ihtiyaçları karşılanır. Kırsal kesimde özellikle tarım komünleri örgütlenmeli. Yani birkaç kişiye ait arazi birleştirilir, burada organik tarım yapılır. 200-300 dönüm arazi birleştirilir. Bunu ben idealist arkadaşlara öneriyorum, kırsal kesime giderek tarım komünlerini hayata geçirebilirler. Daha iyi anlaşılması için söylüyorum: Ben olsam bir arazide tarımcılık yaparak değişik şeyler üretirim, organik tarım yaparım. Bu komünleri geliştirebilirsiniz. Yahudilerin kooperatifçiliği ve tarımcılığı ne kadar iyi anladıklarını ve nasıl örgütlediklerini kibbutz örneklerinde görebilirsiniz. Tarım Yahudilerin en büyük ekonomik kaynaklarıdır. Bunları ifade ediyor olmam anti-Semitist olduğumu göstermez. Ben anti-Semitist değilim.

PKK Kararını, Yöntemini, Eylem Çizgisini Kendisi Belirler

PJAK kendi savunma hattını güçlendirsin, kendini korusun. İran için tehlikeler var. İran Japonyalaşabilir, nükleer tehlikeyle karşı karşıya kalabilir. PJAK, eğer İran Devleti diyalog yolunu açarsa, demokratik uzlaşı çerçevesinde görüşsün. Ama onlara karşı saldırı olursa da kendilerini sonuna kadar savunacaklardır. PJAK eski tarz PKK gibi savaşmasın. PJAK da PKK gibi muazzam büyüyebilir. PJAK'a İran'dan çığ gibi katılım gerçekleşebilir. Kadrolarını kendileri oluştursunlar. PKK'nin komutanlarının tecrübelerinden yararlanabilirler, ancak esas itibariyle bağımsız bir örgüttür ve bağımsızlıklarını korusunlar. İran için Demokratik Federalizm Partisi oluşturulabilir. Pasdarlara güvenmesinler. Pasdarların tarzı güvenilmezdir, o konuda uyanık olsunlar.

Güney'deki silahlı güçler Irak'taki halkımızın savunması içindir. PÇDK, demokratik çalışmalarını sürdürmelidir. PÇDK'nin orada silahlı güçleri var. Bu güçlerini korusunlar. KDP ve YNK ile iyi ilişkiler geliştirmeye devam etsinler, onlarla çatışmasınlar, ama bağımsızlıklarını korusunlar, onların paralarına ve silahlarına teslim olmasınlar. PÇDK Irak için Demokratik Federalizm Partisi oluşturabilir. Irak'taki bütün kesimler, bütün dostlar bu çalışmada yer alabilir. Benim burada belirttiğim Demokratik Toplum Projem PÇDK onlar için de geçerlidir, kendi koşullarına bu projeyi uyarlayabilirler. Yine DTP için söylediğim Akademi'yi onlar için de söylüyorum. Çalışmalarını güçlendirip derinleştirebilirler. Kendilerine başarılar diliyorum.

Suriye için de Demokratik Toplum Partisini öneriyorum. Bu çalışmalar dost ve yurtsever çevrelerle görüşülerek örgütlenebilir. Suriye'deki halkımız yalnız bırakılmamalıdır. Oradaki parti iyi örgütlenmelidir. Devlet seçimlere girmelerine olanak tanırsa girsinler. Aksi taktirde onlar da demokratik hakları için mücadelelerini yükselteceklerdir. Hepsini selamlıyor, mücadelelerinde başarılar diliyorum.

Avrupa'da çalışmalar devam ediyordur. Savunmalarımın uluslararası bir niteliği vardır, tüm alanlar için yararlanabilirler. Brüksel'de Demokratik Uluslar Konfederasyonu veya derneği çalışmaları yürütülebilir. Bu çalışmada tüm kesimler, tüm uluslar kendini ifade edebilir, içinde yer alabilir. Benim ulus

kavramım bildiğiniz manada bir ulus kavramı değil, daha geniş bir kavramdır. Ben kadınları da, çevrecileri de ulus olarak değerlendiriyorum, bu oluşumda yer alarak kendilerini ifade edebilirler. Bu konfederasyonda devletleşmeyen uluslar yer alabilir. Bu cemiyetin çalışmalarını yanı sıra yine Brüksel'de Demokratik Siyaset ve Kültür Akademisi kurarak savunmalarımdan yararlanabilirler. Ayrıca çalışmaların ve benim düşüncelerimin geniş bir çevreye ulaşabilmesi için Demokratik Modernite veya ***Demokratik Uygarlık*** isminde bir ***dergi çıkartabilirler***. Bu dergiyi farklı dillerde yayınlayabilirler. Örneğin Arapçaya çevirebilirler, İngilizceye çevirebilirler. Bu dergi üç ayda bir yayınlanabilir.

Kürtler öyle akılsız değiller. Özgürlüğü biliyorlar artık. Ben özgürlük alanındaki boşluğu ve önemi bildiğim için özellikle kadın ve gençlik alanında müthiş bir kişilik yaratımına önem verdim. Bu konuda çok yoğunlaştım. Ve çok önemli bir düzeye ve geri dönülemeyecek bir noktaya geldik. Kürtler artık özgürlüğü bırakmazlar. Bu öyle parayla kıyaslanabilecek bir durum ve kavram değildir.

Gençler paraya, pula, kapitalizme heves etmesinler. Kendilerini bu ilişkilerden kurtarsınlar. Ben bu konuyu savunmalarımda derinliğine açtım, okuyabilirler. Gençler İsrail'deki Kibutzlar benzeri tarım kooperatifleri geliştirsinler. İsrailliler uyanıktır. Tarım işini iyi biliyorlar. İdealist gençler buna benzer şeyleri geliştirebilirler. Bunu kendi kongrelerinde de mesaj halinde okuyabilirler. Gençlik akademsi çok önemlidir. Akademi ciddi ve demokratik olmalı, demokratik ilkeler çerçevesinde çalışmalarını yürütebilirler. Gençlik zaten hareket halindedir. Sürekli eylem yapıyor ve katılıyordur. Siz gençler araştırma yapabilirsiniz. Ben gerçekten gençleri de severim. En çok gençler özgürlük için mücadele etmeliler. Gelecekleri söz konusudur. Gençlere selamlarımı gönderiyorum. Başarılar diliyorum.

Kadın Özgürleşmeden Toplum Özgürleşemez

Ben kadınları kavrıyorum. Beni takip ettiklerini biliyorum. Kendilerine güvensinler, kendilerini yeterli görebilirler. Erkeklerden de çok şey ummamak gerekir. Kendini feodal kişilikten, ilişkilerden arındırmamış, kurtaramamış her kişiye, kişilere bu ben olsam dahi-yaklaşmayın, bu kişilerden uzak durun. Bir erkek kendini bu feodal ilişkilerden, kişilikten arındırmışsa, sizi anlamaya dayalı, yol arkadaşlığına dayalı kendini geliştirmişse, o erkeği kabul edebilirsiniz, sevebilirsiniz. Bu sevgiye kimi Peygamber sevgisi, kimi Tanrı sevgisi diyor. Kadın beş bin yıldır köleleştirilmiştir. Yerleşik hiyerarşik düzene geçildiğinden beri kadın köle durumuna getirilmiştir. Kadınların özgürlükleri ellerinden alındı. Ben ilk ve son sömürge ulus kadınlar diyorum. Ben, feminizm konusuna böyle yaklaşıyorum.

Özgürleşmek için felsefeyi bilmek gerekiyor, tarihi bilmek gerekiyor. Beş bin yıldır kadınların tarihen üzeri silinmiştir. Gerçek manada bir avukat, bir hukukçuluk yapmak için de tarihi ve felsefeyi bilmek gerekiyor. Yasalar biliniyor. Ben kadınlara yasalara aykırı davranın demiyorum, ama bunları da gözeterek demokratik duruşu göstermek lazım. Bu konuda demokratik duruşunu göstermeli, demokratik eylemliliklerini geliştirmelidirler. Bu sorunları aşmak kolay değil. Ben hep söylüyorum; kendini yakmak, bu sorunları aşıp özgürleşmekten daha kolaydır. Ben bu konuda onlarca kitap yazdım. Kadınları anlamaya, kavramaya çalıştım. Bu konuda ısrarlıyım, bu konuda iddialıyım. Ben erkekler için de söylüyorum; namuslu erkek, birazcık namusu ve onuru varsa kadını anlamaya, dinlemeye çalışır.

Onlarca yıldır mücadele ediyorlar, sonra birbirlerini kaçırıyorlar. Görüyorsunuz işte, PKK içerisinden de kaçıp gidenler oldu. Hatta kardeş bile gitti. Onlarca yıl mücadele ediyorlar, sonra canları sıkılıyor, paralı birine kaçıp gidiyorlar. Bunu'aşk' adına yapıyorlar. Ben kaç zamandır aşka cevap arıyorum. Vardığım sonuç şudur: Aşk eşittir ihanet. Aşk yaşadıklarını zannediyorlar, ama yaşadıkları şey aşk değil. Gerçek aşkı yaşamak o kadar kolay değil. Bu benim de başımdan geçmişti. Sonuçlarını biliyorsunuz, kolay olsaydı ben yaşardım. Aşk yaşadık diye kendilerini kandırıyorlar.

Ben Şam'dayken kızlara da söylüyordum: Ben kendime güveniyorum. Benim özgürlük iddiam, aşk iddiam büyük. Ben gerçek aşkı yaşayabileceğime inanıyorum. Bu konuda yetenekliyim. "Siz de kendinize güveniyor musunuz, bu konuda iddialı mısınız, benim aşk anlayışımı kaldırabilecek misiniz?" diye soruyordum. Ama görüyorum ki, bu konuda yeterli değiller. Bu konuda iddialı olmadıkları için de kaçıp gidiyorlar. İşte onlarca yıl mücadele ediyorlar, sonra sıkılınca paralı birini bulup peşinden gidiyorlar. Ben bunların arkalarından sadece gülüyorum, çünkü kendilerine yapıyorlar, kendi özgürlük iddialarından vazgeçiyorlar.

Erkek fiziki olarak kadından güçlü olabilir, ama kadın kendi meşru savunmasını güçlendirmeli. Ben silah alıp sizi koruyamam ki, her zaman yanınızda olamam. Meşru savunma sadece kadın için değil, herkes için geçerlidir. Ben meşru savunmayı da savunmalarımda açtım. Kadınlar kendi savunmalarını yapmalıdırlar. Artık sokakta bile yürüyemiyorsunuz. Evleniyorlar, her gün tecavüze uğruyorlar. Kendinizi koruyamazsınız, bunları anlayamazsanız, avukat olmanız bile yeterli değildir. Erkek isterse bir günde kadının haşatını çıkartabilir. Bunları görüp özgürlük mücadelelerini derinleştirmelidirler. Derinleşme düzeyleri, yoğunlaşmaları iyi; ama önemli olan bu düşündüklerini kendi yaşamlarında hayata geçirebilmeleridir. Bu söylediklerini hayata geçirdikleri oranda özgürlük mücadelesi yolunda ilerleyebileceklerdir.

Kadınlar için Özgür Kadın Demokratik Siyaset Akademisi'ni kursunlar. Bu akademi üzerinden kadın bilincini geliştirerek onlarca kadını eğitmeliler. İlimcilik (bilimcilik), dincilik, cinsiyetçilik ve milliyetçilik, bu dördünü de tehlikeli görüyorum, bunlardan uzak dursunlar. Cinsiyetçilik temelinde değil, özgürlük temelinde yapacakları çok şey var. Cinsiyetçilik, iktidarcılıktır. Cins temelli her şey iktidardır. Cins kavramının olduğu her yerde iktidar vardır. Cinslerin biyolojik olduğunu söylüyorlar. Hayır, cinsiyet, öğretilen bir şeydir. Ben bunu savunmalarımda genişçe açıkladım. Ben savunmalarımda milliyetçilik, dincilik ve bilimciliği (pozitivizm) de değerlendiriyorum. Bunlar tehlikeli anlayışlardır. Bunlardan uzak durmak gerekiyor. İşte Anayasa Mahkemesi kararlarını görüyorsunuz; "din odağı olmak" diyorlar. Laisizm, dincilik, milliyetçilik, bilimcilik (pozitivizm) siyasal iktidardır. Türkiye'de hiçbir şey ifade etmiyor, içi boştur.

Dört ideoloji var: **M**illiyetçilik,**D**incilik, **C**insiyetçilik ve bilimcilik. Bu dört ideoloji de tehlikelidir. Bu dört ideolojide iktidar hırsı var, dördü de iktidarı amaçlamaktadır. İktidarı ele geçirince her şeye sahip olacağını düşünürler. Milliyetçilik adına halklar birbirini boğazlıyor. Menfaatleri uğruna halkları çatıştırıyorlar. Din adına mezhep çatışmaları yaşanıyor. Cinsiyetçilik adına kadın zorla bağımlı hale getiriliyor. Kadına zorla sahip olmakla iktidar olunmaya çalışılıyor. Kadın iktidarın nesnesi haline getiriliyor. Cinsiyetçilik ideolojisi ile kadın tamamen tahakküm altına alınıyor. Sonuncusu olan bilimcilik de çok tehlikelidir. Bilim adına hareket ettiklerini söyleyenlerin yarattıkları tehlikeler ve sonuçlar ortadadır. Bu gidişle dünyanın yok olması için büyük sınıf savaşlarına gerek kalmayacak. Dünyada bilim adına yapılan tahribatlarla dünyanın daha ne kadar yaşayacağı

da artık belli değil. On yıl sonra ne tür devasa sorunlarla karşılaşacağımızı bilim adamları bile bilmiyor.

Savunmalarım okunduktan sonra kadınlara ilişkin sorulacak sorular olabilir. Ben Kürtlerin namus kavramının ne demek ol-duğunu iyi biliyorum. Nasıl bir namus? Bu önemli bir sorudur. Namusları için adam öldürüyorlar, namus için cinayet işliyorlar. Bu cinayetleri din adına, töre adına yapıyorlar. Namusları için yapamayacakları bir şey olma-

Kürtlerin namus durumu
Ortadadır
Kürtler üzerinde birçok oyunlar
Oynanıyor. Bunları iyi görmek
Gerekiyor.
Doğru ve gerçek namus anlayışı
Özgürlük için mücadeleden geçe.
Bu konuda üç beş kişi doğru bir
Ögürlük anlayışıyla mücadele etse
Onlarca kadını arkasından
Götürecektir
Mücadeleleri güçlenecektir

dığını söylüyorlar. dığını söylüyorlar. Hiç unutmam, annemle küçükken namus üzerine konuşmuştuk. Ben bu konuşmayı hiç unutmam. Ta o zamandan beridir ben namus kavramı üzerine yoğunlaşıyorum. Nasıl bir namus sorusuna cevap arıyorum. Ben bu konuları savunmalarımda da daha derin açtım. Kadın sorununu daha önce de yazmıştım, kadını kavramaya anlamaya çalışan biriyim. Kadınlar bu kavramı çok yoğun tartışmalı. Nasıl bir namus, nasıl bir kadın sorularına cevap aramalı. Kürtlerin namustan ne anladığını ben çok iyi biliyorum. Kürtlerin namus durumu ortadadır. Kürtler üzerinde birçok oyunlar oynanıyor. Bunları iyi görmek gerekiyor. Doğru ve gerçek namus anlayışı, özgürlük için mücadeleden geçer. Bu konuda üç beş kişi doğru bir özgürlük anlayışıyla mücadele etse onlarca kadını arkasından götürecektir. Mücadeleleri güçlenecektir.

Toplanmak, konuşmak yeterli değil, pratik olmayınca, kadınlar eğitilmedikçe, bilinçlenmedikçe, bunlar fazla anlam ifade etmez. Ben bunlar yapılmasın demiyorum, ama önemli olan özgürleşmeye yoğunlaşmaları ve özgürleşmeleridir. Ben daha önce de akademiyi söylemiştim. Akademide onlarca kadın eğitilebilir, kadınlar bilinçlendirilebilir. Cezaevinden çıkan arkadaşlar kadınların eğitimleriyle ilgilenebilir. Kadınlar kültür ve sanat faaliyetlerine önem vermeli, kendilerini geliştirmeli, her alanda spor yapmalı, spor takımları kurmalı, kendilerini bedensel olarak güçlendirmeliler. Fiziksel ve ruhsal gelişmeleri önemlidir.

Finans kapitale karşı antitekel bir anlayışla örgütlenilebilir. Kadınlar da bu örgütlenme içerisinde yer alabilir, almalıdır. Kadın özgürlüğü çok önemli, kadın özgürleşmeden toplum özgürleşemez. Özgürlük temelinde çalışmalarına devam etsinler. Legal Kürt mücadelesinin geldiği noktada tıkanma falan yaşanmıyor. Sorun bunların kişilikleridir. Kişilik yoktur. Kişilik olsun, bir kişi bile yeter, bana bir kişi bile yeter. Kişilik olduktan sonra üç beş kişi bile bu işi iyi yürütür, iyi bir yere getirir. Sorun kişilik ve özgürlük sorunudur, özgürlüğe yoğunlaşamama sorunudur. Bu kadınlar için de böyledir.

Toplumumuzdaki evliliklerin yüzde doksan-doksan beşi günlük tecavüz kültürüdür. Marks, "Din afyondur" diyordu, ben de "cinsellik afyondur" diyorum. İşte bazıları, Osman dayanamadı, bir kadın için mücadelesini terk etti. Ş. Sakık da öyleydi. Ben kızlarla bu konuyu çok tartıştım, hatta onları yanıma aldım, aylarca onlarla bu konuyu tartıştım. Daha sonra Şemdin alçağı bunu yanlış yorumladı. Özgürleşme olmadan hiçbir şey olmaz. Buna aşk da diyorlar. Yanlış anlaşılmasın, aşkı küçümsemiyorum. Kaldı ki, aşk büyük bir şeydir, o kadar kolay değildir. Ortaçağda Kerem ile Aslı, Ferhat ile Şirin gibi aşk öyküleri ortada. Ferhat kırk yıl boyunca dağı deliyor, yine de aşka kavuşamıyor. Aşk kolay bir şey olsaydı ortaçağda başarılabilirdi.

Kaldı ki aşk şimdi daha da zordur. Medya aşkı daha da ağırlaştırdı. Ben kızlara şunu

söylüyorum: Özgürlüğü mü tercih edersiniz, tecavüz kültürünü mü? Kızlara, beyninizi bir erkeğe takarak özgürleşemezsiniz diyorum. Aynı şeyi erkekler için de söylüyorum. Kendinizi bir kadından kurtaramazsanız özgürleşemezsiniz, hiçbir şey elde edemezsiniz, başaramazsınız. Beyinleriniz özgürlüğe odaklanmadığı sürece bunu gerçekleştiremezsiniz.

Basında Ali ve Dicle'nin kaçıp KDP'ye gittiklerine dair haberler çıktı. Önemli değil. Avrupa'nın, dış ülkelerin bu gidişlerle ilgili durumunu iyi değerlendirmek gerekiyor. Kaçıp gidenler hangi vaatler üzerinden, somut olarak ne için gidiyorlar? KDP'nin, Almanya'nın ve Avrupa ülkelerinin somut vaatleri ne? Somut vaatler para mı, kadın mı? Bunları bilmek istiyorum, somut veriler istiyorum. Bunları iyi araştırmak gerekiyor. Bu konuda Selim Çürükkaya, Sakık'ın durumunu iyi analiz etmek gerekiyor. Bir kadın uğruna, bir erkek uğruna her şeyini bırakıp gidiyorlar. Halkımızın bunları bilmesi gerekiyor. Onlarca yıl mücadele ediyorsun ve bunları yapıyorsun. Bana bağlı olduklarını ifade ediyorlar. Bana bağlılık öyle basit, sıradan eylemlerle olmaz. Onlarca yıllık mücadelelerine denk bir eylemle bunu yapmalılar. Bana bağlılık yürekten olmalı ve beni anlamaktan geçer. Beni anlayıp buna göre siyaset yapmak gerekir. Benden daha kararlı, daha kahraman olanlar da var. Yol arkadaşlığına, anlamaya dayalı sevgi anlamlıdır. Kadınlar bunu başarabilirlerse o zaman kadın olarak da, tanrıça olarak da, aşk öğesi olarak da, insan olarak da sevilebilir.

Halk Savunma Birlikleri Klasik Gerilla Veya Ulusal Kurtuluş Ordusu Değildir

Demokrasiler için diğer önemli bir eylem sorunu da meşru savunma durumunda nasıl davranılacağına ilişkindir. Meşru savunma ancak işgal koşullarında anlam kazanır. Bir halkın üzerinde işgalci, sömürgeci veya daha değişik baskıcı bir sistem kurulduğunda işgal var demektir. İşgali tek başına yabancı bir güç yapabildiği gibi, bazen yarı yarıya yerli işbirlikçilerle birlikte de yapabilir. Bu durumda savunma görevi ortaya çıkar. Hedef işgali kaldırmak, demokrasiyi kurmaktır. Fakat yabancı olgu devrede olduğundan, savunmaya meşru, ulusal demokratik savunma demek daha doğru bir yaklaşımdır. Bu koşullarda yine ayaklanma ve savaş koşulları doğmuştur. Yine de klasik ulusal kurtuluş savaşı esas alınmaz. Ulusal boyut olsa bile, çağın özellikleri gereği geniş demokratik bütünlükler uğruna savunma savaşı demek daha uygundur. Bu tür ayaklanma ve savaşlar şehir ve kırsal alanda ya tek ya da birlikte gelişebilir.

Ulusal nitelikte bile olsa, tepede ortak hareket eden işgalciler ve işbirlikçilerine karşı halkların da işbirliği içinde demokratik bütünlük için savaşmaları en doğrusudur. Bu durumlarda diğer barışçıl eylem biçimleri de sonuna kadar uygulanmak durumundadır. Meşru savunmayı daha çok halkın demokratikleşmesini desteklemek, geliştirmek ve korumak amacıyla örgütlemek ve yürütmek esas olmalıdır. Hedef olarak baskıcı savaşçı klikleri alırken, demokratik çözüm muhataplarının varlığını da unutmamalıdır. Tüm devleti, ilgili ulusu karşısına almak doğru bir strateji olmaz. Taktik olarak her yabancıyı, işgalci ulus insan ve kurumlarını hedef almak da doğru olamaz. Hedefleri en dar ve sonuç alıcı kılmak, halkın demokratik çözüm olanaklarını artırmak, var oluşunu korumak esas olmalıdır. Meşru savunma hareketi ve örgütlülüğünün işgal ve çözümsüzlükten sorumlu güçleri yürüttükleri haksız savaşın sürdürülmezliği konusunda ikna edinceye ve demokratik çözüm yoluna çekinceye kadar yoğunlaştırılarak sürdürülmesi mevcut krizden çıkmanın temel aracı olabilir.

Olağanüstü durumların dışında normal koşullarda halkların öz savunma sorunu da göz ardı edilemez. Kriz koşullarında genel güvenlik dışında öz güvenlik daha çok önem kazanır. Devletin klasik güvenlik ölçütleri birçok yönüyle halkın güvenlik ihtiyacına cevap veremez. Devlet iktidarının oligarşik ve diktacı güçlerin eline geçmesi, sınırlı hukuk güvencesini de ortadan kaldırır. Devletin güvenlik güçlerinin kendileri güvenlik sorunu haline gelir. Kriz süreçlerindeki birçok ülkede günümüzde yaşanan bu tür güvenlik sorunları

karşısında öz savunma kaçınılmaz bir gereksinim haline gelir. Öz savunma güçlerinin kurulması gerekir.

Halk savunma güçlerini devlet karşıtı veya alternatifi bir kuvvet olmaktan ziyade, devletin sağlamadığı, yetersiz kaldığı, hatta nedeni olduğu temel güvenlik ihtiyacını karşılama güçleri olarak değerlendirmek daha doğrudur. Halk savunma birlikleri klasik gerilla veya ulusal kurtuluş ordusu değildir. Halk kurtuluş gerillası veya ulusal kurtuluş ordusu ağırlıklı olarak iktidar ve devlet hedeflidir. İktidar sorununu çözmek isterler. Halk savunma birliklerinin özel bir devlet ve iktidar hedefi - objektif zorunluluklar dışında olamaz. Esas görevleri halkın yasal, anayasal haklarının çiğnenmesi doğduğunda ve yargı görevini yapmadığında korumaya çalışmak, demokratikleşme çabalarına güvence olmak, saldırılar karşısında direnmesine öncülük etmek, kültürel ve çevresel varlığını korumak gibi özetlenebilir.

Benim ve Kürt Özgürlük Hareketinin yirmi yıllık savunma anlayışımız, Kürt ve Türk halkı ve bütün Ortadoğu halklarının kardeşliği ve demokratik birliğini sağlamaktır. Kendi özgücümüze, öz irademize dayanıyoruz. PKK'de üç çeşit savunma vardır: Birincisi pasif savunma, yani üzerlerine gelinmediği müddetçe eylem yapmama durumudur. İkincisi, 2004 Haziranı'ndan sonra başlayan aktif savunmadır. Üçüncüsü, 93-95 arasındaki topyekün saldırıya karşı topyekün savunmadır. PKK'nin gücü varsa savaşır. Bunu bilemem. Ben tarihsel ve siyasal sorumluluğum gereği bunları söylüyorum. Yine taraflardan rica ediyorum: Eğer savaş başlayacaksa, uluslararası savaş kurallarına uyacaklarına dair tarafların açıklama yapmasını istiyorum. Gerçi Türkiye Genelkurmayı kendi kurallarını açıklamıştı. Tek bir fert kalmayıncaya kadar imha edeceğiz diyorlardı. HPG de kendi savaş kurallarını açıklasın. Nasıl bir savaş yürüteceklerini halka bildirmek zorundalar.

Silah bırakmamızı talep ediyorlar. Silah bırakmanın koşulları oluşmamıştır. Silah bırakmanın koşulları oluşursa, Hakikatleri Araştırma ve Adalet Komisyonu gibi bir komisyon kurulur ve bu komisyonun gözetiminde aşamalar ve garantiler mukabilinde silahlarımızı böyle bir komisyona teslim ederiz. Bu komisyonun işlevini görmesi halinde güçlerimizi demokratik devlete entegre ederiz.

Geçmiş dönemin kör savaş oyunlarına düşmemek için kongre güçleri alabildiğine duyarlı olmalıdır; ama haklarının gaspı yetmiyormuş gibi bir de saldırıya uğrarlarsa, her tür savunma hakkı da doğar ve kullanılır. Kürt Federe Devlet güçleri de dahil, tüm devlet güçlerince yasal demokratik kuruluşlarına, siyasal partilerine yasak çıkarılmamalı, serbest çalışmalarına izin verilmeli ve karşılıklı bir ateşkese varılmalıdır. KONGRA GEL güçleri, eğer bu demokratik uzlaşı ve barış yolu tercih edilirse, şüphesiz olumlu tavırlarıyla destekleyici olacaktır. Aksi halde tasfiyeci, imhacı çabalara karşı her parçada ve en uygun yöntemle kendi demokratik duruşunu daha da yükseltecek bir aşamayı sağlayarak yanıt verecektir. KONGRA GEL'in yeni dönem politikaları ve yönetimi bu temelde özeleştiri ve kararlılık sözlerinin gereklerine bağlı kalarak mücadele etmeyi onurlu insan olmanın yegane yolu sayacaklardır. On, onbeş bin, hepsi de silahlı insan. Birazcık onur varsa kendilerini koruyacaklardır.

Beni Sevmek, Saymak; Düşüncemi Anlamak Ve Hayata Geçirmekle Olur

Ben her zaman kendi özgücümüze dayanarak politika yaptım. Benim nasıl politika yaptığımı bilmiyorsunuz. Herkes kendi özgücüne dayanarak politika yapsın. PKK'ye gelenler de bu temelde gelmeliler. Ben kimseye zorla PKK'ye gel, bu işe gir demiyorum ki! Ama gelecekler de kendine yeterli olmalılar. Sen bir korucunun ekmeğine muhtaçsan, nasıl mücadele edeceksin? Şuraya buraya muhtaçsan nasıl bu işi başaracaksın?

Eğer sorunun çözümüne ilişkin bir uzlaşma olursa iyi olur. İmhaya yönelik takvim olmaz. Bu olursa, ABD'nin bir oyunu olur. Türkiye'yi tuzağa düşürmek istiyor olabilirler. Bu oyuna gelinmemelidir, tehlikelidir. Çözümün olması halinde silahlar bırakılır. Hükü-

metin olumlu ve ciddi bir çağrı yapması lazım. Hükümetin bir adım atması lazım. Ardından anayasal güvence gelir. Bizim istediğimiz Kürt-Türk ilişkilerine özgürlüğü katmaktır; anayasanın içine özgürlüğü yerleştirmektir. Somut demokratik açılımlar yapıldığında PKK neden silah bırakmasın? Bu kadar operasyon yapıldı, düşman kazanmaktan başka ne ele geçti? Bu dağların bombalanmasıyla PKK kendisini nasıl savunacağını öğrenmiştir. Hava saldırısında yeraltına nasıl saklanacağını, bombalamaya karşı nasıl korunacağını öğrenmiştir. Filistin'deki gibi direnişçi bir halk ortaya çıkar. Kürdistan coğrafyası baştan başa muazzam dağ silsilesi ile doludur, Filistin'e benzemez, dağları daha korunaklıdır. Arkalarına geniş bir halk desteği de alırlar. PKK kendisini koruyabilir ve bu dağlara yayılabilir. Çok büyük acılar yaşanır.

PKK'yi iyi tanırım. Siz kaçanlara bakmayın; onlar zaten önceden de yaramazdılar, gücü yetmeyen, zayıf kişiliklerdi. Ama kalan çekirdek yapıyı iyi tanırım, yetkindirler, çok da tecrübelidirler. Devlet de bunu çok iyi biliyor. Devlet güçlü olabilir, ama tam gerilla uygulanırsa bunun karşısında ne yapabilirsin? Ve PKK'nin bunu uygulama gücü ve tecrübesi vardır, rahatlıkla tam gerillayı uygulayabilir. Her türlü saldırıya direnebilirler. Irak'ta üzerlerine gidilirse, savaşı tırmandırabilirler. Kaldı ki bu kapasiteleri vardır, silah, araç gereç donanımlarının yeterli olduğunu tahmin ediyorum. Yeterli sayıda kadroları da vardır. Bu konuda çılgındırlar, hepsi intihar komandoları gibidir. Büyük şehirlerde ve her yerde bu güçleri de var. Ayaklanmalar gelişebilir. Günde yüz, iki yüz kişi ölürse taraflar buna şehit diyecekler. Milliyetçiler o zaman ne yapacak?

Ben bunları istediğim için söylemiyorum. Böyle olacağını bildiğim için ve olacaklara dikkat çekmek için söylüyorum. PKK'yi hiçbir şekilde yok edemezler. Türkiye bu oyuna gelip PKK'yi tasfiye etmeye çalışırsa, PKK de bu saldırılara karşı ittifaklar geliştirebilir. Kendi çıkarı için PKK'yi desteklemek isteyecek Rusya, Suriye, İran, Ermenistan gibi devletler hep olacaktır. PKK'nin bitmesini onlar da istemez. Bu kesinlikle Türkiye'nin parçalanmasına ve bütün Kürtlerle savaşmasına yol açar. Bu da bütün halklar için felaket olur.

Kürt sorunu demokrasiyle çözülebilir. Bizim istediğimiz Türklerin ve Kürtlerin sürdürülebilir demokratik birliktelikleridir. Bizim sınırlarla bir sorunumuz yoktur. Kürt sorunu demokratik değer ve ilkelerle, anayasada yapılacak bir takım değişikliklerle çözülebilir. Hatta kendilerine söylemiştim: Getirsinler anayasayı ben yapayım demiştim. Bizim istediğimiz, demokratik bir siyasetin önünün açılmasıdır. Bu gerçekleşirse, Türkler ve Kürtler Ortadoğu'nun en gelişkin toplumları olurlar. Türklerin ve Kürtlerin kardeşliğinden bahsediliyor, sadece söylemelerine gerek yok, Kürtler ve Türkler zaten kardeştir. Ama bu kardeşlik ve birlikteliklerini demokratik stratejik bir noktaya getirebilirlerse, bu önemlidir. Yani ihtiyaç olan, aralarındaki ilişkilerin demokratizasyonu ve koordinasyonudur. İlişkilerin demokratikleşmesidir.

Ben daha önce de ifade etmiştim: Bana demokratik siyaset yapma fırsatı verilirse, ben bütün Türkiye halkına hitap edersem, halkım yüzde doksanı beni desteklemezse, o zaman beni asabilirsiniz. Bana demokratik siyaset imkânı verilirse, bir bölücülük görürseniz, o zaman bana bölücü diyebilir, beni asabilirsiniz. Bizim isteğimiz, gerçek demokrasi ilkeleridir, demokratik birlikteliktir. Kemal Pir'in de isteği buydu, biliyorum. Türklerin içinde de gerçek demokrasi istemleri olan çok kimse var. Ama bunların hayata geçirilmesi önemlidir.

Ben burada barış ve çözüm için uğraşıyorum. PKK de önümüzdeki dönemde ne yapacak, bilemiyorum. Ama ne yapacaklarsa da ona kendileri karar verirler. Kendi kendilerine karar veremiyorlarsa, ne halt işleyeceklerse işlesinler. Ben burada bir tutukluyum, işte tutuklu mu, hükümlü mü diyorlar artık. Benden bir şey beklemeleri ahlaki de olmaz. Benim sırtımdan geçinemezler. Şam'da iken yirmi yıl benden geçindiler. On yıl da İmralı'da benden geçinmek istiyorlarsa, bu doğru değil. Devlet

de buna izin vermez. Ben de ahlaken bunu doğru bulmuyorum. Ben pratik olarak önder olmadığımı, buradan örgütü yönetmemin mümkün olmadığını söylemiştim. Doğrudur benim manevi etkim güçlüdür, hem de çok güçlüdür.

Yeni bir hegemonya var. Bu yapılanlarla bana Kürtlüğümden, örgütümden, düşüncelerimden vazgeçmem dayatılıyor. Amaç beni susturmak ve yok etmektir. Burada ağzımı açmama müsaade etmiyorlar. Bana düzenlenen komplo da bunun içindir. Bunu yapanlar Türk ve Türkiyeli değiller. Sadece onlara uygulattılar. Çünkü ben ABD'nin ve İngilizlerin tehlikeli oyunlarını boşa çıkarıyordum. Bundan sonra da burada bana ne yaparlar bilmiyorum. Burada fevri bir harekete kalkışmaya zorluyorlar beni. Yani ya infilaka ya teslimiyete zorluyorlar. Burada 12 Eylül'de Diyarbakır'daki uygulamaların inceltilmiş bir benzeri uygulanıyor. Biliyorsunuz, o zamanki arkadaşlar, Mazlum onlar, uygulamalara karşı direnişlerini ya kendilerini yakarak ya da ölüm oruçlarıyla dile getirmişlerdi. Benden de benzeri bir tavır almam bekleniyor. Benim halkıma karşı sorumluluğum var, bir halkın kaderi söz konusu, bunu telaffuz dahi etmeye çekiniyorum. Bu tarz eylemlere girmemem gerekiyor herhalde. Bilemiyorum, ne düşünülüyor, ne olur bu konuda?

Böyle bir şey olursa bunun altından kimse kalkılamaz. Basit bir açlık grevi bile fazla gelir. Böyle bir şeye başvurmadan önce bunu detaylı tartışmam gerekir. Avrupa Konseyi'ne ağırlık verilmeli. Avrupa Konseyi'nden biri gelip benimle görüşebilir, daha önce de görüşmüştü. Savunmanın bu şartlarda yapılamayacağını kendileri gözlemleyebilir. Burada hukuk çiğneniyor. AİHM, savunma hakkının ihlal edildiğine dair karar vermişti, ama bunu Bakanlar Komitesi engelledi. AİHM de bu konuda bir karar vermeli; ya hukuk uygulanacak ya da uygulanmayacak. Çünkü Avrupa hukuku da çiğneniyor. Eğer güçlü olanın hukuku uygulanıyorsa, güç ilişkileri hukuku belirliyorsa, bunu da dile getirsinler, biz de bilelim. Bana hem örgütün lideri olduğum için ceza verilmiş, hem de ben örgütün lideriyim dediğim için bana ayrıca hücre cezaları veriliyor. Madem her gün bana, "terörist başısın, sen en büyük teröristsin, en büyük bölücüsün" diyorlar, o halde bıraksınlar da savunmamı yapayım. Nasıl bölücü olunuyormuş, kim bölücü, ifade edeyim.

Bu hücre cezasıyla benim her şeyden, Kürtlükten vazgeçmemi istiyorlar. PKK'den, özgürlükten, özgürlük mücadelesinden, Kürtlükten, her şeyden vazgeçmemi istiyorlar. Böyle şey olur mu, ben nasıl özgürlükten vazgeçebilirim, PKK'den nasıl vazgeçebilirim, Kürtlüğümden nasıl vazgeçebilirim? Ben her türlü baskıyı, zor koşulları ve ipi göze alırım, fakat özgürlükten vazgeçmem. Görüldüğü gibi sekiz buçuk, dokuz yıldır Kürt Özgürlük Hareketi tasfiye olmamıştır. Benim tasfiye edileceğim, olacağım yaklaşımı kocaman bir kandırmacadır. Bu şekilde benim örgütü dağıtmamı istiyorlar. Hem onları bombalıyorsunuz hem de benim onları dağıtmamı bekliyorsunuz. Böyle şey olur mu? Ben buradan Cemil Bayık, Duran Kalkan ve Murat Karayılan'a nasıl söz geçirebilirim, buradan nasıl talimat verebilirim? Zaten her gün onları, oraları bombalıyorsunuz, sizin bu yönteminiz ancak savaşı kışkırtır, kızıştırır. Bu yöntemle bazı çıkarları olabilir ya da neyi amaçlıyorlar bilemiyorum.

Ben demokratik siyaset ve demokratik çözüm diyorum. Eğer bu çözüm gelişmezse savaş gelişir, derinleşir diyorum. Bu bir tespittir, bunun neresi talimat! Ben olabilecekleri söylüyorum. Ben burada talimat veremem, burada pratik ve taktiksel önderlik yapamam. Bana izin verseler bile ben bu koşullarda örgütü yönetmem, örgüte talimat vermem. Devlet benim önümü açsa bile, PKK ile bu koşullarda ilişkiye geç dese bile ben PKK ile bu koşullarda ilişkilenmem. Bu ahlaki de değil. Benim sosyal bilim anlayışımda ahlak ve politik güç vardır. Nitekim savunmalarımı da ahlak felsefesine oturttum. Ben burada kendimi tarafsızlaştırıyorum. Benim bu tavrımın özünde kendini bağımsızlaştırmak vardır, ben bu koşullarda pratik önder olamam ancak

teorik ve politik gücümle çözüme katkı sunabilirim. Tedbirlerini geliştirirler. Örgüt kendi kararlarını kendisi verir, kendi savunmasını kendisi yapar.

Benden PKK'nin pratik Önderliği beklenmesin. Benim bilinen ve belli bir tarzım vardı. Ancak şu andaki PKK'nin nasıl bir pratik ve tarz sergileyeceğini bilemiyorum. Bana dayanarak bir şey yapmasınlar, ben pratik önderlik yapamam. Kendi kararlarını kendileri vermeliler; kendi stratejilerini, kendi siyasetlerini belirleyebilmeliler. PKK neyi istiyorsa onu yapsın. Ama bunun için iç ve dış siyaseti iyi bilmesi ve çözmesi gerekiyor. Bana bağlı

Artık yapacağım bir şey Olmaz, olacaklardan sorumlu Değilim Beni sevmek, saymak Düşüncemi anlamak ve hayata Geçirmekle, demokratik ulusun Oluşturulması için Çalışmakla olu. Ancak herkes birkaç Komünde, Dernekte görev üslenmeli çalışmalı. Çalışmayana selam Söylemiyorum

olmak yeterli değil, önemli olan beni anlamaktır. Dağdaki gerilla için de bu böyledir.

Son olarak şunu söylemek istiyorum: İnsanların ölmemesi için üstüme düşen ne varsa yapmaya hazırım. Buradan Sayın Erdoğan'a, Sayın Bahçeli'ye, Sayın Baykal'a sesleniyorum. Kürt sorununun çözülmesi için ille benimle görüşsünler demiyorum. Görüşülebilecek bir sürü kişi var. Önemli olan bu sorunun demokratik ve barışçıl yollarla çözülmesidir. Ben Kürtleri tanıyorum. İran Kürtleri bağlıdırlar, daha da bağlanıyorlar. Yine Suriye Kürtleri zaten bağlıdırlar. Irak'taki Kürtler de hepsi yurtseverdir, bunun için ne gerekiyorsa yaparlar. Benim bu söylediklerimi kendi koşullarına uyarlayıp hayata geçirsinler. Zaten KCK sistemini de bunun için önermiştim. Demokratik mücadelelerini bu temelde güçlendirsinler.

Bu son savunmalarım önemli tartışmalara yol açar diye düşünüyorum. İmralı sürecinin en önemli kazanımı bu kitaptır. Düşünce dünyasında önemli bir kazanımdır. Sanırım düşünce çevrelerinde de çok tartışılır. Marx'ın eksiklerini tamamlıyorum, hatalarını düzeltiyorum.

Çok kritik bir süreçtir. Bu süreçte herkesin farklı hesapları olabilir. Bu dönemde bana dönük bu tür şeyler gelişebilir. Herkesin çok dikkatli olması gerekir. Sizin de dikkatli olmanız gerekir. Ben demokratik çözümü öneriyorsam, herkesin, sizlerin zarar görmemesi içindir. Kürdistan'da askeri işgal, siyasi ve ekonomik sömürgecilik ve kültürel soykırım vardır. Elbette ki devletin içinde çözümden yana olanlar, iyi niyetli olanlar ve bu işin dışında kalanları kastetmiyorum. Bu koşulların ve olumsuz yaklaşımların devam etmesi halinde kimse benden bir şey beklemesin, bu halde bir şey söylemem Kürtlere haksızlık olur. Kürt halkı ve tüm bileşenleri, ilgililer kendi komitelerini toplarlar, ne yapacaklarına bensiz bir şekilde karar verirler. Artık yapacağım bir şey olmaz, olacaklardan sorumlu değilim. Beni sevmek, saymak, düşüncemi anlamak ve hayata geçirmekle, demokratik ulusun oluşturulması için çalışmakla olur. Ancak herkes birkaç komünde, dernekte görev üslenmeli, çalışmalı. Çalışmayana selam söylemiyorum.

Demokratik mücadelede katkı sunan, emek veren tüm çalışanlara, halkımıza, tüm alanlara, dostlara, cezaevlerindeki ar-kadaşlara ve kadınlara selamlarımı iletiyorum.

Abdullah Öcalan

İmralı Tek Kişilik Tutukevi

PKK'nin 31. Kuruluş Yıldönümüne Büyük Hedeflerle Giriyoruz.

Cemil BAYIK

PKK'nin 30. yıldönümü Önder APO, PKK militanları, Kürdistan halkı, dünyada özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren tüm ezilenlere ve halklara kutlu olsun. Bize bu günü yeniden yaşatan bir özgür doğuş günü, bir bayram günü olarak kutlama ve yaşama olanağa veren Önder APO'ya, PKK'ye, PKK'nin yaşayan, kendini kanıtlamış olan militanlarına, kahraman şehitlerimize ve gerillamıza saygı, bağlılık ve minnet borçlu olduğumuzu belirtiyoruz.

Önder APO öncülüğündeki PKK'nin 30 yıl kesintisiz varlığını sürdürmesi, gelişerek yenilmez bir güç olduğunu kanıtlaması, Kürt sorununun onsuz çözümünün imkansız olduğunun artık ortaya çıkmış olması, öncülük ettiği özgürlük ve demokrasi mücadelesinin inkar ve imha politikası yürüten sistemi kırılma noktasına getirmiş olması, neredeyse ölmek üzere olan bir halkı dirilterek özgürlüğe tutku düzeyinde bağlanan, özgürlük dışında bir yaşamı kendisine haram eden mücadeleci bir halkı ortaya çıkarması, bunu düşmanı çok ve vahşi, dostu az ve vefasız olduğu, herkesin Kürdün bittiği dediği ortamda ve zamanda kendi gücüne dayanarak gerçekleştirmesi tarihin çok ender tanıklık ettiği bir gelişmedir. Birçok halkın yüzyıllara sığdırdığı gelişmeleri Kürdistan halkı, Önder APO ve PKK öncülüğü ile 30 yılda başarmıştır. Kürdistan halkı büyük kazanımları olan bir halk gerçekliğini yaratmıştır. Bunu tamamen Önder APO ve PKK'ye borçludur. Sürekli bu gerçekliği de ortaya koymaktadır. Önder APO ve PKK tüm eksik ve hatalarına rağmen büyük kazandırmış ve büyük kazandırmasını bilmiştir. Yol açtığı gelişmeler ve ortaya çıkardığı kazanımlar ile sadece Kürdistan halkına ve bir yöne değil, Ortadoğu ve dünyada özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren tüm ezilenlere, halklara ütopyalarını gerçekleştirmede umut ışığı olmuştur. Eğer bugün Kürdistan halkı Önder APO; PKK, gerilla ve şehitlerine çok değer veriyor, bağlılık gösteriyorsa bunun içindir. Yine Önder APO ve PKK kapitalist modernitenin öncü güçleri sömürgeciler ve işbirlikçi hain Kürtlerin, tüm özgürlük, demokrasi, eşitlik, adalet ve barış karşıtı güçlerin hedefi haline gelmişse bunun içindir. Önder APO ve PKK öncülüğünü yaptığı özgürlük mücadelesi ile Kürdistan'da kapitalist modernitenin, sömürgeciliğin ve işbirlikçi hain Kürtlerin çıkarlarını deşifre ederek oldukça sarsmış ve tehlike ile karşı karşıya getirmiştir. Toplum ve birey sorunlarının çözümünde alternatif bir güç olduğunu ortaya koymuştur. Tüm ezilenlerin ve halkların özgürlük eğilimini ortaya çıkarıp geliştiren, bunu başarıya götüren ideoloji, felsefe, örgüt, eylem ve sistemin gerçekleştirici gücü olduğunu kanıtlamıştır. Bu ezilenlere ve halklara büyük bir moral, inanç, coşku vermiştir.

Önder APO ve PKK, Kürdistan'da demokrasi ve özgürlük mücadelesini başlatmanın ilk adımlarından itibaren iftiralara, saldırılara ve

linçlere maruz kalmış, büyük engellemelerle karşılamıştır. Ama bunlar karşısında yılmayarak onurlu bir duruş sergilemiş, etkisizleştirerek gelişmesini ve başarısını sağlamıştır. Her gelişme ve başarı adımında yeni ve daha kapsamlıları ile karşılaşmış; bunlarla daha inatçı bir tarzda mücadele etmiş, varlığını koruyarak özgür gelişmesini sürdürmüştür. Bu, bugüne kadar böyle devam edip gelmiştir. PKK militanları ve Kürdistan halkı bu iftira, saldırı, linç ve engellemeleri varlığına, özgür yaşamına, geleceğine, kimliğine, kişiliğine, toplumsallığına, iradesine, onuruna, ruhuna, duygularına, düşüncelerine yönelik olarak gördü, anladı. Bunlara büyük bir öfke duydu, bunu bilince, örgüte, eyleme, özgürlük tutkusunu büyütmeye gerekçe yaptı. Amaçlarında daha çok gelişmeyi esas alarak, meşru savunma savaşını ısrarla sürdürüp, başarıya götürmede kamçıladı. Amaçlara ve kavgayı büyütmeye hizmet etti. Bütün bu iftira, saldırı, linç, engelleme, inkar ve imhadaki ısrarlara karşı boğuşma bizi çelikleştirdi, yenilmez kıldı ve başarıya götürdü. Bugün uluslararası komployu, inkar ve imha siyasetini, işbirlikçiliği ve ihaneti kırma noktasına doğru getirmişsek, demokrasi ve özgürlük mücadelemizle çözümü gündeme getirmişsek, bunun pratikleştirmesini gerçekleştirmek için yükleniyorsak,bu onurlu duruşun sonucudur. Uluslararası egemen güçlerin, sömürgecilerin, Ortadoğu'daki gerici güçlerin Önder APO'ya yönelik baskı, tecrit, iftira, karalama, hakaret, engelleme, linç, saldırı, katliam, inkar, imha ve soykırım amaçlı uygulamaları anlaşılırdır. Peki kendine Kürdüm diyen, Kürtlük adına mücadele ettiğini söyleyen, demokrasi ve özgürlük adına konuştuğunu söyleyenlerin, kapitalist sistemin, sömürgecilerin ve tüm yerel güçlerin yapmak isteyip de yapamadıklarını üstlenmelerine ne demek gerekiyor? Bunların durumunu ve ne yapmak istediklerini doğru anlamak gerekiyor. Esas tehlikeyi bunların oluşturduğunu, uluslararası komplonun, inkar ve imha politikalarının bunlara dayandırılarak yürütüldüğünü çok iyi bilince çıkarmak gerekiyor. Kürt işbirlikçiliği ve ihanetinin etkisiz kılınmasının, inkar ve imha siyasetinin, uluslararası komplonun tümüyle boşa çıkarılması Önder APO'nun özgürleşmesi, Kürt sonunun demokratik, çözüm yoluna girmesi, Kürt özgürleşmesinin gerçekleşmesi demek olduğunu bilmek gerekiyor. İnsanlığını ve vicdanını kaybetmemiş Kürdün Önder APO ve PKK'nin Kürt halkına, insanına ve hatta onu da aşarak Ortadoğu halklarına, insanlığa kazandırdıklarını görmemesi, anlamaması, inkar etmesi, yok etme çabalarına destek vermesi, bizzat yok etmek istemesi mümkün değildir. Bunu ancak insanlığını ve vicdanını kaybetmiş olanlar yapar. Vicdanı olan herkes bu kazanımlara sahip çıkar. Bunu gerçekleştiren Önder APO ve PKK'ye saygı, minnet duyar. Bugün ısrarla Önder APO ve PKK'ye karşı hiçbir kural tanımadan iftira ve saldırılarda bulunulmaktadır. Bunlar Önder APO ve PKK'nin yeminli düşmanları, insanlıktan kopmuş, vicdanını kaybetmiş, intikam peşinde koşanlardır. Çeşitli istihbarat güçlerinin emrinde çalışan, halkını bir kaşık çorbaya satan, Kürdistan halkı ve insanlığın demokratik ve özgürlük değerlerini ayaklar altına alanlardır. Bunlar PKK'nin T.C tarafından kurulduğunu, Önder APO'nun T.C'nin emrinde çalıştığını, Kürtlere karşı olduğunu gazetelerde, televizyonlarda propaganda ediyorlar. Önder APO ve PKK'nin mücadelesi üzerinde yaşayarak, ortaya çıkarılan değerleri satarak istihbarat örgütlerine yaranmaya çalışıyorlar. Önder APO ve PKK bunların gerçek yüzünü ortaya çıkardığı için bu iftira ve saldırıları yapıyorlar. İftira ve saldırılarıyla gerçekliklerini daha iyi halkımızın tanımasına hizmet ediyorlar.

Önderliğimiz, hareketimiz ve halkımız uluslararası komplo, tecrit, baskı, işkence, hakaret, linç, saldırı, katliam, inkar ve imha siyaseti altında soykırıma karşı varlığını korumak, özgür yaşam geleceğini güvence altına almak için kimliğiyle, diliyle, kültürüyle örgütleniyor; kendini ifade etmek için büyük bir meşru savunma savaşı yürütüyor. Bu savaşta büyük zorluklar, yoksulluklar, acılar yaşıyor. Her gün bedeller veriyor. Tamamen kendi öz gücüne dayanarak, kendine güvenerek, ken-

dinde çözümü yaratarak bu savaşı yürütüyor. Uluslararası komployu, inkar ve imha siyasetini önemli oranda başarısızlığa uğratarak, kırılma noktasına götüren, kırılmayı gerçekleştirip sonuç almaya çalışıyor. İşte tam da bu noktada Kürt işbirlikçi ve hainlerinin Önder APO ve PKK'ye yönelik pervasız iftira ve saldırıları yaşanıyor. Bunun PKK militanları ve Kürt halkı tarafından çok iyi anlaşılması, gereklerinin ideolojik, siyasal, örgütsel ve eylemsel olarak yerine getirilmesi gerekiyor. Parti ve halk içinde buna karşı birliğin, örgütlenmenin ve meşru savunma savaşının gerilla ve serhıldan cephesinden derinleştirilerek cevap verilmesi gerekiyor. Önder APO, hareketimiz ve halkımızın görkemli direnişi Kürt sorununun çözümünü pratikte zorluyor. Eğer Kürt işbirlikçi ve hainleri de ihanetlerinde başarısız kılınırsa, bir Kürt ihaneti yaşanmazsa sonuç alınacağı artık herkesçe görülebiliyor. Eğer Kürt sorununda demokratik, siyasal çözüme ulaşılamazsa, inkar ve imha siyaseti, uluslararası komplo başarırsa, bu tamamen Kürt ihanetinin sonucu yaşanmış olacaktır. Bunun için özellikle Güney Kürdistan'da gelişebilecek böylesi bir yaklaşıma fırsat vermemek gerekiyor. Yürütülen ve sonuca götürülme aşamasına getirilmiş olan meşru savunma savaşını çözüme ulaştırmak, Önder APO'nun özgürlüğünü, Kürt sorununun demokratik, siyasi çözümünü gerçekleştirmek gerekiyor. Bu tutum bütün parçalardaki Kürtlere kazandıracaktır. Ortadoğu halklarının demokrasi ve özgürlük umutlarını büyütmek gerekiyor. Bunun için de sürdürülen direnişin daha da güçlendirilip, derinleştirmemiz, ortaya çıkardığımız çözüm anlayışımızda ısrarlı davranarak sonuç alıncaya kadar bunu sürdürmemiz gerekiyor.

Bugün yaşanan süreçte çözüm ile büyük yara alma birlikte yaşanıyor. Uluslararası komplo, inkar ve imha siyasetinin kırılma noktasına getirildiği bir gerçektir. Bu başarılmazsa Özgürlük Hareketi'nin büyük yara alacağını bilmek gerekiyor. Bu ancak Güney Kürdistan'dan gelişebilecek bir ihanet sonucu yaşanabilir. Bunun dışında Kürt Özgürlük Hareketi'nin yara alması çok zordur, kazanması daha büyük bir ihtimal haline gelmiştir. Kazanmak için Önder APO'nun ideolojisi, felsefesini içselleştirip örgüt ve mücadele anlayışımızda derinleşmek gerekiyor. PKK'nin 10. Kongre çizgisi, ruhu, kararlaşma düzeyi ile sürece yüklenmek gerekiyor. 10. Kongre'nin partileşme ve mücadeleyi geriye çeken, zayıf düşüren, kaybettiren, komploculara ve sömürgecilere umut veren parti dışı anlayışları mahkum eden, Önder APO'nun partileşme anlayışı ile partileşmeyi yaşamayı kararlaştıran çizgisinde yaşamak gerekiyor. Partileşmeyi duygu, düşünce, ruh ve tarz birliği olarak yaşamak, bir fedai gibi katılmak, kendine ait olmaktan çıkmak, kendini adayarak toplumsallığı kendinde yaratmak, tamamen kendini özgürlüğe adamak, özgürlük için yaşamak ve ölmek, bütün yaşamını buna göre düzenlemek, bunun dışında yaşamı kendine haram eden bir duruşun sahibi olmak gerekir. Orta yolculuktan, orta yolculuktan kaynağını alan bireycilik, bencillik, kendine görelik, sorumsuzluk, idarecilik uzlaşmacılık, bürokratizm, liberalizm, gurupçuluk, hizipçilik, tepkicilik gibi anlayışlardan arınmak gerekiyor. Önderlik zihniyeti, tarzı, üslubu, temposu, kültürü, ahlakı ve yaşam ölçülerinde sürekli bir derinleşmeyi esas almak gerekiyor. 30 yıllık tarihimiz bize şunu çok açık kavratmıştır: Ne zaman Önderlik çizgisinde yürünmüşse başarı kazanılmış, ne zaman uzaklaşma ve kopmalar yaşanmışsa ağır sorunlar, tahribatlar ve kayıplar yaşanmıştır.

Hareketimizin teorik ve ideolojik düzeyi oldukça gelişkin ve çok ileridir. Hiçbir güç ile kıyaslanmayacak bir yetkinliği, çözümleyiciliği vardır. Bu yönüyle tüm güçleri geride bırakmış ve aşmıştır. Bu açıdan teorik ve ideolojik sorunları olmadığı gibi, bu alanda çok ileri bir düzeyi yakalamıştır. Teorik hat, ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri, toplumsal, kültürel, yaşamsal hattını netleştirmiştir. Son savunma ile birlikte Önderlik bunu zirveye ulaştırmıştır. Tam bir düşünce patlaması yaşamıştır. Sorun kadronun bunu doğru özümseme, örgüt ve eyleme dönüştürme, halka taşırma, güç haline

getirme sorunudur. Bu konuda 10. Kongre'den önce kadronun kendine göre yaklaşma, anlama, pratikleştirme sorunları yaşanıyordu. Bu farklı çizgilerin ve parti sorunlarının ortaya çıkmasına yol açıyordu. Kadro, çizgiyi bütünlüklü anlamıyor, bu temelde pratikleşemiyordu ve bu da bize kaybettiriyordu. 10. Kongre ile bu giderilmiş, kendine görelik mahkum edilmiş, Önderlik çizgisine girme, birleşme sağlanmıştır. Bu temelde kadro ve partinin birliği hiçbir dönemde sağlanmadığından daha güçlü ve ileri bir düzeyde sağlanmıştır. PKK kurulduğunda ve birinci partileşme hamlesini yaşadığında elimizde sadece Parti Programı ve Kürdistan Devriminin Yolu adlı Manifesto vardı. Bunlara dayanarak partileşme yaşanıyordu. PKK'nin ikinci partileşme hamlesini yaşadığı dönemlerde ise bunlara ilaveten Örgütlenme Üzerine, Kürdistan'da Zorun Rolü, Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu, Kürdistan'da Kişilik Sorunu Devrimci Militanın Özellikleri ve Parti Yaşamı gibi kitaplar vardı. Bunlara dayanılarak partileşme yaşanıyordu. Üçüncü partileşme hamlesini yaşadığımız günümüzde ise; birinci ve ikinci partileşme hamlesiyle kıyaslanmayacak, onları aşan, oldukça kapsamlı ve derinlikli teorik izahlarla yaşanıyor. Şimdi en güçlü ideolojik dönemimizi yaşıyoruz. Düşünce gücü bakımından hiçbir gücün bizimle mücadeleye giremeyeceği kadar güçlüyüz. Sadece düşünce gücümüzü işleterek bile birçok sorunu çözecek, sonuç alabilecek durumdayız. Bugüne Önderliğin teorik, ideolojik ve örgütsel gücü ile ulaştık. Kürt halkı bu güç ile büyük kazandı. Bundan sonrasını da yine bu güç ile kazanacak. Özellikle Önder APO'nun yeni paradigması ve bu temelde yaşanan ideolojik ve örgütsel derinlik, bunun demokrasi ve özgürlük anlayışı ile Kürdistan halkının daha büyük kazanacağı kesindir. Kazanan Kürdistan halkının Ortadoğu'yu ve dünyayı da etkileyeceği gerçektir. Önder APO PKK ile Kürdistan halkına bütün yanlış hesapları yıkma gücü ve iradesini kazandırmıştır. Bugüne kadar nasıl ki yanlış hesapları yıktıysa, bundan sonra da yıkmasını başaracaktır. Önder APO ve PKK'de sorunluluk duygusu oldukça yüksektir. Bütün başarıların altında ve bugünü yakalamada bu duygu vardır. PKK militanları ve Kürt halkının her ferdi bu duyguyu kendinde derinleştirerek geliştirmelidir. Bu, Önder APO gerçekliğinde derinleşmektir. Öncülükte yürümek, derinleşmek ve başarmaktır.

Önderliğimiz, hareketimiz ve halkımız üzerinde sistem sahipleri uluslararası bir komplo yürütüyor ve yürütmede de ısrarlı davranıyor. Bu komplonun birinci aşaması Önder APO'nun esareti ile gerçekleşti ve sonuç verdi. Ardından ikinci aşaması başlatıldı. Komplo, hareket içinde örgütlendi ve tasfiyeci-provokasyon çete gurubu ile sonuca girmek istedi. Ağır tahribat ve kayıplar yaşanmasına rağmen yarı yarıya sonuç aldı. Önder APO ve Önder APO'ya bağlı kadro ve halk birlikte ikinci aşamanın tam sonuç almasını engelledi. Bunun üzerine komplonun üçüncü aşaması devreye konuldu ve sonuç almak istiyor. Nasıl ki birinci aşamadan çıkarılan sonuçlar temelinde ikinci aşamanın sonuca gitmesi engellendiyse, üçüncü aşamanın da yaşanan tecrübe ve ortaya çıkarılan sonuçlar temelinde tümden boşa çıkarılması mümkündür. 10. Kongre ile komployu boşa çıkarmanın olanakları elde edilmiştir. Önderliğin son savunması, 10. Kongre kararlaşması temelinde pratikleşme bunun başarılacağını ortaya çıkarmıştır. Uluslararası komplo boşa çıkarılma, imha ve inkar politikaları kırılma noktasına doğru getirilmiştir. Komplocu ve sömürgeci güçlerin tüm

ümidi işbirlikçi ve hain Kürtleri PKK'nin üzerine sürerek bir Kürt iç çatışması yaratarak bunun önüne geçme ve amaçlarına varmaktır. PKK'nin 30. yıldönümünü zafere kapıları arayan bir yıldönümü olarak gerçekleşmesini engellemek, hatta tersinden yaşatmak istenmektedir. PKK'nin kararlılığı da, tarihine yaraşır bir tarzda 30. Kuruluş yıldönümünü komployu, inkar-imha siyasetini tümden boşa çıkarma, Kürt işbirlikçi ve hainlerinin tarihte oynadığı aşağılık rollerini bir daha dirilmemecesine tarihe gömmek yönündedir. Bunu başarmak için 10. Kongresini Önder APO çizgisinde gerçekleştirmeyi hedeflemiş ve başarmıştır. Kürt sonunun demokratik ve siyasal çözümünü önüne hedef koymuştur. Tüm örgüt ve eylemini buna göre geliştirmenin çabası içindedir. Gelişmeler bu temelde yaşanıyor ve yaşanacaktır. Bu gelişme Önder APO'nun direnişi, düşünce üretmesi gerillanın ve halkımızın direnişi sonucu ortaya çıkan bir gelişmedir. 30 yıllık mücadele ile bu noktaya gelinmiştir. Elde edilen kazanımlar ve yakalanan düzeyin temelinde büyük duygu, düşünce, çaba ve bu temelde büyük bir irade olma, bunu örgüt ve eyleme dönüştürme, büyük acılar, şahadetler yaşayarak, eşsiz fedakarlıklarda bulunma vardır. Onun için ortaya çıkarılan gelişme, kazanımlar oldukça büyük, kalıcı, geliştirici ve bundan sonrasını da kazandırandır. Önder APO ve PKK yüzyıllara yayılacak bir etki yaratmıştır. Kürdistan halkının beynine, yüreğine etkisi yüzyıllarca silinemeyecek bir bilinç, duygu ve ruh yerleştirmiştir. Demokrasi ve özgürlük mücadelesinde başarı olanaklarını eline vermiştir. Bunları hiçbir komplocu, sömürgeci ve hainin inkar edip, yok etmesine gücü yetmeyecektir. Önder APO ve PKK, Kürdistan halkına ve insanlığa büyük kazandırmıştır. Yaptıklarını Kürdistan toplumuna ve insanlığa mal etmiştir.

PKK birinci ve ikinci partileşme hamlelerinin bilinci, örgüt ve eylemliliği devlet ve iktidarı amaçlayan paradigma temelindedir. PKK başından günümüze kadar meşru savunma savaşının bilinç, örgüt ve eylemini geliştiren bir harekettir. Birinci ve ikinci parti-leşme hamlelerinin meşru savunma anlayışına damgasını vuran da bu paradigmadır. Devletçi ve iktidarcı paradigmaya dayanan meşru savunma anlayışı belki bu amacı gerçekleştirememiştir, ama Kürdistan toplumunda ve bireyinde çok önemli değişiklikleri ve gelişmeleri ortaya çıkarmıştır. Meşru savunma anlayışı ile ortaya çıkarılabilecek sonuçlar devlet ve iktidara ulaşma hariç başarılmıştır. Devlet ve iktidara dayanan meşru savunma anlayışının hedefi olan devlet ve iktidara ulaştığında, üzerinde yükseldiği toplum karşısında bir savaşı ifade ettiği yaşanan pratiklerden çok net bir biçimde ortaya çıkmıştır. Bu paradigmaya da-

Önder APO daha ilk adımlarını
Attığında hakikati arama, bunun
Peşinde koşma
Hakikati yakaladığını sandığı
Noktada buna kuşku ile yaklaşma
Hakikat denen şeyden başka bir
Hakikatin de olabileceğini düşünerek
Sürekli bir sorgulamayı, yenilenmeyi
Ve gelişmeyi esas almıştır.

yanan bir meşru savunma anlayışının demokrasiyi, özgürlüğü, eşitliği, barışı ve adaleti gerçekleştirmediği bugün daha iyi anlaşılmıştır. Önder APO daha ilk adımlarını attığında hakikati arama, bunun peşinde koşma, hakikati yakaladığını sandığı noktada buna kuşku ile yaklaşma, hakikat denen şeyden başka bir hakikatin de olabileceğini düşünerek sürekli bir sorgulamayı, yenilenmeyi ve gelişmeyi esas almıştır. Bu yaklaşım, Önder APO'yu devlet ve iktidara dayalı paradigmasının hakikat rejimine ulaştırmadığını, bu paradigmanın terk edilmesi, bunun yerine yeni bir paradigmanın geliştirilmesi gerektiği sonucuna ulaştırmıştır. Bu, Önder APO'nun Üçüncü Doğuşu gerçekleştirmesi ve PKK'nin de üçüncü partileşme hamlesini başlatılmasıdır. PKK'nin üçüncü partileşme hamlesi devlet ve iktidarı esas alan paradigmanın terk edilmesi, yeni bir paradigmanın esas alınarak

geliştirilmesi temelinde geliştirilmektedir. Üçüncü partileşme hamlesi genelde devletçi toplum, özelde ise kapitalist moderniteden tümden kopmayı ve onu aşmayı, devlet dışında demokrasi sistemini esas alarak geliştirilmektedir. Hiyerarşik devletçi toplumun zihniyeti, siyaseti, örgütü, yönetim anlayışı, savaşı, kültürü, ahlakı, yaşam ölçüleri ve kişiliğinden koparak aşmayı, yeni bir zihniyet ve tarzı, bunun yaşam, kültür, ahlak, toplum ve kişiliğini geliştiriyor. Doğal toplumu, onun demokratik, komünal değerlerini, demokrasi ve özgürlük mücadelesi tarihinde ortaya çıkarılan değerleri bilim ve teknikle birleştirerek demokratik sistemi inşa etmeyi amaçlıyor. Kadın özgürlüğüne ve ekolojik devrime dayalı demokratik toplum sitemini, bunun siyasal yönetim biçimi olan Demokratik Konfederalizmi geliştirmeyi amaçlıyor. Böylesi bir toplumsal sistemin inşasında ideolojik, örgütsel ve sosyal öncülüğünü temel alıyor. Meşru savunmayı varlığını koruma, özgür geleceğini güvence altına alma temelinde yeni bir içerikle geliştiriyor. Ekonomik anlayışında kâr anlayışını dışlayan, toplumun ihtiyaçlarını esas alan, toplulukların kendi kendine yeten anlayışını esas alıyor. Önder APO, yeni paradigmasında demokrasi ve sosyalizmi devlet egemenliğinden kurtararak gerçek kimliğine kavuşturdu. Demokrasi ile sosyalizmi birleştirdi. Buna Demokratik Sosyalizm adını verdi. Sosyalizmi eşitlik ve özgürlük ilkeleri ile birleştirerek özüne kavuşturdu, uygulanabilir bir duruma getirdi ve sosyalizme büyük bir itibar kazandırdı. Böylece PKK'nin ilke ve hedeflerini devlet ve iktidara bağlı olmaktan çıkarıp, kadın özgürlüğü ve ekolojik devrime dayalı demokratik toplum paradigmasına bağladı. Politik, örgütsel, askeri, ekonomik, toplumsal, kültürel, ahlaki ve yaşamsal çizgisini ve eylemini bu paradigmaya göre geliştirdi. Meşru savunma anlayışını bu temelde devlet ve iktidar anlayışından temizlemiştir. Başından beri bir meşru savunma hareketi olarak örgütlenen, bunun bilinç, örgüt ve eylemini geliştiren PKK, üçüncü partileşme hamlesinde meşru savunma bilinci, örgüt ve eyleminde köklü bir içerik değişimini gerçekleştirmiştir. Artık Kürdistan gerillası tamamen bir savunma gücü, Kürdistan halkının var olma ve özgür yaşamasını güvenceye alan bir demokrasi ve özgürlük gücü haline getirilmiştir. Kürt halkını ve bireyini ideolojik, politik, örgütsel, askeri, ekonomik, kültürel saldırılara karşı koruma gücü olarak varlığını ve mücadelesini sürdürmektedir. Üçüncü partileşme hamlesi meşru savunma çizgisi temelinde gelişmekte, partileşme bu temelde yeninden inşa edilmektedir. PKK'de yaşanan değişim, paradigma temelinde yaşanan köklü bir değişimdir ve bu ideolojik bir derinleşme ve yenilenmedir. Bu anlamda birinci ve ikinci partileşme dönemindeki PKK ile, günümüzdeki üçüncü partileşme dönemini yaşayan PKK arasında çok köklü değişim vardır. Yeni paradigma ile PKK kendini rafineleştirmiş, özünü yakalamış, bu temelde bir derinliği ve başarı olanaklarını yaşamaktadır. Önder APO yeni paradigmayı, ideolojik yenilenme ve derinleşmeyi "ben değişmedim, düşüncelerimde oldukça rafineleştim" diyerek çok çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştur.

PKK tüm eksik ve yetersizliklerine rağmen 30. yılında da Kürt halkına, bireyine ve insanlığa büyük kazandıran bir harekettir. Kürt halkı tarihin en eski halkıdır. İnsanlık tarihinin ilk ve en büyük devrimini gerçekleştiren halkıdır: Neolitik Devrimi gerçekleştirmiştir. Sınıfçı ve devletçi toplum uygarlığı bu devrim üzerinden gelişerek bugüne gelmiştir. Devletçi toplum sistemini esas alan, bu temelde güç haline gelen her güç bunun için Kürdistan'ı ele geçirmek istemiştir. Bu Kürdistan'ın sürekli istila, işgal ve savaş alanı haline gelmesine yol açmıştır. Kürt halkı Neolitik Devrimi gerçekleştiren bir halk olmasından, sürekli işgallere maruz kalmasından ve buna karşı bir savaşım içinde olmasından dolayı, direnişi, bir özgür yaşam biçimi olarak belirlemiştir. Bu durum güçlü bir sınıflaşmayı, cinsiyetçiliği ve devletleşmeyi yaşamasını engellemiştir. Aynı zamanda doğal komünal toplum özelliklerinin yaşanmasına ve Kürtlerin özgür yaşamda ısrarına yol açmıştır. Kürtlerde sını-

flaşma, cinsiyetçilik ve buna bağlı olarak ihanet, İslam Feodalizmi ile gelişmeye başlamıştır. Üst toplum yabancılarla birleşerek, çıkarlarını onlarda görerek ihaneti seçerken, alt toplum ise, Kürt komünal demokratik özelliklerini korumaya çalışmış, bunun için sürekli direnmiştir. Kürt halkı eğer yok olmamışsa buna borçludur. Kapitalist modernist sistemin gelişmesi ve tüm insanlığı sömürüye tabi tutması Kürtler için daha yıkıcı sonuçlar doğurmuştur. Birinci Dünya Savaşı ile kapitalist sistemin öncüleri İngiltere ve Fransa Kürdistan'ı parça parça edip her bir parçasını bir devletin egemenliğine vermişlerdir. Oluşturdukları sistemde Kürtlere yer vermeyerek inkar ve imha sistemine tabi tutmuşlardır. İnkar ve imha sistemiyle Kürtlere ait ne varsa dağılıp yok edilmesi amaçlanmıştır. Sömürgeci devletler kapitalist sistemi arkalarına alarak inkar ve imha sisteminde oldukça ileri sonuçlar elde etmişlerdir. Özellikle de Kuzey Kürdistan'da tam bir soykırım gerçekleştirmek istenmiştir. Kürt toplumsallığı dağıtılmış, Kürtler neredeyse insanlığını dahi kaybedecek bir duruma getirilerek hayvan muamelesine tabi tutulmuştur. Artık Kürtün dirilip yaşayabileceğine kimse inanmamaktadır, herkes yok olduğunu düşünmektedir. Kürt'ün kendisi dahi buna inanmakta, her şeyinden kaçarak yok olmak için çaba içine girmiş bulunmaktadır. İnkar ve imhayı artık kendisi gerçekleştirmektedir.

Önder APO buna; 'halk olarak yok olma' dedi ve bundan büyük bir utanç duyduğunu belirterek, her Kürt'ün de utanç duyması gerektiğini, bundan kurtulmanın zorunlu olduğunu, ancak bu temelde varolunabileceğini, insan olunabileceğini ortaya koydu. Çünkü sömürgeciler kendi uluslaşma ve ulusal devletlerini korumanın temeline Kürtleri yok etmeyi koymuşlardı. Bu amaçla Kürt bilinci, duygusu, ruhu, kimliği, iradesi, dili, kültürü, ahlakı, yaşamı, kişiliği, tarihi, örgütlülüğü ve eyleminin yok edilmesi için her yol-yöntem meşru ve yasal görülüyordu. Öncelikle bilinç ve duyguların çarpıtılması, karartılması, yok edilmesi bu amaçla tarih ve toplumla bağını keserek işe başladılar. Kürt düşüncesi, çıkarı yok edilerek beyinler düşünemez hale getirilmiş, yürekler dondurulmuştur. Kendi gerçekliğinden kaçar ve kendini yok edeni yaşar hale getirilmiştir. Her şey sömürgeciliğe tabi kılınmış, onun hizmetinde gelişmektedir. Artık Türk, Fars ve Arap sömürgeci sistemi gelişmekte, Kürtler hızla Türkleşmekte, Farslaşmakta ve Araplaşmaktaydılar. Yaşanan bu durum bir soykırımdı, her yönüyle Kürtlerin yok oluşuydu. Bunun üzerinden gerçekleşen Türk, Fars ve Arap uluslaşma ve ulus devletleşmesidir. Kürt halkı duygusunu, düşüncesini, ruhunu, beynini, yüreğini, kimliğini, iradesini, kültürünü, dilini, özgürlüğünü ve kendisine ait tüm değerlerini ve yaşamını kaybetmiş; kendini inkar ve başkasına dönüşme, onu yaşama durumuna getirilmiştir. Yaşanan Kürt halkının şahsında insanlığın bitirilişidir. Hem de insanlığa analık yapmış bir halkın bu duruma düşürülmesidir. Teslim olma, kendisinden kaçma, kendini inkar etme, kendini yok edeni yaşama, onun hizmetine girme oldukça de-rindir. Bu hiçbir halkın yaşamadığı bir durumdur. Onun için Önder APO bunu büyük bir utanç olarak belirtmiştir. Böyle yaşamaktansa yaşamamak onurlu bir davranıştır. 'Yaşam olacaksa özgür olmalı ya da olmamalı' demiştir.

Önder APO özgür yaşama, toprağa, halka, insanlığın komünal demokratik ve özgürlükçü değerlerine, yoldaşlığa asla ihanet etmeyeceğim, ters düşmeyeceğim deyip var olan duruma müdahalede bulundu. Öncelikle işe zihniyet alanında başladı. Kürdistan'da var olan ideoloji ve felsefeleri anlama, bunların yol açtığı siyasi, örgütsel ve eylemsel sonuçlarını derinliğine kavrama, Kürt toplumu ve bireyi için yeni bir zihniyet, buna dayalı örgüt ve eylemin nasıl olması, geliştirilmesi gerektiğini kavramayla girişti. Kavradığı oranda Kürt toplumuna ve bireyine kavratmayı esas aldı. Böylece Önder APO, yeni bir Kürt bilincini geliştirip Kürt insanına ve toplumuna verdi. Demokrasi, özgürlük, adalet, eşitlik ve barış ilke ve amaçlarını esas alan, bunu yaşamak isteyen, bunun mücadelesini her şart altında veren bir Kürt bilinci verdi. Kürt insanı ve toplumunu bu temelde yarattı. Buna yeni

Kürt, APO Kürt'ü, yeni Kürt kişiliği ve toplumunun yaratılması dendi. Türk, Arap ve Fars Kürt'ü olmayı kabul eden ve başkası için yaşayan köle Kürt'ün yerine kendisi olan, kendisi için yaşayan, mücadele eden, özgürlüğe tutkulu bir Kürt ve toplumunu geçirdi. Kürt insanı ve toplumu kaybettiği bilincini, beynini, duygusunu, ruhunu, kimliğini, iradesini, kültürünü, ahlakını, dilini, onurunu, örgütlülüğünü yeniden kazanmaya başladı. Tarih ve toplumla kopan bağını yeniden kurdu ve geliştirmeye, kendisine ait değerleri yaratmaya ve yaşatmaya başladı. Önder APO sadece Kürt bilincini vermedi, bununla birlikte bunu yaşamsal kılacak tarzı da verdi. Bu tarzla Kürt yok oluşunu durdurup tersine çevirdi, tarihi rayına oturtup gelişme rotasına soktu. Ölü Kürt'ten yaşayan, özgürlük için mücadele eden, mücadele ile kendisini yaratan, kendine güvenen, kendine dayanan, çözümü kendinde arayıp geliştiren ve tüm ezilenlere, halklara, demokrasi ve özgürlük mücadelesinde umut olan bir Kürt toplumu yarattı. Özgür yaşam dışında bir yaşamı kabul etmeyen, her şart altında bunun mücadelesini veren bir halk yarattı. Önder APO Kürt insanı ve toplumu için geliştirdiği bilinci, duyguyu, ruhu örgütüne ve eylemine ulaştırarak bu halk gerçekliğini yarattı. Önder APO,en büyük amacı olan böylesi bir halkı yaratarak amacına ulaşmış bulunuyor. Önder APO, yok edilmenin eşiğine getirilen Kürt halkını ve bireyini var olma ve özgürlük bilinciyle yoğurdu. Bu temelde meşru savunma bilinci, örgütü veeylemine çekti. Özgür Kürt ve toplumu olma bu temelde yaratıldı. Artık günümüzde özgürlük için yaşayan ve mücadele eden bir halk gerçekliğinin yaratıldığını ve bunun başarıldığını görüyoruz. Hiçbir gücün bu halka bir daha köleliği yaşatamayacağını, çünkü bu halkın; 'yaşam olacaksa özgür olmalı ya da asla' dediğini, bunda karar kıldığını, bunun için her şeyini ortaya koyduğunu görüyoruz. Yine hiçbir gücün bu halkı Önder APO ve PKK'den koparamayacağını, buna gücünün yetmeyeceğini görüyoruz. Önder APO ve PKK öncülüğünde birleşen Kürt halkının özgürlüğe yürüdüğüne tanık oluyoruz.

Önder APO, bilinçle birlikte Kürt örgütlülüğünü ve eylemini de yarattı. Toplumsallığı dağılmış ve hızla yok olmaya doğru giden bir halkı örgütlülüğüne kavuşturarak örgütlü bir toplum ve birey, bu temelde gelişen ve kaza-nan bir toplum ve birey haline getirdi. Her-kesin kabul edip saygı duyduğu bir düzeye getirdi. Onsuz siyaset yapmadığı bir güç ha-line getirdi. Bunu PKK, gerilla, kadın, gençlik ve her kesimin örgütlülüğünü geliştirerek ya-rattı. Toplum ve bireyin örgütlülüğü bu temel-de gerçekleştirildi. Yok edilmenin eşiğine ge-tirilen bir ulus, bu çabalarla demokratik uluslaşma sürecine çekilerek büyük bir gelişme ve başarıyı yaşadı. Ulusal diriliş başarılarak bu temelde ulusal demokratik bir ruh, birlik, kimlik, irade, kişilik, bilinç, örgütlülük ve bu-nun mücadelesi geliştirilerek demokratik bir ulus yaratmada, Kürt sorununun demokratik ve özgür birlik temelinde çözüme doğru bir gelişme yaşanmaktadır. Kürt demokratik ulusu özgür bir doğuşla dünyaya doğuyor. Dünyada hakkettiği yeri almaya başlıyor. Tüm ezilenlere ve halklara bununla büyük bir moral, inanç ve umut ışığı veriyor.

Önder APO, her şart altında özgürlüğü için savaşan bir halkın yanı sıra özgür kadını da yarattı. Kadın kurtuluş ideolojisini geliştirerek bu temelde bilinçlendirerek örgüt ve eylemine kavuşturdu. Her türlü egemenliğin ve

köleliğin temelinde kadının köleleştirilmesi olduğunu, tarihin sapmasının buradan başladığını, düzeltmenin de buradan yapılması gerektiğini ortaya koydu. Tarihte toplumsallığın kadın etrafında geliştiğini, kadının yaşamı ve kutsallığı temsil ettiğini, kadının özgürlüğü ile insanlığın demokrasi, özgürlük, adalet, eşitlik ve barış sorunlarının çözümüne ulaşılacağını, bu gerçekleştirilmeden de bu sorunların çözülemeyeceğini ortaya koydu. Kadını iradeleştirerek, kimliğine kavuşturarak insanlığı özüyle buluşturmayı esas aldı. Düşürülen kadın, düşürülen erkek o da düşürülen toplum, düşürülen insanlıktır dedi. Düşürülmüşlüğe kadını kaldırarak, cinsiyetçiliği gidererek, cinsiyet eşitliği ve özgürlüğünü geliştirerek ancak son verilebileceğini belirtti. Bugüne kadar demokrasi, özgürlük, eşitlik, adalet ve barış arayışlarında istenen sonuçlara ulaşılamamışsa bunun temelinde kadının köleliği ve cinsiyetçiliğin yattığını ortaya koydu. İnsanlığın zihniyetini cinsiyetçilikten temizlemeyi, yeni bir zihniyet geliştirmeyi, bunun siyasetini, örgütünü, ekonomisini, kültürünü, ahlakını, yaşamını, kişiliğini ve toplumsallığını yaratmayı esas aldı. Bunun için PKK bir kadın partisidir, PKK'de erkeği öldürmek, yani cinsiyetçiliği dıştalamak esas alınarak, PKK bir özgürlük hareketi olarak geliştirilmiştir. Kadını, erkeği, toplumu etkilemesi, içine çekmesi, gelişmesi ve başarıyı yaşaması, tüm saldırılara karşı ayakta kalıp yenilmemesinin temelinde bu yatmaktadır. Kadın özgürlüğünü esas almayan hiçbir hareketin bir özgürlük hareketi olamayacağı, demokratik ve özgür bir sistemi yaratamayacağı, egemenlik ve köleliği aşamayacağı çok netçe ortaya konmuştur. PKK'nin geliştirdiği devrim bir kadın devridir. Onun için güçlüdür, yenilmezdir. Onun için dünyanın en demokratik özgürleşme hareketidir. Önder APO ve PKK, tüm egemenlerin hedefi haline gelmişse bunun içindir. Önder APO özgür kadının bilincini, örgütünü ve eylemini yarattığı için, PKK'yi bu temelde inşa edip geliştirdiği için, PKK öncülüğünde Kürt insanı ve toplumunu yapılandırdığı ve bunda çok ileri sonuçlar aldığı için de amacına ulaşmıştır. Önder APO bu çalışması ve yol açtığı sonuçlar nedeniyle Kürt kadınının ruhunu kazanmış, kadına mal olmuş ve ölümsüzleşmiştir. Hiç bir gücün Önder APO'yu Kürt kadınının beyninden, yüreğinden ve ruhundan silmesi artık mümkün değildir. Kürt insanı ve toplumunun yeni temelde yaratılması, gücü, yenilmezliği bu gerçeğe dayanmaktadır.

Kadın özgürlüğünü
Esas almayan
Hiçbir hareketin
Bir özgürlük hareketi
Olamayacağı, demokratik ve
Özgür bir sistemi
Yaratamayacağı
Egemenlik ve köleliği
Aşamayacağı çok netçe
Ortaya konmuştur

Önder APO her şart altında Kürt birey ve toplumunun varlığını, özgür geleceğini koruyacak, bu temelde gelişimini sağlayacak savunma gücü olan kahraman gerillayı yaratmıştır. Hem de fedai bir gerillayı yaratmıştır. Bu fedai güç Kürt demokrasi ve özgürlüğünün öncü gücüdür. Kürt toplum ve bireyini yeniden yaratan, geliştiren, başarıya götüren güçtür. Kürt varlığını ve yaşamını, onun değerlerini yarattığı ve sürekli büyüttüğü için halkımız ona kutsallık atfetmiştir. Kendisini onunla ifade etmekte, her şeyini ona vermektedir. Bu savunma gücü en zor şartlarda, olanaksızlıklar ve oldukça dengesiz ortamda dünya sisteminin gücü olan NATO'nun bütün desteğini arkasına alan sömürgeci gücün vahşi ve yok edici ordusuna karşı Kürt toplumunu korumakta ve bunu başarmaktadır. Her gün yeni bir destan yaratarak insanlığın hayranlığını kazanmakta, tüm egemenlerin, zalimlerin ise boy hedefi haline gelmektedir. Önder APO bir

de böylesi bir savunma gücünü yaratarak önüne koyduğu hedefi başarmıştır.

Önder APO, Kürt halkının varlığını ve gelişimini sağlamak için onun Önderliğini, öncü partisini, militanlığını geliştirerek, Kürt halkına ait değerleri ve yaşamını ortaya çıkarıp büyütmüştür. Bu temelde demokratik ulus ve kurumlarını örgütleyip geliştirmiştir. Onurlu Kürt insanı ve toplumu bu temelde ortaya çıkarılmıştır. Bu toplumun ihtiyacına cevap verecek bir Önderlik, örgüt, militan ve onun eylemliliği ortaya çıkarılmadan yok oluşun önüne geçilemezdi. Ulusal demokratik diriliş ve demokratik bir ulus yaratma başarılamazdı. Bu halka ait hiçbir değer ve yaşam yaratılamazdı. Kürdistan'da ne kazanılmışsa tamamen Önderlik, PKK ve onun militanlığı ile yaratılmıştır. Önder APO'nun başarısı bir de buradadır. Kürt insanı ve toplumuna kazandırdıklarının başında bu gelmektedir. Dağıtılan Kürt toplumsallığı bununla yeniden yaratılmış ve gelişme yoluna sokulmuştur. Böylelikle bugünkü düzeye ulaşılmıştır. Onun için Önder APO'ya, PKK'ye ve militanlığına saldırılmakta, etkisiz kılınmak istenmektedir. Bu Önderlik, partisi ve militanlığı topluma mal olmuştur. Toplum her şeyini ortaya koyarak buna sahiplik yapmaktadır. Bu kendine sahipliktir. Bu çok nettir.

Önder APO, egemenlerin, zalimlerin elinden siyaseti alarak halkın eline vermiştir. Tüm halkı, özellikle de yoksulu, en alttakileri, ezilenleri siyasete çekerek güçlendirmiş, siyasallaşan bir halk gerçekliğini yaratmıştır. Kendisine ait siyaset yapan bir halk gerçekliğini yaratmıştır. Önder APO ve PKK'nin geliştirdiği demokrasi ve özgürlük mücadelesinden önce Kürdistan'da siyaseti kapitalist sistemin temsilcileri, sömürgeciler ve bunlara uşaklık eden işbirlikçi hain Kürtler yapıyordu. Halk siyasetin dışında tutuluyordu. Halk bu kesimlerin geliştirdikleri siyasetin emrindeydi. Siyaset halka ters kavratılarak, siyasetten nefret eden bir hale getirilerek bu başarılmıştı. Yapılan siyasette ahlak yoktu, ahlaksızlık esastı. Sömürme, talan etme, yok etme esastı. Önder APO buna son verdi. Siyaseti ideoloji ve ahlaka dayandırdı, halka sevdirdi, halkı bunun içine çekti. Halk kendi adına siyaset yapmaya başladı. Bu büyük bir gelişmeye, halkın kendisine ve başarısına güvenmesine yol açtı. Egemenlerin, zalimlerin güçsüzleştirdikleri halkın güçlenmesine yol açtı. Önder APO'nun Kürt halkına ve insanlığa kazandırdığı bir de bu gerçek var. Böyle bir birey ve halk yaratarak amacına ulaşmıştır. Artık Kürt halkı ve bireyi çıkarını ve zararını ayırt edebiliyor, sorgulayabiliyor, kendisini sürekli eğitip çözüm gücü haline getirebiliyor.

Önder APO, Kürt sorununu tüm yönleriyle ortaya çıkardı. Çözümün ortam ve olanaklarını yarattı. Bunu dünya siyasetinin merkezine koydu; hem de bütün engellemelere rağmen bunu başardı. Kürt toplumunun tarihi gerçeğini ortaya çıkararak insanlığı büyük aydınlattı. Önder APO Ortadoğu gerçeğini, kimliğini, kültürünü, kişiliğinin büyüklüğünü, bugün içine düştüğü durumun nedenlerini ve bundan çıkışın yollarını ortaya koyarak Ortadoğu halklarına en büyük hizmeti yaptı. İnsanlığı tarihiyle buluşturdu. Devletli uygarlık sistemini çözümledi, aştı. Bunun alternatifi olan demokratik komünal sistemi geliştirdi. İnsanlığı özü ve kökleri ile buluşturdu. Toplum ve tarihle kopan bağını yeniden kurdu. Tarihteki sapmaların nedenlerini, yerini, zamanını, yol açtığı sonuçları ve bunları gidermenin yollarını ortaya koydu. İnsanlığın demokrasi, eşitlik, özgürlük, adalet, barış ütopyalarının neden tüm bedellere rağmen gerçekleşmediğini ve bunları gerçekleştirme yöntemini ortaya koydu. Sosyalizmi uygulama olanaklarına kavuşturarak büyük bir itibar kazandırdı. İnsanlığa bu temelde büyük hizmette bulundu. Yeni bir zihniyet ve vicdan devrimini hangi temelde gerçekleştirmesi gerektiğini ortaya koydu. Özgür bir birey, özgür bir halk ve özgür insanın savunmasını geliştirdi. Bunun gerçekleşme olanaklarını geliştirdi. Tarihi günümüzle, günümüzü tarihle birleştirdi. Felakete doğru götürülen insanlığa bundan çıkış ve başarı yolunu gösterdi. Önder APO'nun Kürt toplumuna, Ortadoğu halklarına ve insanlığa kazandırdıkları, yaptığı hizmetleri

ancak vicdansız olan ve insanlığa karşı suç işlemede karar kılanlar inkar edebilir. İnsanlığın özüne bağlı kalarak yaşamak isteyen her Kürt, her insan ancak Önder APO'ya saygı, minnet duyabilir ve bunun gereklerini yerine getirmeye çalışır.

PKK, 31. Kuruluş yıldönümüne 10. Kongresini zaferle taçlandırmış olarak giriyor. Büyük kazanım ve bunların üzerinde daha ilerilerini gerçekleştirmek iddiasıyla giriyor. Bu açıdan oldukça iddialıdır. Önder APO'nun ve Kürt halkının özgürlüğünü hedeflemiş olarak giriyor. KCK sistemini geliştirerek tüm toplumu bu temelde örgütleyerek içine çekmeyi ve bunu başarmayı önüne hedef koyarak giriyor. Demokratik ulusal birliği geliştirerek komşu halklarla çatı partisinde birliği geliştirerek giriyor. Bütün örgütsel mücadelesini ve eylemini bu amaçlarını gerçekleştirmek üzere geliştiriyor, geliştirecektir. PKK 31. Kuruluş yıldönümüne teorik ideolojik, felsefi, siyasi, örgütsel, askeri, kültürel, ahlaki toplumsal birikimleri, tecrübeleri üzerinden geleceğe yürüyerek girmiş bulunuyor. 10. Kongre bütün bu birikim ve tecrübenin zirvesi olmuştur. 10. Kongre ile komplo ve buna bağlı gelişen tasfiyecilik, özel savaş, sivil toplumculuk anlayışını aşarak yarattıkları tahribat ve kayıpları gidermiş olarak önderlik çizgisiyle birleşerek tekrar özünü, ruhunu yakalayarak giriyor. Duygu, düşünce, ruh ve tarz birliğini geliştirerek fedai tarzı, katılımı, yaşamı ve mücadeleyi egemen kılarak amaçlarda derinleşme yaşanarak giriliyor. Uluslararası komplo inkar ve imha politikaları, Kürt işbirlikçiliği ve ihanetin el ele vererek son bir umutla PKK'ye darbe vurma, sonuç alma yönündeki çabalarını gerilla ve serhıldanları derinleştirerek boşa çıkarmayı ve önüne koyduğu hedefleri gerçekleştirmeyle giriyor. Bu temelde Önder APO'nun özgürlüğü, Kürdistan halkının kimlik, dil, kültür ve bu temelde örgütlenip kendisini özgürce ifade etmesi gerçekleştirilinceye kadar meşru savunma savaşının sürdürüleceği bilinmelidir. Bu sağlandığında yaşanan bedellerin, acıların, şahadetlerin, emeğin karşılığını bulacağı, amacına ulaşacağı bilinmelidir. Bunu sağlamak için her onurlu Kürt insanı ve Kürt halkı Önder APO öncülüğünde yaratılmış olan birliğini, örgütlülüğünü ve eylemini daha da derinleştirerek yenilmez kılmalıdır. O zaman amaçlara ulaşılacağı görülecektir. Bu konuda en büyük tehlike Kürt ihanetçi ve hainlerinden kaynaklanmakta, bunların mutlaka etkisiz kılınmaları gerekmektedir ve bu hayatidir. Bu da birliğin, örgütlülüğün ve eylemin süreklileştirilmesi, derinlik kazandırılarak yenilmez kılınması ile mümkündür. Bu başarıldığında amaçlara kesin varılacaktır.

Özgürlük temelinde doğuş günü ve özgürlük bayramı olan PKK'nin kuruluş yıldönümü, Önder APO'ya, PKK militanlarına, Kürdistan halkına ve bütün ezilenlere, halklara, demokrasi, özgürlük, eşitlik, adalet ve barış mücadelesi veren güçlere kutlu olsun. Önder APO ve kahraman şehitlerimize bugün vesilesiyle saygı, sevgi, bağlılık ve minnet duygularımızı belirtiyoruz. Onlara layık olmak için her şeyimizi ortaya koyacağımızın sözünü yeniden ve daha kararlı bir tarzda veriyor ve diyoruz ki; Yaşasın Önder APO öncülüğündeki PKK'nin 30. Kuruluş yıldönümü

ÖNDERÖLİĞİ DOĞRU ANLAMAK

Ali Haydar KAYTAN

.Devrimciliğe adım attığımızda, yasa ölçüsünde değer biçtiğimiz bir ilke durumudaydı: Çözümünü dayatan her haklı dava, kendisini zafere taşıyacak haklı dava adamlarını mutlaka yaratır diyorduk. Haklı bir davanın sahiplenicileri olduğumuz konusunda inancımız elbette tamdı. Doğal olarak bugün de aynı inancı taşıyoruz. Kürt halkının özgürlük davasının insanlığın en haklı davalarından biri olduğuna yürekten inanıyoruz. Ancak yine de PKK'nin bir grup olarak oluşumu sürecinde, Kürt halkının özgürlük davası gerçekten kendi çözümünü dayatacak bir etkinlikle gündeme taşınmış mıydı sorusuna olumlu bir karşılık vermek mümkün değildir. Yukarıda sözü edilen ilkeyi anlamsız kılan da işte bu durumdu. Halk olarak horlanma ve aşağılanmanın en derin uçurumuna yuvarlanmasına rağmen, Kürt toplumunda bu insanlık dışı duruma karşı gözle görülür bir tepki yoktu. Kürdistan sanki mezar suskunluğuna gömülmüştü. Artık mezar taşlarında bile Kürdistan adına rastlanmıyordu. Zaten sömürgeci egemenler de Kürt sorununu tersinden çözdüklerinden kuşku duymuyorlardı. Vahşi kıyımların ardından yaptıkları karikatürlerde de bunu anlatmaya çalışıyorlar; bir mezar taşına yazdıkları "Hayali Kürdistan burada meftundur" ibaresiyle aslında Kürt sorununun başlarını ağrıtacak şekilde bir daha karşılarına dikilmeyeceğine inanıyorlardı.

Yukarıdaki ilkeyi esas alan 20. yüzyıl devrimlerinde, sürekli olarak devrimin maddi zeminini oluşturan objektif koşullardan söz edildi. Mücadelenin doğrultusunu belirleyen öncü yapılanmalar, devrimci hareketin geliştiği hemen her ülkede olgunlaşan bu objektif koşullar üzerinde vücut buldular. Öyle ki, devrime kalkışan ülkelerde ulusal ve sınıfsal çelişkiler oldukça derinleşmiş, deyim yerindeyse bıçak kemiğe dayanmış, zulüm ve zorbalık altında tutulan halklar ve emekçi sınıflar artık var olan biçimiyle yaşamak istemediklerini eylemleriyle ortaya koymuşlardı. Kendiliğinden bir mücadelenin ürünü olan bu koşullar üzerinde gelişen öncü yapılanmaların temel görevi, ezilenlerin bu eylemlerine dışarıdan bilinç taşımak ve onlara örgütlü bir nitelik kazandırmaktı. Öncüyle birlikte ezilenlerin kendiliğinden hareketi yerini kendisi için bir hareket olmaya terk ediyordu. Bu noktada öncü örgüt adeta bir katalizör gibi hem ezilenlerin eylemine daha güçlü bir ivme kazandırıyor, hem de bu eylemin zaferi açısından en temel güvenceyi oluşturuyordu. Dolayısıyla sübjektif koşulun gerekleri de bu biçimde karşılanmış oluyordu.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, Kürdistan'daki durum bu örneklerden son derece farklıydı. Bu ülkede örneğini ancak Kutsal Kitaplardaki anlatımlarda bulduğumuz bir lanetli toplum gerçekliği yaşanıyordu. Daha doğru bir deyişle, Kürt gerçeğinde bir toplumu kendisi kılan temel değerlerden büyük bir uzaklaşma vardı. Mevcut mezar suskunluğu bu temel değerlerden kopuşla bağlantılıydı. "Kürt

olgusundaki zayıflıklar" ve Kürt sorunsalının "ucuz hesaplara kurban edilebilecek özelliklere sahip olması" bunun esas nedeniydi. İşbirlikçilerle el ele veren dış güçler, başka ülkelerde karşılaştıkları türden risklerle yüz yüze gelmeden Kürdistan'da hâkimiyet kurmayı başarmışlar; fazla beden ödemeden bu alanı ülke ve halk olarak diledikleri gibi kullanabilmişlerdi. Önder APO'nun sıkça işaret ettiği gibi, Kürt toplumu bu yapılanların hesabını sorabilecek bir aydın güce de sahip olamamıştı. Talan, zulüm ve zorbalığa karşı çıkıp bir şeyler yapmaya kalkışanlar, eğer onurlarını koruyarak sonuç almak istemişlerse başlarına felaketler yağdırılmış, sonradan bunun hesabını soranlar da çıkmamıştı.

Yine Kürt hâkim tabakaları içinde yerlerini alanlar tümüyle en aşağılık bir ihanette karar kılmışlar, hatta kendi içlerinde örgütlü bir işbirlikçi güç olmayı bile akıllarına getirmemişlerdi. En altta alabildiğine ezilen Kürt yoksulları takatten düşürülmüş, kendi dillerinin yasaklanmasına dahi tepki gösteremeyecek ölçüde çaresiz kılınmışlardı. İşbirlikçi hâkim tabakalar içinde yer alanlar bireyler düzeyinde egemen sistem içinde erimeyi tercih ederken, ezilenler adeta diri diri mezara gömülmüşlerdi. İnkârcı sistem büyük ölçüde kendisi olmaktan çıkardığı Kürt toplumunu dilediği gibi kullanmakta herhangi bir zorluk çekmiyordu. Dış güçler bu toplumu deyim yerindeyse bir binek hayvanı yerine koyarak kendilerini istedikleri gibi taşıtabiliyorlardı. Kürdistan'da yaşam pratiği 'alavere, dalavere, Kürt Mehmet nöbete' deyişine uygun tarzda işliyordu.

PKK'nin doğuşu öncesinde Kürdistan'ın ve Kürt toplumunun durumu gerçekten nasıldı sorusuna doğru cevap arayan herkesin, ürkütücü gerçeği Önder APO'nun şu satırlarında çarpıcı bir biçimde bulabileceğine inanıyorum: "Çok acı da olsa söylemek durumundayım ki, kerhane işletmesinde, patron, bekçi ve kullanılan kullar ilişkisinde bir ticaret ve yaşam mantığı vardır. Herkes az çok ne yaptığını bilir. Bunlar kader felsefesine derinden boyun eğerek, gereken neyse düzeni öyle sürdürüp giderler. Kürdistan ve içindeki Kürt toplumsal olgusu o hale getirilmiştir ki, kırk haramilerin soygun düzeninden bile daha geri insanlık dışı uygulamalara sahne olmuştur. Ne doğru dürüst hesap alanı ne de hesap soranı vardır. En başta kendine karşı katmerli ihaneti ve yabancılaşmayı yaşayan sözde Kürt bireyi, üstteki işbirlikçisinden en diptekine kadar kendi öz varlığına karşı ya kara cahil, ya ukalalafazan ya da çok bilinçli hain durumundadır. Bir tavuk ve köpek için adam vurur, ama tarihin artık kanıtlanmış ilk büyük insanlık devrimi olan 'neolitik devrimi' gerçekleştiren kültürün toplumsal dokusunun ayakta kalan en eski halkı olduğu halde, en azından on beş bin yıllık biçimlenen kültürel varlığa sahip çıkmaya, bunun için bir damla ter dökmeye yanaşmaz. Ucubelik, ironi buradadır. Tüm lanetlilik, zorbalık, yalan ve gerilik bu gerçeklikte gizlidir."

Bu sözlerden de anlaşılacağı gibi, 1970'li yıllara gelindiğinde, üzeri kalın beton tabakasıyla örtülmüş bir mezara yatırılmış Kürt halk gerçekliğinde devrim için objektif koşulların olgunluğundan söz etmek anlamsızdır. Mezar sessizliğine gömülmüş bir toplumda elbette böylesi elverişli objektif koşulların esamisi bile okunmaz. Sömürge bile olamayan bir ülke ve köle bile sayılamayacak halk gerçeği de anlamını zaten bu lanetli gerçeklikte bulur. Önderlik gerçeğimiz ve kurucusu olduğu PKK Hareketi, namuslu her Kürt insanını utanca boğan bu lanetli tabloyu tepeden tırnağa değiştiren radikal bir müdahaleyi ifade etmektedir. İşte şimdi bu müdahaleyi gerçekleştiren PKK'nin resmen kuruluşunun 30. yılını geride bırakıyoruz. İnkâr ve imha sistemi altında yok oluş sürecine alınan Kürt halkını özgür yaşam yoluna sokan Diriliş Devrimi'ne götüren PKK'nin kuruluşu, bu anlamda tamamen Kürdistan gerçeğine özgü mucizevî bir gelişmenin ürünü oldu. Dünün köle bile olamayan halkı, PKK ve Önder APO ile birlikte insanlığın umut arayışına cevap oluşturan bir halk düzeyine yükseldi.

Onun içindir ki, Önder APO'nun eseri olan PKK Hareketi, özünde devrimin somut dayanaklarını ve sahip olduğu olanakları ifade

eden objektif koşulların tamamen ötesinde, belki de umut bile denilmeyecek bir duygunun ve birkaç sözcüğün hareketi olarak doğdu. Bunun iyi bir duygu ve birkaç doğru sözcüğün de en büyük silah olduğu, daha sonra ortaya çıkan gelişme düzeyiyle çok çarpıcı ve tüm insanlığı etkileyen bir biçimde kanıtlandı. Güncel gerçekliğe teslim olanlar, düşkünler, umutsuzlar ve inançsızlar Kürdistan'daki büyük değişim ve dönüşümün nasıl yaratıldığını hiçbir zaman kavrayamazlar. Kürdistan'da düşkünlükten yücelişe doğru atılan her ileri adımda kesinlikle insanlığın en soylu çabası ve emeği vardır. Bu değişim ve dönüşüm en başta Önder APO'nun yaşam pratiğinde somutlaşan eşsiz insan çabasının eseridir. Önderliğimizin de dediği gibi, anlayışsızlık kendisini hangi aşağılık biçimlerde dayatırsa dayatsın, onurlu ve yaşamsal olanın bu çaba olduğu, tüm geriliklere ve halkımızın düşmanlarına en kahredici cevabın böylesi bir çalışmadan geçtiği bugün çarpıcı bir biçimde kanıtlanmış bulunmaktadır.

Kürt halkını büyük Diriliş Devrimi'ne götüren bu kuruluş öyle birdenbire gerçekleşmedi. Bir ölüler yatağını andıran Kürt toplumsal zemininde kendiliğinden bir gelişme beklemek zaten mümkün değildi. Her şeyin tepeden tırnağa ihanete kestiği ve temel insani değerlerin ayaklar altında çiğnendiği bir ortamda, bu lanetli sisteme karşı gelişecek bir toplumsal hareketin kurmay örgütü rolüne soyunan PKK'nin kuruluşu bir ön hazırlık gerektirdi. Belli bir mayalanma sürecinden geçmeden, böylesi bir öncünün doğuşu gerçekleşemezdi. Bu anlamda partimiz için kuruluşun ön hazırlığı niteliğine sahip altı yıllık bir çalışmadan söz etmek gerekir. Bu süre de hesaba katıldığında, Apocu Hareketin aslında 36. yılını geride bırakmak üzere olduğu söylenebilir. Bu otuz altı yıllık süreç iki bin beş yüz yıllık korkunç düşüşe karşı Kürt'ün büyük yücelişinin tarihidir.

Bu otuz altı yıllık zaman diliminde yaratılan bütün gelişmelerin altında kuşkusuz Önder APO'nun imzası vardır. PKK tarihi özünde Önder APO'nun tarihidir. Belki başkaları bunun bir abartı olduğunu iddia edebilirler. Kaldı ki, bunun örneklerini geçmişte çok gördük. Ancak ilk süreçlerden itibaren bu harekete katılarak Kürt'ün var oluş kavgasına dahil olanlar için PKK'nin en çarpıcı gerçeği budur. Bizler gerçeğin böyle olduğunu adımız gibi biliyoruz. PKK Hareketi bir Önderlik Hareketidir. Bu yönüyle Önderlik gerçeği ve PKK Hareketinin konumu en azından biçimsel bakımdan peygamberlik geleneğini çağrıştırır. Aynı gelenek üzerinde ortaya çıksa da, sonradan gelen her peygamber yeni bir başlangıcı anlatır. İnananlar peygambere katılırlar; onun düşüncelerini benimser, inançlarını paylaşır ve eylemine katılım sağlarlar. Kulaklara fısıldanan ilk sözcüklerden hareketin temel özelliklerine ve yeni yaşamın ölçülerine kadar çıkışta tayin edici olan peygamberin kendisidir. Bunun içindir ki, Hz. Muhammed ile İslamiyet arasındaki bağ neyse, Önder APO ile PKK Hareketi arasındaki bağ da özünde odur diyebilirim.

Tarihten kastımız
Horlanma ve aşağılanmanın
Derin uçurumundan ileriye
Ve yukarıya doğru ilerleyen
Zorlu bir akışı ifade eden bu otuz
Altı yıllık kesintisiz
Özgürlük yürüyüşüdür.

Önder APO ile özgürlük yoluna girdiğimiz ve hareket olarak bir özgürlük yürüyüşü halinde olduğumuz kesindir. Tarihten kastımız, horlanma ve aşağılanmanın derin uçurumundan ileriye ve yukarıya doğru ilerleyen zorlu bir akışı ifade eden bu otuz altı yıllık kesintisiz özgürlük yürüyüşüdür. Bu yürüyüşe katılanlar bu tarihe de katılım sağlamış olurlar. Bilinçle katıldıkları ölçüde, bu tarih kendilerinin de tarihi haline gelir. Burada belirleyici unsur, bilinç ve bu bilincin damgasını vurduğu eylemdir. Özgür insan bilinçle ey-

lemde bulunan insandır. Çünkü insan gerçekte bilmediği ve anlamadığı şeylerin tutsağıdır. Bilmek ve aynı anlama gelmek üzere bilerek eylemek, tutsaklıktan kurtulmakla özdeştir. Anlamak ve ciddiyet, özgürlük yürüyüşü halinde olan insanın olmazsa olmaz iki temel özelliği olmak durumundadır. Anlayış ve ciddiyet olmaksızın büyük tarihsel davalara katılım sağlanamaz. Tarihsel akış ya da yürüyüşün içinde bulunmak, bu akış ya da yürüyüşe katılım sağlamakla özdeş sayılamaz. Sürüklenmek, hiç de özgürlük yürüyüşüne katılmayı ifade etmez. Zaferle taçlandırılan bütün büyük tarihsel eylemler sürüklenenlerin değil, büyük anlam gücünü yakalayanların eseridir. Dolayısıyla PKK tarihine katılmak, her şeyden önce bir özgürlük savaşçısının özelliklerini kendi kişiliğinde yaratmayı zorunlu kılar. Özgürlük savaşçısı kimliğine sahip olmadan Önderlik gerçeğine doğru katılmaktan asla söz edilemez. Anlama işine ciddi yaklaşmak ve anladığını aynı ciddiyetle hayata geçirmek, her birimizin Apocu Harekete ve onun tarihsel gelişimine katılmamızı sağlayan en değerli yaklaşım biçimidir.

Önderliği anlatmanın kolay bir iş olmadığını herkes bilir. Çünkü anlatmak ancak anlamakla mümkündür. Başka bir deyişle an-latıcı konumundaki kişi anlattığı olguyu anladığı iddiasını taşır. Kendi payıma böylesi bir iddianın sahibi olmadığımı belirtmek durumundayım. Önder APO'nun kendi şahsında temsil ettiği önderlik, kendi deyişiyle "tüm evreni, insansal var oluşu, toplumsal gerçekliğimizi, halkın demokratik özgürlüğünü bağrında taşımaktadır." Önderliğin büyüklüğü buradan gelir. Bu açıdan bir insanın içinde yer aldığı evreni tanıma iddiasında ne denli bir tutarlılık varsa, Önder APO'yu anlama ve anlatma çabası da ancak o denli bir tutarlılığı yüklenebilir. Buna rağmen yine de Önderliği anlatmak gibi altından kalkılması zor bir işe girişiliyorsa, bu noktada anlatana güç ve cesaret veren şey, özgürleşme iddiasını taşıyor olmaktır. Önderliği anlatma cüretini göstermek, bir anlamda özgürleşme iddiasından vazgeçmemekle eşanlamlıdır. Bu bir gerçekse, o zaman kaçınılmaz tüm eksikliklerine rağmen, Önderliği anlatmaya devam etmek gerekir. Kaldı ki, ulusal değil evrensel olması, Önderliği tüm insanlıkla buluşturmayı ertelenemez bir görev olarak önümüze koymaktadır. Önderlik düşüncesini yayma görevini üstlenmek son derece kutsal bir iştir; havarilerin eylemine benzer bir eyleme girişmektir.

Özgürlük evrenine giriş yapan bizler için yaşam Önderlik gerçeğini kavramayı kusursuz başarmak, onunla bütünleşmek ve gereklerine uygun bir duruşu sergilemektir. Bu açıdan anlatımın eksiklikleri kaçınılmaz olsa da, anlamanın özgürlükle bağı göz önüne getirildiğinde, Önder APO'yu anlatmak gibi cüretkâr bir eylemden geri durulamaz. Önderlikler anlaşılmak ve izlenmek isterler. Aynı istem Önder APO için de fazlasıyla geçerlidir. Dolayısıyla anlamak fiilini işlettiğimizde, Önder APO'yu izlemeye çalışan insanlar olarak, hepimizin aklına hemen Önderlik gerçeği gelir. Bizim hareket olarak anlamaya en yüksek değer atfeden bir felsefemiz vardır. Biz anlamak özgürlüktür diyoruz, anlamanın adalet olduğunu söylüyor ve insanın anladığı anda oluştuğuna inanıyoruz. Elbette bu durumda bize düşen görev Önderliği anlamaktır, anlayarak oluşmak ve özgürleşmektir, bu temelde kendini tüm varlığıyla insanlığın özgürlük ve eşitlik davasının başarısına adamaktır. Önderliğe katılmanın yolu Önderlik gerçeğini anlamaktan geçer. Anlamak, Önder APO'nun devrimci düşünceleri temelinde uygulamada bulunmaktır.

Bu değerlendirmede 'adanma' sözcüğünü sıkça kullanacağım. Adanmak, en genel anlamıyla bir başkası ya da başkaları için olmaktır. Devrimci militanlığın en çarpıcı tanımı budur. Devrimci, ruhen ve bedenen kendisini halkının ve insanlığın özgürlük, eşitlik ve adalet davasına yatıran insandır. Fedai kavramına denk düşen bu tanımın ölüme yatmakla hiçbir ilgisi yoktur. Adanmak özünde bir hizmet gerçeğini anlatıyorsa, o zaman fedaiyi halka ve insanlığa hizmet eden kişi olarak değerlendirmek en doğrusudur. PKK militanları özgür yaşamın fedaileridir. Halkımızın ve in-

sanlığın bugün hava ve su kadar ihtiyaç duyduğu şey özgür yaşamdır. Ancak özgür yaşama ulaşmanın önünde devasa engeller bulunmakta, halkımız ve insanlık çözüm bekleyen sayısız sorunların altında kıvranmaktadır. Fedailik bu sorunlara çözüm gücü olabilecek bir gelişme düzeyini yakalamaktır. Zaten partimiz her zaman kadroyu sorunlara çözüm gücü olabilen insan olarak tanımladı. Kendisini çözüm gücü haline getirememiş biri partili olduğunu ve fedai militanlığın gereklerini yerine getirdiğini söyleyemez. Kapitalist modernite altında sürece yayılmış bir ölümü ifade eden solucan harcı yaşam biçiminden kopmak, özgür yaşamın en özlü gerçeği olan fedailiğe giriş yapmaktır.

Önderliğimiz kendisini ve başında bulunduğu PKK Hareketini sıkça değerlendirdi. Bu değerlendirmelerde kendi önderliğini ve bu önderliğin cisimleşmiş ifadesi olarak PKK gerçekliğini tanımlamaya çalıştı. Temelleri Ankara'da atılmış gibi görünse de, partimizin Urfa gerçeğiyle, Urfa'nın tarihsel gerçekliğiyle ilişkisini açığa çıkarmak istedi. PKK'yi kuran, bu anlamda özellikle PKK'nin çıkışına her yönüyle damgasını vuran kendisi olduğundan, böyle davranmayı kendi tarihsel sorumluluğunun gereği saydı. Bu çerçevede "PKK'nin kurucusu olarak, Urfa'nın en uç noktasında, kuzeyinde, Fırat'a yakın Ömerli köyünden birisi olmak nasıl bir etkiye yol açmış olabilir? Geçerli olan köy kültürü mü, Urfa kültürü mü, yoksa daha evrensel değerler midir? İddia edildiği gibi, çağdaş bir hareket olmayı başardı mı?" diye sordu. Anlayarak yapmak ve yaptığını anlamak, Önder APO'da vazgeçemediği bir yöntem oldu. Dolayısıyla geleceği sağlıklı kurma arzusu, kendisini sık sık geriye dönüp bakmaya ve geçmişi sorgulayarak geldiği noktayı anlamaya yöneltti. O "Anlamak adalettir" ilkesini her şeyden önce kendi eylemine uyguladı. İzleyenleri kadar karşıtlarının da kendi kimliğini doğru tanımalarına yüksek değer biçti.

Önder APO, durduğu noktadan geriye dönüp baktığında, kendi pratiğine damgasını vuran gerçekliğin, peygamberliğin yenilenmiş, güncelleşmiş biçimi olduğunun daha çok ağırlık kazandığını ifade etti. Onun sözleriyle ifade edilecek olursa, kendisinin ve dolayısıyla PKK'nin 20. yüzyılla fazla bir ilgisi yoktu. Hem kendisinin hem de PKK'nin 20. yüzyılla ilişkisi biçimseldi, adeta iş olsun diye yüzyıl gerçeğiyle ilişki kurmuş gibiydi. Yine kendisi kişi olarak bu yüzyılın ruhuna ve kişiliğine hiç ulaşmamış, anlayıp özümsememişti. Hatta 20. yüzyılın bir ruhu ve kişiliğinin varlığı konusunda ciddi kuşkuları vardı. O çıkış döneminde Türkiye Cumhuriyeti ile Avrupa ve Sovyetler Birliği'ni anlamlandıracak bir konumun uzağında bulunuyordu. Dıştan bakıldığında uygar gibi gözüküyordu, uygarlık daha çok biçimde kendisini gösteriyordu, belki elbiseleri biraz giyilmişti. Oysa aynı uygarlığın ruhundan ve bilincinden hayli uzak ve habersizdi. Bu kültürün hiçbir özelliği kendi kişiliğinde anlam bulabilmiş değildi. Dolayısıyla bu kültüre tamamen yabancıydı.

20. yüzyıl elbette kapitalizmin yüzyılıydı. Yüzyılın başında ayrı bir sistem kurduğunu iddia eden reel sosyalizmin yetmiş yıllık bir pratiğin ardından çözülüşü dikkate alındığında, devletçi sosyalizmin aslında kapitalizmin bir versiyonu olduğu kesinlik kazanmıştır. Bu nedenle 20. yüzyılı böyle tanımlamak doğrudur. Genelde dünyaya egemen olan kapitalizmdir. Kürdistan'da da feodalizm çözülme sürecine girmiştir. Önder APO için sadece kapitalizmin dünyası değil, aşılan feodal dünya da yabancıdır. Yine feodal kültürün herhangi bir özelliği de kişiliğinde yansımasını bulabilmiş değildir. Ne yeni gelişen kapitalizmin dünyasıyla özsel anlamda bir ilişki geliştirebilmekte, ne de aşılan feodal çağdan bir şey anlayabilmektedir. Bir bakıma tek başına kalmış bir insandır. Mevcut dünyaya köklü itirazı kendisini yalnız kılmıştır. Mensubu olduğu aile, içinde yer aldığı köy ortamı ve okuduğu okul açısından da durum aynıdır. Ortaya çıkan durumu kendisi çarpıcı bir biçimde dillendirmektedir: "Galiba bu dünyadan hiçbir şey anlamayacağım. Öğretmek istediklerini anlama yeteneğini pek göstermeyeceğim."

İnsanın kişilik kazanması çocuk yaşlarda başlar; kişiliğin temel özellikleri çocukluk yıllarında şekillenir. Bu açıdan kişi yedisinde neyse yetmişinde de odur deyişinde doğruluk payı yüksektir. Elbette kişilik şekillenmesini koşullandıran temel güçler vardır. Aile olgusu, toplumsal çevre ve tarihsel koşullar kişiliğe biçim veren temel unsurlardır. Toplumsal ortam ve onun bir parçası olan aile, çocuğun kişiliğini çoğunlukla bir hamur gibi yoğurarak istediği özellikleri kazandırır. Çocuk bu duruma tepki gösterse de, burada baskın çıkan ve hükmünü icra eden taraf esas olarak toplumsal çevre ve ailedir. Çocuğun kendi hayallerini gerçekleştirebileceği koşullar yoktur ya da buna izin verilmez. Teslim bayrağını kaldırıp reel gerçekliğe katılmak, çocuğa tek seçenek olarak sunulur. Kürt gerçekliğinde bu daha çok böyledir. Kürdistan'da aile bir tür kopyalama laboratuarı gibi çalışır. Yabancı egemenlik altında toplumsal dokunun paramparça edilmiş olması, Kürt gerçeğinde aileyi korunması gereken biricik mevzi haline getirmiştir. Toplumumuzdaki aile algısı budur. Aile neredeyse her şeydir. Bu durumda cüce kalmak adeta çocuğun yazgısı gibidir. Ebeveynin silik bir kopyası olmak çocuğun içine sokulduğu ana doğrultudur.

Kendisinin de dahil olduğu öteki iki canlı türünden ayrı olarak, insan türünün kendine has özellikleri vardır. Bitkiler ve hay-vanlarda da bir soy sürdürme olayından söz edilebilir. İnsan dışındaki canlı türleri açısından soy sürdürmede esas olan şey üremedir. Hayvan ürer, aynı şey bitkiler alemi için de geçerlidir. Ancak insan açısından bu çok daha farklıdır. İnsanın doğuşu, özü itibariyle yeni bir yaratıcının doğuşudur ya da olması istenen şey budur. O açıdan insan dışındaki hiçbir canlı türü kendine gelecek hazırlayamaz veya gelecek kaygısıyla hareket edip soyunu sürdürecek olana özgür bir gelecek bırakmaya çalışmaz. Kuşkusuz insan da hep öteki canlılar gibi soyunu sürdürmeyi esas alır. Ama bu soy sürdürme hayvanda görüldüğü gibi üremeye indirgenmiş bir soy sürdürme değildir. İnsan bunun da ötesinde bir yaratıcı yaratmayı esas alan, bu biçimde hep yaşamı güzelleştirmeyi öngören, bunun tasarımında bulunan ve bu biçimde çocuk dünyaya getiren bir yaklaşımı esas alır. Bu, insanın en güzel yanıdır. İnsanın eşrefi mahlûkat olması da zaten bu nedenledir. Yaratılmışların içinde en şereflisi olmak burada anlamını bulur. Üremeden önce bir yaratıcı yaratmak, canlı türleri içinde insan soyunun en temel özelliğidir.

Öcalan kişiliğindeki önderlik özelliklerinin çocukluk döneminden başlayarak şekillendiğini belirtmek gerekir. Onu önderlik tarzında bir çıkışa götüren şey, çevresini algılamaya ve aile ve toplum gerçeğini tanımaya başlar başlamaz takındığı sorgulayıcı tutumdur. Ona göre mevcut toplumsal zeminde hiç de arzuladığı gibi yaşamayacaktır. Çünkü yaşam alabildiğine çirkinleştirilmiştir. Kendi deyişiyle önderlik biçimindeki çıkışta en temel esin kaynağı yaşamın ihanete uğradığı ve mevcut biçimiyle yaşanmaya değmeyeceği gerçeğidir. Elbette burada Kürdistan'ın ve Kürt toplumunun köklü bir çözümlemesi yoktur. Kaldı ki, bu yaşlardaki bir çocuktan bunu beklemek akıl dışıdır. Hiç kimse ilkokul çağındaki bir çocuktan yüksek matematikte gelişme sağlamasını bekleyemez. Ancak içine girdiği bu yaşama tepkili yaklaşımın kaynağını Kürt halkının kimliksizliğinden, köle bile denilemeyecek bir yaşama mahkûm edilmesinden ve Kürdistan'ın tanınmaz durumundan aldığı kesindir. Bunun oldukça yerinde bir tepki olduğu ve giderek kendisini ülkenin ve halkın durumunu anlamaya götürdüğü açıktır.

Önder APO'nun gözlerini dünyaya açtığı dönemin Kürdistan'ın koşullarına bakıldığında, bu ülkede insana yaraşır tarzda bir soy sürdürmenin bütün koşullarından yoksun olunduğu görülür. Dile getirilmesi belki yadırganabilir, ama Kürt insanı o koşullarda egemen sistem eliyle adeta bir bitkiye veya hayvana indirgenmiştir. Kürt halkının insanca bir yaşamı idame ettirmesini sağlayan bütün ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel imkânlar ve zeminler ortadan kaldırılmıştır. Oysa soy sürdürme esas itibariyle bu tür koşulların varlığını gerektirir; soy sürdürmek bunun için

yeterli imkânların oluşmasına bağlıdır. Bunlar olmadan insana yaraşır bir soy sürdürme olayı mümkün değildir. Bunların dışlanmasıyla Kürt insanına bırakılan yegâne soy sürdürme alanı yalnızca cinsel alan olmuştur. Kürt'e bırakılan yegâne soy sürdürme biçimi budur. Yani basit cinselliğe indirgenmiş ve bu biçimde Kürt'ün soyunu sürdürmesini öngören bir zemin ortaya çıkarılmıştır. Kürt'ün ülkesi yoktur, Kürt'ün kendi örgütlülüğü yoktur, Kürt'ün kültürü ve dili yoktur, Kürt'ün doğru dürüst bir ekonomik yaşamı bile yoktur. Tüm bunlar göz önüne getirildiğinde, ülkesi, dili ve kültürü olmayan, kendisi olmaktan çıkarılmış bir topluluğun soyunu sürdürmesi, gerçekten de onun bir hayvana veya bir bitkiye indirgenerek bir üreme unsuru durumuna düşürülmesi anlamına gelir. Zaten hayvanlaşmanın eşiğine getirilmek denen şey de budur. Kürt'ün bu duruma düşürülmesi kendisinin olduğu kadar insanlığın da büyük utancıdır.

Kendisine bırakılan yegâne alan olan cinsel alana dayanarak soyunu sürdürmeye rıza göstermek, kim ne derse desin, özünde hayvanlaşmaya onay vermektir. Bu açıdan da Önderliğin gözünü dünyaya açtığı dönemde ülkemizin koşulları oldukça ürkütücüdür. Biz Önderlik gerçeğini ve onun temsili olarak Abdullah Öcalan kişiliğini anlamaya çalışırken, Onun bir önder olarak gelişiminin başlangıcını esas olarak burada buluyoruz. Öcalan kişiliği ülkenin içinde bulunduğu bu insanlık dışı koşullara ve deyim yerindeyse bu pis bataklıktaki insansız yaşama karşı itirazın adıdır; buna karşı sesini yükseltmenin, bunu asla kabul etmemenin adıdır; bunun düşüncesi ve eylemidir. Bu da Onun kendisini PKK biçiminde somutlaştırmasının, PKK biçiminde kendisini bir örgütlülüğe kavuşturmasının çok öncesinde yükselttiği bir itiraz anlamına gelir.

İnsan aslında daha çocuk yaşlarda çevresini, içinde yaşadığı toplumu ve aileyi anlamaya çalışır, onları sorgulama tutumu içine girer. Bu temelde bu gerçeklerle tanışarak yaşama karşı tutumunu belirler ya da onlarla birlikte yaşamla ilişkiye girer. Bir yönüyle kendi özünün farkına varır. Bunun belki de her çocuğa has bir durum olduğu söylenebilir. Elbette bu tanıma ve tanışma çok ileri bir düzeyde değildir. Bir kez daha vurgulamak gerekirse, Önderliğimizin daha yedi yaşında itibaren, henüz aile ile bile doğru dürüst tanışmadan ve toplumu tanımadan edindiği bir anlayış, gözlemleriyle vardığı bir sonuç, yaşamın ihanete uğradığı ve mevcut haliyle yaşanmaya değmeyeceği biçimdeki bir anlayıştır. Kür-distan'da ihanet kol gezmektedir, bu ülkede yaşam ihanete uğramıştır. Bu çok somuttur ve verili yaşam gerçeğinden yola çıkarak kendisine sunulan yaşamı yaşamak asla mümkün değildir. Bu açıdan bakıldığında, Öcalan kişiliğini daha sonra önderlik tarzında bir çıkış haline getirecek olan, onu Kürdistan gerçekliğinde doğan ama evrenselleşen bir önderlik konumuna yükselten şey başlangıçtaki bu basit çıkıştır. Yani yaşamın ihanete uğradığı ve mevcut haliyle yaşanmaya değmeyeceği anlayışıdır. Bu anlayış Önderliği gerçek anlamda büyüten, onu aslında özgür yaşamın kıblesi yapan en temel gerçekliktir.

Önder APO sömürge bile olamayan Kürdistan koşullarında doğmuştur. Bu dehşet verici koşullarda doğuş, deyim yerindeyse bir çocuğun hiç de yaşamaya hazır olmadığı bir dünyaya fırlatılıp atılması demektir. Bu açıdan da bir çocuğa yapılabilecek en temel kötülük budur denilebilir. Önderliğin daha çocuk yaşlardayken Ortadoğu toplumlarında çokça önemsenen ve insanın en mutlu anları olarak değerlendirilen gelinlik-güveylik anlarını daha sonraki süreçlerde büyük günahların başlangıcı olarak değerlendirmesi de bundandır. Gerçekten de böylesi bir dünyaya çocuk doğurmak günahların en büyüğüdür, düşünülebilecek kötülüklerin en acımasızıdır. Ne var ki, doğmak insanın elinde değildir. Dünyaya gelişte çocuğa tercih hakkı bırakılmaz. O açıdan doğal doğuş dediğimiz olay, aslında doğacak olanın elinde olmayan, tercihini kendisinin yapmadığı bir olaydır. Bu gerçek elbette Önder APO için de geçerlidir. Fakat hemen hemen tüm çocuklar yaşamaya hazır olmadıkları, yaşamın ihanete uğradığını fark ettikleri, bu yaşamın yaşanmaya değmez ol-

duğunu anladıkları halde, yine de verili yaşamı yaşamaya mecbur olduklarını hisseder ve bu yaşamın içine girerler. Ama Önder APO'da görülen şey bunun tam tersidir. Önder APO'da gördüğümüz şey, bu yaşama bulaşmanın kesinlikle kabul görmeyeceği ve böylesi bir yaşamın yaşanmayacağı gerçeğidir. O asla herkesin yaşadığı gibi yaşamayacaktır! Bu en temel bir Önderlik ilkesidir ve yedi ya-şında itibaren çocuk Öcalan'ın temel duruşu, onun topluma, aile-ye, ortama ve sisteme karşı duruşu budur.

Aslında bu belki de her çocuğun başlangıçta farkına vardığı bir durumdur. Hiç kuşku yok ki, Önderlik kişiliğinin gaipten sesler duyduğu, her şeyi herkesten çok değişik hissettiği, Önderlik kişiliğinin adeta insanüstü bir varlık olduğu şeklindeki tüm algılamalar aslında sahteliğin ta kendisidir. Bu durum önder kişilikleri anlamaya yanaşmama, onları anlayıp uygulama ve pratikleştirme gücünü kendinde bulamamanın dışavurumudur; kendi çaresizliğinin itirafı ve çözümsüzlüğünde ısrar etmektir. Oysa Önder APO'da görüldüğü üzere, insanı büyük çıkışa götüren şey, yaşamın mevcut halini doğru anlamak ve ona karşı tavır belirlemektir. Her çocuk bir bakıma bunu görebilir. Örneğin hepimiz verili yaşamın hali pür melalini görüyoruz. Bu dünyaya hepimizin bir itirazı var, verili sisteme hepimizin bir itirazı var. Fakat bizim itirazımızda ısrar yoktur. İtiraz sadece itiraz olarak kalıyor. İtirazı itiraza konu olan şeyin reddine dönüştürme, buradan yola çıkıp onun alternatifini oluşturma biçiminde bir çaba olmadıktan sonra, böyle bir itirazın da hiçbir anlamı olmayacaktır. Suça bulaşmak da işte buradan başlar; mevcut yaşamın suçuna bulaşmak, onun kirine pasına bulaşmak bu biçimde başlar.

Önderler dâhi olarak değerlendirilir ve onlardaki deha esas olarak duygu kaynaklı bir dehadır. Önder APO gerçekten de bir duygu dehasıdır. Deha denildiğinde esas olarak düşünsel yan ön plana çıkarılır. Duygu ise sevgi, kin, öfke, sevinç, heyecan, tutku ve azim gibi sonuçta irade diye genelleştirilebilecek özellikleri ifade eder. Duygusal ve düşünsel deha karşılıklı olarak birbirini besler. Her iki deha arasında diyalektik bir bağ vardır. Duygular kişiyi düşünmeye yöneltir; doğru düşünce daha zengin ve çarpıcı duyguların gelişimine yol açar. Duygu yanı ağır basan bir kişilik olmadan, insanlığın özgürlük davasına önderlik etmeye götüren bir düşünsel gelişme ortaya çıkarılamaz. Kürdistan ve Kürt toplumsal gerçekliği söz konusu olduğunda bu daha fazla geçerlidir. "Yüreklerin neredeyse kuruduğu, gözlerin gerçeği en ilkel bir yaratık kadar bile olsa anlamlı görmediği, yanlış gördüğü, aynı biçimde kulakların da düşmanın istediklerini duyduğu, bütün duygu yüklü yeteneklerin de böyle çürüdüğü ve normal işlevini yerine getirmekten çok uzak olduğu bir konumda, duyguya büyük bir yer vermek kaçınılmazdır. Duygularda doğrultu, duygularda derinlik, duygularda keskinlik, duygularda çarpıcılık olmadan, böylesine bir ölü yatağında bir dirilişe yol açılamaz. Halkımızın yaşadığı toplumsal zemin bir ölüler yatağıdır."

Önderliğin PKK'nin kuruluşuyla başlayan ikinci doğuş dönemi öncesinde toplumda tanışıp konuştuğu insanlar vardır; gençlik döneminde insanlarla kurduğu ilişkiler içerisinde Kürdistan gerçekliğini belki de kendisinden daha çarpıcı biçimde izah edenler bulunmaktadır. Bunlar Kürt insanının yaşamını kurumuş bir kütüğe benzetirler. Aynı şekilde Kürdistan'daki yaşam adeta bir yük hay-

vanının yaşadığı yaşama benzer. Ancak kuru kütük yeşermeyecektir. Genel geçer inanç budur. Hayvan insanlaşmayacaktır. Gerçeği algılayış ve tavır alış biçimi budur. Yani insanların itirazı bellidir ve tanımları gerçekçidir. Ama bu tanımlar gerçeğin bir yüzünü yansıtsalar da, öteki yüzünde var olanı ortaya koymayı başaramamaktadır. Yani güncel insanın en azından biçim olarak insana benzediği ve dolayısıyla eğer bir yerde birazcık insani bir özelliği kalmışsa o insani gerçekliği arayıp bulmak ve oradan onu yakalayarak yeniden insanlığa çekmek gerektiği biçimindeki bir duruş söz konusu değildir. Fark buradadır.

Şöyle de söylenebilir: Elbette hep '70'ler öncesinin, yani 1940 ile 1970 yılları arasındaki tarihsel sürecin Kürdistan'ı açısından bakıyoruz. 1940'lardan sonra Kürdistan'da yaşam sömürgecilik bile diyemeyeceğimiz, sömürgecilik sistemini bile oldukça geride bırakan bir yabancı egemenlik altında gerçekleşen, inkâr ve imhaya dayanan bir sistemdir. Bu sistem altında gerçekleşen bir yaşam vardır. Bu da bir gerçekliktir. Kürdistan yok sayılmakta ve Kürt olgusu kültürel varlık olarak yok edilmektedir. Kürt toplumu daha öncesinde gerçekleştirilen soykırım düzeyindeki tenkil, tedip ve tehcir harekâtlarıyla bastırılmış, ezilmiş ve ardından gerçekleştirilen korkunç bir pasifikasyon politikasıyla kendisini tanıyamaz duruma getirilmiştir. Kürt toplumu, üzerinde uygulanan bu hayvana bile reva görülemeyecek sömürgecilik sistemine karşı tek bir itiraz bile geliştiremeyecek duruma düşürülmüştür. Kürt'ün dili yasaklanmıştır, kültürü talan edilmiştir, tarihi yok sayılmıştır. Kürt gerçeği kendi tarihsel köklerinden kopartılmış ve işgalle birlikte başlayan sömürgecilik tarihi Kürt'ün gerçek tarihi sayılmıştır. Yani adeta bir geçmişi yoktur. Özellikle bu süreçten başlayarak, kendi tarihini sömürgeciliğin tarihiyle başlatacak bir Kürt tipi ortaya çıkarmıştır. Bu, devşirme bir tiptir. Bu, kendi cellâdına sevdalanan bir tiptir. Önderliğin doğduğu dönemde geliştirilmek ve sisteme eklemlenmek istenen nesil, dolayısıyla yabancılaştırılarak tarihsel kökleriyle bağları olan Kürt'ün yerine ikame edilmek istenen nesil işte böyle bir nesildir. Bir devşirme nesildir, nevi şahsına münhasır bir yeniçeri kuşağıdır. Bu, kendi cellâdına sevdalanmaya sevk edilen yabancılaşma sürecine alınmış bir nesildir.

Önderlik, bu neslin her çocuğunun yaptığı gibi bu devşirme yaşamına onay vermemiş, buna hayır demiş ve ona karşı net bir çıkış sergilemiş; burada kendisine dayatılan verili yaşamı yaşamayı kesinlikle reddetmiştir. Önderliğin çıkış noktası budur. Bu son derece basit bir gerçektir. Çocuk Öcalan böyle yaşamayacak, bu korkunç ölçüde kirli somuta asla bulaşmayacaktır. Kürdistan koşulları gerçekten de mevcut haliyle adeta bir kenefe benzemektedir. Önderliğimizin deyişiyle, bu kenefte bir tek damla temiz su yoktur. Bu keneftekilerin kullandıkları su lağım suyudur. İnsanlar adeta o lağım suları içindeki bir yaşamı yaşamaktadır. Sadece bunu yaşamakla kalmamakta, böyle yaşamayı adeta bir zorunluluk saymakta, bunun da ötesinde her şeyiyle bu kenefte varlığını sürdürürken onun o kirli sularından içmekte, üstelik Önderliğin deyişiyle "Oh be, ne temiz su!" demektedir. Utanılası ve insan olanın asla içine girmeye tenezzül etmemesi gereken gerçek işte budur.

Bir bataklığı andıran verili toplum yaşamına tiksinerek bakmak, buradan yola çıkarak "Ben böyle yaşamayacağım" demek son derece önemlidir. Bataklıkta yaşayanlarla farkını bu biçimde ortaya koymak ve bunda ısrarlı olmak kolay değildir. Sözcüklerle bunu dillendirmek yetmez, aynı zamanda sözünün arkasında durmak gerekir. Zaten Önderlik gerçeğinde sözü edilen deha ilkesi de aslında böyle işler. Gerekli olan iddiasına başarı şansını kazandırmaktır. Önder APO'nun yaşamın pek de arzulanır gibi yaşamayacağına dair gözlemi, bu somut gerçeklikten yola çıkarak, bundan hareket ederek gelişir. Yani vardığı sonuçlar bu somut gerçekliğin gözleminden çıkardığı sonuçlardır ve buna karşı gelişen bir itirazın adıdır. Şöyle de söylenebilir: Mevcut Kürdistan koşulları dikkate alındığında, yaşam eğer yaşanmaya değmeyecekse, o za-

man diğerleri bunu nasıl yaşamaktadır? Bu yaşamın dışında kalan tek bir insan yoktur, kimsenin buna ciddi bir itiraz bile bulunmamaktadır. Bu anlamda yaşam eğer ihanete uğramışsa, herkes ihanete bulaşmış demektir. Herkes ihanete uğrayan yaşama evet diyorsa, o zaman herkes bu ihanetin bir parçası olmuş demektir. İhanete hayır diyen, buna bulaşmayan yegâne kişilik çocuk Öcalan'dır, Onun kişiliğidir.

Yaşam bir toplumsal zeminde gerçekleşir, aynı zamanda bir toprak parçası üzerinde vücut bulur. Yani anayurdunuz işgalci güçlerin mülkü olmuşsa, üzerinde yaşamınızı sürdüreceğiniz ana-ata topraklarınız işgal edilip elinizden alınmışsa, bununla birlikte varlığınızı sürdüreceğiniz bir toplumsallığınız bile söz konusu değilse, toplumsallığınız dağıtılmışsa, gerçekte orada yaşam bitmiş demektir. Kürdistan gerçekliğinde var olan durum budur. Kürt'ün toplumsallığı dağıtılmış, Kürdistan toprakları işgale uğramıştır. Sadece bununla da kalınmamış, beyinler ve yürekler de işgal edilmiştir. Bu açıdan bakıldığında, bütün bu kahredici olumsuzlukları derinden hissetmek önemlidir. Her yürek bunu hissetmez. İnkârcı sömürgecilik at gözlüklü ve teneke yürekli insanlar yaratır. Nasır bağlamış yürekler ise çarpık ve sapkın duygular üretir. Önder APO'nun da vurguladığı gibi, bizde bazıları çok sevdiklerini, hatta karasevdalı olduklarını iddia ederler; duygu kabarışı adına çok gözyaşı dökülür. Kürt toplumsal gerçekliğinde inatlar ve kıskançlıklar diz boyudur. En dipteki insanımız bile yaşadığı rezalete bakmaksızın böbürlenmekten geri durmaz; kendisinden üstünü yoktur. Ancak bu duyguların pis bir bataklık sularındaki çırpınışlardan öte bir değeri bulunmamaktadır. Bu açıdan belki önderlikler esas olarak düşünce dehası biçiminde değerlendirilirler. Ancak Öcalan kişiliğindeki önderliksel çıkışta, başlangıçta son derece önemli olan, kesinlikle onun duygusal deha boyutudur.

Bu açıdan bakıldığında büyük önem arz eden şey, çocukluk boyutunda da olsa, önderlik tarzı çıkıştaki yüreğin büyüklüğünü görmektir. Önderliğin yüreği büyüktür. Önder APO yüreği büyük insandır. Özellikle onu izleyenler açısından ifade edilirse, en başta esas almaları gereken şey, onun duygularındaki derinlik ve keskinlik, duygularının kazandığı doğrultu ve bu duyguların çarpıcılığıdır. Eğer bu doğruysa, o zaman kazanma da, kaybetme de burada gerçekleşir. İnsanlar başlangıçta esas olarak duy-gularında kaybederler. Baskıcı ve sömürücü sistemler öncelikle insanların duygularını çarpıtırlar. Çarpık duygularla yüklü insan ise bir bakarköre dönüşür. Zaten Önderliği büyük Önderliksel çıkışa götüren, ondaki duyguların büyüklüğünün kendisini soylu düşünceye doğru itmesi, yakaladığı soylu düşüncenin de kendisini örgütlenmeye ve eyleme kaldırmasıdır. Dolayısıyla insanı büyük düşünceye, büyük örgüte ve büyük eyleme götürmeyen duyguların beş paralık değeri yoktur.

Şu gerçeği ısrarla vurgulamak gerekir: Önderlikle bağlarımızın zayıflamasının kaynağında duygularımızdaki sakatlık vardır. Çoğu zaman sevgimiz sevgi değildir, öfkemiz öfke değildir, nefretimiz nefret değildir. 'Hayır' deyişimiz bizi sistemden kopuşa, 'evet' deyişimiz özgürlüğü fethetmeye götürmez. İşte burada sahte bir kişilik, burada yalancı bir kişilik, burada ikiyüzlü bir kişilik vardır. Bu belirlemeler bir abartı değildir. Yetersizliklerimiz üzerinde derinliğine yoğunlaştığımızda, ulaşacağımız en çarpıcı sonuç budur. Nitekim Önderliğin verili yaşama itirazı o kadar keskindir ki, aslında insansal var oluşta temel bir gerçeklik olarak toplumsallaşmanın temel gücü olan ana gerçekliğinin toplumsallaşma hakkını bile reddeder. Kuşkusuz ana çocuğuna bir şeyler vermek istemektedir; ama verebileceği bir şeyi yoktur. Örneğin verebileceği bir vatan yoktur, verebileceği bir özgür yaşam yoktur, verebileceği herhangi çarpıcı bir değer yoktur. Onun vermek istediği, Önderliğin deyişiyle bir yaşam tutamağıdır; bunu da kendisi yaşamayıp çocuğuna vermek istemektedir. Önderliğin itirazı bunadır. Ananın çocuğu hazırladığı toplumsallık yaşanmaya değmez bir toplumsallıktır ve bir kenef durumundadır.

Önderlik o kenefe girmeyecektir, Önder APO o kenefin içinde yer almayacaktır. Bu açıdan itirazı esasta bunadır. Ananın toplumsallaşma hakkının reddi, onun öngördüğü ve çocuğu hazırladığı toplumsallığın yaşanmaya değmeyeceğini ifade etmektedir.

İnsan toplumsal bir varlıktır. Bunun bir anlamı şudur: İnsan toplumsallık halinde var olur. Toplumsallık insanlığın var oluş biçimidir. Yani bir yerde toplumsallık yoksa, orada özgür birey de yoktur. Bu bakımdan Önderlik mevcut toplumsallığı reddederek kendi toplumsallığını kurmaya yönelir. Çocuk yaşta içine girdiği arkadaşlık arayışı özünde yeni bir toplumsallık arayışıdır. Ama burada unutulmaması gereken bir şey daha vardır: Önderlik belki anasının toplumsallaşma hakkını reddeder; ancak yine de yaşamasının tek şartının ananın namusu ve onurunu korumaktan geçtiğini ve bir an için bile olsa bu gerçeği unutmaması gerektiğini çok iyi bilir. Yani ananın namusunu ve onurunu koruyacaktır. Yaşamasının yegâne koşulu budur.

Toplumsallık insanlığın Var oluş biçimidir Yani bir yerde toplumsallık Yoksa, orada özgür birey de yoktu. Bu bakımdan Önderlik mevcut Toplumsallığı reddederek Kendi toplumsallığını kurmaya Yönelir. Çocuk yaşta içine girdiği Arkadaşlık arayışı özünde yeni bir Toplumsallık arayışıdır

Peki, öyleyse o zaman analığı doğru anlamak gerekir. Analık nedir? Analık sadece doğurganlık işleviyle sınırlı bir varlık de-ğildir. Ana bir kuluçka makinesi gibi görülemez. Ne yazık ki genelde devletçi uygarlık sisteminin ve özelde kapitalist modernitenin analığı içine düşürdüğü konum budur. Oysa analık toplumsal bir güçtür, analık bir sistemdir. Analık çocuğu topluma hazırlamak kadar, aynı zamanda çocuğu hazırladığı toplumun da ana eksenidir, onun kurucu ve yönetici gücüdür. Ama bu her dönemde böyle midir? Kuşkusuz böyle değildir. İnsansal var oluş macerasına baktığımızda, on milyonlarca yıla yayılan bu tarihsel gelişme sürecinde ananın bu özelliğini rahatlıkla görebiliriz. Ama doğal toplumun geriletilmesiyle ana kadın şahsında düşürülen bütün bir kadındır ve onun sistemsel gücü bir bütün olarak elinden alınmıştır. Ananın toplumsallaştırma gücü elinden alınmıştır, ananın toplumsallığı elinden alınmıştır. Bu açıdan da ananın namusunu ve onurunu korumak demek, onun belirleyici güç olduğu, kendi toplumsallığını gerçekten yaşadığı ve yaşattığı bir sistemi oluşturmaktır. Bu sistem yaratılmadığı müddetçe, gerçek anlamda ananın namusunu ve onurunu korumaktan söz edilemez. Neolitik toplumsal bilimsel teknik temeller üzerinde yeniden kurulup yaşamsal kılınmadıkça, analık hakkı asla ödenmiş sayılamaz.

Kürdistan'da bayağılaşan basit namus anlayışından bu tarzda ele alınan bir namus anlayışına yükseliş, Önderliğin daha çocukluğunda sergilediği temel bir özelliği olmuştur. Önderliksel duruşun temel bir özelliği işte budur. Anasıyla ilk çatışmasından sonra Önderliğin bütün çabası kendi toplumsallığını kurmaya yöneliş biçiminde somutlaşır. Yaşamak istiyorsanız eğer, yaşam toplumun varlığını gerektirdiği için, bir toplumun sahibi veya onun bir üyesi olarak yaşamak zorundasınız. Yalnız insan yoktur. Ne kadar soyutlarsanız soyutlayın, yalnız insan bulamazsınız. Yalnız birey aşırıya vardırılmış bir soyutlamanın, bir ütopyanın ürünüdür. O açıdan da özgür yaşamak isteyen insan, özgür bir toplum yaratmak zorundadır. Bu nedenle Önderlik daha çocukluğundan itibaren kendi toplumsallığını kurma çabasına yönelir. Anayla bütün kavgası da toplumsallaşma üzerinedir. Kendi toplumsallaşmasını kendisi kurmak ister. Bunu arkadaşlarıyla yapacak ve başaracaktır.

Üveyş Ana kendi çocuğundaki arkadaş bağlılığını ve derin arkadaşlık aşkını görmüş, ancak Onun bu denli arkadaş canlısı olma-

sının kendi arkadaşları tarafından aynı ciddiyet ve duyarlılıkla karşılanmayacağını çok iyi fark etmiştir. "Sen bir ahmaksın; bunların tümü kendi çıkarlarını düşünür ve seni yarı yolda bırakırlar" der. Belki çocukluğunda bu böyledir. Ama bugün PKK biçimindeki somutlaşmada da böylesi bir durum vardır. Ne yazı ki haklı çıkan ana olmuştur. Önder APO, zorlu yaşamının en kritik anlarda aklına gelenin hep anasının bu sözleri olduğunu belirtir. "En tehlikeli ve en zorlu anlarda anamın sözlerini hatırladım" der. Korkunç bir şeydir, ancak doğrulanan ananın kehaneti olmuştur. Kendisini yarı yolda bıraktılar, arkadaş diye baktıklarının birçoğu geçici yol arkadaşları çıktılar diye Önderlik arkadaş arayışından vazgeçti mi? Hayır, vazgeçmedi. O kendi toplumsallığını yine kendi arkadaşlarıyla kuracaktı. Yani yeni bir dünya kurmanın yolu buradan geçiyordu. O özgür yaşamı yine kendi arkadaşlarıyla birlikte kuracaktı.

Avukatlarıyla yaptığı bir görüşmede var olan durumu ve arkadaşlığımızdaki zayıflığı gören Önderliğimiz, "Bana bir tek kadın veya bir tek erkek kalsın, beni izleyen ve çizgiye bağlı tek bir kadın ya da erkek olsun, yeter" dedi. Bunun içindeki acı eleştiri ve müthiş sitemi görebiliyor musunuz? Gerçekten bunun acısını yüreğinizde hissedebiliyor musunuz? Hissediyorsak, o zaman buna vereceğimiz karşılık ne olmalıdır? Şu gerçeği asla unutmamalıyız: Önderlik görmek demektir. Önderlik İmralı'da dört duvar arasındadır; dört duvarın da ötesinde, belki de bir tabutluğun içindedir; belki de çarmıhıyla birlikte bir tabuta konulmuştur. Ama orada acımasız tecrit koşullarındaki haliyle bile aslında bizim gerçekliğimizin farkındadır. Çünkü O Kürt gerçekliğini iyi tanıyor. Kürt bireyinin zayıflığını ve zaaflarını iyi biliyor. Bu anlamda Önderliğin söylediği şeyler bir gerçektir. Mevcut durumda verili yaşamın yaşanmazlığına karşı keskin bir tavır alma konusunda zayıflıklarımız vardır. "Böyle de yaşanabilir" diyenlere içimizde de rastlayabilirsiniz. Bazılarının duruşları aslında o anlama geliyor. Yaşamı ertelemeyeceğinize göre, o zaman PKK'nin istediği bir tarzda yaşamıyorsanız, başka türlü yaşıyorsunuz demektir. Eğer Önderliğin gerçek bir arkadaşı olarak yaşamıyorsanız, başka türlü yaşıyorsunuz demektir. O da PKK'ye mahsus bir yaşam değildir; sistemin dayattığı bayağı yaşamın bir versiyonudur; atmosferi kirletme tarzında soluk alıp vermeyi yaşama sanmaktır.

Bizler kimi zaaflarımız ve zayıflıklarımızla adeta sistemin yaşatmak istediği gibi yaşıyoruz; belki de potansiyel olarak sistemin dayanağı olan insan haline gelmenin maddi zeminlerini kendi içimizde barındırıyoruz. Buna karşı öyle derin bir itirazımız fazla yoktur. Önderlik gibi verili yaşamı radikal bir biçimde reddetmesini bilmiyoruz, Onun gibi reddettiğimizin alternatifini tutkuyla yaratmasını bilmiyoruz. Önderlik daha çocukken bile "Ben böyle yaşamayacağım, ben bu kirli somuta bulaşmayacağım, ben bu bataklıkta yüzmeyeceğim, ben bu kenefte gezmeyeceğim. O zaman aykırı olacağım ve bu yaşamın alternatifini yaratacağım. Bu kirli yaşam tarzına, bu sisteme karşı aykırı olacağım. Eğer alternatifini yaratırsam yaşayacağım. Alternatifini yaratamazsam, bunun imkânlarını oluşturamazsam o zaman soyut yaşamayı tercih edeceğim. Bir takva sahibi gibi, bir zikir sahibi gibi, bir derviş gibi yaşayacağım. Anlamın ve hissin gücüne dayanarak yaşayacağım" dedi. Belki sonuç olarak da, başlangıç olarak da Önderliğin ilk cümleleri böyledir. Son Savunmasında yaptığı insan tanımı da bununla örtüşmektedir: Anlamın ve hissin yaşattığı bir insan en güçlü insandır. Yoksa maddi zeminlere, şunun bunun zeminine dayanarak yaşayan insan değil; olanaklar üzerinde varlığını sürdüren insan değil. Anlamın ve hissin gücü işte budur. Anlamlı insan, vicdanlı insan, zihniyet sahibi insan, ahlaklı insan budur. Diğeri farklı bir tür zihniyet temsilcisi olarak ortaya çıkmaktadır.

Kuşkusuz sorun zihniyetin değişmemesindedir. Bu tarzda bir yaşam algılamamız yoktur. Önderliğin istediği tarzda yaşama bakıp algılama söz konusu değildir. Algılamamız, zihniyetimiz, anlayışımız farklıdır. İnsanın zihniyeti neyse yaşamı da odur. İnsan zihniyetine göre yaşar, sahip olduğu zihniyetten fark-

lı tarzda yaşayamaz. Zihniyet insanın ideolojik kimliğidir. İdeolojik kimliğiniz neyse, ona uygun bir yaşamın temsilcisi olarak ortaya çıkarsınız. Bir toplumsal sistem oluşmadan önce, onun ideolojik kimliği ortaya çıkarılmak zorundadır. Onun için ideolojik kimlik önemli bir olaydır. İdeolojik kimlik net olmadıktan sonra, ona uygun bir yaşam biçimi eğreti bir tarzda kurulsa bile, sonuçta sisteme eklemlenmekten kurtulamaz. O sistemin bir yedeği olarak, adeta can simidi tarzında bir yedeği olarak kullanılmaktan sakınamaz.

O açıdan ele alındığında, öncelikle zihniyet alanında muazzam bir değişimi yaşamak zorundayız. Bunun anlamı şöyle açımlanabilir: "Böyle yaşamayacağım" derken, aslında "Ben bu sistemi yaşamayacağım" diyorsunuz. Çünkü her yaşam bir sistem içinde gerçekleşir. Bu sistemler var, öyle değil mi? Klasik kölelik sistemini aşıyor ve feodalizme ulaşıyorsunuz, olgunlaşmış kölelik sistemi olarak feodal sistemi aşıyorsunuz, genelleşmiş ve derinleşmiş kölelik sistemi olarak kapitalist devletçi toplum sistemine geliyorsunuz; kapitalist moderniteye geçiş yapıyorsunuz. Bu sistemlerden biri diğerlerinden daha etkili olabilir; aşılan sistemin kalıntıları varlığını sürdürebilir. Ama egemen olan bir tanesidir. Günümüz dünyası kapitalizmi yaşıyor ve dolayısıyla "Ben böyle yaşamayacağım" dediğinizde, "Ben bu modern kapitalist yaşamın içine girmeyeceğim" diyorsunuz.

Zaten Önderliğimiz de daha çocukluğundan başlayarak ne aşılmakta olan feodal sistemin, ne de verili kapitalist sistemin kendi kişiliğinde vücut bulabildiğini söyledi. Yani bunlar Önderliğin kişiliğinde asla vücut bulmayacak olan sistemlerdir ve bunun da karşılığı "Ben böyle yaşamayacağım" cümlesinde ifadesini bulmaktadır. Önderlik hiçbir zaman bu sistemlerin insanı olmadı. Ve bu temelde baktığımızda, Önderlik hiçbir zaman ihanete bulaşmadı ve Kürdistan'da ihanete bulaşmamış yegâne insan olarak kaldı. Şöyle de denilebilir: İhanete bulaşmak, işte sadece Kürt'ün yabancılaşmasına bulaşmak, adeta ona onay vermek anlamında da değerlendirilemez. İhanete bulaşmama bunun çok daha ötesine götürülebilir ve götürülmelidir. İnsanlığa karşı ilk ihanetin gerçekleşmesi, insan bilincinin ilk defa tecavüze uğraması nerede başlar? İhanet ve insanlığın laneti uygarlık sisteminin oluşumuyla, hiyerarşik ve devletçi toplum sisteminin doğuşuyla birlikte başlar. İnsan bilinci ilk defa orada tecavüze uğrar. İlk defa orada yaşam ihanete uğrar. Yaşamın içine hile girer, yalan girer, aldatma girer. Çünkü devletli toplum, devletçi uygarlık sisteminin kendisi yalana dayalı sistemdir. Yalana bulaşan ihanete de bulaşmış demektir. Bu açıdan da devlet odaklı uygarlık sistemine karşı tavır, ihanete karşı insanlığın ihanete bulaştırılmasına karşı tavırdır.

Sadece Kürt gerçeği de değil, tarihsel olarak köklerinizle buluşmaya doğru bir yolculuğa çıktığınızda, bu gerçeği çok çarpıcı bir şekilde görebilirsiniz. Aslında belki de insansal oluşumun ve insani gelişimin kaynağında Kürt gerçeği var. Hem insan olarak, hem de coğrafya olarak Kürdistan gerçekliği insanlığa beşiklik ve analık yapmıştır. Uygarlığın gelişimi için gerekli bütün verileri, uygarlığın üzerinde yükseleceği zemini hazırlayan, Proto Kürtlerin damgasını vurduğu ve insanlık tarihinin en büyük devrimi olan neolitik devrim gerçekliğidir. Başlangıçta Kürt insanı bu devrimin değerlerini savunur, bunları korumak için direnişe geçer. Ama daha sonraki süreçte, daha çok da egemenlerinin uygarlık güçlerine teslim olmaları, onların bir uşağı haline gelmeleri ve onlarla bütünleşmeleri sonucunda, ihanet Kürt toplumsal gerçekliğine de bulaşır. Fakat sonraları bu ihanet öyle bir düzeye erişir ki, Kürt gerçekliğinde ihanete bulaşmamış tek bir insan bile kalmaz. Kürt adeta kendisinin ve kendi soyunun hainine dönüşür. Kürt gerçeğinde ihanet ağacı içerden kemiren kurt halini alır.

O açıdan insanlığın beşiğinde Kürt ve Kürdistan varsa, kaynak burasıysa, yaratıcı, oluşturucu, geliştirici ve koruması gereken güç de buysa, o zaman öncelikle bundan uzaklaşmak ve giderek kopmak, lanetin temsilcisi olarak ortaya çıkmaktır. Herkes bu beşiğe

ihanet edebilir; ama bu beşikte gerçekleşen değerlerin oluşturucusu, geliştiricisi ve koruyucusu olması gerekenler ona ihanet edemez. Çünkü onlar bu değerlerin gerçek sahibidirler. Diğerleri yaratılan bu hazır değerler üzerinde vücut bulur. Bunun için Kürt'ün insanlığı besleyip büyüttüğünü söylemek yerindedir. Nasıl bir ana asla kendi çocuğuna ihanet etmezse, nasıl kendi yavrusuna ihaneti düşünmezse, karakterinde böyle bir şey bulunmuyorsa, Kürt'ün de bu noktada kendi değerlerine sahip çıkması gerekirdi. Ama olmadı. Kürt kendi

gerçekliğinin haini durumuna geldi. Ne yazık ki bizim halk türkülerimize, ağıtlarımıza da yansıdı. Bizim ozanlarımız, belki de bilimle hiç tanışmamış sanatçılarımız bile, yaşanan bu düşürülmüşlüğümüze bakarak, "Kürt haindir" dediler. Kavus Ağa'nın ağıtlarını dinleyin, "***Kürt haindir" diye yakınır***.

Önderlik bu korkunç gerçeği gördü ve itirazını buna karşı yaptı. Önderlik çıkışında en temel, en can alıcı nokta budur. Herkes bu gerçeği görebilir denilebilir. Yani görmenin sadece Önderliğe mahsus bir durum olmadığı söylenebilir ve bu doğrudur. Abartının işte burada olmaması, Önderliğin işte tam da bu noktada ilahlaştırılmaması gerekir. Diyelim ki herkes bu gerçeği görür. Ama gerçeği görmek başka, doğru insan arayışına çıkmak başkadır; verili durumu görmek başka, onu reddedip aşacak insanı ortaya çıkarmak başkadır. İtiraz edersiniz, ama gırtlağınıza kadar reddettiğinizin içinde olabilirsiniz. İtiraz edersiniz, ama tepeden tırnağa karşı çıktığınızın içindesinizdir; mevcut duruma bakarak ağlayıp sızlarsınız, ama çaresizliği oynar ve ağladığınızı yaşarsınız. Önderlik bunu yaşamadı. Onun farkı buradadır. Önder APO bunun gücünü yarattı. O kendi ifadesiyle belki de bulunduğu ortamın en zavallı çocuğuydu. Önderlik bu gerçeği çok net sözcüklerle ortaya koydu. "Ben parti ve partili olmak dışında aslında dünyanın en zavallı insanıyım. APO kişiliği, parti olmanın ve parti ölçülerini esas almanın dışında dünyanın en zavallı kişiliğidir. Hatta bir hiçtir. O her işte biraz olsun örgütlenmeyi başardığı ve giderek partileşmeyi sağlayabildiği için vardır. Bu aynı zamanda bir Kürt kişiliğinin aşılması, bitmişliğin ve ölümün durdurulması ve yeni yaşam umudunun yaratılmasıdır. Bunu sağlayabildiği için APO kişiliği vardır" dedi.

Demek ki Önderliğin çıkışında şöyle bir şey var: İtiraz itiraza konu olan şeyin alternatifini oluşturmaya götürür; reddetmek reddedilenin alternatifini yaratma eylemine yöneltir. Hayır diye haykırmak, evet demeyi de ortaya çıkarır. Sadece bazı hayır'larınız varsa, hayır'a karşı evetleriniz de mevcut değilse, o zaman siz ağlamaklı bir kölesiniz demektir. Ezop gibi anlaşılmaz bir dil kullanan, aslında daha yumuşatılmış bir köleliğe rıza gösterebilecek günümüzün bir Ezop'u tarzında yaşıyorsunuz. Oysa itiraz ve reddediş sizi alternatifini yaratmaya götürmek zorundadır. Alternatifi oluşturma çabası içerisinde olur ve yaratabildiğiniz ölçüde onu yaşarsınız. Yaratmazsanız soyut yaşarsınız, duygularınıza dayanarak yaşarsınız, düşünce ve anlamın gücüne dayanarak yaşarsınız. Ama yine de her şeye rağmen alternatifini yaratmak zorundasınız ve bunu da tek başınıza yapamazsınız. Alternatifini yaratmak örgütlülükle olur.

Önderliğin ilk eylemi içinde bile bir örgütlülük vardır, bir örgütlenme yaratma durumu vardır. Örgütlenmek ve örgütlü yaşamak, Önderliğin en belirgin özelliğidir. Örgütlülük ortak bir amaca bağlanmış ve ona doğru yürü-

yüşe geçen başka insanlarla birlikte yaşamasını bilebilmek, yeni yaşamın insanını ortaya çıkarabilmek, o insanı bulabilmek ve onunla bir olabilmektir. Önderlik kendi arkadaşlarıyla çocuk oyunlarını bile bir örgütlülük zeminine dönüştürür. Orada da bir örgütlülük vardır. O açıdan birinci doğuş dönemi dediğimiz dönemin, aslında belki de daha sonra PKK tarzında kendini ifade eden örgütsel çıkışın bütün temel verilerini kendi içinde taşıdığı rahatlıkla söylenebilir. Önderliksel doğuş gerçekte orada gizlidir. Onun bütün özellikleri o çocuklukta, o çocuğun duruşunda gizlidir. Bu topluma, bu dünyaya kafa tutan insandır Önder APO. Dünyaya kafa tutan, sisteme kafa tutan, uygarlığa kafa tutan bir kişiliktir. Çocuk yaştaki Abdullah Öcalan sisteme bu tarzda kafa tutan, onun sunduğu yaşamı reddeden biridir. Alternatif yaşamı oluşturmak için daha çocuk yaşta denemelere girişen, ilk toplumsallaşma denemelerini çocuk oyuncaklarıyla başlatan bir insandır.

Bütün bunlar elbette hikâye değildir, tersine yaşamın en can alıcı gerçeğidir. Bunlar Önder APO'nun gerçeğidir; o en güzel insanın, kirlere bulaşmamış insanın gerçeğidir. Abdullah Öcalan bizim ayak basılmamış, el değmemiş toprağımızdır; insanlığın peşinde koştuğu ayak basılmamış, el değmemiş topraktır. Yeni yaşam işte bu bereketli toprak üzerinde vücut bulacaktır. En güzel yaşam bu toprakta hükmünü icra edecektir. Çünkü orada kirlenmemişlik vardır. Bugün bu toprak kirlerinden arındırılıp daha da genişletilmiştir. Nitekim Önderlik örgütlülükle birlikte başlar. Yaşamak için örgütlenmek zorundasınız. Toplumsallık örgütlenmenin ta kendisidir. Toplumsallık bir örgütlülüğü ifade eder. Örgütsüzlük toplumun dağıtılmasıdır. Böyle bir dönemde bile mevcut durumda baktığınızda, Kürt'ten geriye kalan şeyin dağıtılmış ailecik objeleri olduğunu görürsünüz. Ortada toplumsallık yoktur, bunu yeniden kurmak zorundasınız. Bizim hareket olarak çıkışımızın kendisinde bu vardır. Yaşam, özellikle çözüm döneminde istediğimiz yaşam, Önderliğin çok net biçimde tanımladığı gibi, yeni toplumsallığımızın ta kendisidir. Yaşam bizim yeni toplumsallığımızdır. Biz bunu kurmaya gidiyoruz. Böyle bir örgütlülük yaratıyoruz. Başlarken de özgür insandan başlıyoruz. Bireyi özgürleştiriyor, ona zihniyet kazandırıyor, irade haline getiriyoruz. Onun duygularını keskinleştiriyor, duygularına doğrultu kazandırıyor ve kendisini yaratıcı eylemin içine sokup yeni bir toplumun temel dayanağı haline getiriyoruz.

Ama biz partililer olarak özgür bir toplumun temel yapı taşı olan özgür bireyin çok daha ötesine, çok daha ilerisine geçiyoruz. Aslında şu söylenebilir: Parti Önderliğinin daha sonraki ikinci doğuş döneminin en temel unsuru olarak gördüğü partileşme, bu yeni toplumsallığın çelik çekirdeğidir. Partileşme PKK fedailiğinin toplumsallığıdır, fedailerin toplumsallığıdır, fedailerin toplumsal yaşamının ta kendisidir, onun en örgütlü öncü ifadesidir. Bu tarzda bir parti algılaması yerindedir ve en doğrusudur. Diğeri kendi içerisinde gerçekten ciddi zaaflar ve zayıflıklar taşır. İkinci doğuş döneminin en temel özelliği işte budur. Şöyle diyelim: Nasıl yaşamak, nasıl bir insan olmak istiyorsunuz? Önderlikte temel soru budur. İnsan nedir? Öncelikle doğru bir insan tanımına ulaşacaksınız. İnsan tanımından yola çıktığınızda, doğru bir toplum tanımına kadar gidersiniz. Çünkü insan toplumsal bir varlıktır. O zaman doğru toplum nedir ve neredlast? Böylelikle insanı bir de toplumun içindeki bir varlık, onun organik bir parçası boyutuyla tanımlarsınız. Doğru insan tanımı doğru toplum tanımı demektir. Doğru toplum tanımı yapılmadan doğru insan tanımına ulaşılamaz. Öncelikle toplumu doğru tanımlamak gerekir.

Zaten Önderliğin yeni paradigmasında da kilit nokta veya sihirli anahtar karakterini taşıyan şey toplumun doğru tanımlanmasıdır. Önderlik toplum gerçeğini doğru tanımlamış, bu tanım kendisini insansal var oluş gerçeği olan doğal topluma götürmüştür. İnsanlığın büyük hakikati budur; insanlığın gerçekliği orada gizlidir. Öteki toplum biçimleri birer sapmadır, insanlıktan uzaklaşmadır, devletçi

sistem altında insanlığın trajik düşüşüdür. Uygarlık tarihi insanlığın yükselişi değildir, özünde insanlığın düşüşünün tarihidir. Ama ona karşı direnen bir insanlık gerçeği de vardır; komünal demokratik değerleri yaşatmak uğruna mücadele eden asıl bir insanlık gerçeği vardır. Kısaca bu etnisitedir; halklar, milliyetler, aşiretler ve kabilelerdir. Bunların hepsinin direnişi en soylu direniştir ve gerçek insanlık bunlarda vücut bulur. Diğer bir olgu peygamberlik geleneğidir. Peygamberler de sınıflı topluma karşı direnirler. Bunların eyleminin özü devletçi uygarlığa karşı direniştir. Bunlar da takip etmemiz, izlememiz gereken soylu gerçekliklerdir. Bizim izlediğimiz gerçeklik uygarlığın gerçekliği değildir. Biz ondan kopuşla kendi sistemimizi kurmaya girişiyoruz. Yeni bir toplumun kuruluşunda başlangıç noktamız budur. Uygarlıktan kopmadıkça, insanlığın gerçekle buluşma yürüyüşünü doğru rotaya sokamayız; özgürlük, eşitlik ve adalet uğruna başlattığımız yürüyüşü doğru rotada ilerletemeyiz. O açıdan doğru insan tanımını yapmak çok önemlidir.

Kendini bilmek ya da kendi olmak, insan nedir sorusunu doğru yanıtlamaktan geçer. İnsan nedir sorusuna cevap ararken, Önderliğin yaptığı belirlemeler son derece çarpıcıdır. Eğer ilkel denilen insandan uzaklaşma varsa, ondan büyük ölçüde kopuş gerçekleşmiş ve o insandan çok daha farklı bir insan ortaya çıkmışsa, günümüz insanıyla karşılaştırılıp kim daha fazla insandır diye bir soru sorulduğu zaman vereceğimiz cevap bellidir: Elbette 'ilkel' insan daha insan olan insandır. Diğeri insanlıktan çıkmıştır. Kaldı ki bu belirlemeler yeni paradigmayla da bağlantılı değildir. Daha '97'de yayınlanmış bir değerlendirmesinde, Önderlik, "Bütünüyle güncel olmak, bana göre önemli oranda insan olmaktan vazgeçmektir" dedi. Bütünüyle güncel olmak ve özellikle kapitalizmin sınırları içine hareket etmek, kesinlikle insan olmaktan vazgeçmektir. Uygarlığın sınırları içinde hareket etmek, insan olmaktan vazgeçmektir. Şüphesiz bu çok önemli ilkesel bir yaklaşımdır. "Kendini bugüne kaptırmak, büyük insanlık kökeninden ayrılmak demektir. Hatta çağlar ve her çağın şu aşaması biçiminde tarihi böyle bölümlere ayırmak, sanki ilkel başlangıç dönemi çok kötüymüş de ondan kurtuluyormuşuz gibi bir felsefi yaklaşım son derece tehlikelidir. Bir bitkiye bile baktığımızda taze bir fidan herhalde çürümüş bir ağaçtan daha değerlidir ve yaşam vaat eder. Ne malum ki bugünkü uygarlık tamamen çürümüş, güçten düşmüş, meyve verme yeteneği olmayan bir ağaç olmasın?"

Önderlik bunları söyledikten sonra, kendisinin itirazının hep bu uygarlık değerlendirmelerine olduğunu belirtir. Bu değer-lendirmeler yeni paradigmadan çok daha önce yapılmıştır. '97'de yaptığı bir değerlendirmedir. Önder APO, "Bu anlamda uygarlık değerlendirmelerine şiddetli bir eleştirimiz vardır. Çünkü hepsi de insanlığın başlangıcına bir saygısızlıktır, hatta onu inkâr etme yanı çok ağır basıyor. Her uygarlık kendini mükemmel sayıyor. Her sonuç bir başlangıcı görmezlikten geliyor. Biraz daha somut söylersek, insan bir tür olarak ortadan kalkıncaya kadar büyük oranda başladığı gibi olacaktır. Oluşum süreci onun bütün geleceğini belirleyecektir. Ağırlıklı olarak başlangıç özellikleri neler ise, sona öyle gidecektir. Eğer başka bir tür insandan çıktıysa, o artık insan olamaz. Eğer bugünkü insan ilkel insandan çok farklı ise, bana göre daha insan ilkel insandır. İnsandan çıkan ise bugünkü insandır" der. Bunlar çok nettir.

Yeni paradigma Minerva'nın Zeus'un alnından fırlayıp çıkması gibi, Önderliğin kafasının içinde birdenbire fırlayıp çıkmadı. Bunun büyük insanlık arayışına dayalı bir maddi zemini vardır ve muazzam bir birikime dayanmaktadır. Yeni paradigma Önderliğin arayış eyleminin sağladığı birikimin bir sonucu oldu. Önderlik geçmişte şunu açıkça ifade ediyordu: "İlkellikten kopmamaya çalışıyorum. Birçok yanımla ilkel kalmayı bilerek tercih ediyorum." O zaman son bir cümleyi daha söylüyordu: "İlk insana ilkel demekten kurtulmadıkça, doğru bir insan tanımına ulaşılamaz." İnsansal var oluş sürecinde o kendisini

şekillendiren insan gerçekliği gerçek insandır. Onun oluşum özellikleri kendisini belirler. Başlangıcı onu belirler, tür olarak öyle şekillenir. Daha sonra ondan çıkar ve kendisinden farklı bir tür çıkıp gelişirse artık o kendisi değildir. O açıdan başlangıç her zaman önemlidir. Demek ki insanlık başlangıçtan itibaren toplum halinde yaşadı. Bu nedenle toplumsal gerçeklikten kaçamıyorsunuz. Önder APO' nun belirttiği gibi, toplumsal gerçeklikten kaçmak zannedildiğinden daha zordur.

Çevrenizi ve içinde yaşadığınız toplumsal koşulları biraz olsun tanımaya başlar başlamaz "Ben böyle yaşamayacağım" diyorsunuz. O zaman verili yaşamı bu kadar derinliğine anlamak isteyen bir insan, bunun tersini de arar. Peki, o zaman gerçek yaşam nerededir? Ya da doğru olmadan yaşam olmaz ise, o zaman doğru nerededir? Arayış zaten budur, yani arayış bu doğruya ulaşmanın arayışıdır. Doğruları bulacak, doğrularla birlikte yaşayacaksınız. Alternatif yaşamı yaratmak denilen eylem de işte budur. Bunu başlangıçta bulamazsınız. Bu açıdan da başlangıçta soyut yaşamak zorundasınız. Bu anlamda başlangıçta gerçekten de verili yaşama bulaşmadan, gerektiğinde pek çok yönünüzle ilkel yaşamayı tercih etmek durumundasınız. Aranan doğru, özgür yaşamdır. ***"Aşk hakikattir, hakikat özgür yaşamdır."*** Yaşamı özgür kılan her şey doğrudur. O zaman gerçekten özgür yaşam nerededir? Soru budur. Önderlik bütün arayışını bu minval üzeri yürütüyor.

Önderlik şunun çok iyi farkındadır: Yaşam ancak özgür bir toplumsal zeminde mümkün olabilir. O zaman kendisinin mevcut köleliğin hücrelerine dek sindiği topluma itirazı olacaktır. Çünkü çözülen bu toplumda yaşam ihanete uğramıştır. Birincisi, bu toplum değişmek zorundadır. İkincisi, yaşam ancak bir toprak parçası üzerinde mümkün olabilir. O zaman özgür yaşam için yürüyüş, Kürdistan'ın fethine doğru olacaktır. Yani Önderliğin bütün yürüyüşü başından itibaren özgür bir Kürdistan'a ve özgür bir topluma doğrudur. Harekete geçiş noktası budur, başlangıç noktası burasıdır. Bu topraklar, buradaki insan, Kürt toplumu özgür olmak zorundadır. Bu anlamda Önderliğimiz için en yüce değer, kişinin ne kadar toprağına göre olduğu ve özgürlük anlamında halkına ne verebildiğiyle ölçülmektedir.

Ancak verili durum bunun tam tersini göstermektedir. Kürdistan'daki bu duruma müdahale edip değiştirmeye kalkışmak mucizevî olanı başarmaya çalışmaktır. Çokça güncellikten bahsediyoruz ya, güncellik mucizevî olanla çelişir. Güncel gerçeği dikkate aldığınızda, mucizevî olanı asla başaramazsınız. Başarmak için öncelikle güncel olandan kopmak durumundasınız. Mucizevî olan şey, güncel gerçekliğe batmış insanın göremediğini görmek, duyamadığını duymaktır; inanmadığına inanmak ve eyleme geçmek, onun hissedemediklerini hissedebilmektir. Önderlik gerçeği işte budur. Böyle bir çıkışla işe başladıktan sonra, Önderliğin vardığı nokta şudur: Yeni bir yaşam imkânı doğurmasa bile, köle bile denilemeyecek bir halkın yaşamına müdahale etmek ve sömürge bile denilemeyecek bir ülkede bu halkı direniş konumuna getirmek son derece onurlu bir davranıştır. Bu halkın giriştiği direniş eylemi içinde tümüyle yok olması bile verili durumdan çok daha anlamlıdır. Yani onuruyla savaşarak ölmek bile bu verili durumda yosun harcı bir yaşamın mahkûmu olmaktan çok daha değerlidir ve bunun da son derece büyük bir anlamı vardır. En kahredici ölüm biçimi köleliğe boyun eğmekle gelen ölümdür. Kürt insanının böyle öleceğine, onuruyla savaşarak ölmeyi seçmesi çok daha önemlidir ve Kürt'ü bu noktaya getirmek oldukça değerlidir.

İnsansal gelişmenin sırrı nerededir? Önder APO, kendi pratiğinden yola çıkarak, bir militanın kendisini nasıl yaratacağının ve nasıl öncü bir militan olacağının sırrını şöyle açıkladı: "Gelişmek isteyenlere hemen şunu vurgulamak gerekir ki, hayırlı bir işe başlamak için çok fazla olanağa gerek yoktur. Tarihimizin bize öğrettiği de budur. Birkaç söz ve iyi duygular birleşirse, yeter ki bu işe inanın ve onun için yaşayın, fırsat buldukça onun gelişmesine büyük ilgi gösterin, gerisi gelir…

Bu doğrular, soysuzun ve haramzadenin yaptığı gibi çok sınırlı da olsa bizi biz yapan topraklara ihanet etmemek, sömürgeciliğin ve kapitalizmin bizi çok ucuzundan haraç mezat kapmasına rıza göstermemektir. Ne kadar var denilse de, bunun dışında beş paralık bir değerim yoktu. Eğer böyle değerler yoksa kendimi değerlendiririm biçiminde bir anlayış, bizi sağlıklı bir hisse ve birkaç doğru kelimeye götürmeye yetti. Biz bu partiye böyle başladık. Bunun için ne kadar güçlü bir sosyal zemin bulunduğunu, arkamızda ne kadar güç olduğunu, ne kadar maddi imkânın var olduğunu, ne kadar savaş araç gerecine sahip olduğumuzu düşünmek bile istemedik. Çünkü bu dava önemli bir davadır. Zaten bunlar gerçeğimizde ne mümkündür, ne de başlangıçta gereklidir; olsa da başa bela getirir. Gerekli olan ki, halen öyledir doğru hislerdir, doğru düşüncelerdir ve onlarla doğru yaşamaktır. Bu tarihten çıkarılması gereken en önemli sonuç da budur."

Olanak nedir? Belki de ilkin olanak deyince neyin ifade edilmek istendiğine bakmak gerekir. Olanak, iş yapmak isteyen insanın hazır biçimiyle sahip olduğu her türden maddi veridir. Kitle temeli bir olanaktır, kadro birikimi bir olanaktır, dostlar ve müttefiklerin varlığı bir olanaktır, para ve her cinsten askeri araç gereç ve donanım bir olanaktır, hareketin üzerinde yükseldiği toplumsal zeminin sağlamlığı bir olanaktır. Bir halkın varlık-yokluk davası söz konusu olduğunda, burada ifade edilen unsurlar kapsamında ne kadar olanağa sahip olduğunuzu sorarsanız, daha işin başında teslimiyet bayrağını çekmeye ve davayı yarı yolda bırakmaya hazırsınız demektir. Olanak işin artı tarafıdır. Peki, ya sıfır gibi nötr bir noktadan bile değil, tamamen eksilerden hareket ediyorsanız ne olacak? Davanızdan vazgeçmeyi mi seçeceksiniz? Apocu Hareket işe başlarken ne kadar olanaklarımız var sorusunu kendisine yöneltseydi, ileriye doğru tek bir adım atma gücünü bile bulamayacaktı. Bunun nedeni, olanak adına ortada hiçbir şeyin olmamasıydı. Dikkatiniz olanaklara yöneldiğinde aradığınızı göremiyorsanız, o zaman işe girişmekten vazgeçme hakkını da kendinize tanıyorsunuz demektir. Tehlikenin büyüklüğü de buradadır. Bir devrimci için en büyük olanak kendisidir. Onun için en büyük teknik adımları, en büyük silahı dilidir. Bunlara yüklenerek istediği sonucu alabilir.

Eskiye göre sınırlanmış da olsa, bugün bile saflarımızda hala olanaksızlıklardan şikâyet edenlere rastlamak mümkündür. Önderliğimizin de belirttiği gibi, bunlar bu sızlanışlarıyla PKK gerçekliğini anlamadıklarını ortaya koyuyorlar. Bu tür bir yaklaşımda ısrar edenler aslında kendi zavallı kişiliklerini yaşatmak için devrimci saflara gelenlerdir. Bunların gerçekte yaşamdan bir şey anladıkları da yoktur. Bu tiplerin yaşam diye sarıldıkları şey, bir gün için bile olsa çingene paşalığına özgü bir konumu yakalamaktır. En alttakilerin tortusu olan bu kişilikte bireycilik kendisini bu biçimde gösterir. Yeter ki bir gün istediği gibi yaşasın, ardından kıyamet de kopsa umurunda değildir. Önder APO bu tiplere müthiş bir öfke duydu. Bunların her şeyin başına bela kişilikler olduğunu belirtti. "Bunların ne yerin altında ne yerin üstünde yerleri vardır. Bunları atacak bir yer bulamamanın öfkesi de sürekli vardır" dedi. Devrimcilik büyük bir iddia işidir. Büyük işler başarma iddiasını taşıyan bir devrimci, bunun tarzını da mutlaka yakalar. Tarzdaki başarısızlık ve yenilgiye açıklığın kaynağında iddia zayıflığı veya iddiasızlık bulunmaktadır. Özellikle başarı için uygun ortam ve koşulların fazlasıyla bulunduğu günümüzde olanaksızlıklardan şikâyet etmek, Önderlik ve PKK gerçeğinin kıyısından bile geçmemek demektir. Bu tutumlarında ısrar edenleri düşmanın yaratımı olan objektif ajanlar olarak tanımlamak yerindedir. Bunlar düşüş ve yenilginin tarihini partimize dayatan ve başkalarını zaferin mümkün olmadığına inandırmaya çalışan zavallılardır.

Günümüzde birçok alandaki pratikler içinde dile getirilen şikâyetlere bakalım: Örneğin birileri partinin kendilerine yeterli kadro göndermediğini, gönderdiği kadroların ise yetersiz olduğunu, böylesi kadrolarla arzu edilen sonuca ulaşılamayacağını belirtiyorlar.

Bunlara göre parti her şeyi kendilerine hazır verecek, onlar da bu hazır malzeme üzerine kurulup bir şeyler yapmaya çalışacaklar. Üstelik bu beklentiler içinde olanlar Önderliğe en bağlı insanlar olduklarını iddia edebiliyorlar. Peki, Önder APO, "İçinde şekillendiği toplumsal yapı ne denli tahrip edilmiş olursa olsun, insana güvenmek esastır" demedi mi? Önderliğe gerçek bağlılık bu belirlemenin gereklerine göre davranmak değil midir? Diyelim ki, partinin görevlendirdiği kadronun gerçekten yetersizlikleri vardır. O zaman bu kadrolarla uğraşmak, kendilerini eğiterek yetersizliklerini aştırmak ve üstlendikleri görevleri başaracak düzeye çıkarmak gerekmez mi? Üst düzeyde sorumluluk almış olanların böylesi temel bir görevi yok mudur? Devrimcilik öncelikle bir hizmet gerçeğiyse, eksiklikleri olan kadroya nasıl hizmet ediliyor veya hizmet ediliyor mu? Belli ki burada hizmet etme değil, efendilik yapma vardır. Bunların istedikleri şey kadrolar değil, emeğinden yararlanacakları kölelerdir.

Önder APO, "Olanaklar insanın kendisidir, iyi duygularıdır ve bazı doğru düşünceleridir. Bundan daha fazlasını ne ihtiyaç görüyor ne de bekliyorduk. Kendim için de en büyük olanak kendimdim; en büyük silahım sözüm, en büyük tekniğim de adımlarımdı. Gittiğim her yerde bunları birleştirip adeta başarıya kadar yürütüyordum" dedi. Önderlik gerçeği işte budur. Önderlik gerçeğine katılan biri özellikle onun bu belirlemelerinde ifadesini bulan gerçekliğe katılmak durumundadır. PKK gerçeğinde insanla ilgilenmek esastır. İnsanla ilgilenmek insanı devletçi sistemin eseri olan kirlerden temizlemek, kendisini sağlam bir bakış açısıyla donatmak, körelmiş yeteneklerini açığa çıkarıp keskinleştirmek, başarı ve zafer tarzıyla donatmak, bu temelde halkın özgürlük davasının öncü bir militanı haline getirmek demektir. Kendisini en büyük olanak olarak ele alan birinin yapacağı şey kesinlikle budur. Başkaları için olan, kendisini başkalarına adayan biri kesinlikle böyle davranır. Onun için devletçi egemenlik sistemiyle en keskin ve sonuç alıcı mücadele insan kazanmaktır. Çünkü ancak kazanılmış insanla sisteme karşı mücadele edebilirsiniz. Zayıf insan, yenilgili ruh haliyle yaşayan insan, devenin hendeği geçememesi gibi başarılı adımlara güç getiremeyen insan gerçekte sistemin etki alanının dışına çıkamamış insandır. Dolayısıyla küsüp baba ocağını terk etmiş birini andıran bu insan tipiyle bir yere varılamaz.

Önder APO, daha ilk günden başlayarak, insanla ilgilenmeyi çalışmalarının merkezine koydu. Onun çabalarının abartısız yüzde doksanını insan eğitmek oluşturdu. Bu mücadeleye iç düşmanla mücadele adını verdi. Bireyde kendisini yaşatan her türlü zaafı, zayıflığı, eksiklik ve yetersizliği iç düşman olarak değerlendirdi. Bu temelde bireyi ele alıp çözümlerken gerçekte toplumu çözümledi. Onun an ile ilgili gibi görünen her bir çözümlemesi aslında tarihin çözümlenmesi oldu. Bu çerçevede parti ortamını herkese açık tuttu. Bir hastanenin kapısı bile her hastaya açık değilken, parti kapısını her gelene açık bıraktı. Çünkü Hazreti İsa'nın dediği gibi, sağlam insanların değil, hastaların doktora ihtiyacı vardı. Bu anlamda PKK gerçeği bir toplumsal doktorluk gerçeği oldu. Böyle olunca, parti ortamı toplumun bir maketine benzedi. Maketi çözümlendiğinde toplum da çözümlenmiş olacaktı. Örnek olsun, 20. yüzyılın en büyük devrimini gerçekleştiren Lenin'in partisi bu konuda daha farklı bir yol izledi; işçi sınıfı kökenliler dışında kalanların parti üyesi olmalarına fazla fırsat tanımadı. Bunun için de PKK'de işleyen Lenin'in ilkesinden çok, yukarıda sözünü ettiğimiz Hazreti İsa'nın ilkesi oldu: Sağlam adamlardan çok hastalarla ilgilenmek! PKK'nin peygamberlik geleneğinin güncelleşmiş ve çağa uyarlanmış hali olduğu bir yönüyle belki de bu biçimde ifadesini buluyor.

İnsan gerçeği yeniden biçimlendirilebilir bir gerçekliktir. Bu tür bir esnekliğe sahip olması özünde olumlu bir özelliktir ve insanın özgürlükçü karakterinin güçlü olmasına denk düşer. İnsan eğitilerek yeniden biçimlendirilir. İlginçtir, Türkçede 'eğitim' sözcüğü 'eğmek' fiilinden türetilmiştir. Dolayısıyla insana boyun

eğdirmek ve böylece sisteme itaat eden uysal köleler yetiştirmek Türkiye'deki resmi eğitim sisteminin özünü teşkil eder. Zaten bir bütün olarak devletçi eğitim sisteminin özü budur. Buna karşılık Önder APO'da insan eğitmek, öncelikle onu boyun eğmekten çekip çıkarmayı öngörür. PKK'deki eğitimin esas amacı keskin özgür irade sahibi insanı ortaya çıkarmaktır. İradeli insan en karmaşık sorunlar karşısında bile çözüm gücü olabilen, yenilgiyi kendi ruhuna yedirmeyen, tek başına kaldığında bile kolektif iradenin temsilcisi olmayı başaran, bulunduğu yerde partiyi aratmayan, bu anlamda halka muazzam bir güven veren insandır. Halkın kendi davasının başarısına olan inancı aslında böylesi militanlara duyduğu büyük güvende somutlaşır. Önder APO'nun eğitimle yaratmaya çalıştığı yoldaşlık işte böylesi bir yoldaşlıktır. Ancak özgür iradeli bir parti militanı Önderlikle tutarlı bir yoldaşlık ilişkisini kurabilir.

Önderlik bize söylediklerini burada yinelemekte yarar var: "Ben sizi sistemin istediği gibi yaşatmadım. Sistem sizi kendisinin istediği biçimde yaşatmak istiyordu. Bu alçaltıcı bir yaşamdı. Ben buna müdahale ettim ve sistemin sizi istediği tarzda yaşatmasına izin vermedim. Belki bizim istediğimiz gibi de yaşamadınız. Ama olsun, sistemin sizi istediği tarzda yaşatmasına izin vermemek de benim için büyük bir başarıdır. Sisteme bunu yaptırmadım. Dolayısıyla çoğunuz istediğiniz gibi yaşamadınız." Sormak gerekiyor: İçimizdekiler, özellikle gerilladaki kadrolar karşıt sistemi yaşayabiliyorlar mı? İstemimiz öyle olsa bile, PKK içinde karşıt sistemi hiçbir engelle karşılaşmaksızın ne kadar yaşayabiliyoruz? Belli ki hiçbirimiz böyle yaşamıyoruz. İşte bu da Önderliğin başarısıdır. Belki Önderliğin istediği tarzda yaşayamıyoruz, ama sistemin istediği gibi yaşamaktan da uzağız. Kişiyi istese de düşmana hizmet etmeyecek bir sistem içinde tutmak önemlidir. Bu da Önderliğin büyük bir başarısıdır ve bunu da görmek gerekir. Bu onurlu bir şeydir, ama bununla zafer olmaz. Bu noktadan çok daha ileriye gitmek gerekir.

Bu noktada gerçekten de Önderliğin istediği tarza gelmek, bu sistemi değiştirebilecek insanı ortaya çıkarmak ve zafer kişiliğini bu insanda gerçekleştirmek gerekmektedir. Eksik olan işte budur. Şu anda da eksik olan ve Önderliğin eleştirdiği husus yine budur. Önderliğin istediği kişilik başarı ve zafer kişiliğidir. Zafer kişiliği tarzında bir kişiliği kendisinde somutlaştıran Zilan geleneğini sürdüren tek bir kadın veya Kemal Pir gerçekliğini devam ettiren tek bir erkek olsun, onlar bile Önderlik için kendi özgürlükçü sistemini kurmada yeterlidir. Önderliğin eleştirdiği şey kadrolardaki sahte özgürlükçü duruştur. PKK zafer kişiliğini ve mücadelede yenilmezliği temsil eden bir güçtür. Önder APO yenilmezliğin temsilcisidir. Ama burada yenilgili kişilik ortamları vardır. Yenilgili kişiliklerin hâkim olduğu bir ortamda zafer kişiliği boy vermez. Önderliğin itirazları bunlaradır. Zilan zafer kişiliğidir, Kemal Pir zafer kişiliğidir. Bu kişilikler var oldukça, kim ne derse desin, kesinlikle devletçi sistem kaybetmiştir. Bunlar olduğunda yeni sistem, Önderliğin sistemi, özgürlüğü mümkün kılan sistem mutlak suretle kazanılacaktır. Bu da bir gerçektir. Önderliğin itirazı ve öfkesi bu gerçeğin görülmemesinedir, bu nihilizmedir.

Dediğim gibi bütün bunlar çok önemlidir. Ancak yine de çıkış noktasına dönmek, Önder APO'nun çocuk yaşında mevcut toplumsal yaşama katılmayı reddedişinin altını özenle çizmek gerekir. Size tek seçenek olarak sunulan verili yaşamı reddediyorsanız, alternatifini de kuracaksınız. Elbette alternatif yaşamda bir toplumsal zemin üzerinde gerçekleşir. O zaman kendi toplumunuzu yaratacak, aynı anlama gelmek üzere özgür toplumun kuruluşuna yöneleceksiniz. Özgür toplumu kurmak da özgür insanla mümkündür. O zaman girişeceğiniz özgür insanı yaratma eyleminde mutlaka sonuç alacaksınız. Özgür insan olmadan, çokça sözünü ettiğimiz özgür bireyi yaratmadan, özgür topluma ulaşılamaz. Yaşam yeni toplumsallığımızsa ve özgür yaşamın tanımı toplumsallığın doğru tanımlanmasından geçiyorsa, öncelikle özgür toplum

tanımını yaparak bu temelde yeni yaşamı yaratacaksınız. Yeni yaşamın öncü gücü kendisini Apocu çizgide yeni baştan yaratmış olan bireydir. Bu da kadrolaşmakla gerçekleşir. Toplumda özgür yaşamın temellerinin atılması bile ancak özgür bireyle mümkün olabilir. Özgür birey sağlıklı bir özgür toplumun hücresidir. Toplumda özgür birey olmadan, toplumdaki bireyi özgürleştirip irade haline getirmeden, bu bireyi kendine güven duygusuyla doldurmadan, onu "Yaşam olacaksa özgür olacak ya da hiç olmayacak" gibi derinlikli bir özgürlük anlayışıyla donatmadan, asla demokratik kuruluşa başlayamazsınız. Özgür birey işte budur; bu tarzda donanmış insandır.

Özgür birey
Sağlıklı bir özgür toplumun
hücresidir.
Toplumda özgür birey olmadan,
Toplumdaki bireyi özgürleştirip
İrade haline getirmeden, bu bireyi
Kendine güven duygusuyla
doldurmadan, onu "
Yaşam olacaksa özgür olacak
Ya da hiç olmayacak"

Ancak kadro olmak, yani PKK'lileşmek bunun çok daha ilerisindedir. Parti kadrosu Kürt halkının demokratikleşme mücadelesinin ışığıdır, toplumu böylesi bir mücadeleye sevk etmenin ikna gücüdür. İnsanı bu düzeye getirmenin ikna edici kişiliği, aydınlanmış ve kendisini güneşten bir parti haline getirmiş PKK içerisindeki insandır. O ışıktır, zifiri karanlığa hapsedilmiş gerçeği aydınlatır. O lamba tutar ve gerçeği gösterir. Başkaları ise gördükleri gerçeğe uygun davranır ve ona göre kendilerini düzenlerler. Toplumdaki insana yaklaşımımız böyledir; özgür birey olmak isteyen insan, toplumdaki insan budur. Özgür birey olmasını istediğimiz ve öyle olması için çaba harcadığımız insan toplumdaki insandır. Buna karşılık partili özgür birey olmayı da aşmış, daha da ileriye gitmiş ve kendisini fedai haline getirmiş insandır. Partili fedai kadro özgür bireyin doğurucu gücüdür. Zilan bir fedai kişiliğidir. Kemal Pir de bir fedai kişiliğidir. Bu ortamın içerisindeki insan, Zilan ve Kemal Pir gibi olmak zorundadır. Bunu yapmayan, bu noktaya gelmeyen, kölelikten şikâyet eden insan mızmız, çaresiz, çözümsüz, yitik, bitik insandır.

Önder APO ile tanışmadan önce, ulusal sorunla ilgili bir değerlendirmesinde okuduğum Lenin'in bir belirlemesini hiç unutmadım. Lenin, yaklaşık olarak "Hiç kimse köle olarak doğdu diye suçlanamaz. Ama kendi köleliğinin bilincine varan bir köle, bu köleliğe karşı mücadele edeceği yerde suskunluğa gömülüyorsa ya da o köleliğini meşru gösteren tutumlar içine giriyorsa, böyle bir köle her özgür insanda tiksinti ve nefret duyguları uyandıran aşağılık ve asalak bir hayvandır" diyordu. Tabii bu bir bakıma Önderliğimizin de tanımıdır. Kölelik kabul edilemez. Devletçi sistemin kendisi, uygarlığın kendisi köleliktir. Dolayısıyla devlet odaklı uygarlık sistemi kabul edilemez. Önderliğin sistemine girecekseniz eğer, gerçekten özgür yaşama girmek istiyorsanız, mevcut durumu sorgulamanız ve öncelikle kişiliğinizde yeni bir doğuşu gerçekleştirerek yeni yaşama giriş yapmanız gerekir. Bu yeni yaşam da öncelikle genelde devlet odaklı yaşamdan, özel olarak da kapitalist modern yaşamdan kopuşla başlar. Başlangıç noktası budur. Genelde devlet odaklı yaşamdan, yani devletçi uygarlık sisteminden kopmak, ikincisi ve daha çarpıcı olarak kapitalist modern yaşamdan kopmak, Önderlik paradigmasına girişin temel koşuludur. Bu kapıdan adım atmadan Önderlik paradigmasına girilemez. Bu açıdan uygarlıktan kopmak -Önderliğin deyişiyle- en büyük özeleştiridir. Bunlar Önderlik gerçekleridir. Bu tarzda değerlendirmeden, sorunu bu tarzda ortaya koymadan, Önderlikle bütünleşemeyiz.

Önder APO zayıf ve çaresiz insanı asla kabul etmedi; adeta bir prangayla kendi zayıflıklarına ve zaaflarına bağlanan insana değer vermedi. Ona göre, ne denli zayıf düşürülmüş olursa olsun, insan bilinçlenerek za-

yıflıklarını aşabilir ve giderek atom bombasından çok daha etkili bir güç haline gelebilirdi. Atom bombası da dahil, Sovyetler Birliği'nin sahip olduğu nükleer silahlar sosyalizmi korumaya yetmedi. Sovyetler Birliği elinde bulundurduğu nükleer bomba sayısı kadar sosyalist militana sahip olsaydı, kapitalist sisteme eklemlenme yoluna girmezdi. Burada eksik olan maddi silahların gücü değil, sosyalist insanın gücüydü. Özgürlük için öncelikle gerekli güç fiziksel değil düşünsel güçtür. Özgürlük güçle bağlantılı olduğu gibi, zayıflığın da güçsüzlükle bağlantısı vardır. Bilindiği gibi zayıflık bir köle özelliğidir. Kölelik ise insanlıktan düşüşü ifade eder. Sınıfsal gelişme özünde köleliğin gelişimidir. Sınıflı uygarlık sisteminde üst toplumun mensupları gücü simgelerken, alt toplum üyeleri güçsüzlüğün ve çaresizliğin kurbanları durumuna düşerler. Güçsüzlük özünde anlayışsızlıktan gelir. Devletçi uygarlık sisteminin zihniyetiyle yoğrulan alt toplum bireyleri en güçsüz varlıklardır. Bu anlamda en tehlikeli kölelik zihinsel ve ruhsal köleliktir.

Önder APO'nun çocukluk dönemi, önderlik biçimindeki çıkışın bütün temel belirtilerini içinde taşır. Yedi yaşından sonra, özellikle ilkokula gidişle birlikte başlayan süreç ve bütün okul süreçleri, Önderlik açısından aslında uygarlık ormanına giriştir. Arayışı kendisini uygarlık ormanına girmeye götürmüştür. Bu giriş mevcut sisteme onay verme anlamına gelmemektedir. Kaldı ki Önderliğin yaşam felsefesinin temelinde kuşku vardır. Kuşku her zaman arayışa yöneltir. Kuşku şudur: Doğru olan nedir diye bir soru sorduğunuzda, bu soruya gereken cevabı bulamadığınız müddetçe kuşkularınız devam edecektir. Yeni bir yaşam arıyorsanız, doğru olmadan yaşam olmayacağına göre, o zaman doğru nerede sorusuyla karşı karşıya gelirsiniz. Önderlik her zaman doğru olan nedir sorusuna yanıt aradı. Önderlik öyle bir kişiliktir ki, yüzeysel ve doğruluğu kuşku götürür gerçeklerle de uzun süre yaşayamaz. Diyelim ki doğru, kapitalist gerçekliği reddetmek ve sosyalizme yönelmektir diyorsunuz. Kapitalist gerçeklikten kopuyor ve sosyalizmle tanışıyorsunuz. Doğru sosyalizmin içindedir diyorsunuz. Ama burada bile kuşkularınız devam ediyor. Burada bile yüzeysellikten uzaklaşıp gerekli derinliği yakalayarak verili doğruyu sorgulamak ve gerçeği bütün özellikleriyle anlamak durumundasınız. Önderliğin arayışı bu çerçevede devam ediyor.

Önderliğin uygarlık ortamı içerisinde ortaokul ve lise dönemlerini düşünelim. Görünürde hep sistemin içindedir, adeta sistemin midesindedir; sistem kendisini eritip öğütmeye çalışıyor. Ama eritemiyor, sistem Önderlik kişiliğinde vücut bulamıyor, kendisini Önderlikte somutlaştıramıyor. Dolayısıyla kusmak zorunda kalıyor. Ama Önderlik de bu süreçte kendi deyişiyle sistemin midesini delemiyor. Arayışı devam ediyor, burada verili dünyaya karşı itirazını çok daha yüksek düzeyde seslendiriyor. Bu anlamda lise sıralarındayken yazdığı bir kompozisyon yazısının başlığı son derece ilginçtir: ***"Sen benim hiç doğmayan çocuğumsun"*** diyor. Bunun anlamı şudur: Özgür yaşam hala doğmamıştır ve arayışı devam etmek zorundadır. Bu gerilim kişiyi müthiş gerginleştirir, kendisini zorlar. Bu noktada Önderliğin nasıl bir ruhsal gerilimi yaşadığı rahatlıkla anlaşılabilir. Ruhsal gerilimin Önderliğin kendisi açısından istenmeyen bir durum değil, tersine kendisinin istediği bir koşul olduğu ortadadır.

Ruhunun gerilimini yitirenler asla büyük arayışlara yönelemezler. Gerçeği arayış yürüyüşü her zaman sancılı ve acılıdır. Bizler gerçeği ararken yalnızca kendi kişisel yazgımızla ilgilenmiyoruz, bir bütün olarak insanlığın durumuyla ilgileniyoruz. Dolayısıyla özgürlük için yola çıkışımızda evrensellik vardır. İnsanlığın yazgısıyla ilgilenen, gerçek anlamda evrensel olandır. İnsan kendi yazgısını değiştirmek isterken bile bunun insanlığın yazgısını değiştirmeye bağlı olduğunu fark eder. Önderliğin çıkışında da bu vardır. Kürdistan'ın da elbette bir özgünlüğü söz konusudur. Ama evrensellik bu özgünlüğün içinde gizlidir. Önderliğin çıkışı zaten evrenseldir. Evrensel olmak, kendi gerçeğini

insan, toplum, doğa ve evrenle birlikte ele almak ve bunlarla da ilgilenmek, bunların gerçeklerini de çözmek anlamına gelir. Zaten insansal oluşumu anlamak, bütün bu gerçekleri çözmekle eşdeğerdedir. Bunlar çözülmeden insani gerçeğe ulaşılamaz. Buna karşılık insan gerçeğini çözerek de bu gerçeklere ulaşılabilir. Bu yüzden gerçeği arayış yürüyüşü insana her zaman insana acı verir. İnsanlığa dayatılan kaderi değiştirmek üzere eyleme geçmek insana her zaman acı verir. Zaten kahramanlık ya da soyluluk da bu acıya katlanma olgusunda yatar.

Bir taşın altında kaldığı zaman, elinizden gelen acıya dayanmayı bir soyluluk belirtisi sayamazsınız. Soyluluk belirtisi, insanın, toplumun, halkımızın yazgısını değiştirmeye çalışırken karşılaştığımız zorluklardan kaynaklanan acılara dayanma gücünde somutlaşır. Kahramanlık budur, soyluluk budur. Bütün şehit yoldaşlarımızın gerçeğine bakalım: Onlar neden bizim soy damarımızdırlar? Haki'ler, Hayri'ler, Kemal'ler, Mazlum'lar, Zilan'lar, Agit'ler, Beritan'lar, Berivan'lar, Viyan'lar, Nuda'lar, Adil'ler neden soy damarımızdırlar? Çünkü onlar her türlü acıya karşı koyacak gücü kendilerinde yarattılar. Onların çektikleri acı dar anlamda kendi çıkarlarını gerçekleştirmeye çalışmaktan kaynaklanan bir acı değildi. Onlar bedensel ve ruhsal varlıklarını halklarına ve insanlığa adamış insanlardı. Onlar kendilerini insanlığın yazgısını değiştirmeye adamışlardı. Soyluluk bu yazgıyı değiştirmeye çalışırken yaşanan acılara dayanma ve direnmeyi sürdürme gücü ve kararlılığında billurlaşır. Soysuzluk ise boyun eğmekle başlar. Boyun eğen, bilerek veya bilmeyerek soysuzluğa adım atmıştır. Soysuzluk baş eğmişlikte ve bencillikte ifadesini bulur. Soysuzluk bencilliktedir, baş eğmişliktedir. Buna karşılık direniş ise soyluluk belirtisidir. İnsanlığın yazgısıyla ilgilenmek, bencilliğin tam karşıtı olanı yapmaktır. Bencillik, insanlığın durumunu hiç göz önüne getirmemektir.

İnsanlığın gerçeği arayış yürüyüşü ne kadar acılı olursa olsun, o kadar da heyecan vericidir. İnsanlığın yazgısıyla ilgilenmeyenler, bir yazarın deyişiyle insan olmanın heyecanını yaşayamazlar. İnsan olmak heyecan verici bir serüvendir, ama aynı zamanda acılara yol açan sürekli bir eylemlilik halidir. Burada acı ve heyecan iç içedir. Bu yolda hissedilen sadece acı değildir, onun heyecanı da vardır. Zaten en acı veren ortamlarda bile geri adım atmamaktan kaynaklanan bir haz duyarsınız. En acı veren koşullarda bile o hazzı mutlaka duyumsarsınız. İnsan olmanın hazzını yaşamak güzeldir. Kemal Pir'in işkence altında düşmana tek bir kelime bile söylememesi, İbrahim Kaypakkaya'nın tüm çılgınca işkencelere rağmen düşman karşısında ser verip sır vermemesi, zulme ve zorbalığa asla boyun eğmeyen bu güzel insanlarda acaba nasıl duygular yaratmıştır? İnsan olmanın hazzını yaşamak işte budur. En insanlık dışı işkenceler altında direnirken kesinlikle mutlu olduğunuzu söyleyemezsiniz, ama takındığınız direnişçi tutum nedeniyle bir haz duyarsınız. Büyük insan olmanın, düşmana boyun eğmemenin, bencil davranmamanın hazzını duyarsınız. Buna karşılık acılar karşısında bencil davranıp kendinizi kurtarmaya çalışmanız da mümkündür. Bu durumda arkadaşlarınızı ele verir, kendilerini düşmana satarsınız. Bencil davranır da "Ben neden öleyim ki? Diğerini de yakalasınlar, hayatımı kurtarayım" derseniz, o zaman insanlıktan çıkmış olursunuz. Ama o büyük devrimciler bencil davranmadılar. Onlar hayatlarını ortaya koydular ki, diğerlerinin hayatları kurtulsun, başkalarının hayatları özgürleşsin, toplumun hayatı özgürleşsin. Bunun için kendi hayatlarını başkaları için feda ettiler ve bunu yaparken pişmanlık duymadılar. Onlar insan olmanın o büyük heyecanını, o görkemli hazzını herkesten daha fazla yaşadılar.

İşte Önderlik gerçeği budur. Önderlik gerçeği böyle bir onuru ve gururu yaşamanın temsilidir. Bunlar yaşamın gerçeğidir, bunlar Apo cu gerçekliktir, bunlar Önder APO rehberliğinde başlayan insan olma serüveninde yaşananların çok sınırlı bir özetidir. Bunların hepsi Apocu devrimci gerçekliğin içinde vardır. Apocu gerçekliğin içine girmek, zaten

insan olmanın heyecanını tatmaktır. Apocu Hareketin içine gerçekten giren ve onunla bütünleşen insan, insan olmanın hazzını en derin bir biçimde yaşadığını mutlaka hissedecektir. Çünkü burası bir heyecan ve coşku yeridir. Burada yılgın insanın, çözümsüz insanın, ağlamaklı insanın yeri yoktur. Burada umutsuzluğa ve inançsızlığa yer yoktur, burada sorumsuzluğa yer yoktur. Bir yazarın dediği gibi, "Sorumluluk bir bilinç işi olduğu kadar bir gönül işidir. Her sorumlu, her gerçek sorumlu sorumluluğunu sevinç içinde gerçek-leştirir. Sorumluluk sevinç içinde yaşamaktır… Her sorumluluk, geleceğe açılan bir yönelim olmakla bir umudun ışığında heyecanlarla kendini gerçekleştirir. Sorumlu olmak umutlu olmaktır. Umut özgürlüğün zorunlu var oluş koşuludur."

Önderlik gerçekleşmesinin oldukça dikkat celbeden bazı özellikleri vardır. Soyluluk arz eden bütün eylemlilikler ve o eylemlerin sahibi olan kişilikler hep Önderlikler etrafında gerçekleşir. Ama aynı zamanda cücelikler de Onun etrafında gelişim gösterir. Öfkeler kadar sevgiler de Ona yönelir. Büyük dostluklar da, büyük düşmanlıklar da Ona yönelir. Cücelik de oraya akın eder. Bu da bir gerçektir. Bunlar Önderlik gerçekleşmesinin doğal ve kaçınılmaz sonuçlarıdır. Gerçeğin üzerine çöken karanlığı dağıtmak, herkesin gerçekliğini olduğu gibi ortaya sermek, çirkinlikleri deşifre ederken güzelliklerin önünü açmak, bir anlamda adalete uygun olarak herkesi ve her şeyi yerli yerine oturtmak Önderliğin temel işlerindendir. Bu açıdan bizim için doğru olan, cüce kalmak yerine, o soylu Önderlik gerçekleşmesinin en çarpıcı ifadesi olarak kendimizi de gerçekleştirmektir. Kendimizi Önderliğin bir yoldaşı haline getirmek ne kadar zor olursa olsun, insan olmanın heyecanının bu zorlukları aşmanın içerisinde gizli olduğunu bilerek partileşmeye adım atmaktır. Bu gerçekliğin içine girmek, bu yolda yürümektir.

Hep PKK'liler çok fedakâr insanlardır denir ya, bu tanımlamayı tam benimsediğimi söyleyemem. Fedakârlık bana hep sanki güzel bir şeyden vazgeçmekmiş gibi gelir. Bu çerçeveden baktığımda Kemal Pir fedakârlık yapmadı, Mazlum Doğan fedakârlık yapmadı diye düşünürüm. Kemal istediği gibi yaşadı, Mazlum istediği gibi yaşadı, Mazlum belki de herkesten daha iyi yaşadı. Çünkü yaşamanın en anlamlı biçimi onların yaşamının ta kendisidir. Onlar ölümleriyle yaşamın doludizgin akışına devam etmesini sağlayan kişiliklerdin. Yaşamak, an neyi emrediyorsa ona cevap olmaktır; dopdolu yaşamasını bilmektir. Yaşamak, dinin cennet olarak tarif ettiği bir mekânda, ağaçların serin gölgesi altında, durgun akan bir suyun kenarında yan gelip yatmak, yiyip içmek isterken bile elini kıpırdamamak, sadece arzu etmek ve arzu edilen her şeyin gerçekleştiğini görmek demek değildir. Bizim cennetimiz bu olamaz. Apocu cennet bir mücadele zeminidir. Cennet zulüm ve zorbalığa karşı direniş halinde olan insanların ayakları altındadır, onların ayak bastıkları yerdir.

Bunun ülke ve halk gerçekliğimizle bağını şöyle ifade edebilirim: Bir toplulukta muazzam bir kirlenme varsa, yaşam alabildiğine kirletilmiş ve ihanete uğramışsa, öncelikle gerekli olan bu kirlenmeyi ortadan kaldırmak ve ihaneti son vermektir. Meşru savunma savaşının kızgın ateşi bu kirleri ve kötülükleri yakan bir ateştir. Bu açıdan Apocu çizgide mücadele ve direniş bizi her zaman arınmaya götürür. Mazlum Doğan direnişin zirvesidir. Biz direnmek yaşamaktır diyoruz. Evet, yaşamak gerekir. Peki, nasıl bir yaşam istiyoruz? Elbette en soylu ve onurlu tarzda yaşamak istiyoruz. Temel değerlere en bağlı tarzda yaşa-

mak istiyoruz. Mazlum, Hayri, Kemal, Zilan ve bütün şehitlerimizin yaşam gerçeği işte budur. Bu tarzda yaşamak sıradan bir yaşam değildir. Ömrünü şu kadar uzatma tarzında bir yaşam değil, içine anlam katarak yaşamak önemlidir. Önemli olan budur. Şehitler gerçeğimiz esas itibariyle bu anlama gelir.

Evet, bütün bunlar da Önderlik gerçeği etrafında vücut bulur. Mazlum'un, Hayri'nin, Zilan'ın, Nuda'nın, Adil'in, kısacası Haki'den başlayan bütün şehitler gerçeğimizin Önderlik etrafında gerçekleşen bir anlam yücelmesi olduğu kesindir. Bütün soylu güzellikler Önderliğin etrafında gerçekleşir ve hepsi Önderliği kendisi için esas alır. İnsan Önderliğe bütün varlığıyla katılmalıdır. Önderliği düşüncesi ve eylemiyle, maddi ve manevi gerçekliğiyle olduğu gibi kabul etmelidir. Katılmak budur. Bunun ardından sıra Önderliği anlamaya gelir. Önderlik anlaşılmak ister. Sorgulayarak Önderliğe katılım sağlanamaz. Siz burada bir sistemi ve onun yaşamını sorgulamıyorsunuz. Ayrıca bu Önderliğe katılmanız için size bir dayatmada da bulunulmuyor. Önderlik gerçeği bir çözüm gerçekliğidir. Çözüm sorgulanmaz, yaşanır. İnsanlar çözümü sorgulamazlar, tersine çözüme katılırlar, hem de sorgulamadan katılır ve kendileri de çözüm gücü olmak isterler. Niye çözüme katılırlar? Kendileri de çözüm gücü olmak istedikleri için. Niye özgür insana katılmak isterler? Kendileri özgür bir insan olmak istedikleri için.

Bir yandan anladık deyip yine de Önderliğe katılmayanlar, katılıp da gereklerini yapmayanlar da vardır. Bu da aslında bir tür Önderliği sorgulama biçimidir, yani Önderliğin reddidir. Önderliğin bazı özellikler işinize geldiği için kabul ediyorsunuz, ama diğerlerine katılmak zor olduğu için bundan kaçıyorsunuz. Veya bazı özellikleri o an sizin gerçeğinizle çelişiyor; bu durumda uygulamamak suretiyle özünde "Ben seni reddediyorum" diyorsunuz. Uygulamamak da bir bakıma reddetmektir. Uygulamamakla sonuçta varılacak nokta budur. Öyle anlamadık, anlamıyoruz demek hiç doğru değildir. Gerçek olan aslında bizim kavra-mak istemememiz, Önderliği anlamaya çalışmamamızdır. Dediğim gibi Önderlikler anlaşılmak, kavranmak isterler. Önderlikler kendilerine katılım beklerler. Önderlik bunu çok net belirtiyor. "Eğer bana biraz saygı ve bağlılık varsa, sizin bana katılmanız gerekir, benim size değil" diyor. Önderlik kişiliği kanıtlanmış bir kişiliktir. Önderliğe katılmak ise ona bütün benliğinizle, ruhunuz, varlığınız ve düşüncenizle evet demektir. Önderliğe katılmak, Ona aşk ilan etmektir. Önderliğe bağlılık aşkın ta kendisi-dir. Çünkü Önderlik sadece birey olarak Abdullah Öcalan değildir; Onda dile bütün bir evrendir, insansal var oluştur, toplumsal gerçekliğimizdir. Önderlik evrenin dilidir, aşkın dilidir. Hepimiz buna katılıyor, bunu aşk kabul ediyoruz. Çünkü Önderlikte bunlar dile geliyor. Yalnızca kişi olarak Abdullah Öcalan'a değil, Onda dile gelen gerçeğe katılıyor ve ona aşk ilan ediyoruz.

Önderliksel gelişmede doğal doğuştan sonra gelen dönem ikinci doğuş dönemi, Önder APO'nun kendisini PKK biçiminde örgütlediği ve bu biçimde doğru temelde bir toplumsallaşmayı başarmaya giriştiği sürecin ifadesidir. Bunun önkoşulları da esasta Önder APO'nun sosyalizmle tanışmasıyla başlar. Önderliğin sosyalizmle tanışmak önemlidir. Sosyalizmin tanımı bile Önderliğin sorusuna cevap verme anlamında ciddi değer taşır. Onun bize öğrettiği sosyalizm toplumsallaşmanın bilimidir. İnsanın mücadelesinin özünde hep toplumsallaşmayı daha ileri düzeylere taşırmak olduğu göz önüne getirilirse, sosyalizmin insan kadar eski olduğu rahatlıkla görülebilir. Sosyalizm insanlık kadar eskidir. Bu nedenle Önderliğin deyişiyle "Sosyalizmden kuşku duymak, insandan ve onun toplumsal gerçekliğinden kuşku duymaktır." İnsan toplumsal bir varlıksa, toplumsallık insanlığın var oluş tar-zıysa, toplumsallaşmanın bilimi olan sosyalizmden de kuşku duyulamaz.

Fakat bu tanışma döneminde sosyalizmin kendi içerisinde birçok eksiklik ve yetersizlik vardır. Bu sosyalizmin temel hatası, devleti ve iktidarı amaçlarına varmada kullanacağı silahlar olarak benimsemesidir. Sosyalist ger-

çekleşmeye doğru gidip özgürlük, eşitlik, adalet ve paylaşım üzerinde yükselen yeni bir toplumsallaşmayı yaratmak isterken, bunun araçları olarak devleti ve iktidarı kullanmak istemesidir. Bu durum sosyalizmde kirlenmeye yol açan, aynı anlamda reel sosyalizmi sistemin bir mezhebi olmaya götüren temel nedendir. Burada amaç yeni bir toplum ve yeni bir dünya yaratma olarak konulur, bunun araçları olarak devlet ve iktidar benimsenirken, yöntem olarak da kurtuluşa kadar savaştan söz edilir. Oysa zorunlu meşru savunma hali dışında, savaş esas itibariyle bir cinayettir. Bu açıdan sosyalizmin zoru özgür toplumu doğuran bir ebe olarak tanımlayıp savaşa başvurması son derece ciddi bir eksikliği ve yetersizliği anlatır. Bu bir yerde de egemenlerin dilini konuşmayı esas aldığını gösterir. O açıdan bu kendi içerisinde zaaflar ve zayıflıkları olan bir sosyalizm türüdür.

Önderlik yeni bir toplumsallaşmanın yaratılmasına, bunu önkoşulu olarak da gerçek arkadaşlıkların birliği olan ve bu haliyle toplumsallığın çimentosu olarak değerlendirilmesi gereken bir partileşmeye yönelmiştir. Parti özünde bir arkadaş topluluğudur, dava arkadaşları birliğidir; parti bir yoldaşlar topluluğudur, ortak bir davayı gerçekleştirmek üzere bir araya gelen öncü insanların fedai topluluğudur. Önderlik buna girişmiştir. Burada altı özenle çizilmesi gereken bir husus vardır: Önderlik yeni bir toplumu kurmakta son derece samimi ve kararlıdır. Toplumun çıkarlarına, halkın özgürlüğüne sonuna kadar bağlılık vardır. Yani halklaşma esastır, toplumsallaşma esastır. Türkiye gerçeğinde diğer sol gruplar mezhepleştikleri halde, Önderlikteki bu kararlılık Kürdistan'da PKK hareketini halklaşmaya götürmüştür. Daha sonraki süreçte Önderliğin arayışlarının kendisini kesin bir çözüme götürmesine neden olan durum da budur.

Yani kendi içerisinde reel sosyalizmin bazı zaafları ve zayıflıklarını taşısa da halklaşması, bu zaaflar ve zayıflıkların etkisini en aza indirgeyen bir durum ortaya çıkarmıştır. Bu durum Kürdistan gibi bir ülkede, mezar suskunluğuna gömülmüş bir toplumu andıran Kürt toplumu içerisinde mucizevî bir gelişmeyi ortaya çıkarmış; Önderliğin kendi deyişiyle adeta üzerine dökülen betonun çatlatılması tarzında mezara gömülen insanı ayağa kaldırıp mücadele eder bir konuma yükseltmiştir. Bu gerçekten de bir mucizedir. Mucizevi karakter taşıyan bu gelişmede esas rol oynayan, halkın yaşamsal çıkarlarına sonuna kadar bağlılıktır. Önderlik gerçeğinde halka ve ülkenin davasına sonuna kadar bağlılık vardır; Kürdistan'ın özgünlüğü içerisinde evrenselliği yakalama olgusu vardır. Bunlar olmaksızın mucizevi olan gerçekleştirilemez.

Kuşkusuz bir sistemi reddedebilirsiniz. Ama bu reddettiğiniz sistemi aştığınızı göstermez. Bir sistemi aşmak demek, onu bütün özellikleriyle çözmek, sistemin bilme düzeyini yakalayıp onun ötesine geçmek demektir. Sistemi bütün gelişim süreci içerisinde yerli yerine oturtarak anlamak, dolayısıyla onun çözümsüzlüğünü ilan etmek ve bunu aşacak çözümü ortaya çıkarmak önemlidir. Mevcut sistemi çözüp aşmadan, sadece onu reddederek, ona alternatif olunan sisteme ulaşılamaz. Uluslararası komplo öncesinde de Önderliğin bu yönlü çabaları vardı elbette. Bu sistemi çözme çabası vardı. Fakat gerçek anlamda bir çözümün yaratıldığı söylenemez. Önderliğin deyişiyle hala doğru tam bulunabilmiş, kendisiyle birlikte yaşamın var olabileceği gerçek hala yakalanabilmiş değildir. Bu süreç yine gerçeğin arayışı sürecidir. 15 Şubat komplosuna gelindiğinde, bu komplonun öngününde mevcut durum, hala bir sistemin yaratılamaması ve bu anlamda gerçek bir çözümün yakalanamaması durumudur.

Önderlik Atina Savunması'nda, 15 Şubat komplosu öncesinde Avrupa'ya çıkış macerasını değerlendirirken söylediği şeyler açıktır: ***"Benim Kürt halkı için özgürlük arayışım ve bu temelde Avrupa'ya çıkışım, tam da dünya çapında bir maceraya dönüşmüştü. Ama ne yazık ki hala kendimi bile tanıyamamıştım. Özgürlük anlamında bu halka ne verebilecektim?"*** diye sorar. Yani 15 Şubat komplosunun öngününde Önderliğin bulunduğu nokta esas itibariyle budur. Doğrudur, Önderlik mev-

cut sistemi karşısına almış, bu sistemden kopmuştur. Zaten sistemin temsilcileri de bunu çok iyi bilmektedirler. Çünkü bu sistem Önderlik kişiliğinde hiçbir zaman vücut bulmamıştır. Bu açıdan da Önderliği kabul etmemektedir.

İmralı zindanı bir tabutluktur ve Önder APO adeta Hazreti İsa gibi 'Yeni Roma İmparatorluğu' ve işbirlikçileri tarafından çarmıha gerilip bu tabutluğa konulmuştur. Mevcut koşullar fiziki imha dışında her türlü zulüm ve zorbalığı içer-mektedir. Bu tabutlukta da Önder APO gerçeği arayış yürüyüşünü sürdürmüştür. Çoğumuzun yaptığı gibi olanaksızlıklardan şikâyet ederek çaresizliğe teslim olmamıştır. Bu durumda kendisi için esas aldığı ilke şudur: Beni öldürmeyen şey beni güçlendirir! Aranan şey özgürlük sorunsalının çözümüdür. Ancak bu öyle dar anlamda salt bir Kürt sorununun çözümü değildir. Bunun asla unutulmaması gerekir. Önderlik açısından Kürt sorununun çözümü insanlığın özgürlük yürüyüşünde bir araçtır; daha doğrusu Kürt devrimi bir başlangıçtır, insanlığın özgürlük yürüyüşünün umut kaynağıdır. Bu da peşi sıra bir başka gerçeği önümüze koyar: PKK'ye katılan biri kendisini tüm insanlığın özgürleşmesi davasına adamak zorundadır. Çünkü bir tane insanlık vardır. Kürtler, Türkler, öteki tüm halklar bu insanlığın parçalarıdır. Bugün insanlık kendisini primat derekesine düşüren bir sistem altında yaşamaya mahkûm edilmişken, dünya mikrop saçan pis bir kenef haline gelmişken, doğa korkunç bir şekilde tahrip edilmişken, Kürdistan'da tecrit edilmiş özgür bir ada oluşturmakla yetinmek bataklığın içerisinde kendisine küçük bir yaşam alanı açmak anlamına gelir ki, bunun kabul edilir bir yanı olamaz. Bu açıdan Önderliğin itirazı bütün bir dünyaya, bütün bir sistemedir. Başından beri bu böyledir. Onun özgünlüğünün içerisinde daha başından beri evrensellik vardır.

Evrenselliği yakalamadan sosyalizmle buluşma olmaz. Sosyalizm sadece ulusların kurtuluş davalarıyla değil, bütün insanlıkla ilgilenir. Sosyalizm elbette pratikte yaşamsallaşmasını başladığı yerde bulur. Yani insanlığın bir özgürlük yürüyüşü varsa, bunun için ilk adımların atıldığı yerde elbette sosyalizmin inşasına da girişilir. Ama tüm insanlık sosyalizmle buluşmadıkça, insanlığın gerçek kurtuluşu ve özgürlüğü de mümkün olamaz. Özgürlüğe adanmış olanlar için nihai maç esas itibariyle budur. Önder APO başından beri egemen sistemle hep çelişki halindedir. Belki hala kendi sistemini yaratamamıştır, ancak mevcut devletçi sistemi de kabul etmemektedir. Bu anlamda mevcut sistem gerçekliği karşısında özgün bir duruş sergiler. Özgünlük, koşullar ne olursa olsun, mevcut sistemin dışında kalmaktır. Bazıları, uluslararası komplo öncesinde kendi sistemini kuramadığı için, Önder APO ve PKK'nin sistem içi olduklarına inanırlar. Bu kesinlikle doğru değildir. Önder APO buna 'ruhunu satmama' adını verdi. Ruhunu asla satmamak, ne pahasına olursa olsun baskıcı ve sömürücü sistemin dışında kalmaktır.

Özellikle PKK Hareketinin devletleşmeye doğrultusunda ilerlediği ve bunun olanaklarının arttığı bir dönemde, Önderlik kendi kişiliğinde bir anlam aşınmasının başladığını söyledi. Kendi temel devrimci özünden bir şeylerin koptuğunu, bir şeylerin kendisini rahatsız ettiğini ifade etti. Kendisi belki büyümüştü, ama karşısındaki insanlar giderek cüceleşiyorlardı. Onları cüce-leştiren şey bu sistemin kendisiydi; bu devletleştiren, hiyerarşikleştiren, iktidarlaştıran sistemdi, bu egemenlik sistemiydi, bu sınıflaşma yaratan bir sistemdi. Sınıfsal zihniyet katmanlaşma yaratmaya açık bir zihniyettir, hiyerarşik temelde düşünmeye açık bir zihniyettir. Üste çıktığında efendilik taslamaya başlar, altta kaldığında ise bir kölenin davranışlarını sergiler. Önder APO, kişiliği itibariyle en çok bundan rahatsızlık duydu ve arayışlarını sürdürdü.

Devam eden bu arayışına bağlı olarak, Önder APO '96'dan itibaren esas itibariyle kadın gerçeği üzerinde yoğunlaştı. Arayışları kendisini kadın sorunu üzerinde derinleşmeye yöneltti. Çözümü en fazla burada aradı; burada büyük bir yoğunlaşma ve derinleşmeyi yaşadı. Yönelimi özü bakımından doğru ol-

masına rağmen, hala sistemi bütünlüklü olarak çözmekten uzaktı. Çünkü sistemi çözerek aşamamış, dolayısıyla kendi sistemini de yaratamamıştı. Sıkça vurguladığımız gibi sistemi reddedersiniz, ona katılmazsınız ve bu mümkündür; sistemi reddetmek, en iyimser haliyle ona katılmamaktır. Ama bu durum sistemi aştığınızı göstermez. Sistemi aşmak öncelikle o sistemi anlamayı, onu bütün özellikleriyle çözmeyi şart kılar. Çözdüğünüzde onu aşacak sistemin iskeletini de oluşturur ve temellerini atarsınız. Önder APO işte bunu yaptı.

Hâlbuki 15 Şubat komplosu gerçekleştiğinde, kendi deyişiyle Önder APO açısından her şey adeta donmuş gibiydi. Bu aslın-da bir çözümsüzlük noktası olarak da algılanabilir. Felaket budur ve burada bir uçurumun kenarına geliş vardır. Bu uçurumun kenarına geliş aslında fiziksel olarak bir kaybediş, bir idam tehdidiyle yüz yüze gelmek değildir. Kürt halkının daha çılgınca bir savaş olasılığıyla karşı karşıya gelmesi de değildir. Burada şu fark edilmiştir: Çözüm hala bulunamamış, gerçek çözüm hala yakalanamamıştır. Çözümsüzlük sahip olunun paradigmayla bağlantılıdır. Bunu fark ediş, gerçekten de yaşamın adeta donma noktasıdır. Önderlik bunun bilincine ulaşmış ve bu noktadan itibaren kendisine müthiş bir biçimde yüklenmiş, müthiş bir çabaya ve düşünsel yoğunlaşmaya yönelmiştir. Bu düşünsel yoğunlaşma, sistem gerçeği üzerine yoğunlaşmadır; bir bütün olarak sistemi doğru bir biçimde çözme, onu doğru tanımlama ve aşacak sistemi ortaya çıkarmaya çalışmadır.

Burada Önderliğin mucizevî tarzı bir kez daha kendini pratikte kanıtlamıştır. Sürecin karakteri ve ortaya çıkan gerçekler her bakımdan dehşet vericidir. Ama Önderliğin büyüklüğü ve dehası da burada kendisini gösterir. "Beni öldürmeyen şey beni güçlendirir" ilkesine bağlılık bu görülmemiş tecrit koşullarında da hükmünü icra eder. "İnsan ancak uçurumun kenarında kanatlanır" derler. Önderliğimiz için başlayan süreç kanatlı düşünme sürecidir. 15 Şubat komplosu her açıdan bir uçurumun kenarına varış anıdır. Bu uçurumdan aşağıya düşmek de olasılık dâhilindedir. Ama Önderlik bu noktada kanatlı düşünmesini bilir; sistemi bütün özellikleriyle çözerek, kendi sisteminin özelliklerini de ortaya koyar. Burada yakalanan sadece bir Kürt çözümü değildir, bu tarz bir algılama sakattır, yakalanan bütün bir insanlık için çözümdür. Beş bin yıllık devletçi uygarlık sisteminin bütün kirlerinden, bütün insansızlaştırma eylemlerinden, onun pratiklerinden kopmanın çaresi bulunmuştur. Bu çare ekolojik, demokratik ve cinsiyet özgürlükçü toplumdur. Bu sadece bir Kürt toplumuna özgü bir çözümü değil, bütün insanlığa ait çözümü içinde barındıran bir toplum biçimidir. Dolayısıyla Önderliğin yakaladığı çözüm yüzeysel değil derinliklidir, yöresel değil evrenseldir, parçalı değil bütünlüklü ve kapsamlıdır.

Önderlik burada öncelikle doğru toplum tanımına ulaşır; doğru toplum tanımından yola çıkarak aslında devlet olgusunu çözer. Devlet yeni bir toplum demektir. Ama bu toplum insanın var oluş halini anlatan doğal toplumdan kopuşu ifade eden bir toplum biçimidir; bir köle toplumudur. O zaman toplumu doğru tanımlayıp doğal topluma dönüş yapmak, insanı özgürleştirmenin en önemli yoludur. Önderlik, uygarlık temelinde oluşan yeni toplumun, insanlığın var oluş halini anlatan toplumdan bir sapma olduğunu açıklığa kavuşturmuş; bu açıdan bakıldığında gerçeğin şifresini çözmüştür. Çözülen, toplumun şifresidir. Elbette bizim de bu şifreyi çözmemiz gerekir. Şifrenin çözümü, uygarlığın veya hiyerarşik ve devletçi toplumun bir sapma olduğunu, bunun insanlıktan uzaklaşmayı anlattığını, bunun eseri olan sınıflaşmanın da insanlıktan bir düşüş anlamına geldiğini bilince çıkarmak ve bu temelde bundan kopuşu sağlamaktır. Sınıflaşmaya dayalı bir sosyalizm anlayışı sakattır. Öncelikle bundan vazgeçilmektedir. Çünkü iyi sınıf yoktur. Çünkü kölelik de, serflik de, proleterlik de esas itibariyle köleliğin birer biçimidir. Her kölelik türü en temel insani gerçekliklerden kopmayı anlatır.

Devletçi toplum bir kölelik toplumudur. Devlet odaklı uygarlık sisteminin özü budur. Bu anlamda özgürleşmek isteyen, öncelikle

bu uygarlık sisteminden kopmak zorundadır. Önderlik 15 Şubat'la başlayan ve sonuna kadar öyle gidecek olan üçüncü yaşam dönemini çok net bir şekilde tanımladı. Bu, üçüncü doğuş dönemiydi. Belki her kişi kendi yaşamında yeniden doğuşlar yaratabilir. Ancak Önderlikteki bu doğuş, insanlık için bir doğuştur ve bir çözüm dönemidir. Belirgin niteliği genelde devlet odaklı yaşamdan, özelde

Tekrar yaban yaşama
Koşmuyorum
On bin yıl öncesine gidecek
Değilim. Ama insanlığın
Bazı temel değerlerinin
O yıllarda gizli olduğu da
Kesindir
Uygarlığın bin bir hile
Ve zorbalıkla kestiği
O dönem insanlığı bilimsel
Teknik seviyle
Bütünleştirilmedikçe, insanlığın
Gerçek kurtuluşu
Ve özgürlüğü mümkün olamaz"

kapitalist modern yaşamdan kopuşla başlamasıdır. Önder APO, "Tekrar yaban yaşama koşmuyorum, on bin yıl öncesine gidecek değilim. Ama insanlığın bazı temel değerlerinin o yıllarda gizli olduğu da kesindir. Uygarlığın bin bir hile ve zorbalıkla kestiği o dönem insanlığı bilimsel teknik seviyle bütünleştirilmedikçe, insanlığın gerçek kurtuluşu ve özgürlüğü mümkün olamaz" dedi. Uygarlık ve devlet odaklı yaşamdan kopmanın bir gerileme olmadığını söyledi. Hiyerarşik ve devletçi sınıf uygarlığından kopmanın en büyük özeleştiri olduğunu ifade etti. Önderlik, "Bunu başaracağıma inanıyorum" diyor ve bizim de bunu başarmamızı istiyor. Yeni paradigmanın çıkış noktası budur.

Biz demokratik uygarlığı yaratmak istiyoruz. Bu bir sınıfsız uygarlık sistemidir. Aslında neolitik de bir uygarlık olarak tanımlanabilir ve neolitik toplumu günümüzün bilimsel teknik temeliyle bütünleştirdiğimizde demokratik uygarlığı yakalayabiliriz. Bu uygarlık devlet odaklı bir uygarlık değildir. Bu anlamda hiyerarşik ve devletçi toplumdan, onun yaşamından, onun bütün özelliklerinden, onun kişiliğinden kopmak, onun bütün özelliklerinden kopmak en büyük özeleştiridir. Önderlik çözümü böyle koydu ve bu çözümü yakalamak heyecan vericidir. Nitekim insanlığı arayış yürüyüşünün de acılı olduğu kadar heyecan verici olduğunu belirttik. Bir insanın yaşayabileceği en yüksek heyecan, özgürlüğü mümkün kılacak bir sistemsel çözümün yakalandığı andır. İnsan en büyük heyecanı o an yaşar.

Ne yazık ki Önderliğin bize en büyük heyecanları yaşatmak istediği, "Kürt halkının demokratikleştirilmesi projesi heyecan veriyor, Kürt teşisi dönüyor" dediği koşullarda, Hareketimiz içinde Önderlik sisteminden tümüyle kopuş ve Botan ile Osman hainleri şahsında dörtnala kapitalizme koşuş gerçekleşti. Bunlar bütün örgütü ve hareketi kapitalist sisteme eklemleme çabasına giriştiler. Uygarlığın derin bir krizi yaşadığı, bu krizin kaosa dönüştüğü, bunun da insansızlaşmayı anlattığı, insansızlaşmanın kaos olgusun ta kendisi olduğu, buradan insanı bulmak içim doğru bir çıkışın yapılması gerektiği, Önderliğin de onun çıkışını gösterdiği bir noktada kapitalizme koşma yaşandı. Kaçkınlar sürüsü bunu yaptı. Bu komplo iki etkene dayanıyordu: Dayandığı ilk unsur kadının düşürülmüşlüğüydü. Bilindiği üzere daha devletçi toplumun başlangıç döneminde kadın fahişeleştirilerek köleleştiriliyor, erkek kölelerin önüne bir yem ya da yağlı bir kemik parçası gibi atılıyordu. Sümer rahibinin yaptığı buydu. Bugünkü sistem de aynı şeyi yapıyor. Erkek egemen sistem metalaşmış eşya kadını sisteme olan öfkelerini yatıştırmak istediği erkek kölelerinin önüne bir yem gibi atıyor. Erkek köleyi uysallaştırma aracı, onu basit yaşamın zevkleriyle buluşturma aracı olarak kadını bu şekliyle sunuyor. Sistemin erkek kölelerini yatıştırmada kullandığı diğer bir unsur da paradır. Kapita-

list sistem bu iki unsurun müthiş kullanımı üzerinde vücut buluyor. Hainler oltanın ucundaki bu iki yeme koştular ve bizi bu duruma düşürmek, yani cinselliğe ve açlık güdüsüne kenetlenmiş düşkün bir insan tipini ortaya çıkartmak istediler. Onların gerçeklikleri buydu.

Oysa Önderliğin savaşı buna karşıydı. Öfkesi buna yönelmişti. Önder APO en büyük acıyı yaşadığı zehirlenmeden değil, buradan duyuyordu. Yaşam zehirlendiği için, onun kurmak istediği özgür yaşam zehirlendiği için, özgürlüğe gelmiş insanlar bu şekliyle savruldukları için acı duyuyordu. Çarmıha çivilendiği, Prometheus gibi İmralı kayalığına gerildiği, bir tabutlukta yaşamaya mahkûm edildiği için değil, kurduğu fedai partisi içinde böylesi bir düşkünlük uç verdiği için acı hissediyordu. Önderliğe en büyük acıyı tattırdığımız an, "Bana gerçekten ne yaptığını bilen, çizgiye gerçekten bağlı olan bir kadın veya bir erkek kalsın, yeter" dediği andır. Onun en büyük acıyı hissettiği an budur ve bu acıyı Önderliğe yaşatanlar bizleriz.

Şunu hiç unutmayalım: Biz yaşamı zehirlenme tehdidiyle karşı karşıya olan bir hareketiz. Bu anlamda dört bir yandan kuşatma altındayız. Önderliğin bedensel olarak zehirlenmesi sadece bunun başlangıcıdır. Zehirlemenin en temel noktası burasıdır. Zehirlenmek istenen bütün bir yaşamımızdır. İlkel milliyetçiliğin retoriğine yönelmek, onun sembollerini kullanmak, giderek devletçi zihniyete yatkın bir duruş sergilemek yaşamın zehirlenmesi değil de nedir? Bizde uygarlığa kapılanmak isteyenler ilkel milliyetçiliğe koşmuyorlar mı? İlkel milliyetçilikle kendi arasına kalın sınır çizgileri çekmemek, kan ve emek üzerinde yükselen mevziler işgal altındayken bile hiç tınmamak korkunç bir şeydir; bu bir arsızlık durumudur ve asla kabul edilemez. Burada sistemin bir işgal girişimi vardır. Yapılması gereken buna karşı mücadele halinde olmaktır, buna karşı direnmektir, bu dayatmayı kesinlikle kabul etmemektir. Bize dayatılan sadece ilkel milliyetçilik de değildir, kapitalizmin ta kendisidir. Dayatılan şey metalaşmadır. Bunlar kadının metalaşmasını istiyorlar. Metalaşan kadın aynı zamanda metalaşan erkektir. Belki eşyalaşmış haliyle kadın daha pahalı bir metadır, daha fazla para eden bir metadır. Meta olarak erkeğin fiyatı belki daha ucuzdur. Kadın paramparça edilip her parçasına bir fiyat biçilir. Erkek ücretli köle olarak yaşar, en tortu işlerde çalışır ve karnını doyurmasını sağlayan bir ücretle yetinir. Belki kadın daha fazla bir fiyata bilmem nerede pazarlanır. Ancak işin özü aynıdır. Her ikisi de insanlıktan düşmedir ve kapitalizmin yaptığı budur.

Yineliyorum: Genelde devlet odaklı yaşamdan, özelde kapitalist modern yaşamdan kopmak Önderlik sistemine girişin başlangıç noktasıdır. Daha doğrusu Önderlik paradigmasının hayata geçirilmesinde ya da onun sisteminin inşasında başlangıç noktası budur. Bu olmazsa olmaz bir ilkedir. Buna karşılık demokrasiyi temsil etmesi gereken legal sahalardaki kadro gerçeğine bakın: Genelde göreceğiniz tablo sarsıcıdır. Kadında Zilan'dan, erkek kadrolarda Kemal Pir gerçeğinden müthiş bir uzaklaşma vardır. Pratikte öne çıkartılmak istenen, metalaşmış eşya kadındır; Zilan'ın zıttı olan kadın tipidir. Belki de bazıları bilerek Zilan'ı görünmez kılmak istiyorlar. Ön plana çıkartılmak istenen kadın tipi görüntüsüyle, tavrıyla, davranışıyla, havasıyla erkeğe ayarlanan metalaşmış eşya kadını çağrıştırmaktadır. Burada ilkin kadına vurularak aslında Önderliğe vuruluyor. Erkek kadrolar için de benzer şeyler söylemek gerekiyor. Onlarda da Kemal Pir gerçeği karartılmaya çalışılıyor.

Önderliğin öngördüğü ve yaratmak istediği toplum, analık hukukunun gerçekten yaşamsallaştığı toplumdur. Toplumsallaşma ana kadın etrafında gelişir, toplumsallaşmanın öncü gücü ana kadındır. Özgür toplum, ancak anayı yeniden bu seviyeye yükselten bir toplum olabilir. Anaya gerçekten hakkını veren, ananın ana ekseni olduğu özgür toplum böyle gerçekleşir. Cinsiyet özgürlükçülüğünün önemli bir yönü de işte budur. Analık hukukunun, analık hakkının kabul görmesi kadar, onun kabul göreceği zeminin de ortaya çıkarılması şarttır. Her yönüyle bunun duygusu ve

düşüncesinin yaratılması zorunludur. Bunun öncü kişiliğinin ortaya çıkarılması vazgeçilmez bir gerekliliktir.

Bunun için de öncelikle tüm zamanların tanrıça kutsallığını ve onun sadeliğini temsil eden Zilan kişiliğinin her ortama ve her mücadele alanına damgasını vurması gerekir. Tanrıçalaşan ana kadın, bu haklı kutsallaşmasını emeğine ve yaratıcılığına, bu emeği ve yaratıcılığı temelinde bir dünya kurmasına borçludur. İnsanlığı sürdüren tüm temel değerleri yaratan odur. Gıdanın kaynağında ana emeği vardır. Taneleri seçmesini bilen, toprağı ekip hasadı devşiren, hayvanları evcilleştiren, yerleşik yaşama geçen, evcil düzeni kuran, uygarlığı sürdürecek tüm araçları yaratan odur. İnsanı beslenme boyutuyla hayvandan ayıran odur. Bu çerçevede toplumu kuran odur. Bugün de kadın yaratıcı emeğiyle bu tarzda yeni toplumun kuruluşuna yön vermek durumundadır. Mızmızlık yapmadan, şikâyette bulunmadan, insan olma mücadelesinde ana tanrıça kadının yaratıcı tarzını yakalamada en ufak bir sarsıntı bile geçirmeden bu yürüyüşte başarıyı gerçekleştirmedikçe Zilan kişiliğine ulaşılamaz. Kuşkusuz bizde bu yüceliğe ulaşmayı başaran eşsiz örnekler vardır. İnkârcılık gerçekleşen bu görkemli örneklere gözünü yummaktır. Nihilizm Zilan'ı görmemektir, nihilizm Beritan'ı görmemektir, nihilizm Şilan'ı görmemektir, nihilizm tam da Yıldız'ı, Nucan'ı, Sorxwin'i, Viyan'ı ve Nuda'yı görmemektir. Çünkü onlar tüm zamanların tanrıça kutsallığını ve melek saflığını yakalamış kadınlardır. PKK onların partisidir. PKK aynı zamanda böylesi kadınlarla yoldaşlık yapmasını bilen erkeğin, yani Haki'nin Kemal'in, Hayri'nin, Agit'in, Adil'in ve öteki şehitlerimizin partisidir. PKK kadınla doğru temelde yoldaşlık yapanların partisidir.

Önderlik, "Biz bu harekete başlarken, kadınlar ve erkekler olarak birbirimize eşitlik ve özgürlük sözü verdik. Bu sözün de ancak bağımsız bir ülke ve özgür bir toplumda gerçekleşebileceğine inandık" dedi. Eşitlik ve özgürlük sözüne gerçek bağlılık, bağımsız bir ülke ve özgür bir toplum yaratma yolunda sarsılmadan, umut ve inanç erozyonuna uğramadan, yüksek bir cesaret ve kararlılıkla yürüme temelinde gerçekleşir. Bu hedefe ulaşmadan, başka türlü şöyle eşit ilişki, böyle özgür ilişki kurulabileceğini sanmak kendini kandırmaktır. Tamam, devrimcilik elbette yeni bir dünyanın ve bu dünyanın insanının bir özetidir. Parti ortamı belki de böyle bir dünyanın kendisidir. Ama biz bir mezhep değiliz, biz mezhepleşmiş dar bir grup oluşturmakla yetinmek istemiyoruz. Biz sözümüze bağlılığımızı özgür toplum yaratarak, oradan evrenselliği yakalayıp tüm insanlığa mal ederek kanıtlamak istiyoruz. Bu açıdan öyle bir yaşam ancak bağımsız bir ülke ve özgür bir toplumda gelişir.

Şuna inanmak durumundayız: Biz bazen kendi ortamımızdaki insanı küçümsüyoruz. Küçümserken de PKK'nin ölçülerine bakıp küçümsüyoruz. Kemal'in ve Zilan'ın ölçülerine bakıyoruz, ardından "Bu insan küçüktür" diyoruz. Oysa bizdeki insan düzendeki insanla karşılaştırılamayacak kadar insan olan bir insandır. Kürdistan'ın en güzel insanı gelmiş burada toplanmıştır. Başka bir insan malzememiz yoktur. Başka yerden kadro ithal edip onunla devrim yapamayız. Eldeki bu malzemeyi değiştireceksiniz, bunu değiştirebilmek için de sonuna kadar kendisine ihtimam göstereceksiniz, onu eğiteceksiniz, doğru yaşama gelmesi için ikna edecek ve değiştirip dönüştüreceksiniz. Onun içindeki cevhere ulaşacak, ondan yeni birer Kemal ve Zilan yaratacaksınız. Yoldaşlığında özü budur. Yoldaşlık birbiriyle uğraşmaktır, yoldaşlık hep birlikte doğrularda buluşmak için mücadele etmektir. Yanındaki insana bakıp düzen erkeğini veya kadınını özlemek, Önder APO'ya yapılabilecek en büyük hakarettir. PKK ortamındakinden daha güzel insanı hiçbir yerde bulamazsınız. Gerçeğin kendisi kesinlikle budur.

Bu haliyle bile eğer insanlık hala ayaktaysa, hala insan tümüyle yitip gitmemişse, dünyamızda hala insanlıktan bazı kırıntılar varsa, insansızlığı dayatan kapitalizm altında hala insan olmaktan tümüyle pişmanlık duyulmamışsa, evrensel insanlık çapında bu biraz da PKK gibi mücadele eden güçler var ol-

duğu içindir. İnsanlık varlığını temel insanlık değerleriyle donanmış ve bunlar için mücadele eden insanlara borçludur. Bu dünya onlar sayesinde hala ayaktadır. Dolayısıyla doğru olan, buradaki her arkadaşın kendi değerinin farkına varmasıdır. Kendi değerini bilmeyen ve değerlerle yüklü hala getirmeyen biri halka hiçbir şey veremez. Değersizlik bizim değerimiz olamaz. Değersizlik sistemin bize yakıştırmak istediği şeydir. O zaman kendimizi değer haline getirmeliyiz. Değer olmak Zilanlaşmaktır, değer olmak Kemalleşmektir. Başka türlü değer olunamaz.

Önderlik kendi tarzının asla bir dayatma olmadığını, bu tarza katılımın büyük bir inanç ve bilgelikle beslendiğini dile getiriyor. Bu yönlü gücü bulunmayanların, yani inançsızların ve yaşamına anlam katamayanların bu Önderlikten uzak durmaları gerekir. Önderliğin dediği gibi, çağımızın hasta ettiği bireyler ki çağımız kapitalizm çağıdır, hastalığı yayan yine odur bu tarz Önderliğe katılamazlar; katılsalar bile sonuç alamazlar. Katılımın nasıl olması gerektiği ve neye katılım sağlanacağı Önderlik tarafından net olarak ortaya konulmuştur: "Benim bedenen diri veya ölü olmam belirleyici değildir. Belirleyici olan ulaşılan anlam, irade ve ahlaktır. Bu yalnız ben değil, bende dile gelen tüm bir evren, var olan insanlık ve toplumsal gerçekliğimizdir. Ona dayalı halkımızın demokratik, özgür ve eşitlik içinde yeniden yapılanmasıdır." Demek ki Önderlik gerçeği salt fiziksel bir olguya indirgenemez. Belirleyici olan Önderlikte ulaşılan anlam düzeyi, yaratılan irade ve yakaladığı ahlaktır. Bunlar belirleyicidir. Bizim de kendimiz açısından esas almamız gereken budur.

Önder APO uygarlık sistemini yenmiş insandır. Önderlik bu sistemi herhangi bir meydan savaşında yenmemiştir. Öncelikle onu kendi bütünlüğü içerisinde çözerek çirkinliğini ve insanlıktan sapmışlığını tüm insanlığın gözleri önüne sermek, buradan yola çıkıp onu aşan bir sistemi ortaya çıkarmak, şimdiye kadar bu sisteme tattırılmış en ağır yenilgidir. Sistem yenilmiştir ve bu yenilgi sistemin ölümünün ilanıdır. Sistem kaostadır ve kaos aslında sistemin çözümsüzlüğünün kanıtlanması, artık onun eskisi gibi yaşayamayacağının anlaşılmasıdır. Artık kapitalizm mevcut biçimiyle yaşayamaz. Ancak yine de kapitalizm her şeye rağmen kendisini yaşatmak istiyor. Zor kullanarak, eğlenceye dayalı bayağı türden bir kültür ve sanatı geliştirerek, insanı insanlıktan çıkaran bir kültürü tüm topluma pompalayarak, sanatçıyı da bunun aktörü haline getirerek kaos ortamında ömrünü uzatmaya çalışıyor. Şiddeti en üst noktaya çıkarıyor, bu tarzla varlığını sürdürmek istiyor. Uygarlığın köleci karakterine asla dokunmadan, onun özünü hiç değiştirmeden, biçimde bazı değişimlere giderek kendisini uzun ömürlü kılmayı deniyor.

Burada kutsal insanlık gerçeğiyle yeniden buluşmayı Önderlik çözümünde buluyoruz. Önderlik sistemin bu insansızlaştıran karakterini ortaya koymuş, insanı yeniden tanımlamış, insanın insan olarak içinde yaşayabileceği özgür toplum sistemini kurmuş ve bütün insanlığa sunmuştur. Belki günümüzde bu sistem bütün insanlığa mal olmamıştır. Belki bugün Önderlik çözümüne katıldıklarını söyleyenler o çözümü yeterince doğru anlamanın uzağındadır. Ama yine de sistem yenilmiştir. Bu sistem için sonun başlangıcıdır. Devrimcilerin görevi yeni yaşamı kurarak alternatif dünyayı ortaya çıkarmak, sistemin kokuşmuş cesedinin daha fazla mikrop yaymaması için onu bir an önce mezara gömmektir. Bu anlamda Apocu sistemin gerçek mezar kazıcısı olan bir harekettir. Onun ölümünü ilan etmiş ve mezarını kazmaya girişmiştir. Onun mezarı üzerinde yepyeni bir dünya kurulacaktır.

Şunu çok net söylemek istiyorum: Önderlik çözümse eğer, böyle söylüyor ve söylediğimize inanıyorsak, çözüm de orta yerdedir. Çözüm nettir. Özgür topluma ve bireye götüren bu çözümü anlamıyorum demek, ben insan olmaktan bir şey anlamıyorum demektir. O açıdan Önderliğin çözümüne hem evet denilmeli, hem de o çözüm en ince detayına kadar bilince çıkarılmalıdır. Önderliğin çözümü sadedir. Bunun kavranmasını zorlaş-

tıran şey kişinin zihniyet yapısıdır. Kişi eskinin zihniyetiyle düşündüğü ve Önderlik zihniyetine girmediği için Önderlik çözümü kendisine karmaşık gelmektedir. Oysa Önderlik en sade insandır. Önderlik en sade insana ulaşmanın adıdır. Önder APO şunu söyledi: "İnsanlığın geçmişi daha gerçektir. Ben oraya döneceğim, insanı orda arayacağım ve orda bulup yeniden başlatacağım. Gelecek bu çabaların işleyiş halinden başka bir şey değildir." Dolayısıyla başlangıca dönüp aradığınız insan en sade insandır. Bugünün insanından çok daha sade ve net olan, anlaşılır olan, zihniyeti kirlenmemiş olan, bilinci tecavüze uğramamış olan insandır. Devletçi toplum zihniyeti, egemen erkek zihniyeti, devlet odaklı sistem zihniyeti insanın düşünme gücünün tecavüze uğradığı bir zihniyeti anlatır. Bu kirlenmiş ve yalana dayalı bir zihniyettir. Öncelikle ondan kurtulmak gerekir. Bilinçlenme ve aydınlanma bu işin başıdır. Burası bir aydınlanma zeminidir ve biz bu zeminden kaçamayız. Bu zeminden kaçmak Önderlik gerçeğinden kaçmaktır.

Önderlik, hiyerarşik ve devletçi sistemi yendi. Bu yenilginin de öfkesiyle sistem Önderlikten tamamen kurtulmak istiyor. Bu haliyle Önderliğimizi zehirliyor ve zehirlenme bir gerçektir. Mevcut durum şöyle özetlenebilir: Düşman Önderliğin kalbine bıçağını saplamıştır. Bunun nedeni düşmanla boğuşurken kollarımızda gevşemenin yaşanmasıdır. Bizim 9 Ekim komplosu öncesinde mücadelede gösterdiğimiz gevşeme Önderliği İmralı'ya, ikinci gevşeme ise zehirlemeye götürdü. Önderliğin yaşamını mümkün olduğu kadarıyla kısaltma ve en erkenden bedensel çözülüşe sürükleme tarzındaki bu uğursuz girişimde kendi sorumluluğumuzu görmemiz gerekir. Demek ki yetersiz yoldaşlık hala devam ediyor ve Önderliğin yaşadığı zehirlenme biçimindeki trajedinin kaynağında da yine yetersiz yoldaşlık bulunuyor.

Dağ ve gerilla zemininde verilen zorlu mücadele yetersiz yoldaşlığı aştırmada önemli bir mesafe kat etti. Partimizin 10. Kongresi yetersiz yoldaşlığa son verip Önder APO ile zafer kişiliği temelinde doğru bir yoldaşlığın yakalanmasında büyük bir kararlaşma düzeyini ortaya çıkardı. Kongremiz bu kararlaşmayla birlikte ve bundan da aldığı güçle kendisini Önderliğin Özgürlüğü Kongresi olarak tanımladı. Bu büyük bir iddiadır ve bunun sadece bir iddia olarak kalmaması için bütün parti kadrolarının Önderliğin özgürlüğüne kenetlenmeleri şarttır. Önderliğin özgürlüğü halkımızın özgürlüğüdür. Bunun gerçekleşmesi zamana yayılamaz; bu hedefe ulaşmaya ayların sorunu olacak şekilde bakılmadan Önderlik özgürleştirilemez. İmralı'daki işkencenin dehşet verici boyutlara ulaşması, Önderliğin özgürlüğünü sürece yaymanın sakıncalarını görmek için yeterlidir. Orta yerde bedeninden kanlar akan bir yaralı varken yapılması gereken neyse, Önderliğin özgürlüğü için de yapılması gereken odur. Burada bizi sonuç almaya götürecek olan şey amaca kilitlenmek, tarzımızı yetkinleştirmek ve tempomuzu arttırmaktır. Önderlik, ***"Kişi amacında güneş kadar netse, onu gerçeğe dönüştürecek yolu ve yöntemi mutlaka bulur"*** dedi. Demek ki, bize öncelikle gerekli olan bu amaca bağlılık, bunun mümkün olduğuna inanmak ve bu temelde mücadele vermektir.

Gerilla zemini dışındaki alanlarda yetersiz yoldaşlıkla mücadelede tam bir başarı çizgisinin yakalandığı söylenemez. Sözü edilen bu alanlarda hala ciddi sorunlarımız vardır. Legal zeminlerde orta sınıf etkileri son derece güçlüdür. Yetersizlik aslında bir orta sınıf özelliğidir. Yetersiz yoldaşlık da gerçekte orta yolculukla aynı anlama gelir ve dolayısıyla orta sınıflara dayanmayı ifade etmektedir. Mücadelemizi tehdit eden en büyük tehlike budur. Çünkü orta sınıflara dayanan bir kadro öncülük vasıflarını kaybetmiş demektir. Çokça dile getirildiği gibi, kararsızlık orta sınıfların en temel özelliğidir. Bunun da ötesinde bu sınıf kapitalizmin en temel dayanaklarından biridir. Egemen sistemin temel dayanağı olan bu sınıfla tutarlı bir demokrasi mücadelesi verilemez. Özgürlük ve demokrasi mücadelesinin en sağlam ve en büyük dayanağı yoksullardır. Çünkü onların kölelikten başka kay-

bedecekleri bir şeyleri yoktur; emekçi yoksul kesimlerin demokrasi ve özgürlük mücadelesindeki kararlılığı ve tutarlılığı da buradan gelir. PKK Hareketinin gerçek tabanı budur ve yeniden bu tabanla buluşturulması zorunludur.

Önder APO Kürt yoksullarının temsilcisi olduğunu söyledi. PKK'nin kuruluşu sürecinde yer alan kadroların tümü işçi ve yoksul köylü kökenli insanlardı. İlk gruplaşma sürecinde harekete katılan orta sınıfa mensup bazı kişiler grup içinde etkili olamayacaklarını anlayınca, kısa bir süre içinde çekip gittiler. Bu tür kopuşlar hareketi zayıf düşürmedi, tersine daha da güçlendirdi. O dönemde Kürdistan'da orta sınıfa dayanan bazı gruplar vardı. Bunlar tamamen yasal sınırlar içinde hareket ediyorlardı. Bu yüzden Apocu Hareket haklı olarak bunları reformist-teslimiyetçi küçük burjuva milliyetçi akımlar biçiminde tanımlıyordu. Bunların halka gitme, halk içinde örgütlenme gibi bir dertleri yoktu. Çünkü beklentilerine cevap olmasını bekledikleri güç halk değil devletti. Devlet kendilerine ne kadar hak verirse o kadarına razı olacaklardı. Onlara göre Apo cular Kürdistan'da devlete karşı mücadele yolunu seçmekle yaşam koşullarını daha da ağırlaştırmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Bu anlayış kendilerini Apocu Harekete karşı şiddet kullanmaya kadar götürdü. Sömürgeci güçlere ve halkımızın düşmanlarına bir fiske dahi vurmayan bu akımlar, 12 Eylül darbesi öncesinde onlarca devrimci ve yurtseveri alçakça katlettiler.

Orta sınıf belli bir örgütlenme ve yönetme geleneği olan bir sınıftır. Bu sınıf sömürücü egemen sisteme karşı ezilenlerin geliştirdiği mücadelenin sonuçlarından yararlanmasını çok iyi bilir. Mücadele gelişip bazı mevziler kazandıkça, bu doğrultudaki eğilimi daha da güçlenir. Mücadelenin kazanımlarını kendine mal etmek için müthiş bir hırsla çalışır. Bunun için örgütlenme ve yönetme yeteneğini çok iyi değerlendirir. Buna karşılık yoksullar örgütsüzdür, zaten yoksulluğun asıl nedenini de bu örgütsüzlük oluşturmaktadır. Orta sınıflar yoksullar ve ezilenlerin örgütlü bir güç haline gelmelerini istemezler. Çünkü bunlar örgütlendiklerinde yürüttükleri mücadelenin kazanımlarına da sahip çıkarlar; kan, acı ve gözyaşı pahasına elde ettikleri değerleri orta sınıflara yedirmezler. Bu da elbette kendi çıkarlarını her şeyin üstünde tutan orta sınıfın işine gelmez.

Orta sınıf bir bakıma olanak demektir. Bu sınıf devrimcileri avlamak için sahip olduğu olanakları iyi değerlendirir. Olanak iyi bir yemek, sıcak bir yatak, hediye niyetine verilen bir giysi, bir yerden bir başka yere giderken kadronun emrine tahsis edilmiş bir araba olabilir. Zayıf kadro bütün bunları birer sadakat gösterisi olarak algılar. Orta sınıftan insanlar kadroyu esas alacaklarına, kadro giderek onlara benzeşir. Orta sınıf mensupları art niyetle kadroyu kendilerine benzeştirmeye çalışmazlar. Hatta iyi niyet onların meziyetlerinin köşe taşıdır denilebilir. Ancak bu kesimlerin yaptıklarıyla ulaştıkları sonuç kadrodaki radikalizmin törpülenmesi ve giderek yok edilmesidir. Kısacası orta sınıf zeminine dayanan bir devrimcilik kendisini ölüme yatırmış demektir. Önderliğimizin ***"Olanak başa bela getirir"*** sözü bu gerçeği çarpıcı bir biçimde dile getirmektedir.

Burada sorun orta sınıfın devrimci mücadeleden dışlanması değildir. Tersine, ezilenlerin ve yoksul emekçilerin örgütlülüğü gelişip partinin mücadeledeki öncülüğü sağlamlaştıkça, bu kesimler devrime daha ciddi hizmetlerde bulunabilirler. Bu açıdan temel sorun yoksulların örgütlü güç haline getirilmesi ve bu temelde örgütlü bir mücadelenin geliştirilmesidir. Her bitki kendi kökleri üzerinde yeşerir derler. Ezilenler ve emekçi yoksullar da Apocu Hareketin köklerini teşkil etmektedir. Halkımızın ezici çoğunluğunu oluşturan bu kesimlerin dışlanması ve aynı anlama gelen örgütsüzlüğü, hareketimizi köklerinden koparmakla aynı anlama gelmektedir. Hareketimiz söz konusu olduğunda sistemin sözcülerinin sözünü ettikleri 'kök kazıma' çabası da sonuçta aynı kapıya çıkmakta, son tahlilde orta sınıf eğiliminin egemen olma girişimleriyle örtüşmektedir. Hiç kimsenin buna

hakkı yoktur. Bunda ısrar etmek sistemin objektif ajanlığına soyunmaktır. Kendilerini değiştirip halkın hizmetine girmeyen bir kadro sistemin içteki Truva atı rolüne soyunmuş demektir.

Önder APO, Kürdistan'da çalışmalara başlarken, halkın ilk kadroların ne söylediklerinden çok, ne yaptıklarına ve nasıl yaşadıklarına bakarak karar verdiğini söyledi. Hiç kimse Önderliğin bu sözlerini kendine göre yorumlayamaz. Kuruluş döneminin kadroları sahip oldukları olanaklara bakarak orta kesimlerin güdümüne girmeye tenezzül etmediler. Onları başkalarından farklı kılan buydu. Belki aç kaldılar, susuzluk çektiler, yatacak yer bulamadılar; buna rağmen yoksullarda ısrar etmekten vazgeçmediler. Ezilenlerin kalplerini ve kafalarını kazanmaları bu ısrarları ve inatlarının ürünüydü. Onların bu kesimlerle ilişkisi bir aşk ilişkisiydi. Âşık aşk ilan ettiğine hizmet etmekle yükümlüydü ve onlar bunu çok iyi biliyorlardı. Kaldı ki, soylu duygular her zaman ezilenlerin zemininde gelişir. Sevgi, bağlılık, ölümüne sadakat, adanmışlık, cesaret gibi soyluluk belirtisi olan duygular, kendisi başlı başına bir direnme ortamı olan yoksulların zemininde büyüyüp çoğalır. Dayanışma olgusu acılarla yüklü olan yoksulların ortamında en çarpıcı anlamını kazanır. Kısacası yoksulların zemini zayıflamış da olsa insanlığın hala kendi kökleri üzerinde durduğu zemindir. İnsanlığı esas alan ve insanlığın özgürlüğü için yola çıkan biri bu ze-minden uzak duramaz.

Kim ne derse desin,
İnsanlığı en derinden
Duyumsama ve insan
Olmaktan gurur duyma
Zemini yoksulların zeminidi
Zengin maldan, yoksulsa
Candan verir
Bu yüzden bir devrimci
Bir yoksulun kuru şiltesini
Bir zenginin kuş tüyü
Yatağına asla değişmez

Daha iyi anlaşılması açısından edebiyattan bir örnek vermek isterim. Shakespeare'in hala üstünde duran asalet giysileri içinde sokağa atılmış Kral Lear'ı her şeyini kaybetmiştir. Tahtı elinden gitmiş, krallığı kayıplara karışmıştır. Artık sokaklarda, yatacak yeri ve yapacak işi olmayan yoksul insanlar arasında onlar gibi bir insandır. Soğuğun ve yağmurun altında aç olduğunu fark etmekte ve üşümektedir. Yanındaki insanlardan tek farkı, hala üzerinde taşıdığı krallık giysileridir. Bu emanetleri de defettiğinde artık yalnızlığını aşmış, gerçek dostları olacak insanların sıcaklığını hissetmeye başlamıştır. Kendi deyimiyle Kral Lear ancak şimdi 'her karışına kadar kral' olmuştur. Maskeler kaldırılıp bir kenara atılmış, altındaki canlı insan açığa çıkmıştır. Evet, yukarıda belirtilenler dünya edebiyatının büyük dehası Shakespeare'nin söyledikleriyle tamamen örtüşüyor. Kim ne derse desin, insanlığı en derinden duyumsama ve insan olmaktan gurur duyma zemini yoksulların zeminidir. Zengin maldan, yoksulsa candan verir. Bu yüzden bir devrimci bir yoksulun kuru şiltesini bir zenginin kuş tüyü yatağına asla değişmez. Dervişlik işte budur. Bugün de Kürt yoksullarının böylesi dervişlere ihtiyacı vardır. Yeryüzündeki taçsız ve tahtsız Kürt Krallığı işte böylesi kadroların örgütleyip ayağa kaldırdığı yoksullar ve ezilen emekçilerin eylemiyle vücut bulacaktır.

Önderliği yaşa ve yaşat! Êdi Bes e Hamlesinin bu emredici şiarı bize hem kenetleneceğimiz hedefi, hem de bu hedefe nasıl ulaşacağımızı gösteriyor. Ancak Önderlik gerçeğini yaşayarak Önderliğimizi yaşatabilir ve özgürleştirebiliriz. Önder APO özgürleşmeden başka türlü bir yaşamı kendimize haram saymalıyız. Yetersiz yoldaşlığımız yüzünden tutsak düşmesine yol açtığımız için işlediğimiz bağışlanmaz suçu ancak böyle hafifletebilir, bizi özgür insanlık gerçeğiyle tanıştıran bu güzel insana olan vefa borcumuzu ancak böyle ödeyebiliriz.

10'UNCU KONGRE GERÇEĞİ ELEŞTİRİ ÖZELEŞTİRİ TEMELİNDE YENİDEN PARTİLEŞME VE GÜÇLÜ BİR KARARLAŞMA GERÇEĞİDİR

Duran KALKAN

PKK'nin 30'uncu kuruluş yıldönümü, 27 Kasım Ulusal Diriliş Bayramımız başta Önder APO'ya, halkımıza, tüm yoldaşlara ve herkese kutlu olsun. 31'inci Kasımı yaşarken, yani 31'inci PKK yılına girerken özgürlük hareketi olarak çok daha örgütlü, hazırlıklı, güçlü olduğumuz; halk olarak, geleceğe, kendi örgütlülüğüne dayalı olarak özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten bir halk olarak daha güçlü baktığımız tartışma götürmez bir gerçektir. Biz PKK'nin resmi kuruluşunun 30'uncu yıldönümünü böyle bir düzeyde her gün gerilla ve halkımızın geliştirdiği özgürlük eylemleriyle geleceğe güvenle bakan, umutlu, inançlı, iradeli, iddialı bir biçimde coşkuyla, heyecanla yaşıyor ve kutluyoruz.

30'uncu PKK yılına Gabar ve Oramar direnişlerinin etkisi altında girdiğimiz biliniyor. Bu direnişler ki, yakıcı etkileri halen hem Kürt halkına, gençliğine, kadınlarına büyük coşku, heyecan veriyor. Hem de inkar ve imha sisteminin kalbine, beynine korku salmaya devam ediyor. Böyle bir direniş içerisinde 30'uncu parti yılının çok daha büyük gelişmelerle dolu bir mücadele yılı olacağı daha baştan belliydi. Nitekim öyle de oldu. Düşmanın bunu engellemek için geliştirdiği imha ve tasfiye amaçlı saldırılar bir bir kırıldı. 22 Temmuz 2007 seçimleri etrafında oluşturulan kapsamlı bir saldırı planı vardı ki, bu plan 5 Kasımda Bush-Erdoğan görüşmesiyle çok daha kapsamlı bir ittifaka kavuşturulmuştu. Şimdi böyle bir ittifak ve plan temelinde yürütülen saldırıların bir yılı geride kalmış bulunuyor.

İnkar ve imha sisteminin iddiası şuydu: 30'uncu yılda PKK'yi imha ve tasfiye etmek, 31'inci yıla girmesine fırsat, imkan tanımamak. Fakat gerçekler ortadadır. İşte en kapsamlı imha ve tasfiye planının birinci yılı geride bırakılmıştır. Sonuç: zorlanan, panik içinde olan, amiyane deyimle "çırpınan" inkar ve imha sisteminin kendisi oluyor. Bunun tersine, PKK ve Kürt halkı her zamankinden daha güçlü, iddialı, örgütlü dimdik ayakta. Özgürlük mücadelesini her alanda çok daha güçlü bir biçimde geliştiriyor. Bu her kesin çıplak gözle görebildiği açık bir gerçektir. Ne abartma, ne de bir övgü; tersine, herkesin görebileceği bir gerçeğin yalınca ifade edilmesidir. İnkar ve imha sisteminin 30'uncu PKK yılını bir imha ve tasfiye yılı haline getirmek için tüm gücüyle saldırdığı tartışmaya yer vermeyecek bir gerçek durumundadır. Öyle ki, ABD ve İran gibi dünyada en karşıt konumda olan güçler böyle bir saldırı planının içine çekilmişler, bir araya getirilmişlerdir. Türkiye yönetimi, bir yandan ABD gücünü ve müttefiklerini, diğer yandan İran gücünü ve müttefiklerini yanına alarak bütün ekonomik, siyasi, askeri gücünü seferber ederek, geçtiğimiz bir yılda her türlü yönteme başvurma temelinde bir saldırı yürütmüştür. Bu, otuz yıllık mücadele tarihinin en kapsamlı saldırılarından birini oluşturuyor. Gerçek böyledir. Bu biçimde bilinmesi, anlaşılması kesinlikle gerekiyor.

Bu saldırının önemli adımları vardı. ABD desteğinde Medya Savunma Alanlarımıza dönük hava saldırıları bunun önemli bir ayağını oluşturuyordu. Öyle anlaşılıyor ki Türkiye yönetimi, hem hükümeti hem de Genelkurmayı, bu saldırılara büyük umut bağlamıştı. Bununla PKK'nin ağır darbe yiyeceği, iradesinin kırılacağı ve giderek yok edileceği umut ve hesap edilmişti. Her gün dağı taşı, köyleri, her yeri uçaktan topa kadar her türlü araçla bombalamalarına rağmen bu mekanlar gerilla üssü olmaya devam ediyor, özgürlük güçlerimizin temel dayanağı rolünü her zamankinden daha fazla oynuyor. Demek ki inkar ve imha sisteminin umut bağladığı saldırılar başarısızdır. Boşa çıkartılmıştır.

Bir diğer adım Zap operasyonuydu. Kış ortasında, Şubat ayının sonunda, karakışta en sarp coğrafi alana en seçme güçlerini kullanarak düzenlediği saldırıyla Ana Karargahımız darbelenmek, tasfiye edilmek ve bu temelde gerillanın ezilmesi sağlanmak istenmişti. Bu saldırı oldukça cüretli ve iddialı bir saldırıydı. Sonucun ne olduğu, onun da nasıl sonuçlandığı ortadadır. Şehit Sefkan Kültür Sanat Okulu, Zap operasyonunu gerçekleştiren ve sonuç almadan kaçarcasına geri dönen Türk ordusu için "Suwar hatın, peya çun" dedi. O büyük gürültüyle, gösteriyle gelenler büyük kayıplar vererek, perperişan geri çekilmek zorunda kaldılar. Üstelik de geri çekilebilmeyi büyük bir başarı saydılar. Dönemin Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt, "yağdan kıl çeker gibi başarıyla çekildik ve kurtulduk" dedi. Gerillayı ezmek için, HPG ana karargahını tasfiye etmek için gelenler, gerillanın kuşatmasından çıkmayı kendileri için büyük kurtuluş olarak gördüler. Zap direnişi, Gabar ve Oramar direnişlerinin devamı olarak gerillanın yenilmezliğini, Türk ordusu karşısındaki ezici gücünü ortaya koyarak ciddi bir siyasi durum yarattı. Bunun sonuçları da biliniyor. Üçdört ay süreyle Türkiye yönetimi ciddi bir siyasi kriz yaşadı. Önemli bir iktidar savaşımına sahne oldu, derinden bir sarsıntı geçirdi. Çeşitli arayışlar, tartışmalar böyle bir süreçte gelişti. Sonuçta daha çok ABD müdahalesiyle siyasi krizi hafifleten, imha ve tasfiye amaçlı saldırı planını hayata geçirmeyi hedefleyen bir iktidar paylaşımını, yönetim uzlaşmasını ortaya çıkardılar. Bu temelde ayakta kalmaya ve mümkünse PKK'yi imha ve tasfiye planını hayata geçirmek için çalışmayı öngördüler. Tayyip Erdoğan İlker Başbuğ uzlaşması bu çerçevede gelişti. AKP'yi kapatma davası bu nedenle reddedildi. Ergenekon soruşturmalarını bu amaçla maskaralık haline getirdiler. Karşılıklı saldırılardan geri adım atarak, PKK'ye karşı savaş temelinde yeni bir uzlaşma ortaya çıkardılar. Medya Savunma Alanlarımıza dönük askeri saldırılar için meclisten sınır ötesi operasyon teskeresi çıkardılar. Terörle Mücadele Kurullarını toplayıp yeni saldırı planları hazırlayıp ortaya koydular. Buna göre ABD ile yeniden ittifak yaptılar; ABD Genelkurmay Başkanı Ankara'ya gelerek "ortak düşman" PKK'ye karşı ABD'nin Türkiye'ye her türlü desteği vermekte olduğunu ve vereceğini açıkladı. Yani bir yerde Türkiye yönetimini PKK'ye ve onun şahsında Kürt halkına karşı saldırıya teşvik etti, saldırı için tahrik etti. Psikolojik savaşı, basınla yaptıkları toplantılarla örgütlediler, hava saldırılarında alamadıkları sonuç ve Zap operasyonlarında yaşadıkları yenilgiyi tersine çevirmek umuduyla yeni bir saldırı içerisine girmeye yöneldiler. Bütün bu hazırlıklara karşın, daha düşman gücü harekete geçmeden, harekete geçme imkan ve fırsatını bulmadan gerillanın Bêzelê'deki ezici vuruşu gerçekleşti.

Bêzelê eylemi, tıpkı Gabar ve Oramar vuruşları gibi imha ve tasfiye planını pratikleştirmeden boşa çıkartan, darbeleyen, ölü doğmasına yol açan bir direniş oldu. Zap operasyonunun yenilgisi gibi, Bêzelê'de yediği darbeyle Türkiye yönetimi yeniden ciddi bir sarsıntı yaşadı. Bu sarsıntıyı Bêzelê eylemini takiben Amed'de, Dersim'de, Botan'da gelişen gerilla eylemleri daha da derinleştirdi. Özgürlük mücadelemizin 2008 güzünde, PKK kuruluşunun 30'uncu yıl dönümünün yaşandığı süreçte zirveye taşınmasını sağladı. 30'uncu parti yılını en büyük kazanımlarla dolu bir yıl haline getirme sonucunu yarattı. Bunun sonu-

cundadır ki, Türkiye yönetimi, Tayyip Erdoğan İlker Başbuğ yönetimi, inkar ve imha sisteminin yönetim gücü çılgınca saldırılar içine girdi. Kürt halkının 2008 Martından itibaren geliştirdiği büyük serhıldan hareketi ile gerillanın ezici vuruşlarından yediği darbeler sonucunda içine düştüğü çaresizlik ve açmazı aşabilmek için çok ölçüsüz, ilkesiz, tehdit ve şantaj dolu bir tutum ve saldırı içinde bulunuyor.

PKK'nin 30'uncu kuruluş yıl dönümü sürecini hareket ve halk olarak özgürlük mücadelesini her alanda geliştirerek coşku ve heyecan içinde yaşarken; inkar ve imha güçlerinin de bunu engelleyebilmek, PKK'yi imha etme ve Kürt halkı üzerindeki inkar ve imha siyasetini başarıya götürme amacıyla saldırılarını sürdürme çabası içinde olduğu görülüyor. Son bir umut ve çare olarak ABD desteğinde Başbuğ- Erdoğan yönetimi tüm gücünü seferber ederek çeşitli oyunlar ve saldırılar içinde bulunuyor. 30'uncu PKK yılını imha ve tasfiye yılı haline getirmeyi hesap ederken, gerilladan ve halktan yedikleri ağır darbeyle ciddi sarsıntı geçirmelerinin verdiği çılgınlıkla ölçüsüz, kabadayıca söz ve davranışlarda bulunuyorlar. Önder APO'ya dönük tehdit ve saldırı girişimi buradan kaynaklanıyor. Gerilla ve halktan yediği darbenin intikamını Önderlikten almaya çalışıyorlar. Özgürlük hareketimizi, PKK'yi, gerillayı ezemeyen, tasfiye edemeyen, dolayısıyla Önderlik gerçeğimizi pratikleşmekden alıkoyamayan güçler, Önder APO üzerindeki tehdit ve saldırıyı arttırarak amaçlarına ulaşmak istiyorlar. Saldırılarla ezemedikleri, tasfiye edemedikleri gerilla ve halk gücünü, Önderlik üzerindeki tehdit ve saldırıyı arttırarak, işkenceyi yoğunlaştırarak, baskı ve şantaja başvurarak elde etmek istiyorlar. Bu açık ve anlaşılır bir durumdur. Ancak bu durum kurallı bir savaş durumu değil, güçlü olanların başvuracağı bir yöntem değildir, kesinlikle her hangi bir ilke ve ölçüye dayanmıyor; tersine, her türlü umudunu, iradesini, inancını kaybetmiş, başarı kazanma gücünden yoksun kalmış, zayıf düşmüş, çaresizlik, çözümsüzlük içinde olan gücün, ne yaptığını bilmez biçimdeki bir davranışı oluyor. Bunu birçok çevre "ateşle oynama" olarak değerlendirdi. Bu gerçeklik ateşle oynamaktır! Yangına benzin dökmektir! Ne yaptığını anlamaz, bilmez bir tutum, çok küstahça, alçakça bir davranıştır! Çünkü hiçbir insani ilke ve ölçü tanımıyor, her hangi bir siyasi mücadele ve savaş kuralına dayanmıyor. Kuralsız, ölçüsüz, ilkesiz bir savaş tarzıdır bu. Önderliğimize, halkımıza, hareketimize dayatılan savaş tarzının böyle olduğu, son olarak Önder APO'ya yönelik tehdit ve saldırıyla bir kez daha açığa çıkmış durumdadır.

Buna karşı da Kürt halkının, başta gençler ve kadınlar olmak üzere tüm emekçi kesimlerin büyük bir öfke ve tepkisi gelişti. Başta Amed, Dersim, Van, Hakkari, Gever olmak üzere Kuzey Kürdistan'ın bütün kent ve kasabalarında, yurt dışında, Kürdistan'ın batı, doğu, güney parçalarında Kürt halkı 7'den 70'e ayağa kalktı. Serhıldan durumu aşıldı, Kürtler ayaklanma halindedir, deniliyor bu duruma. Gerçekten de örgütlü bir halk ayaklanması yaşanıyor. Önder APO bunu "ayaklanmadan da öte bir durum" diye tanımladı. Ayaklanmalar, isyanlar fazla örgütlü olmayan, çok bilince dayanmayan çıkışlardır. Elbette ki içinde bulunduğumuz süreçte Kürt halkının gerçekleştirdiği direniş eylemleri, büyük öfkeyi ve tepkiyi yansıtan bu eylemler, oldukça bilinçli, örgütlü ve sistemlidir, somut bir amaca bağlı ve onu gerçekleştirmeye dönüktür. Belki eylemcilerin yaşadığı o büyük tepki, öfke isyan durumuna benzer, onunla benzerlik oluşturabilir ama bu öfke ve tepki patlamasına dayalı eylemliliğin oldukça örgütlü, disiplinli olduğu, dolayısıyla isyanlardan, ayaklanmalardan çok öte, bilinçli ve örgütlü davranışı ifade ettiği tartışma götürmezdir. Türkiye yönetimi, gerillanın Bêzelê'den başlayarak geliştirdiği eylem dalgasıyla kendisine vurduğu darbeyi Önder APO'ya dönük tehdit ve saldırı girişimiyle boşa çıkartmak isterken, şimdi 7'den 70'e ayağa kalkmış bir Kürt halkının büyük öfke ve tepki seliyle yüz yüze gelmiştir. Tehdit ve şantaj politikasıyla gerillayı durdurabileceğini sanırken, halkın büyük direnişiyle karşılaşmıştır.

Bu, özgürlük mücadelemiz açısından, 30 yıllık PKK mücadelesi açısından büyük bir doruğu, zirveyi ifade ediyor. 30'uncu yıl dönümünde, PKK öncülüğünde ulusal-demokratik direniş en büyük zirvelerinden birini yaşıyor. Böyle büyük bir direnişle karşı karşıya kalması, oldukça bilinçli ve örgütlü biçimde bir gerilla ve halk direnişiyle karşı karşıya bulunması inkar ve imha güçlerini, en başta da Türkiye'deki mevcut yönetimi çılgına çeviriyor, dengesiz, pervasız, ölçüsüz hale getiriyor.

Bu durumdan yararlanmak isteyen birçok çevre aslında Türkiye'den ucuz çıkarlar sağlamak üzere PKK'ye karşı Türk devletinin saldırılarına destek verdiklerini açıkladılar. Hepsi PKK'yi kınadıklarını söylediler, söylüyorlar. Neyi kınıyorlar, ne için kınıyorlar. Kınadıkları kimdir? Destek verdikleri nedir? Bunlara çok fazla bakmadan, ne yaptıklarını bilmez bir durum sergiliyorlar. Bir soykırıma destek verdiklerini görmüyorlar. 21. yy.ın başında, özgürlükler ve demokrasi yüzyılı olarak tanımlanan yüzyılın başında, her kesin gözü önünde yaşanan Kürt soykırımının destekçisi oluyorlar. Bu soykırımı boşa çıkartmak için gelişen tarihin en insani, en demokratik direnişini de kınıyorlar. Kürdistan'da yaşanan mücadele karşısında uluslararası gericilik, milliyetçi- devletçi güçleri insanlık ölçülerinin dışına düşmüş bulunuyorlar. Belki de tarihin en gerici, en barbarlık ifade eden bir duruşunu yaşıyorlar.

Diğer yandan Türkiye yönetiminin geliştirdiği çılgınlıklar söz konusu. Önder APO'ya dönük tahdit ve saldırıyla gerillayı durdurmak isterken, Kürt halkının büyük öfke ve tepkiseliyle karşılaşan AKP yönetiminin, yine Türk Genelkurmayının nasıl bir faşist-milliyetçi tutum içine girdiği, maskesi düşerek, gerçekte var olan o faşist-milliyetçi özün nasıl ortaya çıktığı her gün söylenen sözlerden ve yaşanan olaylardan çok daha net olarak gözüküyor. Bu konuda İlker Başbuğ'un geliştirdiği tutumlar var. Avrupa birliği komisyonu da İlker Başbuğ'un bu tutumlarını, askerin siyasete gözle görülecek kadar açık müdahalesi, olarak tanımladı. AB'nin bu değerlendirmeleri basit, çok anlam ifade etmeyen değerlendirmelerdir. Ortada askeri müdahaleden öteye, Hitlervari bir duruş var, müdahale var. Açıkça sivil topluma dönük bir faşist tehdit var. İlker Başbuğ, halkın mücadelesi karşısında gerçek yüzü açığa çıkınca, oturup düşünmek, buna gerçekten de çare aramak yerine; neden maskem düştü, yüzüm açığa çıktı, buna niye birileri destek oluyor, bu gerçeği niye basın- yayın organları topluma taşıyor, diye Hitlervari bir baskı ve tehdit uygulamasını hiç çekinmeden geliştirdi. İlker Başbuğ'un bazı gazete ve televizyon kurumlarına yönelik söylemleri kesinlikle bunu ifade ediyor. Bu sadece onlara yönelik değil, bütün topluma yönelik bir tehditti. Herkesi korkutmayı, yıldırmayı hedefleyen bir tehditti. Ardından bu tehdidi sahiplenerek, tepkilerin orduya yönelmesini azaltmak üzere bir provokatör gibi Tayyip Erdoğan devreye girdi. Tayyip Erdoğan'ın Amed'den başlayarak Gever'e kadar uzanan Kürdistan seferleri birçok çevre tarafından haklı bir biçimde "provokatif girişimler" olarak tanımlanıyor, ifadelendiriliyor, değerlendiriliyor. Bu seferlerin bir provokasyon niteliği vardı, orduyu korumaya dönük girişimlerdi. Güya kendisinin çok daha güçlü olduğunu sanarak, o demagojisine güvenerek var olan durumu tersine çevirebilmeyi hesap ediyordu. Fakat buna karşı da Kürt halkının tarihteki en büyük protestosu gerçekleşti. Amed halkının gerçekleştirdiği protesto gerçekten de her zaman anılacak, etkisi sürecek bir düzeye sahipti. 90'-andan bu yana yaşanan protesto eylemlerinin en büyüğüydü. Büyük bir gövde gösterisiyle Amed halkını korkutacağını sanan AKP yönetimi; tersine, 7'den 70'e Amed halkının büyük protestosuyla karşılaşınca şok oldu, şaşkına döndü. Ardından benzer bir biçimde Dersim seferi geldi, orada da halktan büyük bir şamar yedi. Bunları belki Van, Hakkari, Gever gezileriyle tersine çevirebilirim diye umut etti. Ama hiçbir yerde umduğunu bulamadı. Kürdistan'da durumların, tutumların değiştiği bu süreçte netçe ortaya çıktı. Halkın büyük protestocu duruşu karşısında, Kürt halkını, Kürt toplumunu kaybettiğini, artık hiçbir şeyle; de-

magojiyle, makarnayla, kömürle, şununla bununla da aldatamayacağını, satın alamayacağını görüp anlayınca, kendisine verilen "Kürt toplumunu aldatma ve satın alma" görevini başaramadığını görünce Tayyip Erdoğan, İlker Başbuğ'dan daha büyük bir pervasızlıkla bir saldırı tutumu ve söylemi içerisine girdi. Bunlar önemli hususlardır.

İlker Başbuğ'un "daha fazla Kan akacak ve sorumlusu Bu kanın aktığını Söyleyenler olacak" Demesi tarihi anlamı olan Bir sözdür Yine Tayyip Erdoğan'ın Hakkari'de, "beğenmeyen Çekip gitsin" demesi Çok anlamlı bir durumu İfade ediyor. bu söylem Faşistlerin Ya sevYa Terk et" söylemini içeriyor.

İlker Başbuğ'un "daha fazla kan akacak ve sorumlusu, bu kanın aktığını söyleyenler olacak" demesi tarihi anlamı olan bir sözdür. Yine Tayyip Erdoğan'ın Hakkari'de, "beğenmeyen çekip gitsin" demesi çok anlamlı bir durumu ifade ediyor. Bu söylem Faşistlerin ***"ya sev ya terk et***" söylemini içeriyor. Belki tamı tamına o anlama gelmiyor, fakat sadece faşist bir söylemdir diyerek, biz, olayın diğer yönlerini görmezden gelemeyiz. Bu söz Tayyip Erdoğan'ın ilk defa kullandığı bir söz de olmuyor. Benzer biçimde aynı söylemi daha önce de kullanmıştı. İkinci kezdir bunu tekrarlıyor ve öyle anlaşılıyor ki, bu son dönemde Milli Güvenlik Kurulu ve Terörle Mücadele Kurulu toplantılarında Türkiye yönetiminin yürüttüğü tartışmaların, PKK'ye karşı savaş kapsamında aldığı kararların bir biçimde ifade edilmesini içeriyor. Kesinlikle ondan bağımsız değildir, Tayyip Erdoğan'ın dehasının ürünü değil. Birden bire aklına gelerek, boş bulunarak söylediği söz de değildir. Kürt toplumunun oylarını kaybettiği için, büyük öfkeyle, tepkiyle sarf ettiği sözler de değil. Onlardan öteye, Türkiye yönetiminin yeni saldırı planlarının, politik arayışlarının ipucunu veriyor. Bunu öyle görmek, değerlendirmek daha doğrudur.

Bu konuda birçok söylenmiş söz vardır. Türkiye'nin dışişleri bakanlığı, KDP yönetimiyle çok sıkı ilişki içinde olduklarını, artık Barzani'yle istedikleri gibi görüşebileceklerini söylüyordu. Öyle bir hava yansıtıyordu ki, çökmekte olan Türkiye gericiliğinin yeni umudu, kurtarıcısı Barzani olmuş gibi bir hava veriyordu. Yine Tayyip Erdoğan, Kürt halkının, Önder APO'ya, gerillaya ve kendisine dönük saldırılar karşısında geliştirdiği direnişi seçim propagandası olarak tanımlıyordu. Ne olursa olsun her şeyi seçime bağlıyor. Bunlara bir de, ***'beğenmeyen çekip gitsin',*** sözü eklenince elbette ki işin içinde yeni oyunların, planların olduğunu görmek, anlamak gerekiyor. Bu sözler bir kişiye ait sözler değildir. Öyle anlaşılıyor ki Türkiye devleti yeni saldırı planlarının hazırlığı içindedir. En azından bunları tartışıyor, buna dönük kararlar almaya çalışıyor. Bir yandan güney Kürdistan yönetiminin Türkiye için kurtarıcı umut haline gelmesi; diğer yandan kuzeyde Türkiye yönetiminin, bu inkar ve imha sistemini beğenmeyenin çekip gitmesini istenmesinin ve her şeyin de yerel seçimlere bağlanması ortada yeni oyunların var olduğunu, inkar ve imha sisteminin yeni karar ve planlar içinde olduğunu gösteriyor. Öyle anlaşılıyor ki, son Terörle Mücadele Kurulu toplantılarında Önderliğe dönük politikalar tartışıldığı gibi, diğer yandan bunun bir parçası olarak halka dönük de ciddi bir tehdit ve saldırı hazırlığı yapıldığı anlaşılıyor. Bu hazırlık bir göçertme hazırlığıdır. Daha önce de Tayyip Erdoğan "***gerekirse hepsini kovarız"*** demişti. Öyle anlaşılıyor ki, Türkiye yönetimi 1915'te I. Dünya savaşında Ermenilere dönük geliştirdikleri tehcir yani göçertme, ülkesinden, yurdundan kovma uygulamasının bir benzerini, şimdi yaşanan III. Dünya savaşı içerisinde Kürtlere karşı da geliştirmeyi tartışıyor, hesaplıyor. Son toplantılarda bunun tartışıldığı ortaya çıktı. Yerel seçimlerin bu

kadar önemli hale gelmesi buradan kaynaklanıyor. Yerel seçimlerde AKP Kürdistan'da kazanırsa, ona dayanarak, o sonuçları kullanarak, uluslararası kamuoyunda onları bir koz olarak göstererek Kürt halkına, Kürt yurtsever ve demokratik duruşuna, Kürt özgürlük hareketine karşı her türlü soykırım içeren saldırıları yürütme gücünü ve cesaretini bulacaktır. Yerel seçimler bu düzeyde önemli ve anlamlı hale gelmiş durumdadır. Tayyip Erdoğan'ın bütün yaşananları seçim propagandasına bağlaması bu amaçladır. AKP'ye, Kürt tehcirini uygulamak üzere Kürt toplumunun oylarını alma görevi verilmiş. Bu görevi başarırsa, seçimi kazanırsa tehcir politikası uygulanabilecek ve ona dayanarak AKP iktidarda, hükümette kalabilecek, eğer kazanamazsa tehcir politikasının zemini ortadan kalkacak ve AKP iktidardan düşecek. Böyle bir görevi yüklendiği anlaşılıyor. Aynı şekilde birden bire Mesut Barzani'nin Türkiye için bir kurtarıcı haline gelmesi de bu politikalarla bağlantılıdır. Yine ABD'nin buna yönelik olarak desteğini ummaktadır. Fakat Türkiye yönetiminin uygulamak istediği bu tehcir politikasının dış dayanaklarının çok fazla güçlü olmadığı da ortadadır. En büyük müttefik olarak gördüğü ABD'de son gerçekleşen başkanlık seçimlerinde başkan seçilen Obama'nın izleyeceği politikaların da buna destek vermekten öte, buna ters bir yaklaşım içinde olacağını söylemek mümkündür. ABD'nin yeni başkanı Obama 1915 olaylarını soykırım olarak tanımlıyor. Ermeni ve Kıbrıs politikalarında Türkiye'yi çok daha zorlayacak politikalar izleyeceği anlaşılıyor. Belki Irak konusunda Türkiye'ye daha yakın bir politika izleyebilir, Türkiye'yi politik olarak güçlendirebilir, ama daha çok uzlaşmacı siyasi yöntemleri öne çıkartan bir politika tarzını esas alacağı için Türkiye'nin tehcir uygulamaları, soykırım ifade eden politik yaklaşımlarının mevcut ABD yönetiminden destek bulması zordur. Demokrat yönetimin, bir yarı siyah kişinin Türkiye'nin soykırım uygulamasına göz yumması, destek vermesi çok fazla da gerçekleşebilecek bir durum olamaz. O bakımdan zaten Türkiye toplumunun, dünyadaki Türklerin bazı kesimleri bu sonuca memnuniyetle yaklaşım gösterse de, Türkiye yönetiminin çok sıcak bakmadığı, bu değişimden memnuniyet duymadığı ortaya çıkıyor, anlaşılıyor. Bu gerçeklik Türkiye hükümetinin, Tayyip Erdoğan'ın yaklaşımlarından da açık olarak görülmektedir.

Diğer yandan Güney Kürdistan yönetiminin böyle bir politikaya ortak olması, zemin teşkil etmesi, tarihi Kürt ihanetinin en büyüğünün içine düşmesi anlamına gelir. Bunu anlamak, görmek zor değil. Böyle bir politikaya '***evet' derse, bunun,*** PKK'ye karşı Türkiye ile birlikte savaş yürütmekten çok daha tehlikeli bir durum olacağı, daha ağır bir ihanet durumunu ifade edeceği ortadadır. Bu açıdan Türkiye yönetimi böyle düşünse ve heveslense de, Güney Kürdistan yönetiminin böyle bir akılsızlık edeceği, öngörüsüzlük içine gireceği, bu kadar dar ve çıkarcı bir yaklaşım göstererek böyle ağır bir ihanet durumunu yaşayacağını elbette düşünmek, söylemek kolay değildir. Bunu hiçbir Kürt kabul edemez. Ortada oldukça duyarlı hale gelmiş bir Kürt ulusal kamuoyu var. Yine güney Kürdistan yönetimi bunun ne kadar ağır bir sonuç getireceğini görüp anlayabilecek bir politik birikime, tecrübeye sahiptir. O bakımdan Güney Kürdistan yönetiminin de böyle bir soykırıma ortak edilmesi zordur. Bazı kişiler buna alet olsalar, bu düzeyde bir ihanet ve ajanlık durumuna girseler bile, yönetim düzeyinde Güney Kür-distan Federe Yönetimi, *KDP-YNK yönetimlerinin böyle bir duruma düşmeleri elbette beklenemez.*

Geriye yerel yönetim seçimleri kalıyor. AKP'nin tüm gücünü, devletin ekonomik ve askeri gücünü, silahlı gücünü de arkasına alarak Kürdistan'da seçimi kazanmaya, bir devlet partisi olarak seçime girerek Kürdistan'daki belediyeleri ele geçirmeye çalıştığı ortadadır. Uzun süre böyle bir seçim politikası izledi. Tayyip Erdoğan açıkça Amed ve Dersim'i istediğini ilan etti. Devletin tüm gücü arkasındadır. Kürdistan'da başka herhangi bir güç yok. Devletin tüm ekonomisi, maliyesi, güvenlik kuvvetleri, ordusu arkasındadır. Kürdis-

tan'da devlet AKP'dir. Yerel seçimlerde AKP, Türk devleti olarak Kürdistan'ın kent ve kasabalarında seçime girecektir. Devletle demokrasi, soykırımla özgürlükçü duruş, direniş, AKP ile Kürt yurtsever hareketi yarışacak, mücadele edecek. Aslında bir seçimden çok, 35 yıllık Kürt özgürlük mücadelesinin gelişim sürecini etkileyecek bir siyasi sonucun ortaya çıkacağı bir oylama olacak. İş bu noktaya geldi. Bunu artık kadınıyla, genciyle, işçisiyle, memuruyla ,esnafıyla, yoksuluyla, zenginiyle tüm Kürtler görüyor. Biraz yurtseverlik, demokratlık özelliği bulunan herkes bu seçimlerin, belediye başkanlarını seçmekle sınırlı olmadığını, ondan öte, Kürt halkının geleceğini ilgilendiren, adeta bir referandum değerinde siyasi özellik taşıdığını görüyor. Buna göre de bir tutum var. Son halk direnişleri bunu açıkça gösteriyor. Bu direnişlerde gösterdi ki, her kesimden, yaştan, cinsten, her bölgeden insanlar tam bir ulusal demokratik birlik halinde kendisine dayatılan inkar ve imha saldırılarına karşı, kendi iradesi olan Önder APO'ya yöneltilen saldırılara karşı direniyor. Bu açık bir gerçek. Mevcut gelişmeler bu anlamda önemlidir, iyidir. Direniş, referandumun özgürlük hareketinin başarısı yönünde olduğunu gösteriyor. Halen seçimlere zaman var, boşluk bırakmamak gerekecek. Bu anlamda da en az AKP kadar tüm Kürt yurtsever-demokrat güçlerinin de tam bir birlik halinde referandum değeri taşıyan bu yerel seçimler üzerinde yoğunlaşmaları gerekiyor. Öyle bir yoğunlaşma olursa AKP'nin bu oyunu da boşa çıkartılabilir, AKP ile oynanmak istenen oyun kırılabilir.

Peki, AKP ile oynanmak istenen oyun neydi? Ecevit hükümetiyle başarılamayan, İmralı sistemi içerisinde Önder APO'nun ideolojik-siyasi imhasını, siyasi İslam söylemine dayanarak başarıya götürmekti. Bunun için yıllarca sahte dincilik propagandası yaparak Müslüman Kürt halkını aldatmaya çalıştılar. Ardından orduyla birleşerek 2005'in güzünden bu yana kirli savaşı bütün yönleriyle geliştirdiler. Topyekun savaş konsepti temelinde PKK'yi imha ve tasfiye seferleri düzenlediler. Şimdi de AKP, devletin tüm ekonomik ve askeri gücünü kullanarak, yine sahte dinci söylemi öne çıkartarak altı yıldır başaramadığını bu aylarda başarmak istiyor. Bu açıktır, anlaşılırdır. Bu anlamda uluslararası komployu başarıya götürmek istiyor. Önder APO'ya dönük tehdit ve saldırı bunu netçe gösterdi, herkes gördü; yediden yetmişe tüm Kürt insanları bunu gördü, anladı. Bu kadar halk tepkisi, öfkesi bu nedenledir. Dolayısıyla bu tepki, seçimlerde AKP'nin oyununu bozacak bir siyasi sonucu ortaya çıkartacaktır. Eğer boş durulmaz, hata yapılmaz, boşluk bırakılmaz, en az AKP kadar halk içinde bilinçlenme ve örgütlenme çalışması yürütülürse, seçimlerde de AKP'nin boşa çıkartılacağı söylenebilir. Veriler bu doğrultudadır.

Görülüyor ki, Türkiye yönetimi yeni planlar geliştirmeye çalışsa da, o planları hayata geçirmede imkan ve dayanakları zayıftır. Kendisini istediği kadar pazarlasın, satsın, ABD'ye bağlasın, ABD'nin bir askeri gücü olarak Ortadoğu'da III. Dünya savaşına katılmayı öngörsün, bu konuda ne yaparsa yapsın Kürt soykırımını gerçekleştirecek bir pratik süreci geliştirme gücünü, imkanını bulması zordur. Veriler Türkiye yönetiminden, yani inkar ve imha sisteminden yana değil; tersine, çok teşhir olmuş bir politika uyguluyor Türkiye yönetimi. Son halk direnişleri bu teşhiri çok daha fazla geliştirdi. Öyle ki, Türkiye yönetimine destek veren AB yetkilileri bile yayınladığı raporda Türk devletinin Kürt vatandaşlara ölçüsüz şiddetle yaklaştığını söylüyorlardı. Türkiye yönetiminin Kürt sorununda verdiği sözü tutmadığını söylüyorlardı. Mevcut durum, en yakın müttefikleri tarafından bile kabul görmüyorsa, bunun ötesindeki bir soykırım uygulamasının dünyada destek bulması imkansızdır. Diğer yandan Kürt halkı oynanan oyunları görebilecek bilince, duyarlılığa, bunlara karşı direnecek, mücadele edecek bilinç ve örgütlülüğe sahip. Büyük bir cesaret ve fedakarlıkla direniyor. Hiçbir yalana dolana, sahte dinci söyleme aldanmadığı gibi, kömürle, makarnayla onurunu satacak, satın alınacak bir durumda da değildir. Bu konuda geçen yıllardaki hataları aşabilecek bir

duruma ulaşmıştır. Geçen yıllarda bazı hatalar oldu. Halk şimdi bu konularda oldukça duyarlı, gerçekleri görüyor, yurtsever-demokratik mücadelenin ne kadar hayati önem arz ettiğini, oyunlara gelmemek gerektiğini görüyor. Bir örgütlülüğü var. Genel Kürt siyaseti üzerinde oluşan bir denetim, kamuoyu baskısı söz konusu. Öyle ki, halk meydanlarda kendi tutumunu ortaya koydu, mesajlarını verdi, ***"Önder APO'ya uzanan eller kırılır" dedi. İrademizi sahipsiz mi sandınız?", "PKK halktır, halk burada"*** dedi. Önderliksiz bir yaşamın Türkiye'nin felakete sürüklenmesi olacağını çok net olarak gösterdi. Yine hiçbir yalanın dolanın kendisini aldatamayacağı gibi, onurunu, şerefini kimsenin satın alamayacağını ortaya koydu, ifade etti. Seçimleri, oy vermeyi böyle ele alıyor. Oy namustur, namus satılmaz! diyor. Bunu 22 Temmuz seçimlerinde de ortaya koydu. Şimdi de en çok geliştirdiği tutum budur.

Diğer yandan Tayyip Erdoğan kişiliğinin ve yönetiminin provokatif davranışları çok büyük bir tepki yaratmış durumda. Öyle ki, 'beğenmeyen çekip gitsin', gibi küstahça sözler ve davranışlar var ortada. ***DTP yönetimi, 'kim, kimi, kimin vatanından kovuyor',*** dedi. Elbette orası da tartışma götürür bir konudur. Öyle anlaşılıyor ki Tayyip Erdoğan çok doldurușa getirilmiş. Nerede olduğunu, neyle yüz yüze bulunduğunu, Kürt toplumunun neyi ifade ettiğini, Türkiye'nin nasıl bir topluluk olduğunu fazla bilmiyor. Onun için de hiç kimsenin söylemediği, söyleyemediği sözleri pervasızca söylüyor. Eğer iş çekip gitme noktasına geldiyse, o zaman artık Türk ve Kürt toplumlarını bir arada yaşatma imkanları bitmiş demektir. Bunu bilmeden mi yapıyor? İnsan böyle söyleyemiyor. O zaman gerçekten bu yönetim, Türkiye ile Kürdistan'ı bölmek mi istiyor? İnsan o konuda da bir şey diyemiyor. Fakat yaptığının bölücülük olduğu, Türkiye yönetiminin söz ve uygulamalarının Türk ve Kürt kardeşliğini yok ettiğini, artık birlikte yaşama koşullarını ortadan kaldırdığını, Kürtlerin Türkiye'den büyük bir kopuşunu ortaya çıkardığını görmek, anlamak zor değildir. Öte yandan birilerinin çekip gitmesi gündeme gelirse, 90'lı yıllarda PKK mücadele şiddetlendiğinde ***Demirel "bin yıldır buradayız, bırakıp gidemeyiz ki"*** sözleri hatırlanırsa, gündeme gitmek gelirse, gideceğin kim olduğu bellidir. On binlerce yıldır kendi vatanlarında, bu vatanda yaşayan Kürtlerin değil de, Gürcü Tayyip Erdoğan'ın Tiflis'e gitmesi en doğrusu olacaktır. Önder APO'nun da defalarca izah ettiği gibi ortada bir devşirme, dönmelerden oluşan bir Türkiye yönetimi, bir devşirme Türkçülük var. Türkiye ne çektiyse bu dönme ve devşirme Türkçülükten çekti. Şimdi benzer bir biçimde bir Gürcü, bir Arap, bir Yahudi birleşmiş Türkçülük yapıyor; Kürtlere de diyor ki, on binlerce yıllık yurtlarınızdan çekip gideceksiniz. Bu akıl alacak bir şey değildir. Eğer birileri gidecekse, gitmesi gerekiyorsa, kimlerin gitmesi gerektiği ortada.

Ama PKK için sorun çekip gitme değil de, demokrasi içerisinde, özgürlükler temelinde bir arada kardeşçe yaşama imkanlarını yaratmaktı. PKK çizgisi buydu. Önder APO-'nun yaratmaya, geliştirmeye çalıştığı, her türlü milliyetçi zehre karşı özgür yaşamı var etme istemi, çabası bu yönlüydü. Şimdiye kadar hareketimiz hep bu esas üzerinde durdu, mücadele etti, direndi. Fakat elbette bu kadar baskı, zorlama, katliam, giderek soykırım dayatması olursa Kürt halkı da kendi direniş koşullarını, durumunu, yöntemlerini, hedeflerini gözden geçirir. Bu anlamda çareleri tükenmiş değildir, yapacağının hepsini yapmış olmaktan çok uzaktır. Mevcut durumda Kürt toplumu direnme potansiyelinin yüzde 15-20'sini bile kullanmış değildir. Özgürlük mücadelesini yürütme anlamında başvuracağı yöntemlerin yüzde 10'unu hayata geçirmiş değildir. Hem direnme potansiyeli, hem de mücadele etme yol ve yöntemleri şimdiye kadar olduğundan kat kat daha fazla vardır. Bu bakımdan her türlü saldırı karşısında çok daha büyük bir direnme gücünü ve çok yaratıcı direnme yöntemlerini devreye koyabilir. Eğer buna zorlanırsa 30'uncu yılda hareketimizin böyle bir direniş içerisine girmesi işten bile değildir. Topyekun savaş konsepti temelinde böyle bir

soykırım dayatılırsa, buna karşı PKK ve Kürt halkı da büyük bir özgür ve demokratik var olma ve kurtuluş mücadelesi dayatır, bunu geliştirir.

Yeni bir parti yılına girdiğimiz bu süreçte siyasi ve askeri durumu kısaca böyle değerlendirirken, 30'uncu yılda parti hareketi ve özgürlük mücadelemizin durumuna ilişkin de belirtilecek hususlar elbette vardır.

30'uncu PKK yılını büyük bir mücadeleyle kazanan hareketimiz oldu, Kürt halkı oldu. Bundan asla kuşku duyulamaz. Gabar ve Oramar eylemleri 30'uncu yıla güçlü bir girişi sağladı. Ardından Zap direnişi Türkiye gericiliğini temellerinden sarstı. Türkiye yönetimini ciddi bir kriz süreci içerisine soktu. Halkın Mart ve Nisan aylarında gelişen büyük serhıldanı direniş mücadelesini yürütenin halk olduğunu ve bedeli ne olursa olsun bu mücadeleyi zafere kadar taşıma iradesinde olduğunu gösterdi. İnkar ve imha sistemi yaz ayı boyunca 30'uncu yılda PKK'yi imha ve tasfiye etme umut ve hesaplarını yaparken, PKK örgütsel bakımdan kendisini en çok güçlendiren çalışmalarını yaptı. PKK 10'uncu Kongresini gerçekleştirdi, Önderlik çizgisinde, şehitlerimizin izinde kendisini köklü bir biçimde gözden geçirdi, değerlendirdi. Çizgiyle çelişen, uyumlu olmayan, çizgi gereklerini yerine getirmeyen söz, tutum ve davranışları eleştirip mahkum ederek Apocu çizgide güçlü bir düzeltme ve birleşme süreci gerçekleştirdi. 10'uncu Kongrenin Apocu çizgide birlik, kararlılık ve netlik ruhuyla yarattığı sonuç temelinde PKK, tarihinin en güçlü örgütsel sürecini yaşar hale geldi. Bu 30'uncu parti yılının yarattığı en büyük gelişme ve kazanımdır. 10'uncu Kongre, düşmanın imha ve tasfiye planlarına karşı, onu boşa çıkartmaktan da öteye; özgürlük ve demokrasi mücadelesini başarıya götürmenin garantisi olan öncülüğü, parti gerçeğini ortaya çıkararak zaferi garantileyen bir gelişmenin yaratılmasını ifade ediyor. PKK, Önderlik çizgisinde en güçlü bir partileşme süreci içerisine girdi. Yeniden inşayı tamamlayarak üçüncü partileşme hamlesi temelinde özgürlük ve demokrasi mücadelesini zafere taşıyacak bir öncülüğü yarattığını herkese gösterdi, ilan etti. Bu temelde geçen on yıllık süreçte göze alamadığı, cüret edemediği düzeyde bir kararlaşmayı ve hedefi ortaya koydu; Önder APO'nun özgürlüğü hedefini güncel çalışmalarla gerçekleştirilecek temel hedef olarak önüne koyup, böyle büyük bir hedef doğrultusunda mücadele hamlesine girdi, Önder APO'ya özgürlük hamlesini başlattı. 30'uncu kuruluş yıl dönümünün yaşandığı dönemde gerilla ve halk serhıldanının ulaştığı zirve, böyle bir hamle doğrultusunda geliştirilen mücadeleyi ifade ediyor. Aslında Önder APO'ya özgürlük hamlesi, PKK kuruluşunun 30'uncu yıldönümünde zirveye ulaşan gerilla direnişi ve halk serhıldanında hayat buluyor, pratikleşiyor. Bütün bunlar gösteriyor ki, bütün yıl boyunca inisiyatifi elinde bulunduran, her dönemeçte, adımda, süreçte başarılı olan, kazanan özgürlük hareketimiz olmuştur; kaybeden, Türkiye yönetimidir, inkar ve imha sistemidir, AKP'nin gerçekleştirmeye çalıştığı imha ve tasfiye planlarıdır. Bu planların hepsi kırılmış, boşa çıkartılmış, başarısızlığa uğratılmıştır. Özgürlük hareketimiz, 31'inci yıla böyle bir başarı temelinde; inkar ve imha sistemi ise, bütün planları başarısız kalmış, boşa çıkmış, zayıf düşmüş, çaresizlik içine girmiş, bunun verdiği pervasızlık, çılgınlık içinde giriyor.

İnkar ve imha sistemi böyle bir çaresizliğin ve çılgınlığın sonucu olarak yeni, tehlikeli planlar yapmaya çalışıyor. Kürt halkını soykırımla tehdit ediyor. Önder APO'ya dönük tehdit ve saldırı, halka dönük bir soykırım tehdidiydi. Son uygulamalar, sözler ve yaklaşımlarda da gördük ki, bu sadece Önder APO'ya dönük tehdit ve saldırıyla sınırlı değil, gerçekten de halka dönük bir soykırım planı var. Bu anlamda Önderlik ve halkı soykırımla tehdit eden bir yaklaşımı 31'inci parti yılına dayatmak istiyor. Bizim de, hareket ve halk olarak buna karşı direnişi her alanda tüm boyutlarıyla geliştirmekten başka çaremiz yoktur. Başka bir tutumumuz söz konusu da olamaz. Soykırım tehdidi ne kadar büyük olursa olsun, bu temelde baskı ve saldırılar ne kadar

fazla olursa olsun, bunlar bizi mücadeleden geri adım attıramazlar. Tersine, son halk direnişleri gösterdi ki, bütün bunlar Kürt halkının öfkesini ve kinini daha fazla arttırır, onu daha fazla bilinçlendirir, örgütler ve eyleme sevk eder. Bu anlamda tehdidin ve saldırının büyüklüğü, tehlikenin vahşiliği, ancak bizim öfkemizi, kinimizi, tepkimizi büyütecek, örgütlülüğümüzü geliştirecek, gerilla ve serhıldan temelindeki direnişimizi arttıracaktır. Kesinlikle Kürt halkı son direnişlerle tek tutumunun bu olduğunu, bundan başka herhangi bir tutumun kendisine kabul ettirilemeyeceğini gösterdi, ortaya koydu. Bu bakımdan da bir kere, 30'uncu yıldaki kazanımlar temelinde 31'inci mücadele yılına daha güçlü girerken her türlü saldırıya karşı her alanda çok daha güçlü bir direnme azmine, gücüne, potansiyeline, örgütlülüğüne sahip olduğumuz ortadadır. Bunu sürdüreceğiz, gerçekleştireceğiz. Böyle bir direnişi yürütme fırsat ve imkanlarımız her zamankinden fazladır. Halkın kararlılığı tamdır. Önderlik çizgisi, tutumu nettir. Gerillanın kahramanca direnişi en güçlü düzeyine ulaşmıştır. Fırsat ve imkanlar her zamankinden fazladır. Bölgedeki durum, uluslararasındaki gelişmeler bizim direnişi geliştirmemiz için fırsat ve imkanları her dönemden fazla sunuyor. Bu konuda her hangi bir daralma ve eksiklik yoktur. O bakımdan mevcut fırsat ve imkanları da değerlendirerek, şimdiye kadarki kazanımlara da dayanarak 31'inci yılı çok daha büyük bir özgürlük ve demokrasi yılı, direniş yılı, başarı ve kazanma yılı haline getirebiliriz. Bu konuda kendimize güvenimiz, başarıya inancımız, kazanma azmimiz her zamankinden güçlüdür. Çünkü Önderlik duruşu tarihin en büyük ve en güçlü bir dönemini arz ediyor. İnsanlık tarihinin en büyük özgürlükçü duruşu olan İmralı direnişi, elbette ki zaferin garantisini veriyor. Gerilla ve halk kahramanlık çizgisinde mücadele ediyor. İnkar ve imha sisteminin bu gerici faşist-milliyetçi yüzü her zamankinden çok daha fazla teşhir olmuş bulunuyor. O bakımdan da 31'inci PKK yılı, özgürlük ve demokrasi çizgisinde direnme potansiyelimizin en çok pratikleşeceği bir yıl olmaya aday olduğu gibi, böyle bir güçlü duruş nedeniyle Kürt sorununun çözümünün gerçekleşmesine, özgür ve demokratik yaşamın gelişmesine dönük de başarı şansının, imkanlarının en çok olduğu bir dönemi ifade ediyor. Şöyle de ifade edebiliriz: içinde bulunduğumuz süreçte elbette durum çok gergin, çatışma çok keskin, fakat bu aynı zamanda Kürt sorununun çözümüne de en yakın olduğumuzun bir ifadesi oluyor. Özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmek için en büyük güç ve imkana sahip olma durumumuzu ifade ediyor. Yani 31'inci yıl, partileşme temelinde özgürlük ve demokrasi mücadelesini en fazla geliştirebileceğimiz bir yıl olacak. Kürt sorununun çözümü yönünde en güçlü, büyük gelişmelerin, adımların atıldığı bir yıl olacaktır.

Türkiye yönetimi şimdiye kadar bir sürü oyun oynadı. Bunları bozduk, hepsini boşa çıkardık. Şimdi artık sıfırı tüketme noktasına doğru gidiyor. Soykırım arayışları ve bunu gerçekleştirme çabası, bu dünyada ve Kürt halkının bu biçimde bilinçli, örgütlü ve direngen olduğu bir ortamda öyle kolay değildir. Kürtler ne Ermenilerdir, ne de Rumlardır; Kürdistan ne Ermeni yurduna, ne de Rumların duruşuna benzer. Kürt toplumu onlar gibi değildir. Mevcut durumda Kürt halkının bilinç, örgütlülük ve eylemlilik durumuyla, geçmişte onlara dönük soykırım uygulandığı dönemdeki durumlar ayrıdır. Tarihsel süreçler de çok farklıdır. O bakımdan Türkiye yönetiminin, İlker Başbuğ- Tayyip Erdoğan yönetiminin bu yönlü arayışları boştur. Kendi başlarına bela olacak, kendi çöküşünü ve belki de beğendikleri yere gitmelerini gündeme getirecek arayıştır. Bunu böyle bilmelerinde yarar var. Buna karşılık olarak Kürt halkının duruşu, bilinçliliği, örgütlülüğü, direnme azmi çok güçlüdür. O açıdan da şunu söyleyelim: 31'inci PKK yılı, daha çok mücadele edeceğimiz, daha büyük kazanacağımız, zafere, özgürlüğe daha çok yaklaşacağımız bir yıl olacak.

31'inci parti yılında siyasi bir çözüm ile girmek isterdik. Fakat böyle olmuyorsa, çatışma derinleştiriliyorsa, bu kadar inkar ve imhada ısrar varsa, saldırı oluyorsa, elbette ki buna karşı direnmekte bir zorunluluktur. Başka türlü özgür olunmaz, örgütlü hale gelinmez, özgür yaşam kazanılmaz, yaratılmaz, onur şeref korunmaz. Başka yolu yok, Kürt toplumuna başka yol bırakılmıyor. Ancak direnerek var olma yolu bırakılıyor. Bizim de bunu kabul etmekten ve buna göre davranmaktan başka çaremiz yoktur. Madem böyle isteniyor, o zaman bizde bunu en iyisinden, en güzelinden, en güçlü bir biçimde yapalım. Gerçekten de "Kürt ayaklanması" oluyor, diyorlar. O halde ayaklanmaysa ayaklanma, savaşsa savaş, direnişse direniş, hepsinin en güçlüsünü, en kapsamlısını yapalım, yapmamız gerekiyor. Yeni yıla, 31'inci parti yılına böyle hazırlanacağız. Her şeyi gözden geçireceğiz, değerlendireceğiz. Madem ki inkar ve imha sistemi soykırımı dayatacak kadar saldırganlığı göze alıyor, o zaman bizde her türlü direnişi sürdürecek şekilde bir karar, planlama ve hazırlık içinde olmalıyız. Bunun için de yürüttüğümüz savaşı ve yürütülen serhıldanın da durumunu gözden geçirmemiz gerekiyor. İdeolojik mücadeleden askeri mücadeleye kadar tüm mücadele durumlarını yeniden gözden geçiren, değerlendiren, bu saldırganlık karşısında onu yerle bir edecek, boşa çıkartacak, yenilgiye uğratacak bir direniş mücadelesini her alanda planlayıp yürütecek bir kararlaşmaya kendimizi ulaştırmamız lazım. Yeni parti yılına girerken önümüzde böyle bir değerlendirme ve kendimizi kararlaştırma süreci var. Bu büyük bir ihtiyaç durumunda. Bunu yapacağız ve bu temelde çok daha kararlı, hazırlıklı, koşullar neyi gerektiriyorsa onu başarıyla hayata geçirecek şekilde bir özgürlük mücadelesini, direnişi, isyanı, ayaklanmayı 31'inci parti yılına dayatacağız. Bu artık bizim için olmazsa olmaz kabilinden bir zorunluluk haline gelmiştir. Böyle gitmesi kabul edilemez. Sonuçsuzluk, çözümsüzlük, bu işkence sistemi kabul edilemez. Onun için halk, ***"Êdî Bes e"*** dedi, "İmralı işkence sistemine son" dedi, "Önder APO'ya özgürlük" dedi. Bunlar boşa söylenmiş sözler değildir. Gerçekleştirilmesi gereken hedeflerdir. Bunları gerçekleştirecek, hayata geçirecek, başaracak bir mücadeleyi 31'inci PKK yılına kesinlikle dayatacağız. Hareket olarak kararlılığımız bu temeldedir. Önderlik duruşu ve direnişinden çıkardığımız sonuç budur, halkın direnişi de tüm halk olarak böyle bir kararlılık içinde olduğumuzu gösteriyor.

PKK'nin 30'uncu yıldönümü vesilesiyle üzerinde değerlendirme yapılması gereken bir diğer ve en önemli alan, partileşme alanı olmaktadır. 30'uncu yılda en çok gelişme sağladığımız alan ideolojik-örgütsel mücadele alanıdır. Biz gerçektende 30'uncu yıla hakkını verdik. 30'uncu yılda 10'uncu Kongreyi yaptık. Otuz yıla 10 Kongre sığdırmış bir parti hareketiyiz. Her üç yıla bir Kongre düşüyor. 10'uncu Kongreyle Parti Tüzüğüne üç yılda bir Kongre yapılmasını bir hüküm olarak koyduk. Böylece yeni tüzüğümüzün hükümlerine göre zamanında Kongrelerini yapmış bir parti hareketi konumundayız. Zamanında Kongre yapmış olmak, Kongre esaslarına göre çalışmak, seçimle işleri yürütmek, toplantılarını zamanında yapmak, alınan karar ve planları uyguluyor olmak açısından önem taşıyor. Demek ki kararlarımız uygulanıyor, parti de bir aksaklık yoktur, düşman saldırıları her hangi bir engelleme yaratmıyor. Bu konuda uluslararası komplo ardından doğal olarak bir sarsıntı geçirdik. Fakat genelin düzenli yürüyüşü, önderliğin parti çalışmalarını tüzük hükümlerine göre sistemli, düzenli yürütmesi o sarsıntıları aşmasını da sağlattı. Böylece 30'uncu yıl dönümünü ki, temel bir kesit, bir yüz yılın neredeyse üçte biri ediyor, çeyrek yüz yılı aşıyor 10'uncu Kongre temelinde kendini yenilemiş, yeniden kararlaştırmış, eleştiri-özeleştiri temelinde düzeltmiş, gözden geçirmiş bir temelde yaşıyor. Bu anlamda iç sorgulamamız, çizgi gereklerine göre kendimizi düzeltmemiz, güçlendirmemiz gerçekleşmiştir. Esas önemli olan, 30'uncu yıl mücadelesinin esas ağırlıklı olan yönü budur, bunu görmek gerekir. 30'uncu yılda bunu yapmış olmamız,

yıl dönümünü böyle büyük bir örgütsel çalışmayla, zirveyle, başarıyla karşılamamız, PKK'nin gelecekte özgürlük ve demokrasi mücadelesine öncülük yapmadaki iddiasını, gücünü ortaya çıkarıyor. Bu açıdan 31'inci yıla daha güçlü ve hazırlıklı giriyoruz. Neden? Çünkü ideolojik-örgütsel bakımdan eleştiri-özeleştiri temelinde kendimizi yenilemişiz, yetkinleştirmişiz, düzeltmişiz. Bu en büyük gücü veriyor. Çünkü parti sağlamdır. Parti sağlam olursa her türlü mücadele başarıyla yürür,

siyasi -askeri mücadele her yerde, her zaman başarıyla yürütülür. Önderlik ***"PKK'lileşelim savaşı kazanalım"*** dedi. Partileşmek, her türlü mücadelede, siyasi-askeri mücadelede başarı kazanmanın, zafer elde etmenin birinci koşuludur. Partisiz Kürdistan'da hiçbir siyasi-askeri çalışma yapılamayacağı, başarı elde edilemeyeceği gibi, her tür askeri-siyasi başarının yaratıcısı kesinlikle parti öncülüğüdür. Bu nedenle 30'uncu yılda 10'uncu Kongre ile partileşmede yaşadığımız gelişme düzeyi siyasi-askeri mücadelede kazandığımız başarıların yaratıcısı olduğu gibi, bundan sonra kazanılacak büyük başarıların da güvencesi oluyor. 31'inci yıla bu temelde daha güçlü, daha hazırlıklı giriyoruz.

Esas olarak 10'uncu Kongrenin başarıyla pratikleştiği yıl elbette ki 31'inci parti yılı olacaktır. Büyük siyasi-askeri mücadele ve başarılar 31. yılda kazanılacaktır ve bu kesindir. 30'uncu yılda yaptığımız 10'uncu Kongre PKK'nin önümüzdeki süreçte de Kürt halkına, onun özgürlük ve demokrasi mücadelesine başarıyla öncülük edeceğinin en somut göstergesi oluyor. Önderlik , 10'uncu yılda " geçen on yılda yaptıklarımız, gelecek on yılda yapacaklarımızın da aynasıdır" dedi. Şimdi 30'uncu yıl dönümünde 10'uncu Kongre gerçeğine dayanarak şunu rahatlıkla söylüyoruz: PKK'nin geçmiş otuz yılda yaptıkları, gelecek otuz yılda yapacaklarının da aynasıdır. Onlarca yıl Kürt halkına ve özgürlük mücadelesine başarıyla öncülük edecek bir parti hareketinin yeniden inşası, üçüncü partileşme hamlesinin başarıyla gerçekleştirilmesi 10-'uncu Kongreyle sağlanmıştır. 10'uncu Kongre gerçeğini böyle görmemiz, anlamamız gerekiyor. Belgeler yayınlanmıştır, halka ve örgüt yapımıza Kongre sonuçları bildirgelerle sunulmuştur. Üzerinde duruluyor, tartışılıyor, daha da tartışılmalıdır. 10'uncu Kongre derslerinin özellikle bu 31'inci Kasım ayını yaşarken çok yönlü tartışılması, açığa çıkartılması ve derinden özümsenmesi gerekiyor.

Nelerdir bu dersler? 10'uncu Kongre gerçeğinden neyi çıkartacağız? Bir kere, Kongreyi nasıl yaptık, neden 2008 yazında başarıyla yaptık da, başka zaman yapamadık. Neden daha önce yapmamız gerekirken yapamadık, ertelemek zorunda kaldık? Demek ki hazır değildik; kadro yapısı hazır olmazsa, örgüt yapısı Kongre yapamaz. Hazır olmak ne demektir? Eleştiri-özeleştiri yapabilmek demektir. Yani hata ve eksiklikleri ortaya çıkarabilmek, bu temelde daha büyük bir iddia ve irade, daha büyük bir başarı elde edecek mücadele gücünü ortaya çıkartabilmek demektir. Geçen yılda bu iddia ve irade gücümüz yoktu, başarma azmimiz yoktu, kendimize güvenimiz yoktu, başarıya inancımız yoktu. Bunu net söyleyebiliriz, ya da bütün bunlar zayıftı. Bu zayıflıklar nedeniyle Kongre yapamadık. Yapsaydık yeniden inşayı başarıyla gerçekleştiremezdik. Hiç geri çekilme temelinde, iş yapmama, yapamama temelinde Kongre olur mu? Elbette ki olmaz. Öyle Kongre yapılırsa ortaya örgütün yeniden şekillenmesi değil, dağılması, tasfiyesi çıkar. O nedenle ancak büyük bir iddia ve irade kazandığımız, bunu yaratan eleştiri-özeleştiri yapma gücü kazandı-

ğımız zaman Kongreyi yapabildik. Bu da 2008 yazında hareketimizin bütün kadro yapısıyla yaşadığı bir durumu ifade etti, ediyor. Son bir iki yıl içerisinde böyle büyük bir değişim, gelişme yaşandı örgütümüzde. İrade gelişimi, iddia gelişimi, başarıya inanç, kendine güven ortaya çıktı. Daha önce bunlar zayıftı. Neden bu geçen bir-iki yıl içerisinde bunlar ortaya çıktı? Burada Önderlik direnişinin payını, etkisini görmek lazım. İmralı direnişi, insanlık tarihinin en özgürlükçü duruşunu ifade ediyor. Dolayısıyla en büyük özgürlükçü direniş anlamına geliyor. Bu son yılda genel direnişten de öteye, çok somut ve sert bir fiili direniş haline geldi. Bu direnişin herkes üzerinde etkisi var. Bütün yüreği, beyni etkiliyor. Önderlik gerçeği bu kadar amansız bir direniş içerisindeyken, bundan etkilenmeyen yurtsever-demokrat olabilir mi? Hele hele sen bunun bir kadrosuysan etkilenmeyip de kendine göre kalabilir misin? Elbette kalamazsın!

İkincisi, Önderliğin mücadele anlayışı konusunda yanlış görüşler vardı. Önderlik demokratik siyasi çözüm isterken, sorunlar böyle çözülsün derken, sanki mücadeleden vazgeçmiş, sert direniş ve mücadele öngörmüyormuş gibi değerlendirmeler, anlamalar ortaya çıkıyordu. Bu yanlıştı tabi. Önderliğin içinde bulunduğu direniş süreci bu düşünceleri yıktı, ortadan kaldırdı, yanılgıları kırdı; herkes gördü ki, Önderlik sorunların demokratik siyasi çözümünü istiyor, ama gerektiğinde en sert fedai direnişinden uzak değildir, çizgisi böyledir. Bu nedenle Önderliğin mücadele anlayışı konusunda kadroda var olan muğlaklık, yanlış, yetersiz değerlendirmeler de aşıldı böylece. Bu, düşüncede gelişmelere yol açtı. Önderliğin hazırladığı son savunma düşünce sistemimizde değişiklikler yaptı. Önceki savunmalarda bu durum yok muydu? Vardı. Ama son savunma bazı konuları daha ayrıntılı ve kapsamlı açıyor. Bu bakımdan da tam anlaşılmayan ya da muğlak görülen, tam görüş birliği oluşturulmayan bazı konularda görüş birliği sağladı. Örneğin, liberalizm konusu: Önderlik, son savunmasında en çok bunu açtı ve eleştirdi, somut görüşünü ortaya koydu. Kapitalizmin gücü silahında ve parasında değil, liberalizminde dedi ve mahkum etti. Kapitalizmin mahkumiyetini liberalizmin mahkumiyeti olarak koydu ortaya. Oysa şimdiye kadar bu konuda bazıları durumu muğlaklaştırıyordu. Liberalizmin bu şekilde eleştirisi ve mahkumiyeti hareketimiz içinde yoktu. Özellikle provokatörler, Dr. Ali ve benzerleri bu konuda düşünce çarpıtması yapmaya çalışıyorlardı. Birazda liberal olsak ne olur, diyorlardı. O yüzden liberalizmi eleştiremiyorduk, mahkum edemiyorduk, eleştiriler yerini bulmuyordu, hiç kimseye "liberalsin, öz eleştiri ver" diyemiyorduk. Liberalsem liberalim, ne var, biraz da liberal olsak ne olur, deniliyordu. Önderlik, liberalizmi böyle mahkum edince, bu konudaki kendine göre anlayışlar, yetersiz, muğlak yaklaşımlar tümden ortadan kalktı. Önderlik bu konuda tam bir düşünce açıklığı, netliği ve birliği yarattı. Bizim örgütümüzü de disiplinsiz, sağa sola çekiştirilen, etkisiz, plansız, iradesiz hale liberal tutumlar, düşünceler, davranışlar getiriyordu. Onun aşılması çok bütünlüklü, güçlü, iradeli, disiplinli bir örgütsel duruş ortaya çıkardı veya bu temelde ilerleyen bir örgütsel yapı geliştirdi.

Şimdi onun dışında, 1 Haziran Atılımının beşinci yıla kadar da yenilgisiz gelişerek devam etmesinin etkisi var. Bu başaracağımıza dair inancı güçlendirdi. Önce bu inanç zayıftı. Birçok yönden bir yıl, bir ay sürer, başarısı olmaz sanılıyordu. Kendine güven ve inanç azdı bu nedenle. Onun için kimse çok fazla sorumluluk almak istemiyordu. Herkes geri çekiliyordu, görev-sorumluluk üstlenme zayıftı. Oysa 1 Haziran Atılımı yenilmedi, beşinci yılına geldi, başarılar kazandı, örgütü toparladı, düşmana ciddi darbeler vurdu; sarsıntı geçiren, zorlanan, kırılmaya yönelen düşman oldu. Bu büyük bir inanç, umut, güven yarattı, mücadele edip başarı kazanacağımıza dair inancımızı geliştirdi, pekiştirdi. Bu da tabi iddia ve irade kazanmamızda bir etken oldu. Aynı zamanda tasfiyeciliğe karşı HPG'nin yürüttüğü mücadelenin de bunda bir etkisi var. Tasfiyeciliğe, provokasyona karşı ancak Önderlik mücadele eder, deniliyordu. Bizim

buna karşı mücadele edemeyeceğimiz sanılıyordu, oysa HPG bünyesinde böyle bir mücadele yürütüldü ve sonuç aldı. Zayıfta olsa, geç de kalsa, dördüncü konferans temelinde gelişen süreç provokatif-tasfiyeci eğilimin açığa çıkartılıp mahkum edilmesi, örgütten kovulması, tasfiyecilik karşısında örgütsel zaferin kazanılması oldu. Dikkat edilirse bu kişiler bir kişiyi bile etkileyemediler, götüremediler. Dr. Ali Rubar çetesi Ferhat-Botan çetesinden daha mı zayıftı? Hayır, onların HPG de hiçbir etkileri yoktu, fakat bunlar ise HPG'nin komuta konseyiydiler. Üçüncü konferansta HPG'nin en çok oyunu alanlardı, HPG' de en etkili olanlardı. Peki, sonuç ne oldu, kendilerinden başka peşlerinden giden bir kişi var mı? Yoktur, yalnız başlarına bırakılmış, çizgi ve Önderlik karşıtlığı gerçeklikleri açığa çıkartılmış, yargılanıp mahkum edilerek, kovulmuşlardır. Bunu örgütümüz yaptı. Demek ki, biz ideolojik ve örgütsel mücadele yürütebiliyoruz, tasfiyeciliği açığa çıkarıp mahkum edebiliyoruz, Başarı kazanabiliyoruz. Bu da bize güç ve güven verdi. Bütün bunlara dayanarak biz 10'uncu Kongreyi güçlü, başarılı yaptık.

10'uncu Kongre esas olarak ideolojik- örgütsel sorunları tartışan Kongre oldu. İdeolojik-örgütsel sorunları da doğru bir çizgide tartıştı. Örneğin, yürütülen mücadeleyi tanımladı, onun gücünü ve etkinliğini ortaya koydu. İnkar edilemez güçte bir fedai mücadelesinin yürütüldüğünü, kahramanlık düzeyinde direnişlerin olduğunu vurguladı, inkarcılığı reddetti. Ama böyle bir mücadeleyle birlikte, bunun yetersiz olduğunu da tanımladı, yetersizliklerini gösterdi. Bu mücadelenin bedelinin ağır olduğunu ortaya koydu. Peki, neden yetersiz, neden bedeli ağır? Demek ki hata ve eksiklikler var. Nerededir hata ve eksiklik? Siyasi ortam mı uygun değil, Önderlik görevleri mi tam yapılmamış, halk desteği mi az, örgütün mücadeleci ruhu mu zayıf? Hayır, bunların hepsi yeterli. Peki, o zaman neden hata ve yetersizlik var? Çünkü öncülük zayıf, hata ve eksiklik öncülükten kaynaklanıyor. Öncü ise partidir. Partiden, partileşmeden kaynaklı bir zayıflık var. Partileşme zayıf olunca, güçlü olmayınca, güçlü, yeterli bir ideolojik -örgütsel öncülük olmayınca siyasi-askeri mücadele başarılı ve etkili yürütülemiyor, sonuç alınamıyor. Tam tersine siyasi-askeri mücadelede yetersizlik oluyor, bedel ağır oluyor. 10'uncu Kongremiz bunun sorumlusunun partileşmedeki zayıflık olduğunu, parti öncülüğünün yeterince gelişmediğini tespit etmiştir. Neden zayıf, partileşmenin zayıflığı neredendir? Onu da tabiî ki kadro ve örgüt duruşundaki zayıflıklar olarak değerlendirdi. Kadrolar çizgiyi yeterince özümsememişlerdir, yeterli örgütlülüğe sahip değiller, siyasi ve askeri mücadelede yeterli bir öncülük yapamıyorlar, kadro öncülüğü, komuta öncülüğü zayıftır, yetersizdir, parti ölçülerine, onun çizgisine uygun değildir. Kadroda bin bir türlü hastalık var: bireyci, tepkici, tutucu, savunmacı, liberal, bürokrat, kendine göre, geri çekilen, istifacı, gücünü yeterince kullanmayan ve daha bir sürü hastalık var. Çizgiyi benimsememiş, özümsememiş; Önderlik çizgisinin gereklerine göre örgütlenmemiş.

Peki, kadro böyle, ama neden böyle, niye bu durum düzelmemiş, düzeltilmemiş, kim bu durumu giderecek? Elbette ki yönetim giderecek. Parti yönetimi bunun için var. Kadro çizgiyi özümsememiş olabilir, hastalıklarla dolu olabilir, örgütsüz olabilir; yönetim de bunları gidermek için vardır. Hastalıkları ortadan kaldıracak, örgütsüzlüğü giderecek, kadroyu eğitecek mekanizma yönetimdir. Eğer kadro böyleyse, örgüt zayıf ise demek ki yönetim zayıftır, yönetim görevlerini yerine getirmemiştir. O zaman demek ki yönetim olunmamıştır. 10'uncu Kongre bu temelde yönetim gerçeğini sorguladı. Öyle sağı-solu eleştirmedi, Kongre bileşenini eleştirdi, kendini eleştirdi. Şu ya da bu düzeyde yönetim görevi almış kadrolardan toplanmış bir Kongre platformu vardı. Belli ki sorun biziz, kimse değildir. O zaman kendimizi çizgiye doğru çekmeliyiz. Sorun bizdedir, sorunu kendimiz çözmeliyiz. Bunun için de sağı solu suçlamadan, eleştirmeden, namusluca özeleştiri vererek kendimizi düzeltmeliyiz. Düzeltme Kongre-

den, Kongre platformundan başlamalıdır. Çizgiye oturma Kongreden başlamalıdır. Bunun için de 10'uncu Kongre bir eleştiri Kongresi değil, bir özeleştiri Kongresi oldu. Özeleştiriyi esas alan bir çalışma yürüttü. Bu temelde Parti Meclisini sorguladı, yeniden inşa komitesini sorguladı. Yeniden inşaya yönetim düzeyinde nasıl yaklaşılmıştı, yeniden inşa nasıl ele alınmıştı, onu sorguladı. Çünkü yeniden inşa Önderlik örgütlenmesiydi. Önderlik ***"ben kendi eğilimimi örgütlüyorum"*** dedi. O açıdan yeniden parti inşasına yaklaşım, önderliğe yaklaşım demektir. Önderliğe yaklaşımın somut göstergesi PKK'nin yeniden inşasına yaklaşımdır. Kim, ne kadar PKK'nin yeniden inşasına sahip çıkmışsa o kadar Önderliğe sahip çıkıyordur. Partiye sahip çıkmamış, yeniden inşa görevlerini yürütmemişse, istediği kadar desin ki, ben Apocuyum, Önderliğe bağlıyım, bunlar hikayedir. Sen örgütsel görevlerini yapmadıktan sonra Önderliğe nasıl bağlı olacaksın. Öyle bir bağlılık olmaz. O yüzden lafta, sözde bağlılık değil de, bağlılığın somut göstergesi olan yeniden inşaya yaklaşımda Önderliğe yaklaşımın nasıl olduğu sorgulandı.

Yeniden inşa komitesinin sorgulanması, bazı eğilimlerin, birbirine yüz seksen derece ters eğilimlerin varlığını gösterdi. Dr. Ali ile Rubar da yeniden inşa komitesi üyesiydiler; Dr. Ali platforma sunduğu raporda, ben yeniden inşa komitesini bir uzlaştırma komisyonu olarak anladım; kaçanları geri getirecek, sağ-sol eğilimi bir araya getirip barıştıracaktık, görevimiz bitecekti; nihayet kaçanları getirdik, görev bitti, ondan sonrasında PKK örgütlenmesine inanmıyordum, katılmadım, çaba da harcamadım, diyordu. Bu görüş Ferhat ile Botan'ın görüşünün aynısıdır. Onlar da PKK'nin yeniden inşasını aynı şekilde tanımladılar. Buna rağmen Dr. Ali inşa komitesinde ve PKK Meclisinde oldu, üstte yetkiyi hep tuttu. Bu kadar parti karşıtı bir çalışmayı partinin içinde, en üst organında yetkileri ele geçirerek yaptı. Diğer yandan Viyan ve Nuda arkadaşlar da yeniden inşa komitesi üyeleriydiler. Onlar da bir çizgi geliştirdiler. Bütün yönetim yetkilerini bir yana bıraktılar. Hem de büyük bir çabayla, istekle, örgütü zorlayarak bunu yaptılar; her hangi bir yetkiye sığınmadan, beyinleri ve yürekleriyle mücadelenin en zor alanına yürüdüler. PKK'yi savaşarak inşa etmeyi, en zor ortamlarda, fedai çizgisinde mücadele ederek yeniden inşa etmeyi esas aldılar. Önderlik partisinin, PKK'nin yeniden inşasının en zor ortamlarda fedai çizgisinde mücadele edilerek gerçekleşeceğine inandılar ve bunu yürüttüler, bu konuda ölçü yarattılar, kadro örneği ortaya çıkardılar. Bu da bir çizgiydi, Önderliğin partiyi yeniden inşasını örgütlemek üzere geliştirilen bir pratikti. Dikkat edilirse diğerleriyle yüz seksen derece terstir.

Parti Meclisinin durumu, kadroların durumu değerlendirilince ortaya şu çıktı ki: birbirinden yüz seksen derece ters olan bu iki eğilim arasında yüzlerce kendine göre duruş ve eğilimler var. Bireyci, yeniden inşayı kendine göre ele alan, anlayan, katılan duruşlar var; kimisi ciddiye almıyor, kimisi bekle gör politikası izliyor, kimisi içinde dururum ama görev sorumluluk almam, bazıları askeri ve siyasi çalışmalara kendimi veririm, parti çalışmasını başkası yürütsün, diyor. Bunun gibi çeşit çeşit duruşlar var. Bu duruşlar orta yolcu duruş olarak tanımlandı. İhanetle fedai militan kadro duruşu arasındaki ortadaki duruşlar tasfiyecilik olarak değerlendirildi, eleştirildi ve mahkum edildi. Yoksa tasfiyecilik kaçan bu unsurlar değildir. Onlar zaten ajandırlar, açığa çıkmışlardır. Tasfiyecilik: aslında ajan provokatör duruşa zemin teşkil eden, ama kendine göre duran, çizgiye katılmayan, ama bırakıp ta gitmeyen, partiyi kendine göre anlayıp kendine göre yürütmek isteyen duruştur. Bu partiyi geliştirmiyor, tasfiye ediyor; bırakıp gitmiyor, ama partiyi içten kemiriyor, zarar veriyor. Parti ölçülerini, anlayışını içten felç ediyor. İşte 10'uncu Kongre bu duruşları, yeniden inşaya bu türlü yaklaşımları mahkum etti, açığa çıkardı. Öyle duruşlar var ki, birçok arkadaş, biz bilmem kaç yıldır PKK'liyiz, yeni mi PKK'li oluyoruz, diye bir rapor yazma zahmetine bile katlanmadılar. Rapor yazmayı gururlarının, onurlarının kırılması olarak gördü-

ler. Yeniden inşaya karşı bu kadar kayıtsız, ondan uzak yaklaşımlar, partiye sahip çıkmayan duruşlar vardı. Bunlar mahkum edilmiştir. Yönetimin duruşunun ağırlıklı olarak böyle olduğu ve bütün kadro duruşundaki sakatlıkların, partileşmedeki zayıflıkların buradan kaynaklandığı tespit edilmiştir. Dolayısıyla kadronun hastalıklı duruşuyla örgütsüzlüğünün sorumlusu olarak yönetimin bu duruşu görüldü ve düzeltmenin yönetimden geliştirilmesi kararlaştırıldı. Bunun sonucunda da Parti Meclisinin özeleştiri vererek çizgiye doğru katılmasını, Kongre bileşiminin bu temelde yeniden inşaya katılma sözü vermesini, Kongreden başlatmak üzer bütün kadrolara yaymak temelinde yeniden inşaya katılım ve düzeltme hareketinin geliştirilmesini kararlaştırdı. Bunlar eleştiri ve özeleştiri platformlarını oluşturdular. Dikkat edilirse, Önderliğe, PKK Kongre yapmış, güçlü geçmiş, denilince, Önderlik ***"özeleştiri mi vermişler"*** dedi. Güçlenmenin nereden olacağını, partileşmenin neyle gelişeceğini bir cümleyle, iki kelimeyle ifade etti Önderlik. 10'uncu Kongre bu temeller üzerinden gerçekleşti.

Kongrede bulunan Parti Meclis üyeleri platformdan geçirildi, güçlü bir eleştiri-özeleştiri platformu oldu. İlk defa Önderlik dışında parti yönetimimiz birbirini eleştirdi. Birbirini eleştirmek demek, örgüt olmak, örgüt ilkeleriyle birbirine bağlanmak demektir. Yönetim olmak, ortak yönetim gücü olmak için adım atmak demektir. Geçmişte yönetim olamamanın altında yatan gerçeklik birbirini eleştirmemekti. Şimdi 10'uncu Kongre ile bu aşılmıştır. Güçlü, yapıcı bir eleştirel duruş yaşanmıştır. Benzer biçimde yine sadece eleştiri değil, aynı düzeyde özeleştiri yaklaşımı da oldu. Özeleştiri vermek üzere büyük bir istek, bunu ihtiyaç olarak görme, bu temelde çaba harcama ortaya çıktı. Zorla eleştirilen-özeleştiri istenen değil, eleştirileri kabul ediyorum, bir şey demiyorum, diyen bir tutum değil; hata ve eksikliklerimi ortaya çıkararak, bunlara bir daha düşmeyeceğim, işlerin doğrusunu yürüteceğim, bu temelde partinin vereceği her tür görev ve sorumluluğu başarıyla yerine getireceğim iddiası ve iradesini ortaya çıkartan bir tutum görüldü. Özeleştiri bu demektir. Yoksa özeleştiri, eleştirilere bir şey demiyorum, demek değildir, günah çıkarmak da değildir. Özeleştiri: hata ve eksiklikleri görüp, onlardan ders çıkartarak işleri doğru ve başarıyla yapma gücü ve iradesi kazanmak demektir. 10'uncu Kongredeki özeleştirel yaklaşım böyle bir düzey yarattı. Güçlü bir eleştirel, özeleştirel platform gerçekleşti. Ardından Kongre bileşimine katılan bütün üyeler, yeniden inşa karşısında tutum belirleyerek yeniden inşaya sahip çıkma ve doğru katılma sözü verdiler.10'uncu Kongre tıpkı parti 3üncü Kongresi gibi, yeniden partiye katılım Kongresi oldu. Öyle bir süreç başlattı. Kongre platformu söz verip, yeniden inşaya katıldı ve bu temelde bütün kadroların platformlardan geçerek söz verip, yeniden inşaya katılarak, genel bir düzeltme hareketinin ve yeniden inşaya katılım sürecinin geliştirilmesini kararlaştırıldı. 10'uncu Kongre gerçeği budur. Bu temelde şimdi tartışmalar sürüyor. Bir netleşme, kararlaşma gelişiyor. Bu eleştiri, özeleştiri gerçeği büyük bir birlik, güven, irade, iddia yarattı, güç ortaya çıkarttı. Apocu çizgide oluşan örgütsel birlik müthiş bir güçlenme ortaya çıkardı ve bunun sonucunda "Önder APO'ya Özgürlük" hedefini kararlaştırma gücü göstermiştir. Yoksa öyle bir karar almak kolay değildir.

30'uncu yıl dönümünde bütün parti hareketimiz, kadro yapımız bu temelde bir tartışmayı, yoğunlaşmayı, eleştiri, özeleştiri sürecini yaşıyor. Her alanda toplantılar, konferanslar oluyor, eleştiri-özeleştiri platformları geliştiriliyor. Çünkü 10'uncu Kongre bütün kadro yapısına kendini eleştiri-özeleştiri temelinde sorgulayarak yenileme, düzeltme ve yeniden inşaya katılma çağrısı yaptı. Bu çağrıya kadro yapısı büyük bir heyecanla karşılık vermiştir. Eğilimler iyidir, yoğunlaşma, tartışma, kendini netleştirme süreci gelişiyor. Bu çağrı kadro yapısı kadar halkta da büyük bir heyecan yarattı. 10'uncu Kongrenin etkisi halk içinde çok yankı buldu, etki yarattı, büyük bir coşku ortaya çıktı. Yeniden PKK

öncülüğü Önderlik çizgisinde gelişiyor, özgürlük ve demokrasi mücadelemiz güvenceye kavuşuyor, diye Kürdistan'ın dört parçasında ve yurt dışında halk büyük bir heyecan duydu, sevinç duydu. Bunu sözle ve eylemle ifade ettiler. Bu büyük halk direnişimiz bu gelişme üzerinden gerçekleşiyor.

PKK 10'uncu Kongresinin düşman üzerindeki etkileri de çok olmuştur. Düşman çok büyük bir korku ve kaygı içine girdi. Halkın büyük bir moral alma, coşku duymasının tersine düşman adeta kahır oldu. Birçok yerde tartışma yürüttüler. PKK'nin Önder APO'ya özgürlük hedefinin pratiğe geçirilmesi karşısında telaşa düştüler. İşte Önderliğe dönük tepkilerin, saldırıların bir yönü de burasıdır. Biz Önder APO'ya özgürlük diyince ve bu temelde gerilla ve halk büyük eyleme yürüyünce, onlar da tehdit ve saldırıya giriştiler. Bize böyle cevap vermeye çalışıyorlar. Fakat bunlar boştur, nafiledir. Bu tür şeylerden korkacağımız yok. Önder APO ***" ölümden korkmuyorum"*** dedi. Biz bir fedai hareketiyiz. Hiçbir tehditten, saldırıdan korkacak durumumuz yok. Çünkü bir özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürütüyoruz, bir kimlik mücadelesi yürütüyoruz, bir soykırımı durdurma mücadelesi yürütüyoruz. Bu mücadelede kaybedeceğimiz hiçbir şey yok. Çünkü zaten Kürt halkının her şeyi kaybedilmişti. Yürüttüğümüz mücadele ile kaybettiğimiz her şeyi yeniden kazanmaya, özgürlük ve demokrasi çizgisinde yeniden elde etmeye çalışıyoruz. O nedenle de hiçbir tehdidin, saldırıların bizi korkutacak yanı yoktur. Tersine, biz büyük kararlılık ve cesaretle, ***"ölüm nerden gelirse gelsin, yeter ki özgürlük mücadelesi devam etsin"*** şiarıyla mücadeleye fedai çizgisinde yürüyoruz. Düşman saldırıları bu anlamda boştur, tehditleri, şantajları boştur, hiçbir etkisi olmayacak, anlam ifade etmeyecek. Tersine, bizim mücadele azmimizi, kararlığımızı,isteğimizi daha çok artıracaktır. Bu temelde PKK'nin 31'inci yılına girerken partileşmede çok daha güçlüyüz. 10'uncu Kongre ideolojik, örgütsel bakımdan Önderlik çizgisine bizi daha çok yaklaştırdı. Çizgi temelinde partileşmeyi daha çok yarattı. Bu, büyük bir birlik, bütünlük, netlik, kararlılık ortaya çıkardı. Bu anlamda şimdi PKK elbette özgürlük ve demokrasi mücadelesini yürütmede, halka öncülük etmede çok daha güçlü, kararlı ve örgütlüdür. Dolaysıyla çok daha büyük başarılar yaratacak durumdadır.

Bu 30'uncu yıl dönümünde; PKK nedir, PKK ile ne değişti, PKK ile ne oluyor? diye sorular soruldu Bundan sonra ne olacak dendiğinde, eskisi gibi olmayacak dedik. Çünkü artık PKK var. Bu Kürt-Kürdistan tarihi için, Ortadoğu ve dünya gerçeği için de böyledir. PKK nedir? Yeniden partileşme neyi ifade ediyor? Bu 30'uncu yıl dönümünde en çok sorgulamamız, anlamamız gereken budur. PKK'lileşmek, partileşmek önemlidir, parti çizgisini geliştirmek önemlidir. Önderlik partileşme için, " bir canlının, insanın damarlarında hareket ederek ona yaşam veren kandır. Bir bitkiye kılcal damarlarından hareket ederek ona yaşam veren öz sudur" dedi. Kürt halkının yaşam suyu, yaşam gerçeği partidir. Kürt halkı özgürlük ve demokrasi bilincini, iradesi, örgütlüğünü ve eylemini PKK ile, Önder APO gerçeğiyle kazandı. Bununla şimdiye kadar getirdi ve PKK ile yaşıyor. Bunun böyle bileceğiz. Bu nedenle PKK demek ki, bir bilinç, bir ruh, bir yaşam felsefesi, cesaret, fedakarlık, birlik, yoldaşlık, örgütlülük, çalışma, eylemsellik demektir; PKK, Kürt halkının kimlik ve özgürlük temelinde örgütlenmesinin ve direnmesinin harcıdır. Dolaysıyla parti olmadan hiçbir şeyi olmaz. Özgürlük, demokrasi, kimlik, onur, şeref olmaz. Hiçbir şeyi olmaz; su olmaz, ekmek olmaz. Kürt halkı için parti ekmekten, sudan, havadan daha fazla değer ifade eden bir şeydir. Kürt halkının özgür ve demokratik varlığı ve geleceği içindir. Partileşmek de böyle bir ölçü ve değeri ödünsüz, hesapsız, kitapsız, ikirciksiz edinmek ve pratikleştirmek demektir. Böyle bir değerler toplamına katıksız, karışıksız katılmak demektir. Bu bakımdan PKK'lileşmeyi doğru bir biçimde ele alacağız. Parti gerçeğini doğru anlayacağız. PKK'siz, partisiz hiçbir şeyin olmayacağını anlayacağız. Kürdistan'da yaprağın bile partileşme ile kıpırdadığını, her türlü özgürlük

bilincinin, iradesinin, özgür savaşçılığının, silahının, üniformasının ruhunun partiyle olduğunu iyi bileceğiz. Bu bakımdan da PKK 30'-uncu yıldönümünde Önder APO ve PKK gerçeğini çok daha derinden ve kapsamlı bir biçimde sorgulamak, açığa çıkartmak, anlamak, özümsemek gereği vardır. 10'uncu Kongre tüm kadro ve savaşçı yapısı için bu doğrultuda gerçekleşmiş bir çağrıdır.

Yine bu 30'uncu yıl dönümünde PKK gerçeğini, Önderlik gerçeğini doğru özümse-yerek bu temelde kendini partileştirmek gerekiyor. Partiyi anlamak, partiye doğru katılmak, yani var olan yetersiz, yanlış, hatalı tutum ve davranışlardan uzak durmak ve onları açığa çıkartmak, görmek ve onlara karşı mücadele ederek onlardan kendini kurtarmak lazım. Bu konuda özellikle tüm kadro gücünün bir bütünlük içerisinde istekle gelişme yaratması önemli. Önderlik duruşu zaten güçlüdür, sarsılmazdır, sorunları çözecek düzeydedir. Halkın Önderlik bağlılığı çok ileri düzeydedir. Halk diyor, " PKK halktır, halk burada" kendi kimliğini ve özgürlüğünü PKK ile buluyor, yaşıyor ve yaşatıyor. Şimdi burada önderlik ve halk bütünlüğünü pratikte tamamlayacak ve hayata geçirecek olan ise parti örgütüdür. Yani onun kadro gücüdür, kadro duruşu ve örgütlüğüdür. O bakımdan kadroların Önderlik çizgisinde, Önderlik ölçü ve özelliklerine uygun olarak şekillenmesi, şehitler gerçeğini özümseyerek, ona göre kendini var etmesi önemlidir. PKK bir Önderlik partisidir, bir Önderlik hareketidir. PKK şehitler hareketidir. 3'üncü Kongrede Önderlik, " şehitler PKK'lidir" "PKK şehitlerin yaşayan biçimidir", "Şehitler PKK olarak yaşıyorlar" dedi. Bu 15 bini aşan şehittir. Hakilerle, Mazlumlarla, Kemallerle, Hayrilerle, Karasungurlarla. Agitlerle başlayıp, Beritanlarla, Zilanlarla devam etti. Günümüzde 1 Haziran atılımı temelinde Erdallarla, Adillerle, Viyanlarla, Sorxwinlerle yaşıyoruz. 15 bini aşkın kahraman üyesi var. PKK bu anlamda gerçekleşmiş bir olgu, soyut bir durum değildir; ama ben PKK'liyim, diyenlerin kendisi de değildir. Bir Önderlik gerçekleşmesidir, şehitler gerçekleşmesidir. Bu gerçeği iyi görüp, PKK'yi iyi anlayıp, onun ölçü ve özelliklerini doğru ele alarak özümsemek, bu temelde kendini partiliğe katmak, partileştirmek, Önderlik çizgisinin ve şehitler gerçeğinin güçlü bir uygulayıcısı olmak herkesin, hepimizin temel görevi, doğrultusu ve hedefidir. Böyle olan, böyle anlayan işleri başarıyla yürütür, doğru katılır, doğru bir parti militanı, Önderlik militanı, Apocu militan haline gelir. Bunu isteyen herkes de bu temelde yapar ve başarır. Bu konuda herhangi bir kaygı, endişe olmamalıdır. 30'uncu yıl dönümünü yaşarken, bunlar temelinde PKK gerçeğini bir kere daha ele almak, Önderlik ve şehitler partisi olarak değerlendirerek yaklaşıp onu özümsemek ve buradan alınan güçle, görev ve sorumlulukları HPG savaşçılığını başarıyla yerine getiren militanlar haline gelmek kuşkusuz tüm yoldaşların en temel hedefidir. Biz bu sürecin daha doğru anlaşılacağı, herkesin daha iyi sorgulayarak kendisini bu 30'uncu parti yıldönümünde daha çok eğitip, partileştireceği, bu temelde de daha güçlü bir savaşçı haline getireceği, HPG ve YJA-Star'ın militanlığının bütün ölçü ve özelliklerini çok güçlü bir biçimde ortaya çıkartıp, pratikleştireceği inancındayız. Özellikle geçmiş süreçte katılmış olan kadro ve komutanların bu temelde kendilerini düzeltme, yenileme, yeniden katma görevleri ve sorumluluğu vardır. Yeni arkadaşların da parti gerçeğini, Önderlik gerçeğini daha doğru, yakından anlama, özümseme, ona doğru katılma, kendini doğru militanlaştırma görev ve sorumlulukları vardır. Niçin gerekli bu? Önümüzdeki görevleri başarıyla yerine getirebilmek için gerekli. Kürt halkına özgürlük ve demokrasi mücadelesinde güçlü, başarılı bir biçimde öncülük edebilmek için gerekli. Bunları yaparsak, güçlü, başarılı bir öncü militan haline geleceğimiz ve 31'inci PKK yılında üzerimize düşen görev ve sorumlulukların gereğini pratikte başarıyla yerine getireceğimiz kesindir. Bu dilek temelinde şimdiden tüm yoldaşların 27 Kasım 30'uncu parti yıldönümü günlerini, yani ulusal diriliş bayramlarını kutluyor, 31'inci parti yılında üstün başarılar diliyorum.

PKK'DE MİLİTAN GERÇEKLİK

PKK denildiğinde onun ortaya çıkış koşullarını ve bu çıkış sürecindeki kadro şekillenmesini iyi anlamak gerekir. Dünya, bölge ve ağırlıklı olarak Türkiye olmak üzere Kürdistan'daki 1970'li yılları ve onun kısa zaman öncesini doğru bilmek, anlamak ve yorumlamak, PKK'yi ve onun ilk yıllarını anlamak için önemli bir veri olmaktadır.

PKK aynı zamanda bir Önderlik Hareketi olduğu için, PKK' yi anlamak, Önderliğinin yaşam tarzı ve duruşuyla da ilgili olmaktadır. Önderliğin ahlaki, ruhsal ve vicdani yaklaşımlarının yanında, arkadaşlık ilişkileri, olay ve olgulara bakıştaki eleştirel duruşu, öngörüsü ve yaşamın tüm kesitlerinde örgütlü oluşu gibi temel özellikler PKK'nin gelecekteki temel ilkeleri haline gelecektir. Onun için PKK'ye doğru bakış, PKK tarihini doğru yorumlayış, Önderliğe de doğru yaklaşım ve onu doğru anlamak anlamına gelmektedir.

PKK aynı zamanda bir halkın neredeyse durdurulan tarihinin yeniden ve hem de çağları yıllara sığdıran bir hızla yazımı anlamına gelmektedir. O açıdan PKK'yi anlamak, onu doğru yorumlamak, Kürdistan toplumu ve kişilik şekillenmesi tarihini doğru kavramak ve bilince çıkarmaktan geçmektedir.

PKK Hareketi dillendirdiği ilk sözcüklerden bu yana bir insanlık hareketi olarak şekillendi. PKK kendisini hiçbir zaman dar ulusal, inançsal ve sınıfsal kalıplar içerisine sokmadı. Belki yeni paradigma kapsamı içinde olmayabilir; ancak ona fazla uzakta durmayıp başından itibaren dogmatizmi reddederek, her gelişme ve veriyi bir derinleşme ve arayış nedeni olarak gördü. Onun için PKK'yi anlamak, bir bütün olarak insanlığın gelişim evrelerinin maddi ve manevi tüm boyutlarını anlamaktan geçiyor

Kısaca PKK'yi anlamak aslında insanın gerçeğini anlamak oluyor. Onun için PKK' yi anlamak ve tanımlamak, salt bilimsel ölçülerle mümkün olmuyor. Hücrelerine kadar duygu ve düşünce yüklü insanı anlamak nasıl oluyorsa, PKK-'yi de öyle ele almak gerekiyor. Nasıl ki, insanın var olan potansiyeli tam olarak bilinemiyor ve bu potansiyel parça parça hem de zamana yayılarak dinamik hale geliyorsa, bir enerji ve maddi gerçeklik olarak kendisini nasıl dışa vuruyorsa, PKK de benzer bir gelişim seyri izliyor. Temelinden çatısına kadar hazırlanan, iç ve dış dizaynıyla tamamlanan bir binaya benziyor PKK. Ama ne bina bitiyor, ne de dizayn tamamlanıyor. Nasıl ki insanlık son sözünü söylemekten ne kadar uzaksa, gerçekte PKK de aynı durumu yaşıyor.

Onun için PKK nedir, ne anlama geliyor, hangi objektif ve sübjektif koşulların ürünüdür gibi soruların peşine takılarak açıklayıcı anlatımlar yapmak yerine, sözü kısa geçmiş zamanın, yani 35-40 yıl öncesinin gelişmelerine bırakarak, PKK'lileri, onların yaşamlarını, ilişki, eylem ve düşünce düzeylerini anlatmaya çalışmak en doğrusu olacaktır.

60'lı yılların sonu ve 70'li yılların başı, dünya ve ağırlıklı Türkiye olmak üzere bölgede önemli gelişmelerin yaşandığı ve insan yaşamının artık bir bütün olarak gözden geçirilmesi gerektiği mesajının yoğun olarak verildiği yıllardı. Sanki tarihin enerjisi yeniden in-

sanlığın vicdanını sorguya çekiyordu. İki kutuplu dünyada, hem bu dünya gerçekliğini sorgulayan, hem de mevcut bilinç düzeyi ve güncel çıkarlar gereği kutupların buz kalıpları arasına sıkışıp kalan bir sorgulama gücü oluşuyordu. Bu sorgulama gücünü, destansı kahramanlıkların ötesinde, bugün elbette farklı bir gözle ele alıyoruz. Bu güçler kapitalist modernitenin mezhepleri olmaktan ve ona yeni bir enerji katmaktan öteye gidemediler diyoruz. Liberalizmin, karşıtlarını bile nasıl yedek lastik durumuna getirdiğinden bahsediyoruz. Ama buna rağmen, o gün gelişen ve tarihin beş bin yıl öncesinin insanını ve onun ilişkilerini arayan devrimci ruhun hakkını da teslim etmekten geri durmuyoruz.

Yani hem eleştiriyoruz, hem de sahip çıkıyoruz. O günleri devrimci bir yaşamın çocukluk yılları olarak değerlendirirsek, hiçbir zaman 'çocukluk hayallerimize ihanet etmeyeceğimizi' ortaya koyuyoruz. İşte PKK, çocukluk hayallerinin özgürlük özlemlerini gerçekleştirmenin adı oluyor. Madem insan tasarım ve hayal gücünün ürünü olarak ortaya çıktı ve madem insan büyük ütopyalarını ilk önce bilinç kurguları ile gerçekleştirdi, o halde PKK de o insandan geri kalmamanın ve geri kalınmayacağının sözü oluyor.

Evet, 1968'lerde iki kutuplu bir dünya vardı. Bir kutup ABD, diğer kutup SSCB önderlikli reel sosyalizmdi. Arada çeşitli tonlarda ve bu önderliklerle çelişen, ama duruşlarıyla onlara karşı koymaya güç getiremeyen farklı merkezler mevcuttu. Adına üçüncü dünya denen bu güç merkezleri de, var olan egemenlikçi sistemin imkânlarına kavuşmak istiyorlardı. Aslında hepsi de kapitalist modernitenin sağdan, soldan ortadan temsili yarışına girmiş güçler oluyordu.

Ama tarih başlangıcındaki insanı arıyor. Yani yanlışları çok, ama boş bir çaba olmayan bir insanı bulma arayışı sürüyor. Güneydoğu Asya kaynıyor. Afrika ve Latin Amerika hakeza öyledir. Ulusal kurtuluş hareketleri adı altında küçük ve yeterli donanımı olmayan halklar dev gibi güçlere karşı savaşıyor. 1900-'lerin başlarında ilkeleri konulmuş, ulusların kendi kaderini tayin hakkı talebi yarı, yeni ve klasik sömürgelerin temel çıkış noktası olmuş ve bu noktadan çakan kıvılcım tüm bozkırları tutuşturuyor. Hemen yanı başımızda efsaneleşen gerillayı kendi ülkelerine taşıran Filistinliler çocuk generaller yaratıyor.

Tüm dünyada modernitenin hem solunu, hem de sağını eleştiren, ağırlıklı olarak öğrenci gençlik hareketleri biçiminde ortaya çıkan 68 eylemlilikleri, Doğu-Batı tüm metropol merkezleri sarsıyor. Sol içerisinde hem düşünsel, hem de eylemsel olarak SSCB şahsında gerçekleşen sosyalizm sorgulanıyor. Latin Amerika'nın efsane gerilla lideri CHE Guevara, sosyalizme olan inancını bir iktidar gücü olmakla değiştirmiyor ve ütopyasını gerçekleştirme yolculuğuna devam ederken şehit düşüyor.

1968'li yıllar, sadece entelektüel düzeyde değil, destansı devrimci öykülerinin Türkçeleştirilerek günlük yaşama girdiği yıllar oluyor. Sanat ve kültürün her düzeyinde umuda koşuş dile getiriliyor. İşte o yıllarda başta üniversite öğrencileri olmak üzere işçiler ve yoksul köylüler yaşamın her alanında örgütlenme yarışına giriyorlar. Üniversiteli gençler fabrikalarda grevlere, tarlalarda toprak işgallerine öncülük ediyor. Yoksul insanlar yüzyıllar öncesinin Bedrettin'leri, Celalileri, Babaileri olmuş; "Yaratan biz, üreten biz, yöneten de biz olmak istiyoruz" diyorlar. Gençler yoksul gecekondu mahallelerinin devamlı konukları olmuş, sosyalizm, eşitlik ve özgürlükten bahsediyorlar. Gece bekçileri ve polis devriyelerinin gece karanlığında yankılanan düdük seslerine karışan koşar adım ayak sesleriyle devrimciler, işçi-köylü gazetelerini satıyorlar.

Üniversite kantinleri, köy evleri, kahvehaneler, gecekondular, fabrikalar, sendikalar ya da öğrenci evleri ve öğrenci yurtları hep devrimcilerin yüce iddialarının tartışıldığı merkezler olmuş. İnsanlar değişiyor, hayalleri değişiyor, yürüyüşleri, giyim kuşamları ve beğenileri değişiyor. Tiyatroların, filmlerin, türkülerin, romanların, resimlerin konuları değişiyor. Türkiye'de daha önceleri hesapta olmayan bir şeyler oluyor. Şimdiye kadar kader-

alın yazısı olarak görülen şeyler, aslında öyle değilmiş deniliyor. Dernekler, üretim ve tüketim kooperatifleri çığ gibi büyüyerek çoğalıyor. Gençler köylerde ekin biçiyor, köylerin yollarını ve köprülerini yapıyorlar. Sarı sendikacılık mahkûm ediliyor ve yerine devrimci sendikacılık konuyor. 'Doğuya elektrik, yol, su' adı altında sıradan taleplerle de olsa Kürt sorunu tartışılıyor, mitingler düzenleniyor. Güney Kürdistan'da var olan peşmerge hareketi, gazete ve radyo haberlerinin konusu oluyor. Eksik ve yanlış da olsa, çözüm yerine esasta çözümsüzlük içerse de, Kürtler ve Kürt sorunu tartışmaların gündemine giriyor.

İşte böylesi bir atmosferde var olan rejim sıkıntılarına rağmen sürüyor. Ama yoksul çoğunluk, devrimci gençliğin öncülüğünde aydınlanıyor, örgütleniyor ve eyleme geçiyor ve devrim liderleri şekilleniyor. Gerilla artık Türkiyelileşiyor. Çözümü silahlı mücadeleyle ele alan örgütler kuruluyor. FKF (Fikir Kulüpleri Federasyonu), akademik gençlik örgütü olmaktan çıkıp farklı çözüm arayışında olan örgütlerin ana rahmi işlevini görüyor. THKP-C ve Mahir Çayan, Ulaş Bardakçı ve Hüseyin Cevahir; THKO ve Deniz Gezmiş, Sinan Cemgil, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan; TKPML-TİKKO, İbrahim Kaypakkaya ve Ali Haydar Yıldız gibi isimler sadece düşünceleriyle değil, örnek yaşamları ve cesur eylemleriyle Türkiye ve Kürdistan halklarının aydınlanmasının simgeleri oluyorlar. Halkların özgürlük davasına samimi bağlılıkları gönüllerde taht kurmalarını sağlıyor.

Türkiye sol hareketinin tarihi düşünüldüğünde, elit bir aydın kesimin sınırlarını aşmayan sosyalist hareket, 1968'li yılların bir avuç gençlik önderinin şahsında geniş yoksul kitlelere ulaşıyor. İşçi, işsiz, köylü, öğrenci ve birçok ara sınıf ve katmanın yanında, kadın, genç ve çocuk denecek yaştaki insanlar, neredeyse o dönemin önder kadroları şahsında özgürlük, demokrasi ve sosyalizm düşüncesiyle yatıp kalkıyorlar. Soygunlar, çatışmalar, polis baskınları, işkenceler ve şahadet haberleri, kitlelerin ilgisinde azalma şöyle dursun, tepkisini giderek artırıyor. Yüz binlerin katıldığı protesto eylemlilikleri, grevler, on binlerin katıldığı toprak işgalleri artık günlük gelişmelerin rutin haberleri içinde yer alıyorlar. Soldaki özellikle anti-Amerikancı örgütlenme karşısında, sistemin baş jandarması ABD tarafından özellikle 1950'lerle birlikte örgütlenen kontrgerilla (şimdilerde Ergenekon deniliyor) hareketi, sağda da giderek MHP adını alan faşist bir siyasal oluşumla soldaki gelişmeyi dengeleme ya da yönlendirme yoluna gidiyor. Bunların dışında Ankara, İstanbul ve Diyarbakır merkezli DDKO adlı Kürdistan'a özgü dernekleşmeler de gelişmeye başlamış bulunuyor.

Misak-ı Milli sınırları içinde Türkiye'de sanırsam bu gelişmeden etkilenmeyen tek bir bölge kalmamıştı. 15-16 Haziran direnişleriyle zirveye çıkan işçi eylemlikleri, 'Tam bağımsız Türkiye' şiarı altında devrim öncesi dönemleri anımsatıyordu. Kriz halinde olan egemenler ve artık böyle yönetilmek istemeyen yoksul halk, sanki tayin edici son raundu için ringe çıkmaya hazırlanıyordu. İşte daha sonra kendisine 'Kürdistan devrimcileri' diyen grubun kadroları da bu atmosferin içinde şekilleniyordu.

Bu durumda ya devrimin kabaran coşkusunun sarhoşluğuna kapılanacaktı ya da zulüm girdabında boğulup gidilecekti. Üçüncü ve esas olması gereken nokta ise, kendini her koşul altında sürekli̇leştiren, doğru devrimci perspektifle donanmış, stratejisi netleşmiş bir programa sahip ve güncel taktik gelişmelere güç getiren devrimci bir pati öncülüğünde sürece yön verilecek ve aydınlanan ezilen emekçi yığınlar örgütlü bir mücadeleye kanalize edilecekti.

Sanırım Türkiye devrimci gençlik hareketinin öncülükleri bunları hep tartıştılar. Onun için farklı örgüt ve eylem biçimlerine de yöneldiler, ama bunları sürekli̇leştiremediler. Ne kendileri için güvenli alan yaratabildiler, ne de sürekliliği sağlayacak ihtiyati kuvvetler oluşturabildiler. Bütün örgütlü yapılarını cepheye sürdüler. Durum böyle olunca, sarp engebeli denilen yolda birer birer düştüler. Diz çökmediler, ama yenildiler. Düşerken beki de

akıllarına bile getirmedikleri Kürdistan Devrimcileri için özgürlük belleği oluşturdular. 12 Mart Darbesiyle başlayan yıllar, soluk soluğa geçen günlerin beklentileriyle doluyordu. Darağaçları, işkence haneler, toplu ya da tek tek şahadetler ya bütün beklentileri zulüm cenderesinde boğacak ya da fırtınalı açık denizlerde bir fındıkkabuğu gibi sallanarak kıyıya ulaşan gemi kaptanları yaratacaktı. İkisi de oldu. Dev dalgaların alt üst oluşlarında neredeyse bütün gemiler paramparça oldu. Paramparça olmuş enkazlar kıyılara taşındı. İşte o enkazların yarattığı ruh hali üzerine Karaoğlan-Ecevit efsanesi hazırlandı. Devrimin efsanesinin yerine yenisi gerekiyordu. Neredeyse mitolojik

Deniz'lerin, Mahir'lerin, İbrahim'lerin ve yüzlerce Devrimci militanın görkemli Çıkışları yerine yeni bir bellek ikame Ediliyordu. Ecevit efsanesi Türkiye siyaset sahnesinde Böyle sahne aldı. Kıbrıs işgali köy-kent projeleri

kahramanları aratmayacak şekilde belleklere kazınan Deniz'lerin, Mahir'lerin, İbrahim'lerin ve yüzlerce devrimci militanın görkemli çıkışları yerine yeni bir bellek ikame ediliyordu. Ecevit efsanesi Türkiye siyaset sahnesinde böyle sahne aldı.Kıbrıs işgali köy-kent projeleri, toprak reformları, Özel Harp Dairesi açıklamaları adı altında 'Toprak işleyenin, su kullananın' sloganıyla kabaran devrimci direniş ruhu devletin değirmenine su taşır hale getirilmek isteniyordu.

İşte o koşullarda, geleneksel tüm ilişkilere rest çekmiş, dinsel ideolojide oldukça derinleşmiş, insanın mutluluk arayışında sağın bir mutluluk olamayacağını gören bir genç, '68 kuşağının ideolojik-politik ağırlığını hissederek, insanlığın kurtuluşunun ancak sosyalizmden geçeceğine inanıyor. Adı Abdullah Öcalan'dır. Köyünde 'dağın delisi' denilen, okulunda sınıfının en çalışkanı olarak öğretmenlerinin gözüne giren, sessiz sakin haliyle tartışma platformlarının iyi bir dinleyicisi ve izleyicisi olan bir gençtir. Sosyalizme olduğu kadar Kürt sorununa karşı ilgilidir. DEV-GENÇ ve önderliğinin samimiyetine inanan, ona sempati duyan Abdullah Öcalan, çocukken aile ve köy ilişkilerini sorgulayarak metropole kadar gelmiş, sorgulama ve eleştiri sürecine burada da devam etmiştir. Hiçbir zaman hiçbir şeyi tamamlanmış olarak görmemiş, eksikliklerini aramış ve mutlaka tamamlama arayışı içerisinde olmuş bu genç adam, arayışına öfke katmayı da eksik etmemiştir.

Bu genç devrimci 12 Mart faşizminin cenderesinden bir biçimde geçmiş, bu durum öfke ve arayışını daha da büyütmüştür. Deniz'in idam sehpasında haykırdığı 'Kürt ve Türk halklarının kardeşliği' sözü belleğine bir nakış gibi kazınmıştır. Mahir'in daha netleşmemiş haliyle olsa da Kürt meselesini ele alması onun açısından oldukça önemlidir. Mahir'lerin katledilişlerinin hemen ardından Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde başlatılan boykot eylemine öncülük etmesi de yoldaşlara bağlılık konusundaki tutarlılığının ifadesidir. Yeni bir dönemece girilmişti; yeni bir önderlik doğuyordu. Önder APO yaptığı çözümlemelerde o dönemi ve kendisini öne çıkaran koşulları kapsamlı değerlendirdi. Tüm öncü kadroların birer birer şehit düştüğü, önemli bir kısmının esaret altına alındığı koşullarda ruhsal olarak en hazırlıklı, karar olarak tamamen ikirciksiz olan, inanç konusunda hiçbir tereddüdü olmayan kişi bayrak koşusunun en başına geçecekti. Devrim bir maraton yarışı gibiydi. Bu koşuda bayrak elden ele geçerek hedefe ulaşabilirdi ve bayrak o dönemde Abdullah Öcalan'ın elindeydi.

Abdullah Öcalan tarihsel maraton koşusunun bayrağını taşımayı üslenmişti, ama bu kez taşıma biçimi farklı olmalıydı. Yeni bayraktar, öncüllerinin durumunu ve niçin yenildiklerini çok köklü bir biçimde değerlendirdi. Mustafa Suphi'ler, Şefik Hüsnü'ler, TİP deneyimi ve en son 68 kuşağı Yenilgi sanki bir kadermişçesine hepsinin yakalarına yapışmıştı ve bu kaderi değiştirmek gerekiyordu.

Önder APO çözümlemelerinde bu sürecin nasıl sorgulandığını çok detaylı olarak ele alıyor. Neden örgütte sürekliliğin ve Kürt sorununun öncelik kazandığını ortaya koyuyor.

1973 yılı Mart sonu-Nisan başında Çubuk Barajı toplantısı yapılıyor. Çevrede hiç kimse olmadığı halde, kulaklara ***"Kürdistan sömürgedir"*** cümlesi fısıldanıyor. Bu hem bir iddia hem de bir korkuyu ifade ediyor. Elbette örgütlenme bir tedbir hareketidir, dolayısıyla tedbiri elden bırakmamak gerekir. Hele bir de konu Kürdistan olunca, bin kez daha tedbirli davranmak zorunludur. Yenilen Kürt isyanları, idam edilen isyan önderleri, umudu defalarca kırılan mazlum Kürt halkını unutmamak gerekir. Yani yeni öncülere, tamamlanmamış görevlerin sorumluluğu da yüklenmektedir; kıyımlar ve kırımlardan geçen bu halk bir daha hayal kırıklığı yaşamamalıdır. Sadece bu da değil, Kürt sorununun çözümü Ortadoğu halklarının özgürlüğünün de temel halkasıdır. Tarihin 2500 yıl öncesinde bunun örneği yaşanmıştır. Ütopya açıktır: İnsanlığın kurtuluşu mücadelesinde Kürdistan'da başlayacak özgürlük yolculuğu Ortadoğu Demokratik Konfederasyonunun kapısını aralayacaktır. Bölge yeni türden bir Sovyetik sistemle Dünya devrimlerini taçlandıracaktır. Onun için o zamana kadar söylendiği gibi, Kürt sorunu demokratik ya da sosyalist Türkiye gerçekleştikten sonra çözülmeyecektir. Aksine, Kürdistan ulusal kurtuluşu Türkiye'nin de kurtuluşunun anahtarı olacaktır. Bunun için kendisini sürekleştiren öncülere ve onlardan oluşan öncü bir kurmay partiye ihtiyaç vardır. Aslında burada her şey gün gibi ortaya konulmakta ve Türkiye sol tarihinde önemli bir yol ayrımı ortaya çıkmaktadır.

Bir yandan dağılan öğrenci gençlik hareketini toparlama çalışmaları, diğer yanda "Kürdistan sömürgedir" tezine dayalı örgütsel ve eylemsel çözüm arayışları söz konusudur. Başlangıçta DEV-GENÇ geleneğini yeniden canlandırma hedefine bağlı olarak, öncelik öğrenci gençliğin toparlanması çalışmalarına veriliyor. Çünkü üniversitelerde, liselerde ve hatta ilkokullara kadar faşistler ve dinciler yaygın olarak örgütlenmeye girişmiştir. Bir zamanlar devrimcilerin örgütlenme merkezleri olan yoksul köylü, işsiz, işçi yerleşim ve çalışma yerleri, onlar için adeta temel çalışma sahalarına dönüşmüştür. Gericilik devrimci örgütlerin dağınıklığını fırsat bilerek kendisini örgütlemektedir. Fabrikalar, gecekondu mahalleleri, köyler, kasabalar, hatta şehirler artık siyasal kimlikle anılır hale geliyorlardı. Erzurum, Yozgat, Malatya, Urfa, Maraş, Elazığ ve daha birçok il faşist karargâhlar olarak tanımlanıyorlardı. Yerden mantar biter gibi faşist-dinci sendikalar, imam hatip okulları açılıyordu.

Kürdistan'da ilkel milliyetçiliğin farklı görünümleri olan örgütlenmelere de gidiliyordu.

Ciddi bir örgütsel tecrübesi olmayan, sadece iki sözlü bir cümlenin gereklerini yerine getirmenin inancını taşıyan, ama mutlaka başarılması gerektiğine inanan bir grup genç, Ankara'da Çubuk Barajı kıyısında bir araya gelmişti. Önder APO o günleri 'fırtınalı günlere' benzetiyor. Yer gök birbirine karışmış; ağaçları kökünden söken fırtınalar, gök delinmişçesine boşalan yağmur, patlayan şimşekler ve düşen yıldırımlar altında ve simsiyah bir gecede, ***"Ne olacağız?"*** sorularıyla dolu bir yaşam vardı. Dönemin daha çok ütopik olan, yürek ve beyinleri hayallerle dolu ve yaşamdan kendileri için hiçbir şey beklemeyen, Güneş'in zaptına çıkmış genç önderleri, en değerli varlıkları olan canlarını ortaya koymaktan çekinmemişlerdi. Efsanelerdeki kahramanlar gibi ortaya çıkmışlar ve sanki hayalmişler gibi birdenbire yok olmuşlardı. Geriye sadece yürek atışları kalmıştı. Tabii hissedenler için bu böyleydi.

Öğrenci evleri ve fakültelerdeki tartışmalar ADYÖD' ün kurulmasını getirmişti. Yönetiminde bugünün efsanevi örgütü PKK'yi yaratan Abdullah Öcalan ve Haki Karer de yer alıyordu. Kızılay'da Tapu Kadastro Okulu ile Amerikan Pasajı arasındaki İzmir Caddesine paralel ara sokakta, birkaç katlı bir binanın üst katında ve daha yeni kurulmuş olan TSİP Merkezinin hemen karşısında yeni bir karargâh oluşmuştu.

Ordu Ulubeyli yoksul bir ailenin yoksul çocuğu olan ve Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi'ni okuyan Haki Karer için, Önder APO'nun "O benim gizli ruhumdu" dediği bilinmektedir. Babası ve annesi, Haki için, çocukluk ve gençlik yıllarında aile yaşamı içerisinde tam bir emekçi profili çizmektedir. Haki, fundalıkların içindeki beton ve briket karışımı evin yapım ustası, evin önündeki geniş fundalığın ve bahçenin düzenleyici mimarı ve işçisidir. Diğer erkek kardeşlerine inat, tepeden tırnağa enerji yüklü bir emekçidir. Tembellik nedir bilmeyen, sürekli çalışan, çevresine yardım eden ve oldukça sevilen, haksızlık karşısında ele avuca sığmayan Haki, Ankara Beşevler'de Gazi Eğitim Enstitüsü, İlahiyat Fakültesi, İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi ve Fen Fakültesi'nden oluşan yüksek okullar topluluğunu ele geçirmeye, orayı kendileri için karargâh yapmaya çalışan faşistlere karşı direnişin öncü militanıdır. Tüm solcu demokrat örgenciler tarafından sevilen, faşistlerin, gericilerin korkulu rüyası olan Haki, kısa zamanda Ankara gençlik hareketinin önderlerinden biri olmuştu. O da Türkiye solunun sürekli yenilgisini sorguluyordu. "Bu bir kader olamaz" diyordu. Bu sorgulama onu Önderlik APO ile yan yana getirmişti.

Gençlik içinde solun yenilgisi ve başarısızlığını sorgulayanların sayısı bir ev tutacak kadar artmıştı. Öğrenci yurtlarında kalanlar da vardı. Önemli bir kısmı Bahçelievler ve Emek Mahallesi üçgeninde, İlahiyat Fakültesi'ne yakın bir yerde olan Siirt Öğrenci Yurdu'na yerleşmişti. Anadolu ve Kürdistan'ın birçok yerinden yoksul köylü ve işçi çocukları, ailelerinin umudu olarak Ankara'ya geliyorlardı. Bunların küçük bir kısmı yapılan sohbetler ve yürütülen tartışmalar sonunda Kürdistan ve bölge halklarının umudu olma yolunu seçiyordu.

Bunlardan Kemal Pir, Gümüşhane Bayburt'tan yoksul bir ailenin çocuğuydu. Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde okuyordu. Okul faşistlerin işgali altındaydı. Yerinde duramayan, atak ve cesur kişiliğiyle Kemal Pir, kısa sürede faşist işgale karşı direniş liderlerinden biri olmuştu. Hiçbir siyasal harekete katılmamıştı. Ankara'da yeni açılmış olan ve genellikle siyasal rengi belli olmayan, mevcut yılgın pasifist ruh halinden de memnun olmayan radikal devrimcilerin uğrak yeri olan İŞÇİ-DER e gidip geliyordu. Daha çok kavgacı yönü öne çıkmıştı. Davudi sesi, atak kişiliği ve yüzünde belirgin olan et beniyle bir öğrenciden çok ajitasyon yönü öne çıkan bir halk önderini anımsatıyordu. Kemal Pir, faşistler ve pasifistlere karşı kendisini sert tutumu ile tanıtmıştır. İnsanlara karşı çok saygılı, arkadaşlarına son derece bağlıdır. O arkadaşları için ölümü bile göze alan bir kişilikti. İnsan onun yanında kendisini güvende hissediyordu.

Örnek olması açısından babasıyla olan bir ilişkisini anlatmak istiyorum. İkinci yakalanışında Adana Askeri Cezaevi'ne götürülüyor. Geniş bir ağaçlık alan içerisinde olan cezaevi tel örgü ile çevrilidir. Havalandırmada oturan tutsaklar, ziyarete gelenleri daha tel örgünün dışındayken görebiliyor. Yine bir görüş günü Kemal Pir ve yanındaki arkadaşları bahçede oturmuş sigara içip sohbet ediyorlar. Birden Kemal Pir elindeki sigarasını atıp dimdik ayakta duruyor. Etrafındakiler şaşırıyor. Kemal Pir, tel örgüye doğru bakıp, "Babam geliyor" diyor. Mesafe çok uzaktır, ama O ismi okunup görüş yerine çağrılıncaya kadar öylece dimdik ayakta kalıyor. İşte o Pir budur. Dostlarının sevgilisi, düşmanlarının saygıyla karışık korkulu rüyası olan Kemal Pir, babasına öyle saygı duyuyor. Belki benzetmek kaba olacak, ama Kemal Pir'in Önder APO karşısındaki pozisyonu da hep öyledir. Babasına karşı çıkmış mı, bilemem, ama daha başından itibaren Önderliğe karşı çıkışı hiç olmamıştır. Onun için inanılan bir şeye, bir kişiye karşı kuşku duymak ve saygısızlık yapmak olmayacak bir şeydir.

Yerinde duramayan, otururken bile sürekli hareket eden, devrimci şiddetin çözüm gücü olduğu noktasında kendisini inandırdığı için silahlı mücadele konusunda ikircіksiz yaklaşıp fırsatını bulduğunda eyleme geçen özelliği ile Kemal Pir, sadece öğrenci gençlik içinde değildir. Kemal, kısa bir süre kaldığı

Ankara'nın Tuzluçayır Mahallesinde de kendisine has bir arkadaş grubu oluşturmakta gecikmedi. Ölümsüz şehitlerimizden Ali Doğan Yıldırım ve Doğan Kılıçkaya bunların başında geliyordu. Zaman zaman bu arkadaşları ile faşistlere karşı devrimci eylemliklere de gidiyorlardı.

Tuzluçayır Mahallesine Önder APO da gidiyordu. Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden tanıdığı bazı öğrencileri anti-sömürgeci mücadeleye çekmek için tartışma amaçlı ziyaretlerdi bunlar. Bunlardan Vartolu olan birisinin yanına sık sık gittiği için, o öğrencinin akrabası

olan şehit Şahin Kılavuz da çok genç yaşta olmasına rağmen, bu tartışmalara katılıp dinlermiş. Önder APO ise, "Bu çocuk neden gelip ikide bir sohbetimizi dinliyor?" diye kızarmış.

Bu mahalle daha önceleri aynı zamanda Deniz Gezmiş ve Hüseyin İnan'ın da uğrak yeriydi.

Yoksul Kürt çocukları Kürdistan'dan metropol kenti Ankara'ya okumak için akıyorlar. Bu akış belki de bireysel kurtuluşun son umut yolculuğu olarak düşünülüyor. Anneler ve babalar çocuklarını son bir çabayla okutarak 'kurtarmak' ve biraz da bu yolla ömürlerinin son yıllarında rahat yüzü görmek istiyorlar

Mehmet Hayri Durmuş da bu amaç için gelenlerden ve kısa sürede Önderliğimizin ikna edici konuşmaları karşısında yoksul Kürt halkının umudu olma yoluna girmeye karar verenlerden biridir. Babası, Hayri için, "O ne yapıyorsa, o ne söylüyorsa doğrudur" demiş bir keresinde. "Senin oğlun Apocu olmuş, Kürdistan'ı kurtaracakmış" diye oğlunu kendisine şikâyet edenlere böyle söylemiş. Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde okuyor. Sosyalizme sempati duyuyor. Sosyalizmin mutlaka kazanması gerektiğine inanıyor. Öteki bazı gençler gibi, solun sürekli yenilgisini o da sorguluyor.

Mehmet Hayri ince uzun boyu, kamburumsu yürüyüşüyle sessiz, sakin etrafı izleyen, dinleyen bir insandır. Onu gören herkes o anda mutlaka çok önemli şeyler üzerinde yoğunlaşıyor diyebilir. Somurtkan olmayan ve hatta gülümseyen yüz hattı ve bakışla etrafına bir anda güven veren Hayri, genel olarak solcuların hâkim olduğu Hacettepe Üniversite'sinde tartışmalarıyla ve makul çözüm yaklaşımlarıyla ilgi merkezi ve saygı duyulması gereken bir insan olmayı başarıyor. Oldukça ciddidir ve çevresine de sürekli ciddiyet telkin ediyor. Yaşça birçoğundan daha genç olmasına rağmen, girdiği arkadaş ortamında hemen herkes kendisine çekidüzen verme gereğini hissediyor. Genç yaşında bir önder kadronun bütün özelliklerini temsil ediyor.

Çubuk Barajı kıyısında iki sözcükten oluşan bir cümle söylenmişti. Bu iki sözcük grubun ideolojik cephaneliğinde yer alan en büyük silahlarıydı. Yine Türkiye Devrimci Gençlik Hareketinin yeniden toparlanması için ADYÖD yönetiminde yer alınmıştı. Ama CHP-MSP Koalisyon Hükümetinin 1974 affı ile halen tutsak olan birçok ileri kadro devrimci de salıverilmişti. Bu aşamadan sonra Türkiye Devrimci Hareketini aftan yararlanan ileri kadrolara bırakarak, Kürdistan devrim mücadelesi yoluna çıkılmıştı. Şimdi artık ayrı bir grup doğuyordu. Dışımızdakilerin Önderliğin ismine atfen 'Apocular' dediği (daha çok küçümsemek için böyle adlandırıyorlar), ama

grubun ise kendisini Kürdistan Devrimcileri diye adlandırdığı yeni bir hareket oluşuyor.

Zindanlar boşaldıktan sonra 12 Mart öncesi birkaç isim şeklinde örgütlenen Türkiye sol hareketi, kısa sürede birçok isim altında siyasal ya-şama girmeye başladı. Toparlanmak ve birlik yaratmak yerine, bir amip gibi her gün yeni parçalara bölünmek solun yeni yönelimi durumundaydı. Türkiye devrim liderleri son sözlerini devrimci mücadeleye bağlılık ve sosyalizme inanç temelinde dile getirerek yaşamlarını verdiler. Onların ardılları olduklarını söyleyenler ise, daha ilk çıkışlarında bu son sözlerini de farklı yorumlayarak, bir anlamda onların cesetlerini bile parçalara böldüler. Bu bölünme 12 Eylül'e kadar artarak devam edecekti. Kürdistan'a has örgüt olarak dernek biçiminde örgütlenen DDKD'nin arkasından, aynı Türkiye solu da yine birçok örgütle devreye girdi. Fakat bunların dışında, 60'lı yıllardan beri Güney'den Hakkâri ve Mardin'den Bingöl, Dersim ve Elazığ hattına kadar uzanan alanda illegal temelde örgütlenen Türkiye KDP'sinin de örgütlülüğü vardı. Öyle ki, o dönem TKDP'nin adına konuşan Sıraç Bilgin, "Eğer Apocular Kürdistan'a girerse onların ayaklarını kırarız" diyebilecek gücü kendisinde buluyordu. Bu kişi Önderliğimizi Kürdistan'ın başında sallanan Demokles'in kılıcına benzetiyordu.

İşte Kürdistan Devrimcileri neredeyse evlere kadar siyasal hareketler tarafından parçalanmış bir coğrafyada, yeni bir umut yaratma dalgası ve mutlaka kazanma çabası içinde büyük bir iddia ile ortaya çıkıyorlardı.

Bir kişi inandı, birkaç kaç kişi de ona inandı ve artık yürüyüşe çıkmak için her şey hazırdı. Gerisini gelişmeler gösterecekti. Elde avuçta para yoktu, dernek ve dergi gibi bir şey yoktu, tecrübe yoktu, destek olacak bir olanak da ufukta pek görünmüyordu. Böyle bir durumda Kürdistan gibi adı sanı neredeyse unutulma noktasına gelmiş bir coğrafya ve halk adına yola çıkılıyordu. Bu, korku tünelleriyle dolu dehşet verici bir yolculuktu. Daha ilk günden ne tür tehditler ve tehlikelerin grubu beklediği ortaya çıkıyordu. Hemen katliamlar akla getiriliyor, "Kürtler yeniden mi katliamdan geçirilecek?" deniliyordu. Daha o günlerde, 1976'larda sanırım Aydınlık dergisinin bir sayısında yeni oluşan gruba dikkat çekiliyor; "Apocular adlı bir grup çıkmış, bunlara dikkat etmek gerekir" denilerek bir takım çevreler sanki uyarılıyordu. Hâlbuki ortada ne bir eylem, ne bir yazı, ne de kalabalık bir topluluk vardı. Ama buna rağmen "Dikkat edilsin" deniliyordu. Hakkını yememek gerekir, Doğu Perinçek ve liderliğini yaptığı Aydınlık dergisi çevresi hep 'Apocu tehlikeye' dikkat çekti.

Yoksul aile çocukları, ama ailesinin ve çevresinin hatırı sayılır ölçüde ilgisini toplamış ve saygısını kazanmış gençler, tek tek, grup grup yeni oluşan Kürdistan Devrimcilerinin etrafında toplanıyordu. Enerjik, dinamik, sürekli sorgulayan, araştıran yapısıyla Karakoçanlı Mazlum Doğan da Hacettepe Üniversitesi Ekonomi Bölümü öğrencisi olarak grup içindeki yerini aldı. Sanki artık dışa taşmanın zamanı gelmiş gibiydi. Kemal Pir ilk elden Tuzluçayır Mahallesinde faşistlere karşı mücadelede aktif rol alan bir grubu etrafına toplamıştı bile. Belki de bu mücadele tarihinde ilk defa toplu katılım sağlayan insandı Kemal Pir.

"Kürdistan sömürgedir" cümlesi grubun çıkış noktasıydı. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesi, ezilen halklar ve sömürge ülkelere, sömürgeci egemenlikten kurtularak, bağımsız devlet kurma hakkı da dâhil, her düzeyde kendini temsil etme hakkını tanıyordu. "Farklı çelişkiler farklı yöntemlerle çözülür" şeklindeki diyalektik bakış açısı, sömürge konumundaki halkın çelişkisini çözme görevini üstlenecek ayrı bir örgütü de zorunlu kılıyordu. Onun için ayrı örgütlenmek gerekiyordu. Şiddet yani zor, yeni topluma 'ebelik' yapacaktı. Bu da bir ilkeydi. Var olan devrimci sosyalist literatür de bunları kapsıyordu. İşgal, ilhak ve sürekli asimilasyon altında olan bir ulusun kurtuluşu ancak ulusal kurtuluş savaşıyla mümkün olacaktı. Hepsinden önemlisi, çağımız, yani yirminci yüzyıl proleter devrimler ve ulusal kurtuluş hareketleri çağıydı ve Kürdistan bu çağın sonuna doğru giderken

geriye nadir olarak kalan dört parçaya bölünmüş klasik bir sömürgeydi. Ama Kürdistan'ın sömürge olmasını bir yana bırakalım, ayrı bir halk ve ülke olup olmadığını kanıtlayacak ciddi kaynaklar bile yoktu.

Dinci yapılanmalar ve faşistlerin dışında, Türkiye ve Kürdistan neredeyse mevut statünün sürdürülmesinde ısrar eden sol hareketlerin işgali altındaydı. Beyni ve yüreği işgal edilmemiş tek bir birey dahi kalmamıştı. Sadece sömürgecilik sistemi değil, 1971 geleneğinden uzaklaşan sol da Kürdistan'ın yokluğu üzerinde adeta bir asimilasyon kurumu işlevini görüyordu.

Bir yanda parçalanan sosyalist dünya, birbirine giren SSCB, Çin ve Arnavutluk ve Che Guevara esintisiyle şekillenmiş sola ve onların ideolojik-politik duruşlarına karşı ideolojik mücadele; diğer yandan KDP'nin etkisiyle şekillenmiş, daha çok Kürt orta sınıflarına ve egemenlerine dayanarak örgütlenen ilkel milliyetçi yapılanmalar ve bunlara karşı mücadele; yine giderek etkisini arttıran faşist ve dinci örgütlenmelere karşı mücadele gerekiyordu. Bu mücadeleyi koşullandıran ve süreklileştiren ideolojik donanım çalışması, sömürgeciliğe karşı yürütülecek savaşın önkoşulu olmaktaydı. Yani Kürdistan Dev-rimcilerinin işi oldukça zordu ve bu zorluk da kendisine göre bir kişilik şekillendirmek zorundaydı. İşte o koşullar, Kürdistan devrimcilerinin başta Önderliği olmak üzere tüm kadrolarına biçim veriyordu.

Düşünün: Bir tez ortaya konulmuş; bu ***"Kürdistan sömürgedir"*** tezi oluyor. Ama daha dünün katliamlarının, sürgün ve darağaçlarının halen yaşanan müthiş ürküntüsüyle, Kürt toplumundaki insanlar adeta "Binden uzak durun" diyorlar. Güvenmiyor ve inanmıyorlar. Öyle olunca da, kendi korkularının üzerine gidebilecek gücü kendilerinde bulamıyorlar.

Sömürgecilik ya da inkâr ve imha sistemi, zaten "Kürtlük ve Kürdistan adına kımıldayan her yaprağın üzerinde sallandığı ağacı kökünden sökerim" diyor. ***"En son 1938'de Kürt'ü*** mezara gömdüm, üzerini betonla örttüm" diyor. ***"Kürt yoktur, kart-kurt sesleri var"*** deniliyor.

Faşistler, zaten adı üzerinde, sadece Kürtlük için değil, demokrasi ve sosyalizm adına çıkacak her oluşumu şiddetle bastırmak için örgütlendirilmişlerdir. Hücrelerine kadar inkârı ve inkârcılığı yaşıyorlar. Kürt dirilişinin ilk taze filizlerini kesmek üzere örgütleniyor ve devrimcilere hayat hakkı tanımamakta kararlı görünüyorlar.

Dinciler 'ümmet' bayrağı açmışlar; etnik, siyasal ve inançsal kimlikleri bu bayrak altında toplamaya çalışıyorlar.

Kuşkusuz burada asıl önemli olan solun duruşudur. Sol bizim de içinde yaşadığımız çevrelerde hâkim olan düşünüş oluyor. Ama ne yazık ki, daha düşünce düzeyinde bile bize yaşam hakkı tanımak istemiyor. Bunun için dalga geçmekten ciddiye almamaya, aleyhte propaganda yapmaktan neredeyse tecrit koşullarını dayatmaya kadar olumsuz bir duruş sergiliyor; hatta bizi sindirmek için her yolu deniyor. Evinde, sokakta, kahvede, kantinde sürekli bir kıskaç havası egemen kılınıyor. "Kürdistan var mıdır, yok mudur? Varsa o halde tarihini anlatın. Tarihsiz bir ulus olmaz. Milliyetçilik yaparak halklarımızı bölüyorsunuz. Bir örgütseniz, hani bir yazılı belgeniz nerede?" şeklindeki saldırıları içeren konuları ve soruları daha da arttırmak mümkündür. Bulunduğumuz her alanda "Bunlar serseri, lümpen, kaba kuvvetten başka bildikleri yok, ayyaşlar takımı, güvenilmez, hayalperestler, maceracılar" şeklinde propagandalar yapılarak, bizi adım atamaz hale getirmeye çalışıyorlar. İşte bu koşullar ya da daha da derinleştirilmiş biçimleri, küçük grubu ve Önderliğini daha ilk günden itibaren herkesten farklı olmaya götürdü.

Yeni bir ütopya, yeni bir yaşamsal duruşu zorunlu kılıyordu. Biz sosyalisttik ve o konularda derinleşmeye ihtiyacımız vardı. Ancak bilgimiz ve tecrübemiz çok sınırlıydı. Sosyalizmin temel ilkelerinin Kürdistan gibi adı sanı belli olmayan bir halk ve coğrafyaya uyarlanması gerekiyordu. Yurtseverlik esas olarak gücünü sosyalizmden alacaktı. Her türlü dar

ulusçu, milliyetçi etkiden uzak kalmak için sosyalist olmak, enternasyonalist olmak esastı. Örnek olması açısından, o dönemlerde duvarlara yazdığımız ilk slogan "Yaşasın Bağımsızlık ve Proletarya Enternasyonalizmi" idi.

İdeolojik işte grup bu koşullarda ortaya çıktı ve şekillendi. Bu şekillenişte inanç kesinlikle önde geldi. Önderlik, belki de Ortadoğu insanının ruhani özelliğinin ağır basmasından olsa gerek, inanç yanı ağır bayan bir grup yarattı. Bu grup hem Önderliğine ve hem de birbirine güvendi. Sonuna kadar sadık kalmayı esas aldı. Ortak yaşam içinde, aynı mekânda, bir anlamda ruhların birleşmesi çalışması yapıldı. Bu ruh, etnik kimliğin ötesinde, adeta insanın bulunması ve buluşmasıydı. Belki de Önderliğin hemen yakınında bulunan Haki Karer ve Kemal Pir gibi Türk arkadaşların olması bunda rol oynamıştır. Aynı şekilde yaşamı hep doğru insanı aramakla geçmiş olan Önderliğin sosyalizmde insanı bulma kararını kılması, yine Deniz'ler ve Mahir'lerin anısını yaşatma tutumu da bunda belirleyici olmuştur. Çünkü Önderlik, daha çıkışının ilk anından itibaren, Onların özgürlük özlemlerini gerçekleştirme sözünü vermiştir ve bunu kendi yol arkadaşlarına her zaman hatırlatmıştır. Öncüllerine ve arkadaşlarına layık olma sözü, bu hareketin temel ilkesi olarak böyle şekillendi. İnanç, söz ve söze mutlaka layık olma ilkesiydi bu. Ve bunun için düşüncesi ve yaşamıyla örnek bir duruşa sahip olma ilkesel bir durum haline geldi.

Moskova-Pekin çatışması ve daha sonra reel sosyalizmde yaşanan parçalanma karşısında, grup olarak "SSCB, Çin veya Arnavutluk şöyle doğru, böyle yanlış" gibi bir tutum içerisine girilmedi. Bürokratikleşen sosyalizm, devletle bütünleşen parti, halkçı karakterini yitiren rejim hep eleştirildi; fakat hareketin esas gündemi bu değildi. Türkiye ve Ortadoğu devrimlerinin kilidi Kürdistan'da açılacaktı. Bunun üzerinde yoğunlaşmak, başta Kürtler olmak üzere bölge halklarını bu gerçeklikle tanıştırmak gerekiyordu. Bu tanışmanın gerçekleşmesi için tüm araçlar yaratıcı bir tarzda devreye konulmalı ve bu yürüyüşte tedbir asla elden bırakılmamalıydı. Daha ilk günden sistemin kontrolü altına girilmemeliydi. Bunun için dergi, dernek, parti, silahlı eylem gibi araçlara başvurulmamalıydı. Öncülerin söz ve yaşam gücü haline gelebilmesi için sosyalist bir zihniyetle donanması gerekiyordu. Kendini anlatma ve kabul ettirme ancak dil gücü ve örnek bir yaşam duruşuyla mümkün olacaktı. Onun için okumak araştırmak, düşünsel genişlik içinde insan kazanmak ve bu temelde en geniş topluluklara ulaşmak gerekiyordu.

Bundan dolayı grupsal ve bireysel eğitimler önemliydi. Grubun tüm üyeleri okumak gibi bir zorunlulukla karşı karşıyaydı. Evlerde ve yurtlarda üçer, beşer kişilik eğitim grupları oluşturuldu. Bunun dışında zaman zaman Önderliğin yaptığı on beş, yirmi ya da daha fazla kişinin katıldığı grup toplantılarında, Kürdistan ve sömürgecilik tarihine ve devrimci çözüme ilişkin konular işleniyordu. Bu toplantılarda ortak düşünce oluşuyordu. Bu toplantılar, Bolşeviklerin ideolojik yayın organı Iskra'nın rolünü görüyordu. Bu toplantılara katılan herkes, gittiği her yerde aynı şeyleri söylüyordu. Bu durum diğer sol grupları şaşırtıyordu. "Bir derginiz ve kitabınız yok, ama hepiniz aynı şeyi söylüyorsunuz. Bunu nasıl başarıyorsunuz?" diye soruyorlardı. Kısacası ideolojik birlik son derece önemliydi. Özellikle Ankara'daki başlangıç döneminin teorik araştırma ve inceleme dönemi olarak tanımlanması da buradan kaynaklanıyordu. Bu konuda Mao'nun bir cümlesini kendimiz bir ilke olarak ele alıyor, ***"Araştırma yapmayanın konuşma hakkı yoktur"*** diyorduk.

Kürtlere ve Kürdistan tarihine ilişkin olarak Bazil Nikitin'in Kürtler ve Minorsky'nin Çağdaş Kürdistan Tarihi gibi kitapları elimizdeki sınırlı kaynaklardandı. Tarih konusunda ortada başka kitap yoktu. Daha sonra Yaklaşım Yayınları adı altında yayınlanan, tarih dizisi bir olarak sıraya konan ve bizim tarafımızdan Kurtuluş örgütünün imkânlarıyla illegal olarak basılan ve sadece kendi yapımız içerisinde dağıtılan M. Emin Zeki'nin Kür-distan Tarihi kitabı vardı. Ksenofon'un Anabasis

kitabı ve Heredot Tarihi de bizim için birer kaynak gibiydi. Bir ara Mazlum Doğan arkadaş Genelkurmay Başkanlığına ait olan ve Kürt isyanlarını konu alan bazı belgelere ulaşmıştı. Bunlar düşman gözüyle de olsa, en azından yakın tarihimizin bir yüzüne bir parça ışık tutuyorlardı. Korkunç imkânsızlıklar ortamında bunları ciddi birer imkân olarak görüyorduk.

Hiç unutmuyorum; Siyasal Bilgiler Fakültesinden Antepli bir öğrenci, Cezayir'de çıkan bir gazetede yer alan Eritreli öğrencilerin uzunca bir mektubunu Türkçeye çevirmişti. Eritre, Etyopya'nın bir sömürgesiydi. Bizler Türkiyeli sol gruplarla tartıştığımız zaman, "Türkiye'nin kendisi zaten yarı ya da yeni sömürge bir ülkedir. Böyle bir ülkenin nasıl sömürgesi olabilir?" diye sürekli karşı çıkıyorlardı. Onlara kalırsa, sömürgeler ancak denizaşırı ülkeler için geçerli bir tanım olabilirdi. Oysa tercüme edilen yazıda adı geçen Etyopya bir yarı sömürgeydi ve Eritre gibi bir sömürgesi vardı. Bu örnek tezimizi doğrulayan çok önemli bir kanıt durumundaydı. Bu yazıyı kitaplaştırdık ve bütün arkadaşlara dağıttık. Bizim için önemli bir eğitim materyali de oldu. Daha sonra kitap olarak Yöntem Yayınları arasında çıktı.

Bütün bunların yanı sıra, temel sosyalist öğretinin özümsenmesi için grup eğitimlerinde okunup tartışılacak on beş, on altı kitaplık bir listemiz vardı. Politzer'in Felsefenin Temel İlkeleri kitabıyla başlayan bu kitap dizisi tüm grupların ortak eğitim kaynaklarıydı. Bunların dışında Çin ve Vietnam devrim deneylerini anlatan kitaplar, Afrika'daki ulusal kurtuluş hareketleri ve Küba Devrimini anlatan kitaplar önemli araştırma ve seminer konusu olan kaynaklardı. Arnavutluk Emek Partisi Tarihi, SBKP, ÇKP, Vietnam İşçi Partisi tarihi kitapları da temel kaynaklarımız içindeydi. Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı, Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu gibi Marksist-Leninist kitaplar da kaynaklarımız arasındaydı. Engels ve Lenin'in hemen hemen tüm eserleri okuduğumuz temel kitaplar oluyordu. Eğitimlerimiz, o dönemin bakış açısının içerdiği zaaflara rağmen, bize insanlık tarihi hakkında bütünlüklü bir anlayış kazandırıyordu.

Kısacası Kürdistan Devrimcileri denilen grup içinde yer alan her kişi, kısa süre içinde, belki de en fazla bir yıl içinde, o dönem temel olarak tespit edilen en az yüz kitap okuyup tartışma düzeyine gelmekle karşı karşıyaydı. Düşünsel birlik işte böyle yaratılıyordu. Grup sohbetleri ve tartışmalarında ortak ruh geliştirilirken, ideolojik grubun şekillenmesi neredeyse 1975'in sonlarında tamamlanıyordu. Artık grup kendi düşüncesini her alanda yayacak duruma gelmişti. Olgunlaşan düşünceler örnek davranışlara, ilişkiler ve eylemlere dönüşüyordu.

İncil kitabında geçer: İsa, geçimini balık avlamakla geçiren ve sonradan havarilerine katılacak insanlara, "Siz yine kendi mesleğinizi sürdüreceksiniz; ama bu sefer balık değil insan tutacaksınız" der. İnsan kazanmak, insanların kalplerini ve kafalarını fethetmek, daha da ileri gidip kalpleri ve kafaları değiştirmek, ortaya çıkan her ideolojik akımın yaptığı temel çalışmadır. Bizim için de bir insan kazanmak ve Kürdistan Devrimcilerinin bir üyesi veya çevresi haline getirmek önemliydi. Onun için yüzlerce kilometre yol tepilebilir, insanlarla günlerce konuşulup tartışılabilirdi. Kemal Pir'in söylediği gibi, bir insan kazanmak için gerekirse üç saat, gerektiğinde üç yüz saat konuşulurdu. Aç susuz kalmak, yorgun ve uykusuz olmak hiç önemli değildi. Önemli olan yeni bir insan kazanmak ya da Kürt sorununa karşı duyarlı hale getirmekti.

Bir arkadaş anlatıyordu: "Ankara'da Anıttepe'deki eve gitmiştik; bodrum katında ön ve arka iki kapısı olan bir daireydi. Üç kişiydik. Evde Önderlik, Haki ve birkaç arkadaş daha vardı. Bize, hoş geldiniz, dediler. Biraz konuşup tartışmak istiyoruz dedik. Önderlik, "Acele etmeyin, birkaç gün kalabilirsiniz, bu süreçte tartışırız" dedi ve herkes işine koyuldu. Kitap okuyorlardı. Önderlik "Siz de kitap okuyun" dedi. Eritre Kurtuluş Mücadelesi ve birkaç kitap daha getirdi. Çok kitap vardı. Onları gösterdi, "İstediğinizi okursunuz" dedi.

Akşam Önderlik yemek yaptı. Haki, odayı süpürüp, ortalığı toparlayıp bulaşıkları yıkadı. Sonra yine kitap okuma faslı başladı. Gecenin ilerleyen saatlerinde, sanırım Ankara dışından Kemal Pir geldi. Merhabalaşıp hemen sohbete başladı. Sabah otobüse binmiş, gece yarısı eve gelmiş ve hemen sohbete başlamıştı. Sohbet sabaha kadar sürdü. Biraz yatılıp birkaç saatlik uykudan sonra kahvaltı yapıldı. Akşama kadar süren bir sohbet daha gerçekleştirildi. Bu fasıl diğer akşama kadar sürdü." Evet, yol yorgunu Kürdistan Devrimcisi, düşünce yoğunlaşması ve aktarımıyla dinleniyor, yatarak değil. Ve eğer bu bir insan kazanmayı sağlıyorsa, en büyük eylemini gerçekleştirmenin mutluluğunu yaşıyor.

Esas itibariyle Ankara'da yoğunlaşan grup, 1976 yılı ile birlikte Kürdistan'a yöneliyor. Antep, Dersim, Ağrı, Kars, Urfa, Bingöl, Elazığ, Batman ve Amed'e doğru yola çıkılıyor. Ocaklarından aldıkları eğitimle bir hırka bir asa misali seferine başlayan dervişlere benzeyen kutsal ve maceralı bir yolculuk başlıyor.

Bu dervişleri nelerin beklediği fazla bilinmiyordu. Adları Kürdistan Devrimcisiydi. Herkes ne kadar dervişleşmişse o kadar sonuç alacaktı. İki sözcükten oluşan ideolojik cephanelikleri ve inançları neredeyse tek sermayeleriydi. Bilinç de oluşmuştu. Ankara'nın imkânsız koşullarında aç kalmış, açıkta kalmış, uykusuz ve elbisesiz kalınmış, insan kazanmanın en büyük erdem olduğunun bilinciyle bir sınavdan geçmişlerdi. Beyinleri ve yürekleriyle küçük bir fedai topluluğu olarak hazırlanmışlardı. Keskin kılıçlar yerine, bilenmiş sözcükler kuşanmışlardı. Adına propaganda ve ajitasyon denenen sanatın en alasını sunmaya çalışacaklardı. Kendilerini dinleyenlerin dudakları uçuklatacaklardı. Koltuklarının altında tuttukları kitap sayfaları çevrildikçe yürek çırpıntıları artacaktı. Sözleriyle yüreklerin buzlarını eritecekler, beyinlerin paslı kilitlerini açacaklardı.

Ülkeye dönüş kararının alındığı Dikmen Toplantısının ardından yorganını sırtlayıp ilk yola düşen Haki'ydi. Apocu Hareketin soy damarlarından biri olan bu 'bozulmamış Karadeniz çocuğu', başlangıçta İskenderun ve Adana taraflarına açılacaktı. Çalışma imkânları oluşturmak için bazen inşaatlarda çalışacak, bazen hamallık yapacaktı. O dönemde kendisiyle inşaatlarda çalışmış biri anlatıyordu. "Biz bazen işi yavaşlatır, deyim yerindeyse kaytarırdık; Haki kendi evinin inşaatındaymış gibi çalışırdı. Mola sırasında konuşur, bize Kürt sorunundan söz ederdi. Üniversite öğrencisi olduğunu öğrenmiştik. Ama o öğrenciden çok yılların tecrübeli bir emekçisine benziyordu. Bu yüzden konuşmasından daha fazla etkileniyorduk. Bir gün kendisini lokantada yemeğe davet ettik, kabul etti. Biz lokantada kebap istedik, kendisine sormadan ona da kebap ısmarladık. Bizden kebap parasını kendisine vermemizi istedi. Biz de verdik. Kebap yerine kuru fasulye yedi. Kebap parasından geriye kalanı tasarruf ediyordu. Kendisine sevgi ve hayranlığımız daha da arttı." Haki işte böyle bir insandı.

Haki bir süre sonra Batman'a geçti. Batman bir işçi kentiydi ve bu yüzden burada çalışma yürütmek önemliydi. Ancak ilkel milliyetçiler kendisine büyük engeller çıkardılar. Türk bir devrimci olarak Kürdistan'da Kürt halkı içinde çalışmasını kabul etmediler. Bunun üzerine Haki arkadaş çalışmalarını Mazlum Doğan'a devredip Antep'e yöneldi. Mazlum, Batman'da her zaman olduğu gibi sözlerini kurşun gibi sıkacaktı. Belki de insanlık, tarihi boyunca sözünü kurşun gibi sıkan öylesi bir hatibi fazla tanımamıştı. Mazlum doğrudan, net ve her türden oportünizme karşı keskin bir söz ve davranış gücüydü. Söz keskinliği, ideolojik keskinlik denince akla Mazlum gelirdi. Onun bu keskinliği bugünün Batman'ına da bir kişilik kazandırdı.

Haki bu kez Antep yolundaydı. Ordu'nun Ulubey ilçesinin fundalıklarının çocuğu, Adana ve Antep varoşlarında bir devrimcinin emeğini nasıl örgüte dönüştürdüğünün dersini veriyordu. Emeği eylemi ve sözüyle müthiş bir bütünlük sağlıyordu. Aynı şekilde Kemal Pir ve yanında öğrencisi Doğan Kılıçkaya, aynı coğrafyada devrimci militanlığın tamamla-

yıcısı oluyor. Davudi sesiyle "Kürdistan Sömürgedir" diyerek, TÖB-DER'in çay bahçesini inletiyor. Belki de insanlık, Kemal Pir'in pratiğinde görüldüğü türden bedenlerde değil de yüreklerde derin izler bırakan sözlerden oluşmuş bir kamçı tanımamıştır. Kemal Pir'in her sözü tam da bir kamçı gibidir. Haki ve Kemal, o muhteşem ajitasyonlarıyla bir anda Antep gündemini değiştirdiler. Kürt ve Türk birçok gencin ilgisini çekip sempati ve sevgisini kazandılar. Yeni grup Antep'te iki etnik kökenden gençleri bir araya getiriyordu. Gruplaşma işçiler içerisinde de boy atılıyordu.

Kürdistan Devrimcileri Dersim, Elazığ, Bingöl Ağrı, Kars, Batman ve Amed'de aynı durumda ve büyük bir hızla gelişiyordu. Emekçi Kürt halkı 'bizim çocuklar' dediği bu gençlerde farklı şeyler buluyordu. Kürdistan Devrimcileri, yani APOCULAR, kendilerine devrimci diyen öteki insanlardan farklıydı. Sözleri, yaşamları, ilişki ve davranışları kesinlikle farklıydı.

Antep aynı zamanda faşistlere karşı ilk örgütlü ve sürekli mücadelenin geliştiği bir alandı. Haki faşistlere yönelik eylemlere bizzat katılıyor, yanına aldığı gençleri eylem içinde eğitip hazırlıyordu. Bu eylemlerle bir bakıma ilk şehir gerillacılığının da temellerini atıyordu. Kiralık gecekondularda oluşturulan komünler, Kürt tarihinin yeniden ele alınıp değerlendirilmesi ve gençliğin örgütlenmesinin de kalbi işlevini görüyordu. Bir yanda okullar, kahveler ve başta TÖB-DER olmak üzere çay bahçeleri birer tartışma merkezi olurken, diğer yandan başta komün evleri olmak üzere ilişki kurulan tüm evler birer eğitim kurumuna dönüşüyordu. Kızlı-erkekli, Kürt-Türk birçok genç harekete ilgi duyuyordu.

Kalmak için evler tutuluyordu. Ama kirası nasıl ödenecekti? İçinde oturuluyordu, ama içinde ne yenilecek, nasıl giyinilecekti? Bu başlı başına bir sorundu. Onun için başta Haki olmak üzere mevcut arkadaşların önemli bir kısmı inşaatlarda çalışarak, aldıkları ücretle grubun, evin ihtiyaçlarını karşılıyorlardı. 17 yaşında olan Doğan Kılıçkaya bir hamamda çalışarak grubun ihtiyaçlarını karşılamaya katkıda bulunuyordu. Akşamları yorgun argın eve geliniyor, işbölümü yapılıyor, akşam kim ne iş yapacaksa belirleniyor ve herkes kendi görevine gidiyordu. Bu görev ya bir silahlı eylem, ya afişleme, ya yazılama ya da bir aile ziyareti anlamına geliyordu. Bunlardan herhangi biri olmazsa, o zaman komün evinde kalınarak toplu eğitim yapılıyordu. Her dilim ekmeğin, her zeytin tanesinin hesabı yapılmak zorundaydı.

Kuşkusuz eylem de yapılıyordu. Gruba diş bileyen bir sürü düşman güce karşı kendini savunmak anlamında bile eylem gerekliydi ve bunun için silahlanma kaçınılmazdı. Ama silah nasıl emin edilecekti? En basit bir tabanca bile nasıl bulunacaktı? Hâlbuki şimdi belki bunları sormak kimsenin aklına gelmez. Bir insanın, bir silahın, bir merminin, bir zeytinin nasıl kazanıldığı, nasıl değerlendirilmesi gerektiği konusu açılmaz bile. Oysa açmak gerekir. Önderlik de dedi ya, "Kendi başlangıcını bilmeyenlerin tarih bilgisi, her türlü kötülüğün kaynağı olan cehaletin de temelidir.

Ama bir insan bir ev, bir ev bir mahalle, kasaba, şehir, köy demekti. Çalışma alanlarının artması, özgürlük görevlerinin hızla yerine getirilmesi anlamına geliyordu. Bir eylemde birden fazla mermi kullanmak bir tür sorgu konusuydu. Temiz olmayan bir silah eleştiri konusu yapılıyordu. Çalışmayanlar, tembellik yapanlar ise dışlanmaya kadar giderdi. Kitap okuyup bilinçlenmeyen, tartışmayan ve kendisini eğitmeyenin geleceğine kuşkuyla bakılırdı. Kuşkusuz dayanılması zor olan koşullardan bahsediyoruz. Yarı aç, neredeyse yarı çıplak dervişler gibi yollara düşmüş, davasını anlatan bir garip topluluktan bahsediyoruz. Buna rağmen kendisine güvenen, sözü ve davranışlarıyla çevresine güven veren bir topluluktan bahsediyoruz. Yoksullara giden, onlardan farklı olmayan, onlar gibi yaşayan insanlardan bahsediyoruz.

Şu acı gerçeği de iyi biliyoruz: Bugün legal zeminlerde mücadeleye yeni katılan gençlere uzun süredir ilişki halinde olunan güvenilir evlerin adresleri veriliyor. Buralarda yatıp

kalkmaları belirtiliyor. Daha önce gidilmemiş yoksullar güvensiz kesimler olarak sunuluyor. Öyle ya, bunlar devrimci gençleri tanımıyorlar. Dolayısıyla tanımadıkları bu insanları polise ihbar edebilirler. Bu tarzda bir 'güvenlik' bilinci edinen genç de yoksullardan uzak durmayı tercih ediyor. Bizim gencimiz devrimci olmanın tehlike içinde yaşamakla aynı anlamı taşıdığını öğrenemiyor. Öğrenemediği için de gerçek devrimci olamıyor.

Hazreti İsa'yı düşünelim: Roma'nın Kudüs Valisi Pontius Pilatus İsa'yı çarmıha germekten yana değildi. Yahudiler isteselerdi, Yahudilerin kutsal bir gününde sürüp gelen geleneği tekrarlayarak, İsa'yı serbest bırakabilirdi. Ama onlar İsa'nın değil, bir eşkıya olan Barabbas'ın özgürlüğüne kavuşturulmasını istediler. Buna karşılık İsa'yı histeriye dönüşen bir öfke içinde, çarmıha gerileceği Golgota Tepesine kadar çıkardılar. Çarmıhını kendisine taşıttırdılar. Hedeflediği Kudüs Krallığı ile dalga geçercesine, bir yere oturtup başına dikenlerden bir taç taktılar; krallık asası niyetine eline bir kamış çubuk tutuşturdular. Girilen yeni yolda Apocular da böyle bir şeyi yaşayabilirlerdi. Onlar bunu göze alıyorlardı. Ezilenler kendilerine bir yabancılaşmayı yaşıyorlar ve onlar bunu biliyorlardı. Yabancılaşma, kötü şeyler yapmaya açık olmak demekti. Ancak yapılması gereken de zaten ezilenleri bu durumdan çekip çıkarmaktı. Bunu başarmak için gerekirse canını vermekti.

Tekrar geçmişe dönersek,yeni gençler yeni aileler demekti. İşin ilginci, herkes Kürdistan sorununa, bu sorunun dile getirilmesine korku ve kaygıyla yaklaşıyordu. İnkâr ve imha sistemi bir korku imparatorluğu kurmuştu. Buna rağmen evinden bir genci katılan her aile, kısa zamanda çocuklarının arkadaşlarına "bizim çocuklar" diyordu. Evlerini sonuna kadar onlara açıyordu. Bu anlamda aileler devrimcilere güven konusunda neredeyse sınır tanımıyorlardı. Onları müthiş seviyor ve bağlanıyorlardı. Bu çocukların tehlikeli bir iş yaptıklarını elbette biliyorlardı. Gecenin bir yarısında evlerine gelen gençlerin bir silahlı, bombalı ve çatışmalı eylemden geldiklerini biliyorlardı. Olası bir polis baskınında kendileri de yanacaktı. Ama bir kez devrimcileri tanıdıktan kendilerini bekleyen tehlikeyi fazla umursamıyorlardı.

Sadece bir ülkenin değil, bu ülkenin her bireyinin adeta hücrelerine kadar işgal edildiği Kürdistan'da deyim yerindeyse yeni bir fetih hareketi başlamıştı. Kürdistan Devrimcileri insanların gönüllerini fethediyorlardı. Çocukları başka siyasette olan aileler bile bu çocuklara, bunların derviş tarzı yaşamlarına imrenerek bakıyorlardı. "Kürdistan sömürgedir" cümlesi adeta bir vahiy gibi karşılanıyordu. Tanrı kelamı gibi algılanan bu sözcüğün arkasından, Tanrı'nın Hz. Muhammed'e söylediği "Ikra (oku)" buyruğu tekrarlanıyordu. Evet, bizde de kesinlikle öyleydi: Öğren, bilinçlen, kendini, kendi ülkeni ve halkını tanı, örgütlen ve eyleme geç! Sözler bir tanrı buyruğu gibi gönülden gönüle akıyor, her hücresi işgal altındaki ülkede özgürlük alanları açılıyordu. Okullar, fabrikalar, mahalleler, kasabalar ve köyler artık yeni bir siyasal kimlikle anılıyordu. Çoğu dindar olan bu halk, yeni bir inanç dalgası karşısında neredeyse secdeye geliyordu. APOCULAR sosyalistti; tanıyanlar bunu açık söylüyorlardı. Çoğunluğu Sünni Müslüman olan Kürt halkı, sosyalist kimliğe sahip olan bir harekete kapılarını sonuna kadar açıyordu. O kadar 'dinsiz komünist' denmesine ve karalayıcı birçok tanım yapılmasına rağmen, halk APOCULARA güveniyor, onlara bizim çocuklar diyordu. Kimliksizliğin, düşürülmüşlüğün, horlanma ve aşağılanmanın, çaresizliğin ve kendisine inançsızlığın en dip noktasındaki Kürtler, gözleri ışıl ışıl ibadete gider gibi Kürdistan Devimcilerinin etrafında toplanıyordu.

Türkiye'de sol hareket tarihi boyunca ağırlıklı olarak ya elit bir aydın hareketi olarak kalır ya da çoğunlukla Alevi kesim içinde örgütlenirken, bununla birlikte Sünni kesimi faşistler, dinciler ve ilkel milliyetçilerin örgütlenme zeminine açık bırakırken, Kürdistan Devrimcileri daha farklı bir yol izliyorlardı. Apocular Kürt toplumunun hemen her kesiminde ve farklı etnik ve dinsel kimlikler içinde taban yaratıp örgütlenebiliyorlardı.

Örneğin Apocular ağırlıklı olarak Alevi olan Pazarcık'ta örgütlenirken, Sünni kimlikli Suruç'u kısa zamanda kale haline getiriyorlardı. Dersim'in Nazmiye ilçesini bir kale gibi örgütlerken, Elazığ'ın Maden ilçesini örgütsel çalışma kapsamında değerlendiriyorlardı. Karakoçan ne kadar önemli ise, geçmiş tarihinden dolayı Palu'ya da önemli bir misyon yükleniyordu. Her milliyetten, her inanç ya da mezhepten insanlar arasında özgürlük yolculuğuna çıkmak, o yolculuğun içinde sadece bir insan kazanmak ne kadar da önemliydi. Kazanılan o çocuğun ailesine "bizim çocuklar" dedirtmek, belki de başarının en değerlisiydi. Bir eve girdiğinde sadece evin çocuğunu arkadaş yapmıyorsunuz, ailesinin tümü arkadaşınız oluyor. Oradan akrabalarına, dostlarına ve yakın çevresine el atıyor, kendileriyle anlamlı bağlar kuruyorsunuz. Arkadaş, yaşamın her anına ortak olmak, sevinci ve zorluğu paylaşmak demektir. Yoksa işin bitince arkadaşını unutmak mümkün mü hiç?

Her milliyetten, her inanç ya da İnsanlar arasında özgürlük Yolculuğuna çıkmak, o yolculuğun İçinde sadece bir insan kazanmak ne Kadar da önemliydi.

Kışın odununu ve kömürünü çekmek, yazın gecekondusunun yapımını ya da onarımını üstlenmek, tarlasında çalışmak, mümkün olduğunca var olan sorunlarına çözüm olmak ve bunu Kürdistan Devrimcisi olduğu için yaptığını anlatmak önemliydi. Düşünün, bir anda bir evde kızlı erkekli yüzlerce genç o evin çocukları gibi davranıyor. Komşuları o evdeki insanlara imrenerek bakıyor. Bunun oluşturduğu atmosfer bugün belki de hayal edip de ulaşamadığımız bir ruh hali oluyor. İnsanlar yeniden yaşama sevincine kavuşuyor, hayatı adeta yeniden keşfediyor, toplumda dayanışma duygusu yeniden canlanıyor.

Kürdistan Devrimcileri bulundukları her yerde halkın bir koruyucusu misyonunu da yükleniyor. Onlar artık insanların, mahalleler ve köylerin koruyucuları olarak biliniyor. Onların olduğu yerde kimse güçsüz, yoksul ve nasıl olsa sahipsiz diyerek, bir insana veya aileye haksızlık yapamıyor. Artık yoksulların da, güçsüzlerin de koruyucuları vardır. Bu koruyucular yoksulların bir tas çorbasına, daracık yatma alanı olan tek gözlü evlerine her an konuk olabilirler. Bu onlar için heyecan verici bir şeydir. Kürdistan Devrimcileri yoksulların hareketi oluyor, öyle doğuyor ve gelişme sağlıyo**r**.

Nasıl oldu da öteki sol grupların alaycı tavırlarla karşıladığı bu hareket, hem d**e** katliam korkusunun izlerinin yüreklerden, korkulu bakışların gözlerden silinmediği ve daha sosyalist önderlerin daha yeni katledildiği bir ortamda toplumda böylesi bir inanç dalgası yaratabildi? Bu işin sırrı, Önder APO ve onun en yakın yol arkadaşlarının kişilik özelliklerinde gizliydi. Bu, en sade insanın kişiliğiydi; bir mabede girer gibi halkın içine giren saf ve temiz duygularla yüklü insanın kişiliğiydi.

Burada Kemal Pir'in, Ankara'nın Tuzluçayır Mahallesini nasıl fethettiğini anlatmak isterim.

Ara seçim ya da yerel seçimler olacak. Ecevit-Erbakan Koalisyon Hükümeti dönemidir. Faşistler Mamak Mahallesini ele geçirmişler; sıra Tuzluçayır'da, diyorlar. MHP seçim konuşması içi bir kahvehaneyi kiralamış, gelip seçim konuşması yapacaklar. 1975'ler olsa gerek. Mahalledeki devrimciler gidip kahveciyle konuşuyor ve uyarıyor. Sabah gençler kahve yakınlarında toplanıyorlar. Çocuklar elerinde sapan lastiğiyle çatılarda, yüksek yerlerde bekliyor. Polis otoları, panzerler gelmiş, güvenlik önlemleri alıyor. Bu durumda propagandaya nasıl engel olunacak, bilinemiyor ve herkes gergin bir bekleyiş içindedir. Hesapta olmayan, kalın sesli, orta boylu zayıf bir genç öne atılmış, yüksek bir sesle bekleyen gençlik topluluğuna haykırıyor. Kemal Pir'in küçültülmüş dinamit lokumlarından yapılmış el bombalarıyla donatıp hazırladığı Ali Doğan YILDIRIM, Doğan KILIÇKAYA ve Şahin KILAVUZ'un aralarında bulunduğu grup da

topluluğun içindedir. Çocuklar zaten lastikleriyle taş atmaya hazır bekliyor.

"İşte faşistler bu kahvede, onların burada toplanıp konuşmalarına müsaade etmeyeceğiz" diyerek, ileri fırlayıp polis aracına ilk taşı bu bilinmeyen adam fırlatıyor. Topluluğun hep önündedir. Bir anda yüzlerce insan, ellerinde taşlar ve dinamit lokumlarıyla polislere, polis araçlarına saldırıyor. Polis dağılıyor. Kalın sesli adam, 'işte faşistler' diyerek, önde kahveye yöneliyor. Kahvehane dağılıyor. Ama bu yetmiyor. Hedef birden bütün mahalleyi faşistlerden temizlemeye dönüşüyor. Yüksek sesle grubu geri çeviriyor. Fırın faşistlerindir, dağıtılıyor. Hedef genişlemeye devam ediyor. İleride bir kahve var, MSP'liler burada propaganda yapıyorlar. Orası dağıtılıyor. Aşağıda pazaryerine kadar sınırlar genişliyor. Neredeyse bine ulaşmış bir gençler ve çocuklar ordusu var. Marşlar söylüyor ve sloganlar atıyor. Önde Kemal Pir ve bir orduya dönüşmüş grup ilk toplanma yerine dönüyor ve komutan muzaffer bir edayla gitmeden önce son konuşmasını yapıyor: "Önünüze hedef koyun, beklemeyin, hedefinize ulaşın, eylem yapın, zapt edin. Burası sizin mahalleniz. Mahallenizi faşistlere kaptırmayın!" Herkes bu kimdir diye soruyor. Bu olaydan sonra yıllarca ne faşistler ne de polis Tuzluçayır'a giremiyor. Bir mahalle böyle kazanılıyor. Ondan sonra APOCULAR o mahallenin en gözde ve en güvenilir insanları oluyorlar.

İşte Kemal Pir'den aldığı bu güçle ve Onun eylemci yönünün etkisiyle hareket eden, silahı devrimin teminatı olarak gördüğü için önce kendisi öğrenip kullanan ve sonra da arkadaşlarına öğretmek için eğitim veren Ali Doğan Yıldırım, bu mahallede bir gruba verdiği eğitim sırasında bir kazayla şehit düşüyor. Ali DOĞAN, Dersim'in Pülümür ilçesinin bir köyünden, işçi bir ailenin çocuğu oluyor. Tuzluçayır Mahallesinin ilk Kürdistan Devrimcisi sayılır. İyi saz çalışıyor, şiir yazıyor, türkü besteliyor, sürekli okuyor. Kavgacı, hırçın bir gençtir. Onun için varsa yoksa Kürdistan'dır. Kürdistan her şeydir. 1976'larda arkadaşlar yavaş yavaş ülkeye, Kürdistan'a yönelmişler. Kendisi de bunun hazırlığındadır. "Dersim'e gideceğim" diyor. Ama cenazesi gidiyor. Arkadaşlarına tabanca eğitimi verirken, "Bu şekilde patlamaz" dediği tabancayı kafasına dayıyor ve tetiği çekiyor. Silah patlıyor. Ağır yaralı olarak Hacettepe Tıp Fakültesi Hastanesine kaldırılıyor. Bir gün sonra şehit düşüyor. En büyük hayali ülkeye gitmek olan Ali Doğan YILDIRIM, daha birkaç nesil öncesi yaşanan katliama inat, "Ayaktayız, yaşıyoruz ve kazanacağız, ülkemizi özgürleştirip yeniden inşa edeceğiz" diyerek Dersim'e gitmenin arifesinde iken şehit düşüyor. Örgütün ilk şehide ilişkin bildirisi Ankara Hukuk Fakültesi yurdunun bir odasında Önderlik tarafından yazıldı. Ve ilk şehit cenazesi ailesi ve Ankara'dan bir grubun eşliğinde Pülümür'de kaldırıldı. Mezar taşına kendisine ait bir şiirden dörtlük yazıldı: "Umuda kavga verdik/ Ve kavgaya ölü verdik ki/ Yeni doğan bebeler/ Uğramasın sömürüye!" İlk şehit afişi Ali Doğan YILDIRIM arkadaş için duvarlara yapıştırıldı.

Önderlik hep "Silah kullanmayın, silah kullanma zamanı değildir" diyordu. Silah taşıma ve kullanmanın sorumluluğuna henüz gelmediğimizi söylüyordu. Ama koşullar yavaş yavaş silahlanmayı da dayatıyordu. Faşist saldırı ve işgaller zorunlu bir meşru savunma durumunu ortaya çıkarıyordu. Günlük yaşam ihtiyaçlarının kısıtlanmasıyla ya silah alınıyor, ya da zorunlu yol giderleri ve benzeri masraflar karşılanıyordu. Faşist saldırılar APOCULAR'ın bulunduğu her yerde aktif savunma duruşuyla karşılanıyor, okullar ve mahalleler böyle korunuyordu.

İdeolojik çalışmalardaki süreklilik devam ediyor. Ancak grup giderek politik bir güç haline geliyor. 1976'ların sonrası böyle değerlendirilebilir. Bir gençlik hareketi biçiminde örgütlenip politikleşen grupta amatör ilişkiler hala hakimdir. Herkes inandığı için gönüllüce bir şeyler yapıyor; resmi olmayan görevler ve yetkiler pratik içerisinde şekilleniyor. Herkes aynı zamanda iyi bir propagandacı, ajitatör, eylemci, kitle örgütçüsü ve ekono-

mik gelir getiren bir emekçi oluyor. Henüz resmi olmayan doğal olan liderler işte bu aşamada şekilleniyor. Herkes yeteneği, gücü, çabası ve inancı oranında, halka ve arkadaşlarına verebildiği ölçüsünde bir pozisyona sahip oluyor. Grup içinde bu özelliklere dayalı yönetici kadro şekilleniyor. Önder APO başından itibaren önderdir; tartışmasız tüm arkadaşların etrafında toplandığı liderdir. Diğer yakın arkadaşları, Ona yakın oldukları için değil, emekleriyle ortaya çıkardıkları değerler temelinde öncüleşiyorlar.

Haki, Kemal, Mazlum ve Hayri gibi arkadaşlar böyle önder kadro haline geliyorlar. Hiçbir zaman yetkiyle hareket etmeyen bu öncüler, öncülük vasfını değer yaratma sınavından geçerek kazanıyorlar. Örneğin Kemal Pir, bir öncüdür. Önderliğin yeri geldiğinde en sert eleştirilerine maruz kalan bu arkadaş, resmi olarak hangi konumda olursa olsun, görevli görevsiz hangi alana giderse gitsin daima öncüdür, hatta komutandır. Bulunduğu her alanda doğal olarak her şey onda merkezileşiyor. Mazlum, Hayri ve Haki için de aynı şey geçerlidir. Böylesi bir şekillenmenin aslında bugün de sık sık bahsedilen ruhsal birlikle ilgisi olsa gerekir. Ruhsal birlik sürekli amaç üzerinde yoğunlaşarak, halkının ve arkadaşlarının durumunu hissetmek ve gereğini yapmaktır. Kemal Pir, birliğimizi ruhsal birlik olarak tanımlıyor. "Biz hepimiz Abdullah Öcalan'ın yoldaşlarıyız, Onun ruhu bizim ruhumuzdur" diyor. Böylece gruba Önder APO'nun ruh verdiğini anlatmak istiyor.

Örnek olması açısından belirtiyorum: Dersim'de bir örgüt bir arkadaşımıza silah çekip mermi sıkıyor. Kemal Diyarbakır'dadır. Yanında bir arkadaş daha var. Bu saldırının hesabını sormak ve hemen yanıt vermek gerekir, diyor. Birlikte Ankara'ya gidiyorlar. Deyim yerindeyse ilk intikam eylemi orada geliştiriliyor. "Kimse bizim bir arkadaşımızı vuramaz, kimse arkadaşlarımıza küfür edip aşağılayamaz" diyor. Hemen bir grup arkadaşla Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin yanındaki Cumhuriyet Öğrenci Yurdu'na gidip o örgütün ileri gelenlerini arıyor. Öyle bir şey ki, APOCULAR fazla yurtlarda görünmezler, göründüklerinde de mutlaka bir olay olur deniliyor. Onun için başta Kemal ve yaklaşık on kişilik grubu gören herkes panik içinde yurdu boşaltıyor. Binlerce kişi bir anda sel gibi caddelere akarken, o örgütün ileri gelen bir kişisi yanındakilerden uzaklaştırılarak dövülüyor. Ölümden şans eseri kurtuluyor. "APOCULAR'a kimse el kaldıramaz" deniliyor ve bu mesaj hareketin temel ilkesi haline geliyor.

Evet, belki hiçbir yasal ve resmi belgede bu geçmez, ama böyle muazzam bir ruhsal birlik böyle yaratılıyor. Bu mesajla birlikte başlayan süreç, grup içinde müthiş bir bağlılık dönemini de başlatıyor ve amatör grup daha partileşmeden profesyonelleşiyor. 1977 yılının 8 Mart'ında Dersim'de Türk Solundan bir grup Aydın Gül adlı arkadaşımızı vuruyor. Böylece bu şahadetle birlikte neredeyse 12 Eylül Darbesine kadar devam eden çatışmalı bir sürece giriliyor. Örgütlülüğümüzün bulunduğu her yerde Aydın Gül arkadaşın intikamını alma eylemlilikleri geliştiriliyor.

Aradan daha iki ay bile geçmeden, hiç hesapta olmayan bu sürece Haki arkadaşın şahadeti de ekleniyor. Küçük grup daha ilk anda handi-kaplarla karşı karşıya bırakılıyor. Bu katliamda taşeron bir örgüt kullanılıyor. Gerisinde devlet vardır. Grubun içine sızdırılmış ajanlar tetikçilere yardımcı oluyor ve katliamı kolaylaştırıyor. Haki, Önder APO'nun en yakın yardımcısıdır, sağ koludur denilebilir. Şahadeti bir insanın sağ kolunun kesilmesinden daha büyük bir acıya yol açıyor. Aslında bu katliamla bir mesaj veriliyor. Grubun önüne bir seçenek konuyor: "Benzer bir akıbete maruz kalmak istemiyorsanız, yol yakınken geri dönün!" Bu katliamla birlikte grup içinde derinden sarsılmayan tek bir kişi bile kalmıyor. Sarsıntının büyüklüğü aynı oranda büyük bir kararlaşmaya neden oluyor. Hayır, geri adım atılmayacaktır. Artık bir kez kan dökülmüştür. Üstelik bu halkın üyesi bile olmayan biri, onun özgürlüğü için canını vermiştir. Şehidin anısına sonuna kadar bağlı kalınacaktır.

Her harekete dışarıdan sızmalar olur. Siyasi polis, devrimci hareketlerin içine ele-

manlarını sızdırarak hareketi kontrol etmeye ve gerektiğinde zamansız eylemlere yöneltip tasfiye etmeye çalışır. Grup daha Ankara-'dayken, inkâr ve imha sisteminin, bu sistemin siyasi polisinin bu yönlü bazı girişimleri vardır. Grup içinde "Biz de öteki sol gruplar gibi bir dergi çıkaralım, böylesi bir ideolojik organ etrafından örgütlenelim" biçiminde öneri geliştirenler oluyor. Bu öneriyi kabul etmek, daha başından grubu devletin denetimine sokmaktır. Dolayısıyla öneri reddediliyor. Önerileri reddedilenler grubu terk ediyorlar ve çekip giderken "Şu kadar süre içinde tasfiye olacaksınız" diyorlar. Grup kendisine örgüt görünümü veren herhangi bir belgeyi düşmana sunmamakta kararlıdır. Olası bir polis baskını, grubu örgüt olarak değerlendirip yargılanmasının önünü açacak bir belge bulamayacaktır. Bu ciddi bir tedbirdir, düşmanın gruba erkenden yönelmesinin önleyen bir tedbirdir.

Ancak tasfiye edilen bu anlayış, Pilot dediğimiz bir şahsında örgüte dayatılmaya devam ediyor. Grup ciddi ekonomik problem yaşıyor olsa da, bunu kendisi için sorun yapmıyor. Pilot büyük bir soygun planlamasını dayatıyor. Böyle bir eylemi yapsa Kemal Pir yapar diyerek, Kemal'i bu eylem için ikna etmeye çalışıyor. Önder APO'nun yüksek duyarlılığı burada da kendini gösteriyor. Görünürde böyle bir eylemin riski az ve başarısı kesin gibi olmasına rağmen kabul etmiyor. Pilot'un bir sızma olduğu henüz açığa çıkarılmamıştır. Yine de zamanı değil diyerek, kendisini mümkün olduğunca oyalıyor. Kovulsa bir başkası devreye girecek, yenisi tespit edilip açığa çıkarılıncaya kadar harekete epey zarar verebilir. Bu yüzden Pilot hep oyalanıyor. Kendisine ne tam evet, ne de hayır deniliyor. Bu arada Pilot'tan habersiz olarak yapılacak bazı kamulaştırma eylemleri için hazırlıklar sürdürülüyor. Bu işler için Ankara'dan İstanbul'a götürülecek silahların bir bölümünün bir başka yere aktarılmasına kendisi de katılıyor. Bu silahlardan bir bölümü bu kişinin marifetiyle yakalanıyor. Bunun üzerine Pilot deşifre oluyor. Grupla arasına bir mesafe konuluyor, ancak ilişkiler tümden kesilmiyor.

Aydın Gül'ün şahadeti yeni bir durumdu. İşin içine sol bir hareket girmişti. Normalde olaylar bir insanın ölümüne gitmeyecek kadar büyümeden de sorun çözülebilirdi. Ama gruba silahlı savunma dayatılıyordu. Eylem halinde olan hareketlerin üzerine gitmek, onları açığa çıkartıp darbelemek belki daha mantıklı geliyordu. Bu yöntem dünyanın tüm polis-istihbarat örgütlerinin de temel yaklaşımıydı. Ya yeni şahadetleri engellemek için şehitlere sahip çıkıp her şeyi göze alacaksınız, ya da örgüt olmaktan vazgeçeceksiniz. Kemal Pir birinci yolu seçmişti ve öyle de devam etti.

İfade ettim: Haki arkadaşın şahadeti tümüyle bir yol ayrımıydı. Buna kararlaşma anı da denilebilir. Eğer yola devam edilecekse, o zaman nasıl olunmalıydı? Onun için Haki arkadaşın şahadeti bunun yol ve yöntemini bulma olarak tarihimize geçti. Tamam, arkadaşımızın kanı yerde kalmayacaktı. Ama hepsi bu kadar mı? Onların özgürlük özlemlerini gerçekleştirmek, sadece onları vuranları vurmakla mı sınırlı kalacaktı? Yoksa başka bir yol yöntem mi gerekiyordu? Bir de bu şahadete yol açan düşmanı iyi tahlil etmek gerekir. Bu olayın arkasında sadece bir grup ve birkaç kişi mi vardı? İnkârcı sömürgeciliğin bundaki rolü neydi? Bunun da mutlaka çözümlenip açığa çıkarılması gerekiyordu.

Haki arkadaş daha Adana'da iken, Sterka Sor (Beş Parçacılar da deniyor) ve onun elebaşı olan Alaattin Kapan'ı tanıyor ve kuşkulu bir tip olduğu konusunda tüm arkadaş yapısını uyarıyor. "Bu tehlikeli bir kişilik, ajan olabilir, ondan uzak durun" diyor. Antep'teki arkadaşları da uyarıyor. Alaattin'den ve başında bulunduğu gruptan uzak durulacak. Kesin karar budur.

Ne var ki, bu karara uyulmuyor. Kendisiyle tartışmak üzere bir randevu alınıyor. Haki arkadaş istemeden bu tartışmaya olur diyor. Yine de randevuyu alanları da eleştiriyor, kendilerine kızıyor. Silahsız gidilmesinin daha tehlikeli olacağını düşünerek tartışma yerine silah getirilmesini istiyor. Ancak silah da gelmiyor. Güya konulduğu yerde bulunamıyor. Düztepe-Cengiz Topel Mahallesi oto-

büs son durağındaki tartışma yeri olan kahveye gittiğinde, Alaattin ve adamlarının silahlı saldırısına uğruyor. Yaralı hastaneye kaldırılıyor; hemen yaşamını yitirmiyor, 18 Mayıs'ta şehit düşüyor.

Haki arkadaşın durumunu duyan Antep ve çevre illerden yüzlerce arkadaş akın akın hastane çevresinde toplanıyor. Kemal Pir "Polisle çatı-şarak cenazeyi kaçırıp görkemli bir tören yapalım" diyor ve arkadaşları ona göre konumlandırıyor. Durumu öğrenen Önderlik, Antep'e gelip hemen bu duruma müdahale ediyor. "Böyle olmaz, öyle davranırsanız hareketi ciddi bir tehlike ile karşı karşıya bırakırsınız" diyerek, Haki arkadaşın ailesine haber gönderiyor. Aile gelip cenazeyi alıyor.

Cenaze Ordu'nun Ulubey ilçesine giderken, bir taksi içinde bir grup arkadaşıyla birlikte Kemal Pir, şoföre durmadan daha hızlı daha hızlı diyerek arabayı hızlandırıyor. Bu nedenle yaşanan trafik kazasında ölümden dönüyorlar. Cenaze büyük bir törenle kaldırılıyor. Önderlik hem cenazeyi alma, hem de araba kazasından dolayı Kemal Pir arkadaşı çok eleştiriyor. Bu işlerin artık böyle yürümeyeceğini Kemal arkadaşın şahsında tüm gruba duyuruyor. Haki arkadaşın şehadetinden sonra Ankara'da da birçok ev basılıyor. Basılan evlerin hepsi de Pilotun bildiği, gidip geldiği evlerdir.

Doğal olarak Sterka Sor takip altına alınıyor. İntikam süreci Kemal Pir öncülüğünde gelişiyor. Grup içinde olayla ilişkili görülenler soruşturmaya alınıyor. Haki "Bu adamdan uzak durulacak" demesine rağmen, neden tartışmak için randevu alındı? Neden Haki arkadaş silah istemesine rağmen silah getirilmedi? Olay soruşturuldukça MİT-KDP ile bağlantısı da açığa çıkıyor. 1976 yılında Antep'teki Nuri Pazarbaşı Mahallesinde yaşanan Mehmet ve İlhan adlı Halkın Kurtuluşu'na mensup iki militanın şahadetleriyle bağlantı kuruluyor. Alaattin eski bir THKO'ludur. Aynı zamanda KDP ile bağlantıları vardır. Nitekim Sıraç Bilgin de daha Ankara'dayken Kürdistan Devrimcilerine yönelik tehditler savuruyor. Alaattin bu süreçte ya da tutuklanması sırasında veya cezaevi dönemlerinde ya da çok eskiden beri MİT'le çalışıyor. KDP'den Dervişê Sado, Haki Batman'da çalışırken kendisini takibe alıyor. Dervişê Sado da MİT'le ilişkilidir. Dolayısıyla MİT bu olayda her iki grubu taşeron örgüt olarak kullanıyor.

Haki'nin hedef seçilmesi çok boyutludur. Her şeyden önce grubun içinde fiili ve resmi olarak Önderliğin yardımcısıdır. Önderlik Onun için ***"gizli ruhum"*** diyor. Kendisi Türk'tür. Antep ve Adana yöresinde çok kısa süre içinde önemli sonuçlar ortaya çıkarmıştır. İdeolog, örgüt ve eylem insanıdır. Haki'nin şahadetinden sonra örgüt Antep'te tasfiye sürecine sokuluyor. Haki'den sonra bölgeye bakma görevini üstlenen Doğan KILIÇKAYA daha 18 yaşında ve tecrübesiz bir gençtir. Gözü kara bir eylem insanıdır, ama örgütsel donanımı zayıftır. Bu durumdan da yararlanan tasfiyecilik, Antep örgütünü ele geçirmek istiyor. Örgütün silahlarına el konuluyor. Duruma müdahale için gelen arkadaşların öldürülmesi kararı alınıyor. Kemal Pir de öldürülecekler listesindedir. Ama Pir herkes tarafından sevildiği için, öldürülme kararı provokatör grup içinde çatlamaya neden oluyor. Ali Erek (Küçük Cin) gibi arkadaşlar, "Kemal Pir devrimci bir insandır" diyerek cinayet eylemlerini boşa çıkartıyor.

Duruma müdahale etmeye gelen grup, tasfiyecilikten etkilenen birçok kişiyle konuşuyor. Yeniden harekete dönmeleri ve Sterka Sor yerine oluşturulan Tekoşin örgütünün oyunlarına alet olmamaları için ikna edilmeye çalışılıyor. Bu ikna turlarının hepsinde Kemal Pir vardır. Büyük bir sabırla yeniden ikna işini yürütüyor. Bir kısmını geri getiriyor, bir kısmını tarafsızlaştırıyor ve geriye kalan küçük bir kısmı da hedef haline geliyor. Bu yerinde durmayan sabırsız insanın provoke edilmiş kişileri bu denli büyük bir sabırla yeniden kazanmaya çalışması da aslında çok ilginçtir. Tek bir insan bile kaybetmek istemiyor. Bu ikna turlarında Baki (Haki'nin kardeşi) gibi bazı kişiler çok kestirmeci davranıyorlar. Ama Kemal çok sabırlıdır. Baki sürekli vurmaktan söz ediyor. Provokasyonun

amacı da zaten budur. Hareketi içten bölüp çatıştırarak bitirmeye çalışıyor.

Tekoşin adı verilen ajan-provokatör yapılanma Haki'nin Apocular içinde devrimci kanadı temsil ettiğini, milliyetçi kanadın bu yüzden kendisini cezalandırdığını iddia ediyor. Yalan propagandasını buna dayandırıyor. Haki'nin Türk olması bu propagandanın kısmen etkili olmasında ve bazı kişilerin kafalarının karışmasında rol oynuyor. Ancak yine Türkiyeli bir devrimci olan Kemal Pir düşmanın bu taktiğini boşa çıkarıyor; birçok kişiyi aydınlatıp yeniden harekete kazanıyor.

Bu arada Sterka Sor örgüt olarak dağıtılıyor. Alaattin adlı elebaşı İskenderun'da vuruluyor. Tekoşin'in gruba dönük hesapları boşa çıkartılıyor. Daha doğmadan ölüme mahkûm hale getiriliyor. Alaattin ve Tekoşin'le ilişkisi olan ve Haki arkadaşın şahadetinde rol alan bazı kişiler cezalandırılıyor.

Yeniden başa dönelim. Dikmen Toplantısıyla birlikte ülkeye yürüyüş önemli sonuç vardı. Grubun gelişme yeteneğine sahip olduğu ve özellikle gençlik içerisinde kabul gördüğü kanıtlanmıştı. Bir yıllık bir çalışma sonunda Kürdistan'ın birçok yöresinde hatırı sayılır bir gruplaşma ortaya çıkarılmıştı. 1976 yılının son günü akşamı Ankara'nın Dikimevi semtinde bir toplantı düzenlenmişti. Toplantı Pilot'un evinde yapılıyordu. Toplantıda Kürdistan'daki çalışmayla kazanılmış kadrolar da vardı. Önderlik ilk defa bu toplantıya yazılı bir belge sunuyordu. Belge sanırım Sömürgecilik Tarihi başlığını taşıyordu. Önderlik konuşmuş, Hayri arkadaş da kaleme almıştı. Soba yanıyordu. Olası bir baskın halinde belgeyi sobaya atıp imha etmek mümkündü. Bu toplantıda bir yıllık çalışmalar değerlendirilmiş; özellikle bütün yerel gruplar arasında tam bir ideolojik birlik yaratmak veya mevcut birliği sağlamlaştırmak üzere, Önder APO Kürdistan gezisine çıkmaya karar vermişti.

1977 yılı başında, Önder APO Ankara Mimar ve Mühendisler Odası'nda bütün sol gruplara açık bir şekilde sömürgecilik ve Kürt sorununun çözümü konusunda bir seminer vermişti. Bu toplantıyla tarihe bir belge bırakma düşüncesindeydi. Kürdistan yürüyüşünün riskleri vardı. Tehdit ve tehlike büyüktü. Önderlik bu toplantıyla olabilecekleri önceden büyük bir öngörüyle gösteriyordu. Öngörülü olmak, Önderliğin temel bir özelliğiydi. PKK'nin de büyük oranda kazandığı bu özellik, daha sonraki sürece de damgasını vuracaktır. Öngörü, mevcut olandan çok, geleceğin olasılıklarına görür ve tedbir almaya götürür.

Ankara'daki bu toplantı sonrasında çıktığı Kürdistan gezisi PKK tarihinde önemli bir yere sahiptir. Ağrı-Doğubayazıt, Kars-Digor, Bingöl, Karakoçan, Dersim, Elazığ, Diyarbakır, Urfa ve en son Antep'te düzenlenen toplantılara çok sayıda genç katılım sağlamıştır. Grup büyümüştür. Nicelik kadar nitelikçe bir gelişme de sağlanmıştır. Bunun inkâr ve imha sisteminin dikkatini çekmemesi mümkün değildir. Antep'teki toplantı 15 Mayıs'ta sonuçlanmış ve Önderlik Ankara'ya dönmüştür. Aradan üç gün geçtikten sonra Haki arkadaş katledilmiştir. Gezinin sömürgeciler için arz ettiği tehlike katliamı tetiklemiştir.

Katliam sonrasıdır. Önderlik Ankara'dadır. Ankara'nın Tuzluçayır Mahallesinde Karasu arkadaşın kaldığı evde bir toplantı yapılacaktır. Toplantı öncesinde Siirt Öğrenci Yurdu'ndan Tuzluçayır'a gelmek için yola çıkan Kemal Pir, arabada silahıyla birlikte yakalanmıştır. Önder APO da sabah erkenden Tuzluçayır'a gelir. Kemal'in yakalanışı Önderliğin duyarlılığını daha da arttırmıştır. Kemal'in yakalanışı bir bakıma tesadüfîdir. Buna rağmen Önderlik tedbir olarak evi kontrol ettirir. Ev kuşatılmış, polis evin çevresinde birkaç çember kurmuştur. Pilot toplantıyı ve yerini biliyor, durumu polise bildiren odur.

Bu dönemde MHP'ye yakın duran Namık Kemal Ersun'un darbe girişimi var. Sözü edilen eve yapılan baskının bu darbe girişimiyle bağlantısı bulunmaktadır. Yakalanmış olmasa, Kemal Pir de belirlenen saatte o evde olacaktır. Eve gelecek arkadaşların hepsi grubun eylemci kişilikleridir. Silahlar da eve getirilmiştir. Toplantıyı Önderlik yapacaktır. Herkes evde toplandığında polis harekete geçecek,

herhangi bir mukavemet durumunda içerdekileri toptan imha edecektir. Devletin ya da devlet içinde bir kesimin planı budur. Önderlik toplantı yerini önceden kontrol ettirmiş, polis çemberi fark edilmiş ve katliam önlenmiştir. Bu andan itibaren dikkatler Pilot üzerinde yoğunlaşmış ve plandaki rolü açığa çıkarılmıştır.

Bu olaydan sonra Önderlik yaklaşık on gün Tuzluçayır'da gizleniyor. Evin basıldığını duyduğunda, yanındaki arkadaşlara ilk tepkisini "Bu baskın varlığımıza son vermek içindi, ama başaramadılar. Bundan sonra başarma şansları hiç yoktur. Şimdi artık partileşme zamanıdır. Partileşme ve örgütlenme üzerinde kitaplar okuyun ve kendinizi partileşmeye hazır hale getirin" şeklinde dile getirmiştir. Önderliğin bu on gün içinde kaldığı ev, o zamanlar kimsenin içinde kalmadığı şehit Ali Doğan Yıldırım'ın evidir. Önderlik söylediklerine bağlı kalmış, partileşme doğrultusunda hazırlıklara başlamıştır. Bunun en çarpıcı adımı kurulacak örgütün programını hazırlamaktır. 1977 yılının Eylül ayına gelindiğinde Parti Programı hazırdır.

Grup bundan sonra kendisini daha da resmileştirmeye, alanlarda komiteler biçiminde örgütlenmeye başlamıştır.

Kemal hala hapistedir. Üzerinde yakalanan silah kirlidir, yani faşistlere karşı eylemlerde kullanılmıştır. Her an balistik inceleme sonucu gelebilir. Ruhsatsız silah taşımaktan bir yıl ceza almıştır. Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde yatmaktadır. Bir an önce uygun bir yere sevkinin yapılması ve oradan kaçması gerekir. O uygun yer, Haki'nin doğum yeri olan Ulubey'dir. Sevk çıkar; Kemal fındık bahçelerinin hemen kenarında ve içinde başka mahkûm olmayan, güvenliği zayıf, küçük bir cezaevinde kalır. Bir gardiyan sürekli Kemal'le birliktedir. Neredeyse arkadaş olmuşlardır. Kaçacağı gün Kemal gardiyana bir yumruk vurur, gardiyan sendeleyip düşer, Kemal fındık bahçelerinin içinde kaybolur. Ne var ki, Kemal hep o yumruğu hatırlar. "İyi bir adamdı, nasıl da vurdum" der. Kaçtığına sevineceğine, nasıl vurdum diyerek üzüntüsünü dile getirir. Kendisini kaçırmaya gelen arkadaşlarıyla birlikte Kemal ilkin Dersim'e gelir, oradan başka yere geçer.

Cezaevinden kaçtıktan sonra Kemal ile Dersim'de karşılaştım. Sürekli "Bir daha cezaevine girmemeliyim. Cezaevi bana göre değil" diyordu. Bir dakika bile yerinde duramayan Kemal gibi bir insan için bir cezaevi koğuşu ya da hücresinde uzun süre kalmanın nasıl büyük bir işkence olduğunu anlayabiliyordum. Kemal konuşmasını şöyle sürdürmüştü: "Cezaevinde sabah kalktığında hep aynı yüzlerle karşılaşıyorsun. Bu durum beni müthiş zorluyordu. Benim öyle bir yapım var ki, günde yüz değişik sima görmesem, o gün elli ayrı insanla konuşmasam dayanamam. Onun için bir daha yakalanmayacağım. Etrafım sarılsa bile sonuna kadar direnerek şehit düşmeyi tercih edeceğim. Biliyorum, benim cesedim de iş yapar."

Sadece burada aktarmaya çalıştığım konuşması bile Kemal Pir'in nasıl bir insan olduğunu, nasıl sınırsız bir devrimci enerji taşıdığını ve insanla ne denli ilgilendiğini göstermeye yetiyor. Günde en az elli kişiyle konuşmak, elli kişiyi eğitmek veya etkilemek, elli kişinin kafasını ve kalbini kazanmak, bununla da yetinmemek, kazandığı kafaları ve kalpleri değiştirmek, her birini yeni birer insan haline getirmek! Kemal Pir budur işte. Kursağında söylenecek sözü kalmamış gibi, yanı başında onlarca devrimci genç bulunduğu halde susmayı tercih eden bazı sözde kadroları veya komutanlarımızı göz önüne getirdiğimde, Kemal Pir'in eksikliğini daha derinden hissediyorum. Başarı ve zafer için kesinlikle yeni Kemal'lere ihtiyacımız var.

Evet, saldırılar artıyor, ama grup da büyümesini sürdürüyor, halklaşıyor, efsaneleşiyor. APOCULAR yaşamda kendileri için hiçbir şey beklemeden, hayallerinin gerçekleşmesi için neleri varsa hepsini ortaya koyuyorlar.

Tabii yükselen saldırılara bağlı olarak şahadet sayısı da artıyor. Kars'ta Mahir Can, Antep'te Bozan Tekin, Mehmet Ece, Dersim'de Ahmet Acar, Metin Turgut sosyal şoven güçlerin saldırıları sonucunda şehit düşüyorlar.

Hepsinin karşılığı veriliyor. Örnek olması açısından belirtiyorum: Antep'te faşistler İsmail Pehlivan isimli bir arkadaşı şehit düşürüyorlar. Şahin Kılavuz Antep'tedir ve askeri sorumludur. Bir ay içinde Hacı Baba Mezarlığına kırktan fazla faşistin cenazesi kalktı diyor.

Aynı şekilde Elazığ'da lisede okuyan Hüseyin Şahin adlı sempatizan faşistler tarafından vuruluyor. Birkaç gün içinde birçok faşist merkez bombalanıyor, taranıyor ve faşistlerin TİT adlı örgütünün bölge eylem grubu bir gecede ortadan kaldırılıyor. Faşistler eylem yapamaz hale geliyor. Bingöl'de faşistler dört KDP'li öğretmeni vuruyor. KDP oralarda çok güçlüdür, ama misilleme yapacak gücü kendisinde bulamıyor ya da öyle bir sorunu olmuyor. Kürdistan Devrimcileri hemen faşist belediye başkanını ve birçok faşisti vurarak misilleme yapıyorlar. Bu eylemden sonra faşist örgütlenme gerilerken KDP de dağılıyor. Bir kısmı Kürdistan Devrimcilerine geçerken, bir kısmı da KUK adında yeni bir örgüt kuruyor.

1978'ler mücadelemiz açısından önemli bir dönüm noktasıdır. Aslında halen her yıl önemli bir dönüm noktası olmaya devam ediyor. 1978, Hilvan Mücadelesinin başladığı ve başarılı bir şekilde sonuçlandığı yıldır, partimizin kuruluş yılıdır, Maraş katliamının gerçekleştiği yıldır. Tohum toprağa düşmüş, toprak akan şehit kanıyla sulanmış, halklaşmanın filizleri Kürdistan'ın her yerinde boy vermeye başlamıştır. Çöl ne denli suya hasretse, Kürdistan ve Kürt gerçekliği de o denli devrimci düşüncelere ve onların gerektirdiği eylemliliğe hasrettir. Bu kanıtlanmıştır.

1978 yılı Kürdistan'ın her tarafında TÖB-DER'lerde, halkevlerinde, sendikalarda eğitim enstitülerinde örgütlenildiği yıldır. Şehir-lerden köylere doğru örgütlenmenin yaygınlaştırıldığı yıldır. Hareket kentlerden çıkmış, kırsal alanlara doğru taşmaya başlamıştır. Faşistlere karşı mücadelede alabildiğine keskinleştirilmiştir. İşbirlikçi-ajan yapı, kurum ve kişilerle mücadelede önemli bir mesafe kat edilmiştir. Yoksul köylülükte hareketlilik başlamıştır. Bu yıla kadar işbirlikçi feodal kesimlere karşı ciddi bir mücadele yürütülmemiştir. Grup ilke olarak işbirlikçi feodal yapıya karşıdır. İdeolojik olarak ona karşı olduğunu ifade etmektedir. Sömürgecilik bu yapıya dayanarak Kürdistan'da egemenliğini sürdürmektedir. Bu yapıyla mutlaka bir gün karşı karşıya gelinecektir. İşte işbirlikçi yapının en önemli unsurlarından birisi de Hilvan'da her şeye egemen olan Süleymanlar aşiretidir. MHP'nin Hilvan'daki örgütlü bir kolu gibidir. Urfa merkezindeki faşist etkinlikte bu aşiretin önemli bir rolü vardır.

18 Mayıs 1978 akşamı Hilvan'da lisenin bahçesinde Halil Çavgun öncülüğündeki Kürdistan Devrimcileri Haki arkadaşın şahadet yıldönümü nedeniyle duvarlara afiş asmak için bir araya geldiklerinde, bunu duyan Süleymanlar polisle birlikte gruba saldırıyor ve Halil arkadaş şehit düşüyor. Bunun üzerine Kemal Pir Halil'in intikamının alınması ve Süleymanların cezalandırılması için görevlendiriliyor. Öteki arkadaşların yanı sıra, Doğan KILIÇKAYA da yanındadır. İntikam süreci başlatılıyor. Süleymanlardan olan Belediye Başkanı hoparlörden ne kadar alçak olduklarını dile getirmek zorunda kalıyor. Aşiretin silahlı güçleri dağıtılıyor. Yaralıları bile kaldırıldıkları Urfa dışındaki hastanelerde hedef haline geliyor. Böylesi bir saldırıyı hesaplamayan Süleymanlar teslim oluyor ve silah-larını teslim edip tüm otoritelerinden vazgeçiyorlar. Hilvan'da tüm sosyal, siyasal, hukuksal, ekonomik ve güvenlik faaliyetleri halkın eline geçiyor. Halk tüm işlerini oluşturdukları komitelerle yapar hale geliyor. Öyle ki, sadece Süleymanlar değil, devlet güçleri de neredeyse işsiz kalıyor.

Hilvan yoksul köylülüğün feodallere karşı mücadelesinde gerçek anlamda zafer kazandığı ilk alandır. Buradaki halk artık kendi kendisini yönetir hale geliyor, deyim yerindeyse kendi kaderinin efendisi oluyor. Urfa'da faşistler tarafından vurulan bir arkadaşın cenazesi, binlerce kişinin katılımı ile Hilvan çarşısında silahlar elde açık sağlanan güvenlik altında yapılan bir mitingle kaldırılıyor. Belki böyle açıktan silahlar yoktur, ama daha önce

Fevzi ASLANSOY'un cenazesi de Suruç'ta kaldırılırken çok görkemli bir katılım olmuştu. İlk defa bir mitingde "Kahrolsun Sömürgecilik, Yaşasın Bağımsızlık" sloganı hâkim olmuş ve Suruç ilk Apocu kimlikli ilçe olarak tarihe geçmişti. Mevcut durumda Hilvan da aynı konuma gelmişti.

Ecevit Hükümetinin aldığı kısa süreli öğretmen yetiştirme okulları biçiminde örgütlenme kararına Kürdistan Devrimcileri de tüm Eğitim Enstitülerine sempatizanlarını katma kararıyla karşılık veriyor. Aslında bu bir düzenleme oluyor. Liseyi bitirmiş her taraftar okumaya giderken, aynı zamanda görevli de oluyor. Bu aynı zamanda profesyonelleşmede de bir adım olmaktadır. Bu yolla hem girilmekte zorlanan alanlara toplu olarak girilecek, hem de yeni kadro adayları yetiştirilecektir. Bu yolla öğrenci derneklerinde etkin olunacak, öğretmenliği tercih edenler yoluyla TÖBDER gibi öğretmen derneklerinde söz sahibi olunacak ve giderek yeni öğrencilere de ulaşılacaktır. Bu nedenle başta Antep, Urfa, Bingöl, Kars ve Diyarbakır olmak üzere birçok Eğitim Enstitüsüne toplu kayıtlar yapılıyor. Birçok kadro da bu alanlarda görevli olarak kayıt yaptırıyor. Elazığ'dan Süleyman ASLAN Antep, Bilge YUMUŞAK Urfa, Yaşar ORGAN Diyarbakır, Ankara'dan Şahin KILAVUZ Kars Eğitim Enstitülerine kayıt yaptırıyor. Daha birçok kadronun kayıt yaptırdığı bu yeni mücadele alanı, ilk başta Urfa, Bingöl ve Kars'ta olumlu etkilerini gösterdi. Kısa sürede önemli gelişmelere neden oldu.

Aslında bu girişim biraz da Dersim Öğretmen Okulu deneyimiyle ortaya çıkmıştı. Daha çok Dersimli olmayan gençlerin okuduğu bu okul kısa zamanda hareketin temel alanı haline gelmişti. Apocu Hareketin gelişimiyle birlikte ilk defa bir sömürgeci asimilasyon kurumu bu işlevini tümden yitiriyor, adeta bir devrimci karargâha dönüşüyordu. Dersim'de diğer sol hareketler bu durumu da kötü kullanmak istemişlerdi. "Apocular Şafii'dir. Urfalıları getirmişler, Alevilere saldırtıyorlar" diyorlardı. Yalan propaganda bu güçlerin temel silahıydı. Ne var ki sömürgeci Türk Devleti bu duruma tahammül edemedi. Okulu boşaltarak binayı polise devretti ve bir sorgulama merkezine çevirdi. İşte bu okuldan Cuma TAK, Seyfettin Zoğorlu, Delil Doğan, Veysi Badem, şehit Bedran, Erdivan Bozkurt gibi arkadaşlar yetişmişti. Bu okul sadece Dersim'de değil, öğrencilerin geldikleri yerlerde de gelişmelere neden olmuştu. İşte eğitim Enstitüleri de böyle bir işlev görecekti ve de gördü.

Sömürgecilik için asimilasyon işlevi gören ve egemenliğine hizmet eden tüm kitlesel kurum ve kuruluşlar bir çalışma, sömürgeciliği boşa çıkartma ve yurtseverliği güçlendirme sahaları gibi ele alınmaya başlanmıştı. Kürdistan'da açılan İmam Hatip Okulları da bu kapsam da ele alınmaktaydı. Başta Elazığ olmak üzere Kürdistan'ın birçok yerindeki İmam Hatip Okulları çalışma sahasına dönüştürülüyordu. Elazığ'da Aytekin TUĞLUK, tüm okullarda olduğu gibi, İmam Hatip Okulunda da önemli bir gelişme ortaya çıkarmıştı.

Belirttim, 1978 yılı aynı zamanda büyük kitle katliamları için de hazırlıkların yapıldığı ve katliamın Maraş'la sonuçlandırıldığı yıl oldu. Malatya, Sivas ve Çorum katliam hazırlıkları ve girişimleri, Maraş'ın da habercisi anlamında denemelerdi.

Elazığ'da yapılmak istenen ve kitle katliamına da yol açacak bir deneme Kemal PİR tarafından durduruluyordu. Özellikle Palu-Dersim çelişkisini daha da köklü hale getirecek bir eylem diğer sol hareketler tarafından hazırlanırken, orada bulunan Kemal PİR duruma hızla müdahale ederek bir katliamın önüne geçiyordu. Bu tutum aynı zamanda dağılan TKDP'nin birçok kadrosunu da etkilemiş ve Kürdistan Devrimcilerine katılımını sağlamıştı.

İşte bir anda dev gibi büyüyen kitle, artan çalışma sahaları ve ortaya çıkan görevler, yeni işbölümlerine dayalı profesyonel bir örgütü de gerekli kılıyor, yani hızla partileşmeye doğru gidiliyordu.

Abdullah Öcalan
Sosyal Bilimler Akademisi

LI İMRALI
LÊDIDE
PKK